

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်ထွန်း

စိစဉ်သော

ထောင်ထဲမှာတစ်ခါကြုံတယ်

အပါအဝင်

အကျဉ်းထောင်သုတေသနဝတ္ထုတိုများ

BURMESE CLASSIC

၁၈၈၈၈/၅

မြောင်းမြမောင်ကို၊ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး၊ ဝင်းသူရိန်၊ ဗဟိုလှ၊
စိုးဝေ၊ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း၊ ရေယျဝင်းသျှင်၊ ထောင်မှူးမမ၊ ဂိုဏ်းအောင်

မာတိကာ

စိစဉ်သူ
 ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

- ပထမအကြိမ် □ ၂၀၁၅၊ မေလ
- အုပ်ရေ □ ၅၀၀
- မျက်နှာပုံ □ *Myat Min Han*
- ကွန်ပျူတာစာစီ □ *Maw Maw (New Idea)*
- အတွင်းဖလင် □ *Zin Oo & Brothers*

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မွန်
 ဖြိုးဝေလျှံပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၂၃၈)
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသူရိန်ထွန်း (၆) (၀၀၄၃၆)
 သူရိန်ထွန်းစာပေ
 အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း၊
 စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၈၀၀ ကျပ်

၈၉၅ • ၈၃

ကလောင်စုံ

ထောင်ထဲမှာတစ်ခါကြိုတယ်အပါအဝင် အကျဉ်းထောင်သူတ၊ရသ
 ဝတ္ထုတိုများ/ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်ထွန်း။ -ရန်ကုန်၊
 သူရိန်ထွန်းစာပေ၊ ၂၀၁၅။
 ၂၈၇-စာ ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၁.၅ စင်တီ။
 (၁) ထောင်ထဲမှာတစ်ခါကြိုတယ်အပါအဝင်အကျဉ်းထောင်သူတ၊ရသဝတ္ထုတိုများ

ပိုဒ်	ဝတ္ထုအမည်	စာမျက်နှာ
၁။	ထောင်ထဲမှာ တစ်ခါကြိုတယ် မြောင်းမြမောင်ကို	၁
၂။	နာမည်တူတာကောင်းသလား အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး	၆၂
၃။	ပိတ်သိမ်းလိုက်သောကြိုးစင်တစ်ခု ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း	၇၆
၄။	ပိတ်ဆိုသည်မှာ မင်းသူရိန်	၈၈
၅။	ကျွန်ုပ်နှင့်ဘိုးတော်တင်ဦး ပိုးဝေ	၁၁၄
၆။	အချစ်ရှုံးသမား၏ဆန်းကြယ်သောကလဲ့စား ယုတော	၁၅၆
၇။	အိုးကွဲတေး လေးပင်ကျွင်	၂၀၀
၈။	သံသရာတာဝန် ထောင်မှူးမ	၂၂၇
၉။	အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့်ဆန်ကြေးပေးဆပ်သူ မိတ်အောင်	၂၅၆

မြန်မာ့အလင်း
စာတိုက်

BURMESE
CLASSIC

[၁]

လောတာ၊ ဒေါသတို့၏ အပြစ်သည် ကြီးလှပေသည်။ အပြစ်ကြီးသည်ကို သိလျက်နှင့်ပင် လူတို့သည် လောတာ၊ ဒေါသကို လက်မလွှတ်နိုင်ကြလေ၍ ဒုက္ခသစ္စာကို မမြင်နိုင်ကြပေ။

ဒေါသတရားသည် သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်ထံအောင်ပင် ငြိတွယ်နေသေးသည်ဟု ဆိုလေရာ ဒေါသတရား၏ ဆိုးရွားကြီးကျယ်ခြင်းကြောင့် သတ္တဝါဟူသမျှ ဆင်းရဲတွင်း သံသရာဝဲကြယဉ် နှစ်မြုပ်နေကြရလေသည်။

မောင်ဆင်နှင့် မောင်စိန်တို့သည် ခဏတာမျှ ဒေါသကို ရှေ့ထားမိခဲ့သည်အတွက် သားတစ်ကွဲ မယားတစ်ကွဲဖြင့် အချုပ်သားဘဝတွင် ခြောက်လမျှ စိတ်ဆင်းရဲစွာနှင့် အငတ်ငတ်၊ အပြတ်ပြတ် နေခဲ့ရ၏။

ထိုမျှနှင့် မပြီးသေးဘဲ သေစားသေစေဟု ရုံးတော်မှ အပြစ်ချလိုက်ရာ သေဘေးကို ရင်ခုန်စွာဖြင့် စောင့်စားနေကြရလေသည်။ နေရသည့်နေရာပင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်မဟုတ်။ လှောင်ချိုင့်ထဲထည့်ထားသည့် ငှက်ငယ်ကဲ့သို့ ဆယ်ပေခြောက်ပေ အခန်းလေးအတွင်းမှ သေမင်းကို မျှော်နေကြရ၏။ သူတို့သည် သေဘေးကိုတွေးမိတိုင်း ငယ်စဉ်က ကြိုးတန်းမြင့်မြင့်ကြိုး

လွှဲစီးရသကဲ့သို့ ရင်ထဲ အဆနဲ ပူခနဲနှင့် ဆံပင်များပင် ထောင်တက်သွားသည်အထိ ခံစားနေရ၏။ သူတို့၏ကိုယ်ခန္ဓာမှာ စိတ်ဆင်းရဲမှုကြောင့် မစားနိုင်မသောက်နိုင်ဘဲ ပိုးဟပ်ဖြူ လိုက်နေကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏အမှုမှာ သုံးလ ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အမှု၏ အခြေအနေမှာ ဟိုက်ကုတ်မှ အယူခံကိုယ်ပယ်ခဲ့၍ ဘုရင်ခံထံ အသနားစာခံခဲ့သည်ပင် အသနားမဖက်၊ ရက်ရက်စက်စက်ကြီး ပယ်ချခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ သို့နှင့် သူတို့သည် အမိန့်စာလာတိုင်း 'အမေရေ... ကျွန်တော် သေရတော့မယ်ဗျ'ဟု ရွိုက်ကြီးတင် ငိုခဲ့ရသည်မှာ နှစ်ကြိမ်တိတိ ရှိခဲ့ပြီးဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် သူတို့သည် အတိတ်ကဖြစ်ခဲ့သော သူတို့၏ ဒေါသတရားကိုတွေးကာ အထူးနောင်တရနေကြ၏။ သို့ရာတွင် နောင်တဟူသည်မှာ ပြုပြင်၍ရသော နောင်တက နည်းပါး၍ ပြုပြင်၍မရသော နောင်တကသာ များနေရကား သူတို့၏နောင်တတရားမှာ နောက်ဆုံးအမျိုးအစားဖြစ်သဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အသနားစာကိုသာ အားထားနေကြရလေသည်။

ဘုရင့်အသနားစာဟူသည်မှာလည်း ဆောက်ဖြစ်မှ ကျောင်းတကာ အလုပ်ဖြစ်၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်ထံပို့သည့် အသနားစာမှာ ဘုရင်ခံနှင့်သာ ပြီးရသည်က များလေသည်။ အလွန်ပိုက်ဆံအကုန်အကျ ခံနိုင်ပါမှ ဘီလပ်အစိုးရထံ ရောက်နိုင်လေသည်။ ရောက်လျှင်လည်း အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာချင်မှချမ်းသာ၏။ အမှုအခင်းဟူသည်မှာ အမှုသွားအမှုလာက ရှိသေးသည်မဟုတ်ပါလော။

ထောင်မှူးကြီးသည် ထောင်မှူးနှင့် တိုက်တန်းစီးအကျဉ်းသားကြီးသမားစောင့် ဝါဒါတို့အား အရေးကြီးသည့်အချိန်သို့ ရောက်လာပြီဖြစ်၍ ကောင်းစွာစောင့်ကြပ်ရန်အတွက် တတွတ်တွတ် သတိပေးနေရလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကြိုးသမားများမှာ စိတ်အညစ်လွန်ပြီး ကြိုးဆွဲချသေပစ်ခြင်း၊ အုပ်ချုပ်သူများကို ရန်ရှာခြင်း အစရှိသည်တို့ကို ပြုလုပ်တတ်၏။ ကြိုးသမားတစ်ဦးအား ကြိုးမပေးရဘဲ ကြိုးဆွဲချသေလျှင်လည်းကောင်း၊ တစ်စုံတစ်ခု မတရားသောနည်းဖြင့်သေလျှင်လည်းကောင်း မထောင်မှူးကြီးနှင့်

ထောင်ပိုင်တို့မှာ အပြစ်ကောင်းပေး ကြိုးသမား နာမကျန်းဖြစ်လျှင်ပင် ဆရာ ဝန်ရာနှင့် ကြည်ဝတ်ကုသချဉ်း အစိုးရအား ချက်ချင်းအကြောင်းကြားရ၏။

သေဒဏ်ကျခံရတွင် အသနားစာနှင့် လွတ်သည့်အမှုသည် အလွန် ရှား၏ အယူခံတွင်သာ ကွင်းလုံးကျွတ် ထောင်ပင်မကျဘဲ လွတ်သွားခြင်း။ ကြိုးဒဏ်မှ တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ်သို့ လွှဲပြောင်းပေးခြင်းတို့ ရှိလေသည်။ ဘုရင်ခံအသနားစာနှင့် ဘုရင်မင်းမြတ် အသနားစာတို့မှာမူ ဆယ်ယောက် တစ်ယောက်၊ တစ်သက်တစ်ကျွန်းအဖြစ်သို့ ပြောင်း၍ရရန် ခဲယဉ်းလေသည်။ တွင်းလုံးကျွတ်လွတ်သောအမှုမှာ မရှိသလောက် ရှားပါး၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမိန့်စာကို နေ့မျှော်ညမျှော် လုပ်နေကြသည်မှာ ကြိုးသမားနှစ်ဦးသာမဟုတ်။ ကြိုးပေးရမည့် ထောင်မှူးကြီးလည်း မျှော်နေ ရလေသည်။ မျှော်တုန်းမျှော်ဆဲမှာပင် သေမင်းတမန် စာအိတ်နီသည် ကောင်းစွာမသွေ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထောင်မှူးကြီးသည် စာအိတ်နီကို ချက်ချင်းဖောက်လိုက်ပြီး ကြိုး သမား မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကိုထားပြီး လိုရင်းချက်ဖြစ်သော အရှုံးအနိုင် ကိစ္စကိုသာ ပထမဖတ်လိုက်၏။ သူသည် အယူခံအမိန့်တွင် 'ပလပ်သည်' Dismissed စာလုံးကိုသာ အရေးတကြီး ကြည့်ခဲ့သကဲ့သို့ အသနားစာတွင် လည်း သုံးနေကျစကားဖြစ်သည့် 'ပယ်သည်' Rejectedစာလုံးကိုသာ ကြည့်ပြီး အင်း ကြိုးတော့ တစ်ယောက်ပေးချဉ်းမယ်ဟု တွေးကာ စိတ်ပျက် လက်ပျက်နှင့် အသနားစာ အမိန့်လွှာကို စားပွဲရှေ့တင်လျက် ကြိုးပေးရန်ကိစ္စ အတွက် ဘာအလုပ် အရင်လုပ်ရပါမည်လဲဟု တွေးကာ မွေးညှပ်ဖြင့် နှုတ် ခမ်းမွှေးကိုနုတ်ရင်း စဉ်းစားခန်းဝင်နေလေသည်။

ထိုစဉ် ထောင်ကျထောင်မှူးသည် ထောင်မှူးကြီးရုံးခန်းကို ဝင်လာ ၏။ သို့နှင့် ထောင်မှူးကြီးသည် နှုတ်ခမ်းမွှေးနုတ်ရင်း ထောင်မှူးအား လှမ်း ပြောလိုက်၏။

"ကဲ . . . ကိုယ့်လူ တစ်ယောက်တော့ သွားပြီ။ ဒီတော့ ဒီအကောင် ကို အခု ကိုယ်အလေးချိန်၊ ပေါင်ချိန်၊ အရပ်အမောင်း အသေအချာတိုင်းပြီး

ကျုပ်ကို လာပြောလှည့်။ သန်ဘက်ခါလောက်ကို ကြိုးပေးလိုက်မယ်။ မြန်မြန် ပြီး မြန်မြန်အေးတယ် မှတ်လား။ နောက်ပြီး ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးဆီ စာရေးစမ်း။ သန်ဘက်ခါနံနက် လေးနာရီအရောက် တရားသူကြီးတစ်ဦးကို ထောင်ကိုလွှတ်ပါ။ အကျဉ်းသားတစ်ယောက် ကြိုးပေးစရာရှိလို့ မပျက် မကွက် သက်သေအဖြစ် တက်ရောက်ဖို့ အကြောင်းပေါ့ကွာ။ သွား . . . သွား . . . မြန်မြန်သွား။ ကိုယ်အလေးချိန်နဲ့ အရပ်အမောင်းကို အသေအချာ စာရေးပြီး ငါ့ဆီ အမြန်ပို့လိုက်။ ရော့ . . . အမိန့်စာပါ တစ်ခါတည်း ယူ သွား။"

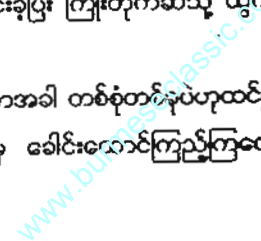
ထောင်မှူးကြီးသည် နှုတ်ခမ်းမွှေး မှတ်ဆိတ်မွှေးများကို တဒက် ဒက်ဆွဲနှုတ်ရင်း အမိန့်စာရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စီစဉ်ရလေသည်။

ထောင်မှူးသည် ထောင်မှူးကြီး ရှေ့ချထားသော အမိန့်စာကို ဆွဲ ယူကာ 'ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့' နှင့်ပြောပြီး ထွက်သွား၏။

ထောင်ထဲတွင် ကြိုးပေးရတော့မည်ဟု ကြားကတည်းက ထောင် အမှုထမ်း အရာထမ်းများနှင့် အကျဉ်းသားများတို့၏စိတ်တွင် ရင်တဒိတ်ဒိတ် နှင့် တစ်မျိုးတစ်မည် တွေ့သွားကြသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ထောင်မှူး ရူးပေါပေါလည်း အသနားစာ စာရွက်ကိုကိုင်ပြီး ရင်တဒိတ်ဒိတ် ဖြစ်နေ၏။ သူသည် မိမိရုံးသို့သွားရင်း ဘယ်အကောင်ပါလိမ့်ဟု ပါးစပ်မှ ရေရွတ်ပြီး အမိန့်စာကို ကြည့်လိုက်ရာ Maung Sein Son of Ba Khwe ဟု တိုးတိုးရေ ရွတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူသည် ဆက်ပြီး ရေရွတ်မိပြန်သည်။ အင်း . . . သောက်စကားများတဲ့ကောင် ဒုက္ခဖြစ်နေပေါ့လား။

ထောင်မှူးသည် အမိန့်စာစာရွက်ကို သေချာစွာခေါက်ပြီး မောင်စိန် ၏ မူလရုံးဝရမ်းတွင် တွဲထားလိုက်၏။ ၎င်းနောက် ရိက္ခာဂိုဒေါင်မှ အကျဉ်း သား၏ ကိုယ်အလေးချိန်ရန် ကတ္တားကိုယူခိုင်းခဲ့ပြီး ကြိုးတိုက်ဆီသို့ ထွက် လာလေသည်။

ထောင်မှူး ကြိုးတိုက်သို့ဝင်လာသောအခါ တစ်စုံတစ်ခုပုံဟုထင်၍ ကြိုးသမားနှစ်ဦး တိုးလုံးပက်လက်လဲနေရာမှ ခေါင်းထောင်ကြည့်ကြလေ

၆၂ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ

သည်။ ထောင်မှူးသည် ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း 'ဟေ့ ... မောင်စိန်ကို ဘယ်အခန်း ရွှေ့ထားသလဲ' ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်စိန်သည် ရင်တဒိတ်ဒိတ် ဖြစ်သွားပြီး ငေါတ်ခနဲထလိုက်၏။

“ကျွန်တော်ဒီမှာပါ သခင်”

ကြိုးသမားမောင်စိန်သည် လှမ်း၍ အသံပြုလိုက်လေသည်။

ထောင်မှူးသည် ဟန်နှင့်ပန်နှင့် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်သွင်းပြီး မောင်စိန်အားထားသည် အခန်းရှေ့သွားရပ်၏။ ထို့နောက်သူသည် ပေါင်ချိန် တက္ကားထမ်းပြီးလာကြသော အကျဉ်းသားတစ်စုအား လှမ်းအော်လိုက်ပြန် သည်။

“လက်ကလွတ်ကျလို့ ကျွဲဦးမယ်ကွ။ မြန်မြန်သွင်းခဲ့စမ်း”

ကြိုးသမားသည် ထောင်မှူးအား မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ထောင်ပုံစံ ဆောင်ကြောင်ကလေးထိုင်၍ ကြည့်နေလေသည်။ သူသည် ထောင်မှူးက ဘာမှမပြောဘဲ ကတ္တားကို အယူခိုင်းသံကြားရသဖြင့် ဘာပါလိမ့်ဟု တွေး တောမနေနိုင်တော့ဘဲ ...

“သခင် ... ကတ္တား ဘာလုပ်ဖို့တုံး”

ဟု လှမ်း၍မေးမိလေသည်။

ထောင်မှူးသည် ကြိုးသမားအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“မင်းရဲ့ကိုယ်အလေးချိန်ကို ချိန်ကြည့်မလို့ပါ”

ဟု အေးအေးလူလူ ပြောလိုက်သည်။

အကျဉ်းသားများမှာ ကိုယ်အလေးချိန် အတိုးအလျော့ကို တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ လူတိုင်းချိန်ရ၏။ ကိုယ်အလေးချိန် လျော့သူများ အား မကျန်းမာဟုဆိုကာ ဆရာဝန်က နှိုး ပေါင်မုန့်၊ ငါးဟင်း စသည်များ တို့ ရက်အကန့်အသတ်နှင့် ထုတ်ပေးရန် ထောက်ခံသောအခါ ထောင်ပိုင် ကြီးက ပေးခွင့်ပြုလေသည်။

သို့နှင့် ပေါင်ချိန်ရမည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကြိုးသမားမောင်စိန် သည် သို့လော ... သို့လော ... မဖြစ်ပေ။ မောင်စိန်သည် ပေါင်ကို

ကောင်းစွာချိန်ပြီး တိုက်တွင်းသို့ ပြန်ဝင်ကာ ထောင်မှူးအား လှမ်းမေးလေ သည်။

“သခင် ... ကျွန်တော် ဘယ်နှပေါင်ရှိသလဲ”

“ဟဲ ... ဟဲ ... နှစ်ပေါင်ပဲရှိတယ်”

“ဟာ ... ဘယ် နှစ်ပေါင်ကပါမလဲ။ အရင်တစ်ပတ်က ပေါင် (၁၃၀)တောင် ရှိတယ်မှတ်လား”

“ဟဲ ... ဟဲ ... မင်းပေါင်မင်း လှန်ကြည့်လေ။ နှစ်ပေါင်မရှိ၊ ဘယ် နှစ်ပေါင်ရှိသလဲ။ လူတစ်ယောက် နှစ်ပေါင်ပေါ့ကွ ဟား ... ဟား ...”

မောင်စိန်နှင့် တိုက်တန်းစီးတို့သည် အခုမှ သဘောပေါက်သွား၍ တဟားဟား ရယ်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ထောင်မှူးက ပေါင်ချိန်ကို ပြောလိုက်လေသည်။

“မင်း (၁၃၄)ပေါင် ရှိတယ်”

အကျဉ်းသားသည် ပေါင်တိုးသည်ဆို၍ အတော်သဘောကျပြီး ပြုံး နေလေသည်။ သဘောကျသဖြင့် သူသည်ဆက်၍ပင် ပြောနေ၏။ “ထောဇီ ထဲရောက်ပြီးမှ သိပ်ပေါင်တိုးတာ ဟဲ ... ဟဲ ... ဒါ လုံးတီးဆန်စားလို့ နေမှာပဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ...”

အကျဉ်းသားသည် ပျော်၍ဆုံးသေး။ ထောင်မှူးသည် မသွယ် မပိုက်ဘဲ ပြောချလိုက်သည်။

“မောင်စိန် ... မင်း အသနားစာရှုံးပြီ။ ဒါနဲ့ ကြိုးပေးမလို့ ပေါင်ချိန် တာ”

မောင်စိန်သည် ဟိုက်ခနဲ တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်နေရာ မှ တအိအိ ထိုင်၍ထိုင်၍ ကျသွားပြီး တအိအိနှင့် ငိုချလိုက်လေသည်။

“ကုသိုလ်ပေါ့ကွာ ... မောင်စိန် ... ဟုတ်လား”

ထောင်မှူးက ပြောစရာမရှိတော့၍ ဒါပဲပြောနိုင်သည်။

“သခင် ... ဘယ်တော့ ... ဘယ်တော့ ... သတ်မလဲ ... သခင်”

၁၂၂ မြိုင်မြိုင်တို့

တောင်စိန်သည် ဗျက်လုံးပွတ်ပြီး မေးပြန်သည်။

“ဒါဟော့ တောင်ပိုင်ကြီး သဘောပဲ။ အယူခံ၊ အသနားခံ၊

ခွံပြီးရင် သူ့သဘောပဲ။ သူ့ရက်ချိန်း လှုပ်ပေးရတယ်”

“အထေလေး ... အမေရယ် ... အမေ့သား၊ သေရတော့မယ်

အထေရဲ့”

တောင်စိန်၏ ကြေကွဲဖွယ်ရာ အသံသည် တိုက်သံနှင့် ဟိန်းသွား

ထေသည်။

[၂]

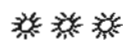
တောင်မှူးကြီးသည် ကြိုးသမား အယူခံရှုံးကြောင်း တောင်ပိုင် ကြီးအား ပြောပြရာ တောင်ပိုင်ကြီးက နက်ဖြန် ကြိုးပေးမည်။ အဆင်သင့် လှုပ်ထားပါဟု ပြောပြီး ဆေးရုံသို့ ထွက်သွားလေသည်။

ရှေးခေတ်က တောင်ပိုင်ဆရာဝန်ကြီးများမှာ နှစ်မျိုးနှစ်စား ရှိ လေသည်။ အင်းစိန်-ရန်ကုန်နှင့် မန္တလေးတောင်ကြီးများရှိ တောင်ပိုင်ဆရာ ဝန်ကြီးများမှာ အချိန်ပြည့် တာဝန်ယူကြရ၍ အခြား တောင်ကြီး၊ တောင်သေး ရှိ တောင်ပိုင်ဆရာကြီးများမှာ အချိန်ပြည့်မဟုတ်ဘဲ အပြင်ဆေးရုံကြီးများ နှင့် ပူးတွဲကိုင်ကြရသဖြင့် တာဝန်ဟူသမျှ တောင်မှူးကြီးကသာ လုံးပမ်းကြ ရလေသည်။ သူတို့၏ လစာမှာလည်း ဆရာဝန်ကြီးလစာသာဖြစ်ပြီး တောင်

အတွက် အုပ်ချုပ်ခ အနည်းငယ်သာရကြ၍ တောင်ကို စတိမ့်သော အရေးယူ ကြ၏။

သို့နှင့် ဘာမှနားမလည်ဘဲ တောင်မှူးကြီးသယ်သွားသမျှ သဘော တူကြရသည်သာဖြစ်၏။ ယခုခေတ်တွင် ခရိုင်ဆရာကြီးများသည် တောင်နှင့် လုံးဝ မပတ်သက်တော့ဘဲ တောင်ပိုင်များ၊ တောင်တာဝန်ခံ အရာရှိများ သီးသန့်ရှိကြလေသည်။ ဤကား ရှေးခေတ်နှင့် ယခုခေတ် မတူပုံကို သိရှိရန် ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပေ၏။

တောင်ပိုင်ဆရာကြီး ထွက်သွားပြီးနောက် တောင်မှူးကြီးသည် မိမိ ရုံးခန်းရှိ သော့ခတ်ထားသော သေတ္တာထဲမှ ကြိုးပေးမည့် မနီလာလုပ် ကြိုး ကြီးတစ်ချောင်းကို ထုတ်လိုက်လေသည်။ ကြိုးပေးရန် ကြိုးမှာ သီးသန့်ရှိ၍ ကြွက်၊ ပို၊ မဖျက်ဆီးနိုင်ရန် ကြိုးစွာသော သတိနှင့် သော့ခတ်ထားရ၏။ ကြိုး ခေါ်အလုံးမှာ ကျပ်လုံးကြီး ဖြစ်လေသည်။ ကြိုး၏အားမှာ ပေါင် (၁၄၀၀) (ပိဿာချိန်လေးရာ)မျှကို အဆွဲခံနိုင်သော တကယ့်ကြိုးများဖြစ်ကြ၏။

www.burmeseclassic.com

“ကဲ ... အားလုံး နှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်နော်။ နက်ဖြန်တော့ အပြီး

ပဲ”

ဟု နှုတ်ဆက်ထားလေသည်။

ထောင်ကျထောင်မှူးလည်း သူ့တာဝန်ရှိသည့် အကျဉ်းသားမှတ်ပုံတင် ခွေးသားရေပုရိုက်နှင့် ကြိုးသမားဝရမ်းများ၊ ဟိုက်ကုတ်မှ အယူခံ ယယ်လွှာ၊ ဘုရင်ခံ၏ အသနားစာပယ်လွှာ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အသနားစာ ပယ်လွှာများကို နံနက်လာမည့် သက်သေတရားသူကြီးအားပြရန် အသင့် လုပ်ထား၏။

ထို့နောက် သူသည် ကိုယ်ပေါ် အမှတ်အသားများ လွဲနေမည်ကို စိုး၍ ခွေးသားရေပုရိုက်စာအုပ်ကိုထမ်းပြီး တိုက်သို့သွားပြန်သည်။ ထောင်မှူး သည် ကိုယ်ပေါ်မှ အမှတ်အသားပျောက်မည်ကို စိုးရိမ်နေရာ အလွန်သေချာ သူ့ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။

“ကဲ .. လက်ဝဲဖက်ဆံစ မွဲနက်တစ်လုံး”

ထောင်မှူးသည် မှတ်သားထားသည့် ခွေးသားရေပုရိုက်ကို ဖတ်ပြီး ကြိုးသမားနဖူးကို ကြည့်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မဲ့မရှိတော့။

“ဟောဗျာ ... မဲ့ ဘယ်ကိုရောက်သွားသလဲ”

ထောင်မှူး မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဘယ်သီမလဲ သခင်”

ထောင်မှူးသည် ဦးခေါင်းကို တစ်ချက်ကုတ်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။ သူသည် အမှတ်အသားအသစ်ရှာပြီး ခွေးသားရေ ပုရိုက်တွင် ဖျက်ရေးရန် ကြံသေး၏။ သို့ရာတွင် ထောင်ပိုင်၊ ထောင်မှူး ကြိုးများက လက်မှတ်ထိုးထား၍ မဖျက်ရဲတော့ပေ။ သို့နှင့် အခက်တို့ နေရာ ခေါင်းကုတ်ပြီး စဉ်းစားလေတော့သည်။ စိတ်ကူးဉာဏ်မသေးသော ထောင်မှူးသည် ချက်ချင်း စိတ်ကူးတစ်ခုရသွားပြီး ...

“မှန်း ... မင်းနဖူးပြစမ်း”

[၃]

ထောင်မှူးကြီးသည် ကြိုးစင်တွင် ကြိုးကို တပ်ဆင်ပြီးဖြစ်၏။ မြန်မာ ပြည်ထောင်များတွင် ထားရှိသော အိန္ဒိယမှ အာလီပုဂံပုံစံကြိုးစင်မှာ အုတ်ခုံ ပေါ်၌ လိုအပ်သည့်အခါမှ တပ်ဆင်လေသည်။ မလိုသောအခါ ဖြုတ်ထား နိုင်၏။

ထောင်မှူးကြီးသည် တပ်ဆင်သည့် ကြိုးတစ်ချောင်းကို ညနေ ထောင်မပိတ်မီကပင် တပ်ဆင်ထားရာ လခစားထောင်ဝါဒါများကို ကြိုးစင် အား စောင့်စေ၏။ အစောင့်မရှိက တစ်စုံတစ်ဦးက ကြိုးကို နှောင့်ယှက်မည် ကို စိုးရိမ်ရလေသည်။ ကြိုးပေးချိန်မှာ နံနက်ဝေလီဝေလင်း အကျဉ်းသား များ အိပ်ဆောင်မှမဆင်းမီ အပြီးလုပ်ရလေသည်။

ကြိုးကွင်းစွပ်၊ ဒေါက်ဖြုတ်တို့အား အရံသင့် ကြိုးတိုက်၌ အိပ်ခိုင်း ထား၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာထုံးစံအရ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးအား ပင့်ဖိတ်ပြီး ကြိုးသမား မောင်စိန်အားလည်း ညနေကပင် သရဏဂုံ တင်ထားပြီးဖြစ်လေသည်။ ကြိုး သမားသည် ညှိုးငယ်စွာဖြင့် ...

၁၂ မြင်းမြင်ကိုင်

ဟုဆိုကာ လက်ဝဲဆံစတွင် ဖောင်တိန်ဖြင့် မှဲ့တစ်လုံး လုပ်ပစ်လိုက်
လေသည်။

“ဟေ့ ... ဒီမယ် မင်းမှဲ့မင်းပျောက်အောင်လုပ်တာ လိမ်လည်
မှုနဲ့ တရားစွဲနိုင်တယ် သိလား။ နက်ဖြန် တရားသူကြီးလာလို့ရှိရင် ငါက
လက်ဝဲဆံစမှဲ့တစ်လုံးဆို မင်းက ဒီမှာလို့ပြ ... ကြားလား”

ထို့နောက် ထောင်မှူးသည် အမှတ်အသားတစ်ခုကို ရှာပြန်သည်။
ထောင်ဥပဒေတွင် အကျဉ်းသား၊ အချုပ်သား ကိုယ်ပေါ်၌ အမှတ်အသား
ယူရာ၌ အမှတ်အသားသုံးခု ယူရ၏။ မျက်နှာတွင် ကျောက်ပေါက်မာရှိသည်။
လက်မောင်းတွင် ကျောက်ထိုးရာရှိ၊ ပေါင်တွင် ထိုးကွင်းမင်ကြောင်ရှိသည်။
အစရှိသော အမှတ်အသားမျိုးမှာ ထောင်ဥပဒေ၌ မသုံးပေ။ ဤအမှတ်
အသားမျိုးမှာ ဗမာပြည်၊ ဗမာလူမျိုးများ၌ ပေါလှပေသည်။ သို့နှင့် မပျောက်
မပျက် ဆင်တူယိုးမှားမဖြစ်နိုင်မည့် အမှတ်အသားကိုသာ မှတ်ယူရသည်။
ဘယ်ဘက်ပါးလယ်တွင် မှဲ့ကြီးတစ်လုံး၊ လက်ျာရင်အုံ ညှပ်ရိုးအောက် သုံးလက်
မ၌ စာအမှတ်အသားအနက်တစ်ခု၊ လက်ျာလက်ပြင်အောက် အမာရွတ်
ရှည်တစ်ခု စသည်ဖြင့် တိတိကျကျ မှတ်ယူရ၏။

ထောင်မှူးသည် မောင်စိန်၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် အမှတ်အသားတစ်ခု
လုပ်လိုက်ပြီး နောက်ထပ်နှစ်ခုကို ဆက်၍ ကြည့်ပြန်သည်။

“ဘယ်ဘက်ဒူး အမာရွတ်ဝိုင်းတစ်ခု”

သူသည် စာအုပ်ကိုဖွင့်ဖတ်ပြီး မောင်စိန်၏ ဘယ်ဘက်ဒူးကို ကြည့်
လိုက်ရာ အမာရွတ်တစ်ခု တွေ့သွားသဖြင့် အတော်သဘောကျသွား၏။
ဒူးဟူသည်မှာ ငယ်စဉ်က မှောက်ရက်လဲသူချည်းသာဖြစ်၍ လူတိုင်းလိုလို
ရှိကြသည် မဟုတ်ပါလော။ အမှတ်အသားသုံးခုအနက် တစ်ခုသာလျှင်
တော့သည်။

“ဒီဘယ်ဘက်လက်ခုံ စာအမှတ်ကလေးတစ်ခု”

သူသည် အော်ပြီးကြည့်ပြန်ရာ စာအမှတ်ကလေး မရှိပြန်ချေ။

ထောင်ထဲမှာတစ်ခါကြိုတယ် ၁၃

“မင်း ... တော်တော် ငွေကျတယ်ကွာ။ အမှတ်တွေကို ဘာလုပ်
ပစ်မှန်း မသိဘူး။ ကဲ ... ကြာတယ်။ ငါ မင်နဲ့ တို့ပစ်ခဲ့မယ်။ နောက်တစ်ခါ
တော့ မဖျက်ပစ်နဲ့ ကိုယ့်လူ”

ထောင်မှူး ရူးပေါပေါသည် သူ့အလုပ် အားလုံး၊ အရန်သင့်ဖြစ်ပြီ
ဟု သဘောတွေ့ကာ တိုက်တန်းမှ လေချွန်ပြီး ထွက်သွားလေ၏။

“ဟော ... ဆရာ၊ အရင်ကြိုးသမားက မောင်စိန်၊ အဖေက ဘဇွေ
အခုလူက မောင်ဆင်၊ အဖေက ဘဇွေပဲ”

“ဟေ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ”

“အေး ... အဲဒါ သတိထား။ အရင်နာမည်တူတဲ့ ကုလားတစ်
ကောင် ဆွဲခေါ်လာပြီး လွှတ်လိုက်လို့ ထောင်အပြင်ဘက် သရက်ပင်အောက်
ရောက်မှ ပြန်ဖမ်းရတာ မှတ်မိသေးလား။ အလုပ်လုပ်ရင် မသေမချာနဲ့ ရူး
ကြောင်ကြောင် မလုပ်စမ်းပါနဲ့။ သေချာအောင် လုပ်မှပေါ့”

“ဟာ ... ဆရာ စိတ်ချပါ။ ကြိုးသမားတော့ မမှားရပါဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ ရုံးက စီရင်ချက် မြန်မြန်တောင်းပြီး အယူခံ မြန်မြန်

နေ”

“ကောင်းပြီ ဆရာ”

ထောင်မှူးသည် ကြိုးသမားအား ကြိုးတိုက်သို့ ခေါ်သွားလေသည်။

ကြိုးသမားလူသစ်သည် ကြိုးတိုက်ထဲ၌ သူလိုလူစားတစ်ဦး တွေ့ရသောအခါ စိတ်အားငယ်ခြင်းပျောက်ဟန်ဖြင့် ဝင်လာစက ငိုထားသည့် ဇာတ်ရုပ်ကို သုတ်ပစ်လိုက်၏။ ထောင်မှူးက မှတ်ပုံတင်ရင်း မေးမြန်းသော စကားကိုလည်း ကောင်းစွာ ပြောနေလေသည်။ ထောင်မှူးက ရှေ့နေလေသံဖြင့် ထောင်မှ အယူခံကောင်းကောင်းရေးပေးမည်ဟု ပြောသွားသောအခါ အတော် ချွင်လန်းသွားလေသည်။

ထောင်ထုံးစံ ကြိုးသမားကိုဖြစ်စေ၊ တိုက်ပိတ်ခံရသည့် အကျဉ်းသားကိုဖြစ်စေ အခန်းတစ်ခန်းတည်း၌ အမြဲထားသည်မဟုတ်။ တစ်နေ့တစ်ကြိမ် အခန်းပြောင်းပေး၏။ အခန်းနံပါတ် ဘယ်လောက်တွင် ဘယ်သူအိပ်သည်ကို သက်ဆိုင်ရာထောင်မှူးက ရေးမှတ်ရလေသည်။

ထောင်ကြီးများမှာ တိုက်ထောင်မှူးဟု သီးသန့်ထားရှိ၏။ ထောင်ငယ်လျှင် ထောင်ကျထောင်မှူးက တာဝန်ယူရသည်။ တိုက်ခန်းလွှဲပြောင်းခြင်းမှာ လုံခြုံရေးအတွက် လုပ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ အမြဲတမ်းနေရက အဆောက်အအုံ၏ အခြေအနေနှင့် ဥပမာ-တစ်မိစိမ့်မလုပ်ရအောင် တားဆီးထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကြိုးဒဏ်ပေးခြင်းခံရသော အကျဉ်းသားများမှာ စားပြီးအိပ်၊ အိပ်ပြီးစားနှင့် အချိန်ကုန်ရတော့သည်။ အခြားထောင်အလုပ် မရှိပေ။ ဘုရားစား၊ တရားစာ ဖတ်လိုက် ဖတ်ခွင့်ပြု၏။ ဘာသာအလိုက် တရားဟောပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်လည်း တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်တစ်ကြိမ် တွေ့ခွင့်ပေးထားလေသည်။

ထောင်ကျထောင်မှူးများသည် ရုံးတော်မှ တရားသူကြီး၏ စီရင်ချက်ကိုရသောအခါ ကြိုးသမားအား တရားသူကြီး၏ အယူအဆကို ပြောပြ

ရလေသည်။ ထိုအခါ ကြိုးသမားသည် မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့် နားထောင်နေတတ်၏။

“ကဲ ... မင်းက ဘာပြောချင်သေးသလဲ”

ဟု ထောင်မှူးကမေးသောအခါ ခေါင်းကို နာနာကုတ်လေတော့သည်။ ပုံမှာ ဘာပြောရမှန်း မသိခြင်းဖြစ်နေခြင်းပင်တည်း။

လောဘ၊ ဒေါသတရားမှာ လွန်စွာ ကြောက်မက်ဖွယ်ဖြစ်လေသည်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ ဦးစီး၍ ပြုမိခဲ့သောကိစ္စမှာ နောင်အခါ ပြုပြင်မရအောင် မှားတတ်လေသည်။ တကယ် တရားကျစရာပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကြိုးသမား မောင်စိန်သည် ထောင်မှူးအား ဘာပြောရမှန်းမသိ၍ ခေါင်းကိုကုတ်လိုက်၊ ကြမ်းကိုကုတ်လိုက် လုပ်နေသည်။ မောင်စိန် အမှုဖြစ်ပွားပုံမှာ သူထောင်ထားသော ငါးမြူးကို သေသူက ခဏခဏဆိုးယူသဖြင့် တစ်နေ့တွင် လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မိလေရာ မောင်စိန်သည် ဒေါသအလျောက် မြက်ခုတ်စားဖြင့် စလွယ်သိုင်း ခုတ်ချလိုက်၏။ သေသူက အော်ပြီးပြေးရာ မောင်စိန်က နောက်မှလိုက်ပြီး ဆင့်၍ဆင့်၍ စားစားကျွေးသဖြင့် ငါးနှစ်ပြန်လောက်တွင် အသက်ထွက်လေတော့သည်။

မောင်စိန်သည် သေသူအား ဒေါသအလျောက် တစ်ချက်တည်းခုတ်လိုက်၍ သေသွားက အပြစ်နည်းနည်း ပေါ့မည်ဖြစ်၏။ ယခုတော့ မသေမချင်း ဆင့်၍ဆင့်၍ခုတ်ခြင်းမှာ သေစေလိုသော ကမ္မပထက အထူးမြောက်သဖြင့် သေစားသေစေအမိန့်ကို ရလာခဲ့လေသည်။

သို့ရာတွင် မောင်စိန်သည် ရုံးတော်တွင် ဖြောင့်ချက်ပေးသည်မဟုတ်။ သေသူက ခုခံ၍ ကြောက်အားနှင့် ဓားကို လွှင့်ပစ်လိုက်ရာမှ ထိသွားခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ထွက်ဆိုခဲ့၏။ ထောင်သို့ရောက်မှ ထောင်မှူးအား ဟုတ်ပါသည်။ မှန်ပါသည်ဟု ဆိုလေသည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ မည်သည့်တရားခံမဆို ထောင်မှူးထောင်ပိုင်ကို မှန်ရာပြောတတ်လေသည်။ ဤကဲ့သို့ပြောခြင်းမှာ အကြောင်းရှိ၏။ တရားခံသည် ရှေးက လူအား ဉာဏ်အား ငွေအားဖြင့် ကြဲခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး အပြစ်ရသောအခါတွင် အားကိုးရာ

၁၆ ။ ချွင်းမြစ်ကန်

ခွဲသေတော့ရတာ တတ်နိုင်ရင် ကယ်ပါဦးဟူသော သဘောဖြင့် ဖွင့်ချခြင်း ဝင်ပြန်တန်ရာ၏။

ထောင်မှူးသည် သူ အတတ်နိုင်ဆုံးရေးပြီး ကြိုးသမားမောင်စိန် အား ဖော်ပြလေသည်။ အကယ်၍ မဆိုစကောင်း ရှုံးဦးတော့ ဘုရင်ခံထံ အသနားစာတစ်ကြိမ်နှင့် ရှင်ဘုံရင်ထံတစ်ကြိမ် ကျန်သေးသည်ဟု နှစ်သိမ့် ထိုက်သောအခါ ကြိုးသမားသည် ရင်ချောင်သွားဟန်ဖြင့် ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် လက်မှတ်ထိုးလိုက်လေသည်။

ကြိုးသမားမောင်စိန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းတွင် နေရသော မောင်ဆင်သည် မိမိကိစ္စကိုတွေးရင်း ထောင်မှူးနှင့် ကြိုးသမားမောင်စိန် တို့ ပြောဆိုနေကြပုံကို ညှိုးငယ်စွာ နားထောင်နေ၏။ ကြိုးသမားစောင့် ထောင်ဝါဒါသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရပ်ကြည့်ကာ မောင်ဆင်၏အနီးသို့ ကပ် သွားသည်။

“ဘယ့်နယ်လဲ ... ခင်ဗျားကိစ္စက ငြင်းကွက်ရှိသလားဗျ”

“အင်း ... ငြင်းမယ်ဆို ငြင်းနိုင်ပါတယ်။ သေတဲ့လူနဲ့ ကျွန်တော် နဲ့ သမီးယောက်ဖ အရင်းကြီးဗျ”

ထိုအခါ ထောင်မှူးသည် မောင်ဆင်အား လှည့်ကြည့်လိုက် ပြီး ...

“ဘာ ... ဘာ ...”

ဟု မေးလိုက်ကသည်။

“သေသူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ သမီးယောက်ဖလို့ ပြောတာပါ သခင်”

“ဟေ ... ဆွေမျိုးအချင်းချင်း ဖြစ်လာတာကို။ ဘာလဲ အမွေ လှကြတာလား”

“ဟဲ ... ဟဲ ... အမွေလှကြတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မသာပဲပိုင်း မယ် အပျင်းပြေ ဖဲကစားကြရာက ပိုက်ဆံနှစ်ပြားနဲ့ စကားများကြတယ် သခင်။ ဒီအကောင်က တော်တော်ညစ်တာ”

“ဟေ ... ပိုက်ဆံနှစ်ပြားနဲ့မို့သာ တစ်ပဲဆို ခက်သေးတယ်”

ထောင်ထဲမှာ တစ်ခါကြတယ် ၁၇

ကြိုးတိုက်အတွင်းရှိသူတို့သည် တဝါးဝါး ရယ်ကြပြန်သည်။

“ဒါနဲ့သခင် ကိုမောင်ဆင်က မေးနေတယ်။ ထောင်ထဲ ကြိုးပေးခံ နေရတဲ့သူတွေ ထောင်မှူးထောင်ပိုင်က မလွှတ်ရင် ထောင်ထဲက မသွားနိုင် ဘဲ တဝဲဝဲလည်လည် ဖြစ်နေတယ်လို့ဆိုတာ ဟုတ်သလားတဲ့”

တိုက်တန်းစီးက ကြံကြံဖန်ဖန် ထောင်မှူးအား မေးပေးလိုက်၏။

“ဟာ ... အလကား တောက်တီးတောက်တဲ့ကွာ”

“ဒါဖြင့် ကြိုးစင်က တယ်ခြောက်တယ်လို့ ဝါဒါညစောင့်တွေက ပြောပါကလား သခင်။ ကြိုးသမားတွေ မကျွတ်လို့နေမှာပေါ့”

“အေးကွ ... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အစိုးရလခစား သေတာတောင် သွားချင်ရာသွားတော့ဆိုပြီး ပြန်တမ်းအမိန့်စာတွေ ဖတ်ကြတယ်။ ကြိုးသမား သေတော့ ပြန်တမ်းဖတ်တာတော့ ‘မတွေ့ရဘူး’

ထောင်မှူးက လူတတ်လုပ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဟင် ... သခင်၊ ဒီလိုဆို မဆိုစကောင်း ကျွန်တော်တို့တောင် ခက်သေးတယ်။ သေသွားပြီး ထောင်ထဲက မထွက်နိုင်ရင် ... အခက် ... ဟဲ ... ဟဲ ...”

“ဟာ ... ဘာခက်စရာရှိလို့လဲ။ အပြင်မယ်ဆို ထမင်းရှာစားနေ လို့မယ်။ ထောင်ထဲဆို ထမင်းဖိုဝင်တုပ်ရုံပေါ့ကွာ”

ကြိုးသမား အကူညီသားများ ရယ်ကြပြန်သည်။ ထိုနောက် ထောင် မှူးသည် မောင်ဆင်အား ရုံးမှ စီရင်ချက်ရောက်က အယူခံကောင်းကောင်း ခေးပေးမည်။ ဘုရားသာ ရှိခိုးပါဟု ပြောပြီး ထွက်သွားလေသည်။

တိုက်တန်းစီးသည် ထောင်မှူးထွက်သွားပြီးမှ ထောင်မှူး သဘော ကောင်းပုံ၊ အနည်းငယ် ရူးပေါပေါနိုင်ပုံကို ပြန်ပြောရာ ကြိုးသမားများ စိတ် ခြေလက်ပျောက် ဖြစ်သွားကြ၏။

နံနက် (၁၀) နာရီထိုးသောအခါ ကြိုးသမားများ ထောင်ဝင်းအတွဲ လို့သူများကို ထောင်မှူးက ထောင်တွင်းသို့ ခေါ်လာပြန်လေသည်။

အပြင်လူများသည် ထောင်တွင်းသို့ ဝင်ခွင့်မရှိကြပေ။ သို့ရာတွင် ကြီးသမားအား တွေ့လိုသူများမှာ ထောင်တွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ရကြ၏။ အကြောင်းမှာ ကြီးသမားအား ကြီးတိုက်မှ ထုတ်ယူခြင်းမှာ မသင့်တော်သည့်အပြင် နှိပ်စက်ခြင်း အခန်းတွင်းသော့ခတ်ပြီး/ လှောင်ထားရခြင်းဖြစ်၏။

ထောင်တွင်း၌ ကြီးသမားများအား ခေါင်းရိတ်ခြင်း၊ ဆံပင်ညှပ်ခြင်း၊ ခြေလှုပ်က အခန်းမှထုတ်မီ နောက်ပြန်လက်ထိပ်ခတ်ပြီးမှ ထုတ်ရလေသည်။ ကြီးသမားများအား ရေချိုးထုတ်လျှင် လက်ထိတ်မခတ်ပေ။ ရေကို စဉ့်အိုးနှင့်ထည့်၍ တိုက်တွင်း၌ပင် ရေချိုးစေ၏။ ရေချိုးစဉ် တိုက်၏ အဝင်တံခါးများကို သော့ခတ်ထားသည်။ ကြီးသမားထုတ်တိုင်း ထောင်မှူးရှိရ၏။ ကြီးသမား၏ ထောင်ဝင်စာသမားများကို တိုက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားရသည်။ ထောင်မှူးများစောင့်၍ လိုက်ရ၏။ ကြီးသမားမှာမူ သော့ခတ်ထားသည့် သံတိုင်ကြားမှနေ၍ စကားပြောရလေသည်။

ကြီးသမားကို လာတွေ့သူတို့အား တံခါးဝတွင် အထူးရှာဖွေခြင်း ပြု၏။ မတော်၍ အဆိပ်သွင်းပေးခြင်း၊ လက်နက်သွင်းပေးခြင်း ပြုမည်ကို စိုးရိမ်၍ဖြစ်၏။ ကြီးသမား၏ကိုယ်ပေါ်နှင့် အခန်းကိုပင် တစ်နေ့သုံးကြိမ်မျှ ရှာဖွေစစ်ဆေးထားလေသည်။

တစ်ခါက အိန္ဒိယပြည်ရှိ ထောင်ကြီးတစ်ထောင်တွင် ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့သူက ပိန္နဲသီးအသေးတစ်လုံး စားရန်ယူလာပြီး ကြီးသမားအားပေး၏။ ထောင်မှူးများကလည်း သေခါနီးလူ စားပါစေဟု ကြည့်နေရာ ကြီးသမားသည် ပိန္နဲသီးအတွင်းမှ ခြောက်လုံးပူးကိုရရှိပြီး ထောင်မှူးအား ပစ်သတ်လိုက်သည်ဟု ကြားဖူး၏။ သို့နှင့် ကြီးသမား ထောင်ဝင်စာများကို များစွာ သတိထားရသည်။ ပြောဆိုသည် စကားများမှာလည်း အမှုကိုစွဲကိုသာ အဓိကထား၍ ပြောဆိုစေ၏။ တိုးတိုး နှစ်ကိုယ်ကြားကပ်၍ ပြောခွင့်မပြုပေ။

ကြီးသမားမောင်စိန်အား ထောင်ဝင်စာလာတွေ့သူများမှာ မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက် ဖြစ်နေကြ၏။ ကြီးသမား၏ မိခင်လုပ်သူမှာ တက်၍ပင် သွားလေသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲသား ... နေကောင်းရဲ့မူတ်လား”

ကြီးသမား၏မိခင်သည် မျက်ရည်သုတ်၍ မေး၏။

“နေကောင်းတယ် ... အမေ။ အမေ ဘာလို့ လိုက်လာသလဲ။ ငွေခင် မပါဘူးလား။ ကလေးတွေ နေကောင်းရဲ့မူတ်လား”

“အေး ... နင်က နင့်မိန်းမကိုပဲ သတိရနေ။ မအေကိုတော့ သတိမရနဲ့။ နင့်မိန်းမက အမေ့ကို မခေါ်ဘူး။ ကလေးတွေတောင် ငါ့အိမ်ကို မလာရဘူး”

“ဟာ ... စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ ဒါတွေပြောမနေပါနဲ့ အမေ”

အရေးထဲ အဘွားကြီးသည် သူ့ချွေးမနှင့် မတည့်ကြောင်း ဒီနေရာတွင်ပင် ပြောနေတော့သည်။ သို့နှင့် ထောင်မှူးက မနေနိုင်၍ ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ဒီမယ် ... အမေကြီး၊ ကြီးသမား စိတ်ညစ်မယ့်စကားတွေကို မပြောစမ်းပါနဲ့။ အမှုအခင်းအကြောင်း၊ အသက်ဘေးက လွတ်မယ့်ကိစ္စတွေ ပြောမှပေါ့”

“အမေတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး ... သားရေ။ အမေတောင် သူများပေးမှ စားနေရတာ။ အခုတော့ မောင်စိန်ကြီးကျတယ်ဆိုလို့ တွေ့မှ တွေ့ရပါ့မလားလို့ လိုက်လာတာပါ”

အဘွားကြီး မျက်ရည်သုတ်ပြန်၏။

“ကိစ္စမရှိဘူး ... အမေကြီး၊ အယူခံအသနားစာကို ထောင်က လုပ်ပေးတယ်။ ရှေ့နေတစ်ယောက်ပေးဖို့တောင် စာရေးထားတယ်။ သူ့ကုသိုလ်ပဲ။ ချွေးမ မကောင်းကြောင်း ပြောမနေနဲ့။ တခြားစကားတွေ ပြော”

“အို ... ဒါက တစ်သက်လုံး မကောင်းလို့ မကောင်းကြောင်း ပြောရတာကိုး”

ထောင်မှူးသည် မတတ်နိုင်တော့၍ တဟားဟားရယ်ကာ ပြောလိုက်၏။

“ကဲ ... ကဲ ... ပြောချင်ရာပြောတော့ နောက်မကောင်းတဲ့ ဘယ်သူ့ခိုသေးလဲ”

“ဒါနဲ့ခက်တာ သခင်၊ အမေနဲ့ ငွေခင်နဲ့ ဒါကြောင့်မတည့်တာ”

ကြီးသမားက ထောင်မှူးအား လှမ်းပြောပြန်သည်။

“ဟဲ့ ... ငစ်နိုး၊ ခက်မနေနဲ့။ ငါက ပါးစပ်တစ်ပေါက်နဲ့ပြောတာ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ နင့်မိန်းမ ငွေခင်က အပေါက်နှစ်ပေါက်နဲ့ပြောတာ ကောင်းလို့ ကြိုးကျတာပေါ့”

“ဟော ... ဟော ... လုပ်ပြန်ပြီ။ ဒီအမယ်ကြီး ... အမယ်ကြီး က တစ်ပေါက်၊ ငွေခင် သူ့မယားက နှစ်ပေါက်ဆိုတာ ဘာတုံး”

ထောင်မှူးက မနေနိုင် မထိုင်နိုင် လုပ်ပြန်သည်။

“အေးလေ ... ကျုပ်က တစ်ယောက်တည်း။ ဟိုက သူ့မယား နဲ့ ယောက္ခမက အပြောကောင်းတယ် မှတ်လား။ ဒါနဲ့ ကြိုးကျတာပေါ့”

“ဪ ... ဒီလိုလား။ ဟား ... ဟား ...”

ထောင်မှူးနှင့် ကြားရသူ အကျဉ်းသားများ တဟားဟား ဖြစ်နေကြ လေသည်။

ကြီးသမားမောင်စိန်၏ အမေသည် အသက်(၇၀)ခန့်ရှိမည်ဟု မှန်း ဆရာသည်။ ဆံပင်များ ဖွေးဖွေးဖြူနေ၏။ သို့ရာတွင် သီလကောင်းခဲ့၍ အသက် နဲ့မလိုက်အောင် သန်မာပေသည်။ သူမ၏ပုံမှာ ဆင်းရဲစွတ်ချာလှသည်။ ကိုယ် ဖော်အင်္ကျီမှာ အဖာရာများနှင့် ပြည့်နှက်နေလေသည်။ သို့ရာတွင် သူမ သည် ဒေါသကြီးပုံရ၏။ သို့နှင့် သူမ၏သားလည်း ဒေါသကြီး၍ လူသတ်မှု ဖြစ်လာသည်ဟု ယူဆရမလို ဖြစ်နေသည်။

အဘွားကြီးသည် ဖက်ကလေးနှင့်ထုပ်၍ သားဖြစ်သူအတွက် တစ်စုံ တစ်ခုကို ယူဆောင်လာပြီး ...

“ဒါကလေးကို အမေ ပေးပါရစေ ... ထောင်မှူးရယ်။ ငယ်ငယ်က ပဲ သူကြိုက်တတ်လွန်းလို့ ယူလာခဲ့တာ”

အဘွားကြီးသည် အထုပ်ကလေးနှစ်ထုပ်ကို ဖြောက်ပြနေ၏။

“ကဲ ... ပြစမ်း ... အမေကြီး”

အဘွားကြီးသည် အထုပ်ကလေးနှစ်ထုပ်ကို ထောင်မှူးရှေ့ ဖြည့် လိုက်၏။ အထုပ်နှစ်ထုပ်အနက် တစ်ထုပ်မှာ မုန့်ဆီကြော်နှစ်ချပ်နှင့် တစ် ထုပ်မှာ ပိန္နဲသီးအိမ်မာ။ ဤအထုပ်ကလေး နှစ်ထုပ်မှာ အဘွားကြီး၏ ဆင်းရဲပုံနှင့် မိခင်တစ်ဦး၏ ကြီးမားလှသော မေတ္တာကို ပြနေလေသည်။

“ဒီမယ် ... အမေကြီး မုန့်ဆီကြော်ကတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ပိန္နဲသီး ကတော့ ဆရာဝန်က ပေးရမှာမဟုတ်ဘူး။ ပိန္နဲသီးကို ပြန်ယူသွား ဟုတ် လား”

ထောင်မှူးက စစ်ဆေးပြီး အဘွားကြီးကို ပြောပြ၏။

“စားပါစေ ... သားရယ်။ ဒါ သူ့ဦးလေး ဖိုးနီတုတ်ခြံက အသီး။ သူစားနေကျပါ”

အဘွားကြီးသည် ခက်လှပေသည်။ သူပြောချင်ရာ ပြောနေပုံမှာ သူငယ်ပြန်နေသလားဟု ထင်ရသည်။ သို့နှင့် ကြီးသမားအား အရမ်းမပေး ခဲ့သော ထောင်မှူးသည် ပိန္နဲသီးကို ထောင်ဆရာဝန်အား ပြန်ပေးလေရာ ထင် သည်အတိုင်း ‘မကျွေးရ’ ဟု ဆရာဝန်က ပယ်လိုက်လေသည်။

ပိန္နဲသီးကို မစားရသော ကြီးသမားသည် မျက်နှာညို၍ အလိုမကျ ဖြစ်သွား၏။ သို့နှင့် မိခင်အား ...

“ကဲ ... အမေ အားလုံး ပြန်ယူသွား။ ကျုပ် ဘာမှ မစားတော့ ဘူး”

ဟု လုပ်လေတော့သည်။

“ဒီမယ် ... မောင်စိန်၊ ငါက ငါ့ဝတ္တရားအရ ပြောရတာ။ မင်း ငါ့ တို့ စိတ်ဆိုးစရာ မလိုပါဘူး။ မင်းအမေ အဘွားကြီး တပင်တပန်းယုံလာခဲ့ ထာ ငါက ကိုယ်ချင်းမစာဘဲ ပါဝါပြနေတာ မဟုတ်ပါဘူးကွ”

“ဟုတ်သားပဲ ... ကိုစိန်ရ၊ သခင်ထောင်မှူးက သူ့ဝတ္တရားရှိ ဆို့ ပိတ်ပင်တာပါ”

တိုက်တန်းစီးက ဝင်ပြောလိုက်မှ ကြီးသမားသည် စိတ်ပြေဟန် ဖြင့် မိခင်နှင့် တခြားစကားများကို ဆက်ပြောကြပြန်သည်။

၂၂။ နိုင်ငံခြားကို

ထိုစဉ် ထောင်မှူးသည် မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ပိန္နဲသီးအိမ်မာတစ်အိမ်ကို ဝါးစင်ထဲ ကောက်ထည့်ပြီး သားအမိနှစ်ယောက် စကားပြောသည်ကို နားထောင်ရင်း ပြောနေတော့သည်။ ပိန္နဲသီးသည် မျိုးကောင်းဟန် ရှိလေသည်။ ထောင်မှူး ရူးပေါပေါသည် ပိန္နဲသီးကို တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် ကောက်ထည့်ရာ သားအမိနှစ်ယောက် စကားပြောပြီးတွင် ပိန္နဲသီးတစ်အိမ်မှ မကျန်တော့ပေ။ ထောင်မှူးသည် နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့် လျက်နေသေး၏။

“အင်း ... ပိန္နဲသီး တယ်အမျိုးကောင်းတယ်။ ကဲ ... ပြောပြီး ကြပြီလား။ မိနစ်(၂၀) ရှိပြီဗျ”

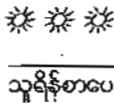
ထောင်မှူးသည် ပါးနားသုတ်ပြီး ပြောလိုက်လေသည်။ အဘွားကြီးနှင့် ကြီးသမားမောင်စိန်သည် ထောင်မှူးအား မဲ့ကာရွဲ့ကာ ကြည့်လျက် စကားကိုဖြတ်လိုက်ပြီး အဘွားကြီးသည် ထောင်မှူးနောက်သို့ လိုက်သွားရလေသည်။

“ကျုပ်တော့ မစားရဘူးတဲ့ဗျာ။ သူ့စားလိုက်တာ ကုန်ရော ... လခဲ”

ကြီးသမားသည် အောင့်မထားနိုင်ဟန်ဖြင့် ထောင်မှူးနောက်ကွယ်တွင် ညည်းတွားလိုက်၏။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဒါနဲ့ ကျုပ်ပြောတယ် မှတ်လား။ ဒီထောင်မှူးက ရူးပေါပေါပါလို့။ ကျုပ်တုန်းကလည်း အိမ်က ထောင်ဝင်စာလာတာ ကြက်ဥသုံးလေးလုံး ပါလာတယ်။ ဒါတွေ မပေးရပါဘူးဆိုပြီး သူ့ချည်း ဖောက်သောက်ပစ်တာဗျ။ ဟား ... ဟား ... သိပ်အလိုက်ကုန်ဆိုး မသိတဲ့လူ။ ဒါပေမဲ့ သဘောတော့ သိပ်မဆိုးဘူးဗျ။ သူကောင်းချင်တဲ့ နေရာကျတော့လည်း အကောင်းသာ။ အင်း ... ကျုပ်တို့ အကျဉ်းသားဘဝကတော့ သူတို့လက်ခုပ်ထဲက ရေကိုးဗျ”

တိုက်တန်းစီးသည် ကြီးသမားအား စိတ်မကောင်းမဖြစ်ရန် ပြောပြနေလေသတည်း။

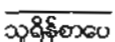

ထောင်ကျထောင်မှူးသည် ကြီးသမားမောင်စိန်နှင့် ကြီးသမားမောင်ဆင်တို့၏ အယူခံလွှာကို အချိန်မီ တင်ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ကြီးသမားများ တစ်သက်တွင် တစ်ခါမှ မစောင့်ဖူးသော ဥပုသ်ကို နေ့စဉ်ရက်ဆက် စောင့်ပြီး အယူခံအမိန့်ကို ပုတီးတဂျောက်ဂျောက်နှင့် စောင့်နေကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် တိုက်တန်းစီး အကျဉ်းသားကပင် တား၍မရတဲ့ ကြီးသမားမောင်စိန်က သူ့ပိန္နဲသီးကိုစားပစ်ကြောင်း ထောင်မှူးကြီး၊ ထောင်မှူးကြီးကို လျှောက်ထားလေ၍ ထောင်ပိုင်ကြီးက ရူးပေါပေါထောင်မှူးအား ဖော်ပြ (၁၅)ကျပ်တိတိ ဖြတ်တောက်ရန် အမိန့်ပေးပြီးဖြစ်၏။

ထောင်မှူးကလည်း သူလို အယူခံကို တပင်တပန်းရေးပေးသော အကျဉ်းရှင်အား ပြစ်မှားသည့်မောင်စိန်အား အယူခံရှုံးပါစေဟု ပြောင်ပြောင် ဝန်ခံဆွဲခဲ့လေသည်။

သို့နှင့် ကြီးသမားမောင်စိန်က ထောင်မှူးပြောပုံကို တစ်ဖန် ထောင်မှူးကြီးအား တိုင်တန်းပြန်ရာ အလုပ်များလှသော ထောင်မှူးကြီးသည် စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် အားလုံး သိမ်းဆဲလေတော့သည်။

၂၂၁ ခြင်္သေ့မောင်ကို

“ငေးတို့ ကြိုးသမားတွေကလည်း အပျိုလေးတွေ ကျနေတာပဲ
အား ထပ်ခနဲဆို တိုင်ရတာနဲ့၊ တောရတာနဲ့ မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက် ပြတ်
ထယ်ကို မရှိတော့။ ငါ့လခွေး ... ထောင်မှူး ... ရှားပေါပေါကတစ်မျိုး။ စား
စရာရွားလို့ ကြိုးသမားပစ္စည်းကိုမှ မေ့ပြီး စားမိပြန်သတဲ့။ ငါလည်း ဒီထောင်
လုပ်ရတာ အတော်စိတ်ကုန်ပါပြီ”

ထောင်မှူးကြီးသည် သဗ္ဗနာမ်ပေါင်း သိမ်းကျုံးအော်လေတော့
ရာ အကျဉ်းသားများနှင့် ကြားရသူ လခစားများသည် ကြိုးသမားကို သနားရ
မည်လား။ ထောင်မှူးရှူးပေါပေါကို သနားရမည်လား။ ဒါမှမဟုတ် ထောင်မှူး
ကြီးကိုပင် သနားရမည်လားဆိုသည်ကို ဝေခွဲမရနိုင်ကြလေ၍ တခွိုခွိုနှင့်
ရယ်မဆုံး ဖြစ်နေကြလေ၏။

ထိုနေ့မှစပြီး ကြိုးသမားမောင်စိန်သည် အတိုင်အတော မထူရဲ
တော့ဘဲ ထောင်မှူးရှူးပေါပေါလည်း တစ်ချက်တည်း ငြိမ်သွားတော့သည်။
နေ့ရက်တို့သည် ကုန်လွန်လာခဲ့လေသည်။ ဟိုက်ကုတ်သို့ သွား
နေသော ကြိုးသမားများ အယူခံမှာ တစ်လနီးပါး ကြာသွားလေသည်။

ထောင်မှူးကြီးသည် လိုရမည်ရ ကြိုးသမားနှင့် ပတ်သက်သည်
ကိစ္စများကို ကြိုတင်စီစဉ်ထား၏။ ကြိုးကွင်းစွပ်မည်သူ၊ တိုက်တန်းစီးနှင့်
ဒေါက်ဖြတ်မည်သူတစ်ဦးလည်း အရံသင့်ရထားပြီးဖြစ်ရာ ထောင်မှူးကြီး
အတော် စိတ်အေးရလေသည်။ လုပ်မည်သူ မရှိလျှင် ထောင်မှူးကြီး
ကိုယ်တိုင် လုပ်ရမည် မဟုတ်ပါလော။

တစ်နေ့တွင် ကြိုးသမားနှစ်ဦး၏ အယူခံလွှာနှစ်စောင်ကို ရှေ့ဆင့်
နောက်ဆင့် ရရှိလေရာ ထောင်မှူးကြီးသည် မန်းမှုတ်ပြီး စက္ကူအိတ်ကို ဖောက်
လိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် ထောင်ကျထောင်မှူးကို မြန်မြန်ခေါ်လေ
သည်။ ထောင်မှူးချောက်လာသောအခါ အယူခံအမိန့်စာကို ပေးပြီး ...

“ကဲ ... ဘုရင်ခံဆီ မြန်မြန် အသနားခံစာ တင်ပေတော့”

ဟု စိတ်ပျက်စွာ ပြောလိုက်တော့သည်။
ထောင်မှူးသည် အယူခံပလပ်လိုက်သော ဟိုက်ကုတ်အမိန့်စာ
ဆို ကြည့်ပြီး ...

“ဒီအကောင်တွေ ရှုံးရမှာပေါ့။ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးတုံ့အကောင်
တွေ မသနားပါဘူး”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်ရာ ထောင်မှူးကြီးသည် ရှူးပေါပေါ ထောင်မှူး
စာပည့်ကျော်အား တစ်ချက် မော်ကြည့်ကာ ...

“လာပြန်ပြီလား ... ကျေးဇူးရှင်ကြီး။ သူတို့ဟာသူတို့ အေးအေး
ဆေးဆေး သေကြပါစေကွာ။ မသာလောင်းတွေနဲ့တောင် ဖက်ပြီး ရန်ဖြစ်
နေတာ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ငါက ကြိုးသမားကို ကြိုးမပေးချင်ဘဲ မင်းကို
သာ ကြိုးပေးချင်တာကွ”

“ဟာ ... ဆရာ ... မလုပ်ပါနဲ့ ... ဟဲ ... ဟဲ ... လည်ပင်းကို
သားသွားတာပဲ”

ဆိုကာ စပ်ဖြဲဖြဲနှင့် ပြေးလေတော့သည်။

ထောင်မှူးကြီးသည် ရှူးပေါပေါ ထောင်မှူးအား သူ၏ထောင်တွင်
ကြာကြာမထားချင်ပေ။ တစ်နေ့တွင် တစ်ခုခု သူ့ကြောင့်ဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်
မိလေသည်။ တစ်ကြိမ်ကလည်း ကုလားအကျဉ်းသားတစ်ဦးအား မှားလွှတ်
လိုက်၍ အပြင်ဘက်ရောက်မှ လိုက်ဖမ်းခဲ့ရသည်။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ရှူး
ပေါပေါသည် ဆဲမနာဆိုမနာနှင့် လုပ်ငန်းသဘောတော့ နားလည်သူဖြစ်
သည်။ ခက်သည်မှာ အလုပ်တွင် အတော်လျှမ်း၍ သတိအတော်ထားရ၏။

အကျဉ်းသားများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင်လည်း ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာ
နှင့် တော်တော်ကြာ တဟဲဟဲနှင့် သူ့ယောက်ဖများပမာ အလွမ်းသင့်နေ
တတ်ပြန်သည်။ သည်းမခံနိုင်၍ တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ ရုံးဆွဲတင်
က လခမှာ တော်တော် ထိသွားရှာသည်။ ထိုအခါ အိမ်ကမယားက ရှူးပေါပေါ
အား ထဆူပြန်ရာ ထောင်မှူးကြီးမှာ ရှူးပေါပေါအား သနားနေပြန်၍ ပြောင်း
ရွှေ့ပစ်ရအခက် ထားရအခက်နှင့် မတင်မကျဖြစ်နေ၏။

၆- မြိုင်မြိုင်မောင်ကို

နောက်ဆုံးတွင် ထောင်မှူးကြီးသည် ကြိုးသမားအတွက် ရေးရာ ခြင်္သေ့မည်ကို ဖျင်းလှ၍ ရူးပေါပေါအား ကြိုးသမားကိစ္စပြီးမှ ပြောင်းရွှေ့ တော့မည်ဟု စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်လိုက်လေသည်။

[၆]

ထောင်ကျရုံးခေါ် ထောင်ကျအကျဉ်းသမားများနှင့် ပတ်သက်သည့် ကိစ္စအဝဝကို ဆောင်ရွက်ရသော ထောင်မှူးအား၊ ထောင်ကျထောင်မှူး ထောင်အခေါ်နှင့် ခေါ်၍ အချုပ်သမားအလုပ်ကို တာဝန်ယူလုပ်ရသော ထောင်မှူးအားလည်း အချုပ်ထောင်ထောင်မှူးဟု ခေါ်ကြလေသည်။

ထောင်ကျထောင်မှူးသည် ထောင်တွင်းသို့ ကျလာသမျှ ထောင်ကျ အကျဉ်းသားမားအား အမှတ်စဉ်အလိုက် မှတ်ပုံတင်ရ၏။ ထိုမှတ်ပုံတင် စာအုပ်ကြီးမှာ အလျားတစ်ထောင့်ထွား၊ အနံတစ်ထောင် လက်နှစ်လုံးမျှ ထူသော စာအုပ်အိုင်အမာကြီးဖြစ်၏။ ထောင်ကြီးတစ်သက် စာအုပ်တစ် သက်ဆိုသော စာအုပ်မျိုးပေတည်း။

၎င်းစာအုပ်တွင် အကျဉ်းသား၏အမည်၊ အဘ၊ အမိ၊ မယား၊ အသက်၊ အလုပ်အကိုင်၊ နေရပ်၊ လူမျိုး၊ ကိုးကွယ်သည့်ဘာသာ၊ စာတတ်

မတတ်၊ လူကိုယ်ခန္ဓာ အမှတ်အသား၊ အရပ်အမောင်း၊ ကိုယ်အလေးချိန်၊ ပုဒ်မ၊ ထောင်ဒဏ်အမိန့်၊ အမိန့်ပေးရက်၊ အမှုနံပါတ်၊ တရားရုံးတော်၊ အလုပ် ကြမ်း၊ အလုပ်မဲ့၊ ခံရမည့်နှစ်၊ အယူခံအရှုံးအနိုင်၊ ပါလာသည့်အဝတ်အစား၊ ရှေးက ထောင်ကျဖူးခဲ့ခြင်း ရှိမရှိ၊ အချုပ်မှ ထောင်ကျလာလျှင် အချုပ်သား နံပါတ်၊ တခြားထောင်မှ ပြောင်းလာလျှင် ပြောင်းလာသည့်ထောင်နှင့် ထောင် နံပါတ်၊ ဘယ်နေ့လွတ်၊ ဘယ်နေ့ထွက်ပြေး၊ ဘယ်နေ့သေ စသည်ဖြင့် စုံ တကားစေ့အောင်ရေးထားသည့် ထောင်တွင်း ခွေးရေပုရိုက်ဖြစ်လေသည်။

အနီးကဲ့သို့ အချက်အလက်များ ပြည့်စုံလှသော ခွေးသားရေပုရိုက် ကြီးကို နောက်တော်ပါ အကျဉ်းသားတစ်ဦးက ကျိုးနွံစွာထမ်းဆောင်၍ ထောင် ကျထောင်မှူးသည် ကြိုးသမားလူသစ်အား မှတ်ပုံတင်ရန် ကြိုးတိုက်သို့ အကျဉ်းသား၏ အမိန့်ပေးဝရန်းကိုကိုင်ဆောင်၍ ဝင်လာလေသည်။

အခါတိုင်းဟူမူ အကျဉ်းသားလူသစ်သည် ထောင်ကျရုံးထောင် မှူး၏ ရုံးတော်၌ ခြေထောက်စုံရပ်၊ လက်ကို ဆီးစပ်ပေါ်ယုက်ကာ ခေါင်းပုံ၌ ထောင်ပုံစံဖြင့် အထူးရိုသေစွာ အသက်ကို တစ်ချက်ချင်း ဖြည်းဖြည်းရှု၍ ရပ်ရ၏။ ထောင်မှူးသည် စိတ်မထင်က တစ်ကိုယ်လုံး ပဉ္စပါးပါးလှန်လှော့၍ အမှတ်အသား ရှာတတ်လေသည်။ အမှတ်အသားနည်သူဖြစ်က ထောင်မှူး ဗာရာသည် စက္ကူလှီးသည့်စားဖြင့် ထိုးရန်တက်ကဲလုပ်တတ်သဖြင့် စအိုဝ ကမဲ့တစ်လုံးကိုပင် ချန်မထားဘဲ ထုတ်ပြရရှာလေသည်။ ထောင်ဆိုသည် မှာ နယ်နယ်ရရမဟုတ် အလွန်သေချာ၏။

သို့ရာတွင် ထောင်ကျထောင်မှူးသည် ကြိုးသမားအကျဉ်းသား အပေါ် များစွာ ဂျိုးယိတ္တ မများပေ။ သူကိုယ်တိုင် ခွေးသားရေပုရိုက်ကို ယူလာ ပြီး မှတ်ပုံတင်ရန် ကြိုးတိုက်သို့ အမောတကော လိုက်လာရှာ၏။ ထောင်ကျ ထောင်မှူးမှာ ကြိုးသမားအပေါ်၌ သေရမည့်သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် မလုပ်ချင်၍လား။ ဒါမှမဟုတ် ကြိုးသမားဆိုသူမှာ ထောင်မှူးကြီးက မျက် နှာသာပေးထားတတ်သူဖြစ်၍ (၁၃)နှစ်သမီး အပျိုဖြန်းများစိတ် ပေါက်သွား ကာ ထစ်ခနဲဆို ထောင်မှူးကြီးတိုင်လိုက်၊ ထစ်ခနဲဆို ထောင်ပိုင်ကြီးကို

၂၀ မြောင်းမြမောင်ကို

လျှောက်လိုက် လုပ်တတ်သည်ကို တွေ့ကြုံဖူးသဖြင့် မာဆတ်ဆတ်ပင် မမေးဝံ့၍လားတော့ မပြောတတ်ပေ။ (အမှန်လည်း အတိုင်အတောထူသူမှာ ကြီးသမားများပင် ဖြစ်ကြလေသည်။)

“ခင်ဗျားနာမည် ဘာလဲဗျ”

“မောင်မိန်”

“အဖေ”

“အဖေကတော့ ဦးဘခွေးဗျ”

“အမေကော”

“မကုလားမ”

“အဲ ခင်ဗျားမိန်းမ”

“မိန်းမတော့ မိညို”

“အသက် . . . အသက် . . .”

“အသက်ကတော့ အစိတ်လောက် ရှိလို့မိမယ်ထင်တယ်”

‘ဟာ . . . ခင်ဗျားအသက် ဘယ်အစိတ်ကမလဲဗျ’

“ဪ . . . ကျွန်တော်က မိန်းမအသက်ကို မေးသလားလို့။ ကျွန်တော့်အသက်က (၃၅)နှစ်ပါဗျာ”

“ဟုတ်ပြီ . . . ဘယ်နေသလဲ”

ဤကဲ့သို့ပင် ထောင်ကျထောင်မှူးသည် ရုံးမှ ဝရမ်းကိုကြည့်လိုက်၊ ကြီးသမားအားမေးလိုက်၊ စာအုပ်ကြီးတွင် ရေးလိုက်နှင့် အမှတ်အသားမကျန် ရေးမှတ်ပြီးစီးသွားလေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်က အယူခံမလဲ။ အတွင်းလား . . . အပြင်လား”

“ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး . . . ဆရာရယ်”

“တတ်ထရီ၊ ထောင်ထဲမယ် ထောင်မှူးကို သခင်ခေါ်ရတယ်”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာ . . . အာ . . . သခင်”

အကျဉ်းသားသည် သေခါနီးပင် ထောင်မှူးကို သခင်ခေါ်နေရ၍

အတော်စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် နှာခေါင်းရှုံ့သွား၏။

ထောင်ထဲမှာတစ်ခါကြိုတယ် ၂၉

ရေးခေတ်ထောင်များမှာ ကုလား၊ အင်္ဂလိပ်များသာ အုပ်စိုးကြလေရာ အကျဉ်းသားသာမက ထောင်ဝါဒါများပင် ထောင်မှူး၊ ထောင်ပိုင်အားသခင်၊ သခင်ကြီးဟု ခေါ်ခွဲကြရလေသည်။

ကြီးဒဏ်ပေးထားသော အကျဉ်းသားများနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အစစကို ထောင်မှူးကြီးသာ တာဝန်ယူရလေသည်။ ကြီးသမား အယူခံကိစ္စမှာ တော်တော်အရေးကြီးလေသည်။ ကြီးသမားကိစ္စ စာပေးစာယူလုပ်ရာ၌ပင် ရှေးခေတ်က ရိုးရိုးစာအိတ်ကို မသုံးဘဲ စာအိတ်အနီကို သုံးရ၏။ ယင်းစာအိတ်ပေါ်တွင် အင်္ဂလိပ်စာဖြင့် (DEATH Sentence Caset) (သေဒဏ်အမိန့်ပေးထားသော အမှု) ဟု ထင်ရှားစွာ ရေးသားထားလေသည်။ ဤစာအိတ်နီကို စာတိုက်ဌာနမှလည်း များစွာ ဂရုစိုက်ရ၏။

ရှေးခေတ်က ကြီးသမားတစ်ဦး၏ အယူခံလွှာကို ဟိုက်ကုတ်ခေါ် တရားလွှတ်တော်ကို ပို့ရလေသည်။ အယူခံရှုံးက ဘုရင်ခံထံ အသနားခံစာ တစ်ခါတင်ရပြန်သည်။ ဘုရင်ခံကပယ်လျှင် ကေရာဇိဘုရင်မင်းမြတ်သို့ လိပ်စာပို့ပြီး သုံးကြိမ်မြောက် အသနားခံနိုင်လေသည်။ သို့ရာတွင် ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ ဤထောင်တွင်းမှ ပို့သည့် အသနားခံစာသည် ရောက်သွားသည်မဟုတ်။ နှင်ဘုရင်ကိုယ်စား ဘုရင်ခံမင်းထံကိုသာ ရောက်လေသည်။ ဘုရင်ခံမင်းက နှင်ဘုရင်ကိုယ်စား အကျဉ်းသား၏ အသနားစာကို ပယ်လိုက်က ထောင်မှူးကြီးသည် ကြီးသမားအား အရှင်လတ်လတ် သရဏဂုံ တင်ရပေတော့၏။

အမှန်မှာ ကြီးသမားသည် သေရမယ့်နေ့ရက်၊ အချိန်နာရီကို သိရခွင့်မရဘဲ အရှင်လတ်လတ်ပင် သရဏဂုံ ယူသွားနိုင်၍ ရိုးရိုးသေရသူများထက် တစ်ပန်းသာပါသည်ဟုပြောက မှားမည်မထင်ပေ။ အပြင်လူမှာ သေရဧည့်အချိန်ကိုလည်း မသိ၊ သေပြီးမှ သရဏဂုံတင်သည်ကိုလည်း လားလားမှ သိမည်မဟုတ်။ သို့ရာတွင် သတ္တဝါဟူသမျှ သေရမည့်ဘေးကို ကြောက်ရွံ့သည်ချည်းဖြစ်ရကား ကြီးကျသူများမှာ မသေခင်ကပင် ရုပ်ပျက်ဆင်းယွတ်နှင့် မအိပ်နိုင်မစားနိုင်ဖြစ်ကာ သနားစဖွယ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ထောင်တွင်းအယူခံမှာ ဤကဲ့သို့မဟုတ်။ ထောင်မှူးပညာရှိအား ငွေပေးရန်မလို။ ထောင်မှူးပညာရှိသည် ဘာဥပဒေကိုမျှ နားလည်သည် မဟုတ်စေကာမူ ရည်စားစာရေးနိုင်လောက်သော ပညာခံရှိက ဒီလိုအယူခံ မျိုး တစ်နေ့လျှင် ဆယ်စောင်မျှ ရေးပစ်လိုက်လေသည်။ ဤကဲ့သို့ မရေး၍ လည်း မဖြစ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ထောင်ကျလာလိုက်ကြသည်မှာ တဖုတ်ဖုတ် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

တစ်နေ့တစ်နေ့ အယူခံရေးရမည့် အကျဉ်းသားက တသီတတန်း ကြီး ရှိနေ၏။ အယူခံရေးရမှာ အချိန်အကန့်အသတ်ပေးထားရကား ထောင် မှူးပညာရှိမှာလည်း အခက်ရှိလေသည်။ အောက်ရုံးက အပြစ်ပေးသူကို ရက် ပေါင်း(၃၀)အတွင်း စက်ရှင်ရုံးသို့ အယူခံပို့ရ၏။ အောက်ရုံးပေးသည့် ထောင် ဒဏ်လေးနှစ်ကျော် ဆော်ထည့်ထားလျှင် ထိုအမှုကို ဟိုက်ကုတ်သို့ တင်ရ ပြန်သည်။ စက်ရှင်ရုံးက အမိန့်ပေးသော အမှုဟူမူ စီရင်ချက်တောင်းပြီး အယူခံရေးရန် ရက်ပေါင်း(၆၀)အတွင်း ဟိုက်ကုတ်အရောက် တင်ပို့ရ၏။

နမော်နမဲ့ ရက်လွန်သွားပါက ထောင်မှူးသေပေါက်ပေတည်း။ တစ်ခါတစ်ခါ ရက်လွန်သွား၍ အယူခံမတင်ရသော အကျဉ်းသားနင်းပြား များလည်း ရှိကြလေသည်။ ထိုအခါ အကျဉ်းသားက ထောင်၏ ဝဋ်ရကွမု လွတ်ချင်လွန်း၍ အယူခံမရေးရသေးကြောင်း ထောင်မှူးကြီးထံ လျှောက် လိုက်၏။

သို့ရာတွင် ထောင်မှူးကိုကြောက်၍ မလျှောက်ဝံ့ဘဲ မျက်ရည်စက် လက်နှင့် နေရလေသည်။ သို့နှင့် အကျဉ်းသားလူလည်များက ဘာကြောက် ရမှာလဲဗျ။ ထောင်မှူးကြီးကိုလျှောက်ဟု တိုက်တွန်းအားပေးနေသည်ကို ကာယကံရှင်က လျှောက်ရကောင်းနိုးနိုးနှင့် ချီတံ့ချီတံ့ဖြစ်နေသည်ဟု ထောင် မှူးက သတင်းရသွားလျှင် ထောင်မှူးသည် အကြံတစ်မျိုး ထုတ်ပြန်သည်။

[၇]

ထောင်မှူးလုပ်သူသည် ပထမခြေလှမ်းအနေဖြင့် ကြိုးသမား အယူခံရေးရန် သက်ဆိုင်ရာ ခရိုင်စက်ရှင်မင်းကြီးထံသို့ စီရင်ချက် မိတ္တူကို ချက်ချင်း တောင်းလိုက်လေသည်။

အပြင်လူတစ်ဦးသည် ပိုက်ဆံတတ်နိုင်၍ မိမိတို့ တရားခံအကျဉ်း သားအတွက် ရှေ့နေဝတ်လုံများနှင့် အယူခံလိုအံ့ ထိုသူသည် စီရင်ချက် မိတ္တူကို စာတစ်လုံးလျှင် တစ်ပဲတစ်မူးအကုန်ခံပြီး စီရင်ချက် ရှည်လျှင်ရှည် သလို ရုံးတော်တွင် ငွေသွင်းမှ စီရင်ချက်မိတ္တူကို ရလေသည်။ မြန်မြန်ရရန် အတွက် ဟိုဆို့ရဒီဆို့ရက ပါလိုက်သေး၏။ အကျဉ်းထောင်က ထောင်အယူ ခံအတွက် ဝေလာခေါင်းတစ်ပြားပင်မကုန်ဘဲ အလိုလိုရောက်လာရ၏။

ထို့ပြင်တဝ ရှေ့နေဝတ်လုံများသည် စီရင်ချက်ကိုကြည့်ပြီး အယူခံ ရေးရန်လက်ခံပါက အမှုကိုလိုက်၍ အမှုသည်က ငွေကို ရာ၊ ထောင်ချီပေး ရပြန်သည်။ အမှုမှာ နိုင်မည်မနိုင်မည် မသိသေးပေ။

ထောင်မှူးအကြံထုတ်ပုံမှာ အင်္ဂလိပ်စာလုံးများများပါသော စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဝိုက်နှင့်ဆိုက်နှင့်ကိုင်ပြီး ထိုအကျဉ်းသားအား ခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။ အကျဉ်းသားသည် ကုပ်ကုပ်ကလေး ရောက်လာလေသည်။ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ...

“ဟေ့လူ ... လက်မှတ်ထိုးစမ်း”
“ဘာ ... ဘာအတွက်လည်း သခင်”
“မင်း အယူခံရုံပြီကွ။ ဒီစာဖတ်ကြည့်”

အကျဉ်းသားသည် ကေတိကာတိလုပ်ရန် အချိန်မရှိ။ နောက်ထပ်မေးက အယူခံရုံသည်အပြင် နားရင်းအအုပ်ခံရမည်ကို သိထားလေ၍ လက်မှတ်ထိုးခဲ့ရရှာသည်။ အကျဉ်းသားသည် လက်မှတ်ထိုးရင်း သူ မဖတ်တတ်သော အင်္ဂလိပ်စာကို ကြိုးစား၍ ဖတ်ကြည့်သေး၏။ ဖတ်မရသောအခါ ရုံးသည်ဟုပင် ယူဆလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ကုပ်ကုပ်ကလေး ထောင်မှူးရုံးခန်းက ပြန်လာပြီး ချောင်တစ်ချောင်သို့သွားကာ လူသူလေးပါး ဝဲယာစောင်းကြည့်၍ မမြင်တော့မှ ...

“အမေရေ ... ကျွန်တော် ဘာအယူခံမှ မခံရဘဲ အယူခံရုံပြန်ပြီတဲ့ ... အမေရေ ... အဟီး ... အဟီး”

ဟု ငိုချလိုက်ရသူများလည်း ဒုနှင့်ဒေးပင် ရှိခဲ့လေသည်။
ဤကဲ့သို့ ထောင်မှူးဆိုးများ မကြာခဏလုပ်ကြ၍ ထောင်ပိုင်ကြီးထံ ထောင်မှူးကြီးကမတင်လျှင် ထောင်ပိုင်က ကြီးလေးသောအပြစ်ကို ပေးလေသည်။ သို့နှင့် ထောင်မှူးပညာရှိက ဉာဏ်ထွင်ရပြန်သည်။ တစ်နေ့လူ(၁၀)ဦး၏အယူခံကို ကမ္ဘာကျော်ဝတ်လုံများပင် ရေးနိုင်မည်မဟုတ်စေကာမူ ထောင်မှူးပညာရှိက ငါးမိနစ်နှင့် လျှက်တစ်ပြက် စီမံကိန်း လုပ်ထားလေသည်။

သူလုပ်ပုံမှာ လက်နှိပ်စက်ဖြင့် စက္ကူအများကြီးထည့်၍ အကျဉ်းသားစာရေးများအား ရိုက်ခိုင်းထားစေ၏။ လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ပုံသေရိုက်ထားပုံမှာ ...

အယူခံလွှာ

ကျွန်တော် (.....)၊ အဘ (.....)၏သား (.....) ဖြစ်ပြီး၊ ထောင်နံပါတ် (.....)မှာ (.....) တရားသူကြီး၊ (.....) ဖြစ်၏။ မှန်ပါတ် (.....)တွင် ရာဇသတ်ပုဒ်မ ချမှတ်ထားသည်ကို မကျေနပ်ပါ၍ ရိုသေစွာ အယူခံတင်ဆက်ပါသည်။

- (၁) ပညာရှိ တရားသူကြီးသည် ဤအမှုတွင် မှားနေပါသည်။
 - (၂) ကျွန်တော်မျိုး မကျူးလွန်ရပါ။
 - (၃) သက်သေများ မှသားဆိုကြပါသည်။
 - (၄) ကျွန်တော်မျိုး၏သက်သေမှာ ခိုင်လုံပါသည်။
- သို့ပါ၍ ကျွန်တော်မျိုးအား ဤအမှုမှ ကွင်းလုံးကျွတ် လွှတ်ပေးတော်မူပါဘုရား။

(ပုံ)
အယူခံသူ။

ကျွန်ုပ် ရှေ့တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးသည်။

(ပုံ)
ထောင်မှူး။

ထောင်မှူးပညာရှိများ၏ အကြံမှာ မဆိုးပါချေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ရှေ့နေတစ်ဦး၏ သုံးရာတန်အယူခံမှာလည်း ဤမျှသာရေးထားရာ ဝိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရသော ထောင်မှူးကို အဘယ်သို့လျှင် အဆိုးဆိုသင့်ပါအံ့နည်း။ အယူခံဟူသည် အယူခံရုံသို့ရောက်ကာ ပြီးတမ်းမဟုတ်ပါလော့။ ဗာရာဏသီချဲ့၍ ရေးလျှင်လည်း နိုင်မည်ဟု မည်သူက ပြောနိုင်ပါမည်နည်း။

သို့ဖြစ်ရာ တခြားအလုပ်ကလည်း ရှိသေးသောထောင်မှူးမှာ မှားထိုးပိုင်သင်ဆိုသကဲ့သို့ ငါးမိနစ်အတွင်း အယူခံ(၁၀)စောင်လောက်ကို ရေးစေနိုင်စွမ်း တကယ်ပင် ရှိပါလေသတည်း။

www.burmeseclassic.com

တိုက်တန်းစီးသည် ဒုတိယမြောက်နေ့ ထောင်မှူးကြီးရုံးသို့ ကြီးသမား၏ ထမင်းပုံစံကို သွားပြသောအခါ တံခါးဝကြီးသို့ အင်္ကျီအနီနှင့် တရားခံတစ်ယောက် စောစောစီးစီး ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရ၍ ...

“ဟ ... ကြီးသမားများလား”

ဟုပင် တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်မိလေ၏။

ထောင်မှူးကြီး၏ရုံးခန်းမှာ တံခါးဝတွင်ရှိလေရာ ထောင်မှူးကြီးသည် အင်္ကျီနီနှင့် ဆရာကိုထပြီး ခါးထောက်၍ကြည့်ကာ ပုလိပ်အား မေးလိုက်လေသည်။

“ဘာလဲဟေ့ ... ကြီးသမားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ၊ ကြီးသမားပါ”

“အေး ... ကောင်းရောဟ ... ငါ့လခွေး၊ တစ်နေ့က တစ်ယောက်၊ ဒီကနေ့ တစ်ယောက်”

ထောင်မှူးကြီးသည် ညည်းတွားလိုက်၏။ သူ၏မျက်နှာမှာလည်း အလိုမကျပုံဖြင့် ညှိသွားလေသည်။ ထို့နောက် ထမင်းပြရန် သစ်သားခွက်လေး ထမင်းပန်းကန်ကိုကိုင်၍ ကုန်းကုန်းကလေးလုပ်နေသော တိုက်တန်းစီးဆီသို့ မျက်လုံးဝင့်လိုက်သောအခါ ထောင်မှူးကြီး၏မျက်လုံးအဖက်ကို မော်နိုင်သော တိုက်တန်းစီး၏လက်မှ ထမင်းခွက်သည် ကြမ်းပေါ်သို့ ဝှမ်းခနဲ လွတ်ကျသွားလေ၏။

“တယ် ... ဒီမအေပေး လုပ်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ။ ကြီးသမားတွေကို ကြီးပေးရရင်တော့ မင်းကိုပါ ငါ အဆစ်ထည့်လိုက်မယ်။ သွားကွာ ... ဒီထမင်းတွေ မြန်မြန်ကောက်ယူသွား။ ဖိုကြီးက အသစ်သွားယူ။ ထောင်ကျထောင်မှူးကိုလည်း မြန်မြန်လွှတ်လိုက်။ မင်းအဖေတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်လို့ပြော”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... သခင်ကြီး”

တိုက်တန်းစီးသည် အမြီးကုပ်ပြီး ပြေးရရှာလေသည်။ ထောင်မှူးကြီး၏ အယူအဆ စွဲလမ်းမှုမှာ ကြီးစင်ကို မတော်မတည့်လုပ်၍သာ ကြီး

[၈]

တိုက်တန်းစီး အကျဉ်းသားအား ထောင်မှူးကြီးက တွေ့တိုင်း မာန်နေလေရာ သူသည် နေ့စရာမရှိဘဲ ကြီးသမားမျှမက သေချင်စိတ် ပေါက်နေလေသည်။

ကြီးသမား ရောက်သည်မှာ နှစ်ရက်မပြည့်သေး ထောင်မှူးကြီး မာန်သည်မှာ အခါ(၂၀၀)မျှရှိပြီဟု ထင်နေလေသည်။ သူသည် ကြီးသမားစားရန်ထမင်းကို ထောင်မှူးကြီးအား တစ်နေ့လျှင် နှစ်ကြိမ်သွားပြရ၏။ ဤကဲ့သို့ ပြုရခြင်းမှာ ဥပဒေအရ ဖြစ်လေသည်။ ရှေးအင်္ဂလိပ်ခေတ်က ကြီးသမားထမင်းမှာ ယခုခေတ်ကဲ့သို့ ဟင်းကောင်းတစ်ခွက်မျှ ပါသည်မဟုတ်။ ရိုးရိုးအကျဉ်းသားများအတွက် ချက်သည့် ဟင်းအိုးက ခပ်ယူလာခြင်းဖြစ်ရာ ကြီးသမားစားမည့် သစ်သားခွက်သို့ရောက်ပြီးမှ ထောင်ထမင်းမှာ နတ်သုခွါအဖြစ် ပြောင်းလာသလားဟု စစ်ဆေးခြင်းတော့ မဟုတ်ပေ။ ထောင်မှူးကြီးကြည့်ခြင်းမှာ ကြီးသမားအား ရောဂါရစေမည့်အစာ ဟုတ်မဟုတ်၊ ကြီးသမားသည် ဤထမင်းပုံစံဖြင့် ဝနိုင်မဝနိုင်ကိုသာ ခန့်မှန်းကြည့်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

၃၆ မြင်းမြောင်းကို

သမား ဆက်တိုက်ရောက်လာသည်ဟု ယုံကြည်နေလေ၏။ မတော်မတည် လုပ်နိုင်ခြင်းမှာ တာဝန်ရှိသူ တိုက်တန်းစီးပေါ်၍ ဖြစ်ရသည်ဟုဆိုကာ တိုက် တန်းစီးကိုသာ မာန်မဲနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထောင်ကျထောင်မှူးသည် မျက်ကလဲဆန်ပျာနှင့် ရောက်လာလေ သည်။ ထောင်ကျထောင်မှူးဆိုသည်မှာ တရားခံလာတိုင်း လက်ခံရသူဖြစ် ၏။ ရိုးရိုးတန်းတန်းမဟုတ်ဘဲ ကြိုးသမားဆိုပါက သူ့သာ အမှန်အလုပ် များရလေသည်။ ထောင်မှူးကြီးမှာ တာဝန်သာရှိ၍ ဘာမှ လက်ကြောတင်း အောင် လုပ်ရသူမဟုတ်။ သက်ဆိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ မသက်ဆိုင်သည်ဖြစ်စေ နီးစပ်ရာ ထောင်မှူးများကို ဆွဲခိုင်းက ထောင်မှူးများ လုပ်ပေးရပေသည်။

အထူးသဖြင့် ဤထောင်မှူးကြီးသည် ထောင်မှူးကြီးတကာများ အနက် အပျင်းဆုံးဟု ထောင်မှူးများက ပြောကြကုန်၏။ အလုပ်မှာ ပျင်း သော်လည်း အအော်အငေါက်ကတော့ ဖြစ်ပါပေသည်ဟု ချီးမွမ်းကြရလေ သည်။

နံနက်တိုင်း ထောင်ပိုင်ဆရာကြီး ထောင်သို့ရောက်လာက ထောင် မှူးကြီးသည် ဘာကဘယ်လို၊ ဟိုဟာကိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ထားရန် အမိန့် ပေးထားသည်။ ဒီအလုပ်ကတော့ဖြင့် ဘယ်အခြေအနေ ရောက်နေပါပြီဟု ရွန်းရွန်းဝေအောင် ဟန်ရေးပြန်ကောင်းသူဖြစ်ရာ ထောင်အကြောင်း ဘာမှ နားမလည်သော ဆရာဝန်ကြီးမှာ “အော်ရိုက် ဝွတ်ဒ်” နှင့် ပြန်သွားရသည် ချည်းဖြစ်၏။

ထောင်မှူးကြီးတစ်ခု အစီအမံကောင်းသည်မှာ ကိုယ်တိုင်သွား မကြည့်စေကာမူ အလုပ်နှောင့်နှေးမှု မရှိခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် အမိန့်ကို အောက်လူအား တစ်ခါသာပေး၏။ အောက်လူ မလိုက်နာက ကောင်း ကောင်း နှံ့ပစ်လေသည်။

အမှန်လည်း ထောင်မှူးကြီးနည်းသည် ကောင်းသည်ဟုသာ ဆို သင့်လေသည်။ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ထောင်မှူးသုံးဦးကိုသာ နှံ့လိုက်ရ သည်။ ထောင်၏ မလည်တစ်ပတ် လည်တစ်ပတ်နှင့် ဖွတ်ချက်ဖွတ်ချက်

ထောင်ထဲမှာတစ်ခါကြုံတယ် ၃၇

မြည်နေသော ယန္တရားစက်ကြီးသည် တချိုင်းချိုင်းမြည်ကာ ကောင်းစွာ လည် တော့၏။

အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဤမျှသာမဟုတ်သေး။ ရုံးစာဟူသမျှကို လည်း ထောင်မှူးကြီးက ရသမျှ အရေးကြီးသောစာကို မှတ်စုစာအုပ်တွင် ဘယ်နေ့ စာပြန်ရမည်ဟု မှတ်သားပြီး သက်ဆိုင်ရာထောင်မှူးများအား လွှဲ လိုက်လေသည်။ စာပြန်ချိန်တန်၍ မပြန်သောအခါ ထောင်မှူးကြီးသည် ကျား ကဲ့သို့ ဟိန်းတော့သည်။ အလုပ်ပေါ့လျော့မှုနှင့် အော်သော ထောင်မှူးကြီး အား အောက်လူသည် စိတ်မဆိုးနိုင်ဘဲ သတိပေးဖော်ရသည်ကိုပင် ကျေးဇူး တင်ကြရ၏။ သတိမပေးဘဲ ဆော်ထည့်က ခံကြရမည် မဟုတ်ပါလား။

အောက်လူများသည် ထောင်မှူးကြီးအား အလွန်သတိကောင်းသူ အဖြစ် ယူဆကြလေသည်။ အမှန်မှာ ထောင်မှူးကြီး သတိကောင်းသည် မဟုတ်။ စနစ်ကောင်းသူသာဖြစ်၏။ ထောင်မှူးကြီးမှာ အကျဉ်းသားတစ်ဦး ၏ အမည်ကိုပင် တည့်အောင်ခေါ်တတ်သည် မဟုတ်ပေ။ အကျဉ်းသား မျက်နှာကိုပင် သေချာစွာ မှတ်ထားသူ မဟုတ်ပေ။ အကျိုးဖြူ လုံ့ချည် အဖြူ ခေါင်းတုံးပြောင်ပြောင်နှင့်ဆိုပါက အကျဉ်းသားဖြစ်သည်ဟု သာမန် မှတ်ထားသူပေတည်း။

www.burmeseclassic.com

သို့နှင့် ထောင်တွင်း၌ တရားခံများနှင့် ထောင်ကျအကျဉ်းသားများ အား လူမှားပြီး မလွတ်မိစေရန် ကိုယ်ပေါ်ရှိ အမှတ်အသားများကို သေသေချချာ မှတ်ယူထားရလေသည်။

အပြင်လောကတွင် နာမည်တူလူတူဖြစ်၍ မှားပြီးခေါ်မိက ခွင့်လွှတ်ပါခင်များ၊ လူတူလို့ ခေါ်မိတာပါ' ဟု ယဉ်ကျေးစွာ ပြောလိုက်က အခေါ်ခံရသူမှာ ပြုံးပြုံးလေးနှင့် ခွင့်လွှတ်နိုင်၏။ ထောင်များ၊ တရားရုံးများတွင် မှားလျှင်ကား ခွက်ခွက်လန်ရတော့သည်။

နာမည်ဆင်တူကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ရှေးဟောင်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သောထောင်တွင်းကိစ္စတစ်ခုမှာ အစဉ်အဆက် ပြောမဆုံး ရှိခဲ့လေ၍ စာဖတ်သူများအား ကြားဖူးသလို တင်ပြလိုက်ရပေသည်။

“သခင်ကြီး... ညညကျရင် ဟိုဘက်အခန်းက ဟဒေါက်ဒေါက်နဲ့ မြည်တာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ ကျွန်တော် သတိထားနားထောင်ကြည့်တယ်”

“ဘာလဲ ... မင်းက ကြောက်လို့လားကွ”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဘယ်ကြောက်မလဲ။ ကြောက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် သေသွားတဲ့ ကြိုးသမားမကျွတ်ဘဲ သရဲဖြစ်နေသလားလို့ပါ”

“သူ့ဟာသူ မကျွတ်တာ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲကွ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို ဒေါက်ဒေါက်မြည်တာ အမှန်တော့ မကောင်းဘူး”

“ဘယ်လိုလဲ ... သခင်ကြီး”

“ဒါ ... လူခေါ်တာကွ။ ကြိုးသမားလူသစ် ရောက်လာလိမ့်မယ်။ မယုံရင် မင်းကြည့်လိုက်။ ဟေ့ ... ဒါနဲ့ ဟိုကြိုးစင်ပေါ် ဘယ်သူတက်ဆော့ထားသလဲ မသိဘူး။ မအေပေးတွေ ကြိုးစင်ပေါ်မယ် ပန်းတွေတင်ထားတာ မြင်ခဲ့တယ်။ အဲသလို ကရော်ကမယ်လုပ်ရင် ကြိုးသမား ရောက်လာလိမ့်မယ်။ ထောင်ဟာ နတ်ကြီးတယ်ကွ ... မယုံမရှိနဲ့။ လုပ်တဲ့အကောင်တွေ ကြည့်ဖမ်းစမ်းကွာ”

“မှန်ပါ ... သခင်ကြီး”

[၉]

ဤလောကတွင် နာမည်တူလူတူ မရှားပေ။ လင်မယားပင်လျှင် နာမည်တူ ရှိကြ၏။ လင်က မောင်အုန်းတင်၊ မိန်းမကလည်း မအုန်းတင် ဟု ဖြစ်နေကြရာ ကြုံမှကြုံပလေဟု ပြောရတတ်၏။

ထောင်တွင်း၌လည်း နာမည်တူလူတူများစွာ တွေ့ရတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်မူတည်းက တရားခံများပင် နာမည်တူ ပါနေတတ်လေသည်။ တချို့တရားခံများမှာ စစ်ဆေးသူ တရားသူကြီးနှင့် နာမည်တူသည် မက ထိုသူ၏နာမည်မှာ ထောင်ပိုင်၊ ထောင်မှူးကြီးတစ်ဦး၏ နာမည်နှင့်လည်း လာ၍တူနေပြန်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အမည်နာမမှာ ဆင်ဆင်တူကြပြီး ဖအေအမည်မှာ မလွဲတမ်း တူနေကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ဥပမာ မောင်ရှိန်၊ အဘဦးစံသိန်းနှင့် မောင်ချိုန်၊ အဘဦးစံသိန်းဟု ကြုံတွေ့ရတတ်ရကား သတိထားက မှားတတ်ကြလေသည်။

ရာ - မြင်မြောက်ကို

အချီအချ ပြောနေသူများမှာ ထောင်မှူးကြီးနှင့် ကြီးသမား (သေ
အင်ထုထားသူများ)ကို ထားသည့် တိုက်တန်းမှ တိုက်တန်းစီးခေါ် တိုက်လူ
ကြီး အကျဉ်းသားဖြစ်လေသည်။

ထောင်မှူးကြီးတစ်ဦး၏ အဓိကဝတ္တရားမှာ ထောင်၏ လုံခြုံရေး
နှင့် စည်းကမ်းသေဝပ်ရေးဖြစ်ရာ သူသည် တစ်နေ့တွင် အနည်းဆုံး တစ်
ကြိမ်ထောင်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်စစ်ဆေးတတ်၏။ သူသည် တစ်ထောင်လုံး
တွင် အမှန်းအခံရဆုံး ဖြစ်လေသည်။ ထောင်မှူးကြီး ထောင်ထဲဝင်လာလျှင်
တစ်ထောင်လုံးက ထောင်မှူးကြီးအား ကြည့်ရှောင်ရ၏။ သူသည် လမ်း
တစ်လျှောက် အော်ခြင်း၊ ဟစ်ခြင်း၊ ဖမ်းဆီးခြင်းတို့ကို လုပ်သွားလေသည်။
သို့နှင့် မုန်းစရာရှိက လခစား အရာထမ်း၊ အမှုထမ်းနှင့် အကျဉ်းသားတို့
သည် ထောင်မှူးကြီးကိုသာ သဲသဲမဲမဲ မုန်းကြ၏။

အမှန်မှာ ထောင်မှူးကြီးသည် သူ၏ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အလုပ်ကို
လုပ်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ အပြစ်မဖြစ်အောင်နေရန် လုပ်ရန်မှာ လူငယ်
တာဝန်သာ ဖြစ်သော်လည်း အပြစ်မကင်းနိုင်သည့် လူငယ်များက လူ၏
သဘာအတိုင်း ကိုယ့်မျက်ချေး ကိုယ်မမြင်ဘဲ ထောင်မှူးကြီး၏ မျက်ချေး
ကိုသာ လက်ညှိုးထိုးကြခြင်းဖြစ်သည်။

ယနေ့ ထောင်တွင်းသို့ ဝင်လာသော ထောင်မှူးကြီးမှာ အပြစ်ဆို
စရာမတွေ့၍ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် မြင်တွေ့ကြရ၏။ လူကြီးမျက်နှာရွှင်လျှင် လူ
ငယ်များလည်း အလိုလို ရွှင်တတ်လေသည်။ ထိုအခါ ဆရာတပည့်များ
လေပေးဖြောင့်ကြ၏။

ထောင်မှူးကြီး စကားတပြောပြောနှင့် ဟိုဝင်ဒီထွက် စစ်ဆေးပြီး
သွားနေရာ ကြိုးစင်အနီးသို့ ရောက်လာ၍ ကြိုးစင်ကို မျက်စိတစ်ချက် ဝင့်
ကြည့်လိုက်လေ၏။ လူကြီးလုပ်သူတို့၏ မျက်စိမှာ လူငယ်များ မျက်စိထက်
မြင်တတ်ကြ၏။

ယခု ကြိုးတိုက်အနီးတွင် အလုပ်လုပ်ကိုင်နေထိုင်ရသော အကျဉ်း
သားများသည် ကြိုးစင်ပေါ်၌ အလှဆင်ထားသော ပန်းများကို မမြင်ကြ

ပေ။ မြင်သည်တိုင်အောင် အမှုထားမည်မဟုတ်။ ထောင်၏ စည်းကမ်း
သေဝပ်ရေး၊ လုံခြုံရေးများနှင့် မပတ်သက်သဖြင့် နေမိနေရာ နေကြဟန်
နီးလေသည်။ သို့ရာတွင် ထောင်မှူးကြီးကား မနေနိုင် တိုက်တန်းစီးဆိုသူ
အား ဝင်မေးပြီး ပန်းတင်သူကို ဖမ်းဆီးရန်ပင် အမိန့်ပေးနေလေသည်။

“ဟေ့ ... ဖိုးခင်၊ ဒီမယ်”

ထောင်မှူးကြီးက တိုက်တန်းစီး အကျဉ်းသားလူကြီးအား ပြော
ပြန်သည်။

“မှန်ပါ ... သခင်ကြီး”

“မင်း ဘယ်အရပ်သားတုံး”

“ကျွန်တော်မျိုး ဖီးချိုင့်ကန်ချိုင့်ခေါ်တဲ့ အရပ်ကပါ။ ပုသိမ်ပိုင်
ဇော်တင်နားက ဆိုပါတော့ သခင်”

“ဟုတ်ပြီ ... မင်းနေတဲ့အရပ်မယ် ကျားရှိတတ်မှာပေါ့”

“ဟာ ... ရှိပါပြီလား သခင်၊ ရခိုင်ရိုးမနဲ့က ကပ်နေတဲ့ဥစ္စာပဲ”

“ကောင်းပြီ ... ဒါဖြင့် မင်းတို့အရပ်မယ် ကျားနဲ့ပတ်သက်ပြီး
စောင့်ပြန်တဲ့နည်းကို ကြားဖူးမှာပေါ့”

“မှန်ပါ ... ကြားဖူးပါတယ်။ ကျားကိုက်လို့ သေတဲ့ ကျွဲနွားကို
အော်နာသနပ်ခါးလိမ်း၊ ဦးချိုမှာ ပန်းပန်း၊ အမြီးကိုဖြတ်၊ ပါးစပ်ထဲထည့်လုပ်
တာကို စောင့်ပြန်နည်းလို့ ခေါ်ပါတယ်”

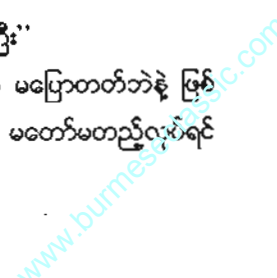
“အဲ ... ဟုတ်ပြီ။ ဒီလိုလုပ်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကိုက်တဲ့ကျား ပြန်လာတယ်။ ဒီတော့ သေနတ်နဲ့ သစ်ပင်ပေါ်
ထဲန ပစ်တာပဲ”

“ဟုတ်ပြီ ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ ကျားလာသလဲ”

“ဒါတော့ မပြောတတ်ပါဘူး ... သခင်ကြီး”

“အဲ ... မင်းတို့ မှတ်ထား၊ လောကမယ် မပြောတတ်ဘဲနဲ့ ဖြစ်
တာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ မတော်မတည့်လုပ်ရင်
အဖို့ပွယ်တစ်ခုတော့ ပေါ်လာတာပဲကွ”

၄၂ မြောင်းမြမောင်ကို

“မှန်ပါ”

“တို့ထောင်ဆိုတာလည်း ဒီလိုပဲ။ ထောင်ကိုသာ လူတွေ သိကြတာကိုး။ ထောင်အကြောင်းမှ မသိကြဘဲ။ တစ်ကျောင်းတစ်ဂါထာ၊ တစ်ရွာတစ်ပုဒ်ဆန်းဆိုသလို သူ့အဖြစ်အပျက်နဲ့သူ ရှိတယ်။ အထူးသဖြင့် ထောင်ထဲမယ် လူသတ်တဲ့ကြီးစင်ဟာ အတော်ခက်တယ်။ အမှိုက်ရှုပ်ပါတယ်လို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း လုပ်ခိုင်းရင် ကြီးသမားရောက်တတ်တယ်။ ကြီးစင်ကို အလှသွားဆင်ရင်တော့ ကြီးဒဏ်ပေးမယ့်လူ ရောက်မယ့်ဆဲဆဲပဲ။ ဟိုပန်းတွေ တင်ထားတာ ဘယ်နှရက်ရှိပြီလဲ မသိဘူး။ အခု ကြီးသမားထားတဲ့ အခန်းက တဒေါက်ဒေါက်နဲ့ လူခေါ်နေပြီ။ ငါက ကြီးဖူးလို့ ပြောနေတာက ... သွားမယ်။ မတော်မတည့်လုပ်တဲ့လူကို ဖမ်းပြီး ငါ့ဆီခေါ်ခဲ့။ ကြီးသမားရောက်ရင် ငါ ဒုက္ခများတာပဲကွ”

ထောင်မှူးကြီးသည် ပြောပြီး ထွက်သွားလေသည်။ တိုက်တန်းစီးသည် ကြီးစင်ဘက် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ အလိုလို ကျောချမ်းသွားလေ၏။

ထောင်မှူးကြီးဆိုသူသည် ထောင်တွင် ဥပဒေအရ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဖြစ်လေသည်။ သို့နှင့် သူသည် ပေါ့ရှ်မနေနိုင်။ လူမှန်းခံရမည်ကို မတွေးတောနိုင်။ သူတွေ့သည်မှာ ထောင်၏ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးသာ ဖြစ်လေသည်။ လခစား၊ အမှုထမ်း၊ အရာထမ်းအရေး၊ အကျဉ်းသမားအရေးမှာ သူ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စနှင့် တစ်ထပ်တည်းဟု သဘောထားရသူ ဖြစ်၏။

သို့နှင့် ထောင်၏အရေးကိစ္စဟူသမျှကို ကတုတ်ပေါက်မှ ထွက်လာမည့်ငါးကို စောင့်သော ဗျိုင်းငှက်ကဲ့သို့ သူသည် စောင့်နေလေသည်။ ထောင်၏ သာရေးနာရေးသည် သူ၏အပေါ်တွင် တည်လေသည်။

ထောင်မှူးကြီးသည် တိုက်တန်းတွင် အကျဉ်းသားများများ ပိတ်လှောင်ထားနိုင်သည့်နည်းတူ တိုက်ထဲတွင် လူမရှိအောင်လည်း စွမ်းပေးနိုင်လေသည်။ လခစား အရာထမ်း၊ အမှုထမ်းများ ကိစ္စတွင်လည်း ဤနည်း

၄၄ ။ မြောင်းမြမောင်ကို

နှင်နှင်၊ သူ စွမ်းဆောင်သည်သာဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထောင်တွင်း၌ ကြိုးသမားရောက်လာခြင်းနှင့် ထောင်မှူးဝါဒါများ မယားငယ်ယူကြခြင်းများကို မူကား သူ မတတ်နိုင်။ လက်မှိုင်ချ ကြည့်နေရတတ်လေသည်။

ထောင်လောကသည် အစိမ်းသူရဲ စီးနေသလားဟု ထင်ရအောင် လုပ်သက်ကြီးသည့် ထောင်မှူးကြီး၊ ထောင်ပိုင်ကြီးကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်များက ယူဆနေသည်။ အကြောင်းမှာ အကြင်သူတစ်ဦးသည် ထောင်သို့ တစ်ကြိမ် ရောက်ဖူးပြီး မဲ့ကာရွဲကာနှင့် လွတ်သွား၏။ ထိုသူက နောက် ဘယ်တော့မှ ထောင်ကိုမလာတော့ပါဘူးဟူ၍လည်း ပြောသွားသေး၏။ သို့ရာတွင် ကမ္ဘာကြီးသည် နေမင်းကို တစ်ပတ်မပတ်မိခင်ပင် သူသည် ထောင်သို့ စပ်ဖြစ်ဖြစ်နှင့် ရောက်လာချေတော့သည်။ သူတို့၏ဖြစ်ပုံမှာ ရယ်စရာလည်း ကောင်း၍ သနားစရာလည်း ကောင်းလှပေသည်။

ထောင်မှူး၊ ထောင်ပိုင်သည် အကျဉ်းသားလူသစ်ကို မျှော်၍မနေသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ မျှော်မနေရုံမျှမက ကြိုးတိုက်၊ ကြိုးစင်ကဲ့သို့နေရာမျိုးသို့ ကြိုးသမားလူသစ် ရောက်လာမည်ကိုပင် တွေးပူနေရသူများ ဖြစ်ပါသည်။

ဟော ... အခုတော့ ပြောမယ့်၊ ကြုံဖူးမှသိ ဆိုသကဲ့သို့ ထောင်မှူးကြီး ပြော၍မှမဆုံးမီ ပုလိပ်အခြေအခံများဖြင့် အကျိုးကြီးကိုဝတ်ကာ တင့်တင့်တယ်တယ် မဟုတ်ဘဲ လူသေမျက်နှာနှင့် ဝင်လာသည့် သေဒဏ်အမိန့်ကျလာသူတစ်ဦး ထောင်တံခါးဝသို့ ဝင်လာလေရာ ထောင်မှူးကြီးသည် စားပွဲကို လက်သီးနှင့်ထုပြီး တိုက်တန်းစီးကိုခေါ်စမ်းဟု အော်လိုက်သံကြားရ၍ တောထဲ၌ ကျားဟိန်းက တောသတ္တဝါများ အသံမပေးရဲသကဲ့သို့ တစ်ထောင်လုံး တိတ်သွားသည်ကို ကြားရလေသည်။

“ကဲ ... မအေပေး၊ မင်းကို ငါ မပြောဘူးလား”

ထောင်မှူးကြီးသည် ရောက်လာသော တိုက်တန်းစီးအား ကြိုးသမားကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ဆူပွက်တော့သည်။

တိုက်တန်းစီးခေါ် အကျဉ်းသားလူကြီးသည် ထောင်လောက၌ အသက်ဦးဆံပိုင်ကဲ့သို့ ကြောက်ရသော ထောင်မှူးကြီးက ဟောကံလေသော အခါ လိပ်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ လည်ပင်းတိုဝင်ပြီး မျက်တောင်ကို စုံခတ်နေရှာလေသည်။

“ထို့ ... ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင် ပိုင်နက်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်မှန်း မသိစပါးတော့ နွားအိပ်သလို အိပ်နေတာ။ သွားကွာ ... ကြိုးသမားထားမယ့် အခန်း သေသေချာချာ စစ်ဆေးထား။ မင်းအဖေကို မင်းပဲ ပြုစုရမှာ။ ထောင်ကျရုံးကိုင်တဲ့ ထောင်မှူးကိုလည်း ငါ့ဆီလွှတ်လိုက်”

“မှန်ပါ ... မှန်ပါ”

တိုက်တန်းစီးသည် ထောင်မှူးကြီး အော်သည်ကို ကြောက်လွန်း၍ ‘မှန်ပါ ... မှန်ပါ’ ဟု နှစ်ခွန်းဆင့်ပြီး တုန်တုန်နှင့် ပြန်သွားလေသည်။

သူသည် တစ်လမ်းလုံး ခေါင်းကုတ်ပြီး စဉ်းစား၍ သွားနေလေသည်။ အစဉ်းစားလွန်ပြီး ထောင်မှူးရုံးခန်းကိုပင် လွန်သွား၏။ ထို့နောက် ထောင်မှူးကြီးက အမိန့်ပေးသည်ကို ကံကောင်း၍ သတိရသွားသဖြင့် ...

“အင်း ... ဘုရား ... ဘုရား ... ကံကောင်းလို့၊ နိဗ္ဗိ လက်သီး ထိုးပဲ ခံရမလား၊ တိုက်တန်းစီးအလုပ်ပဲ ပြုတ်မလား”

ဟု တွေး၍ ထောင်မှူးရုံးခန်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

“သခင် ... ကြိုးသမားရောက်နေလို့ ထောင်မှူးကြီး ခေါ်ခိုင်းနေတယ်”

“ဟေ ... လခဲ၊ ငါ အလုပ်များပြန်ပြီပေါ့။ တစ်နေ့က ထောင်မှူးကြီးပြောတာ ဟုတ်တာပဲ”

ဟု ထောင်မှူးက ညည်းရင်း ပြောလိုက်၏။

“ထောင်မှူးကြီးပြောတာ ... ဘာလဲ ... သခင်”
အကျဉ်းသားက မေးပြန်သည်။

၄၆ ။ မြောင်းမြမောင်ကို

“မင်းအဘ ... ပြောသွားတာ မေ့ပြီလား။ ကြိုးစင်ကို ပန်းတွေ နဲ့ အလှဆင်တာလေ”

“ဟာ ... ဟုတ်တယ် သခင်။ အခုပဲ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သေး တယ်။ ကံကောင်းလို့ ဘေးပိတ်မကန်တယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ပါလိမ့် သခင်။ တွေးရခက်ကြီးဆိုတာ ကျနေတာပဲ”

“ဟေ့ ... အဲဒါ ဘာမှန်းတော့ ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး။ ငါက ထောင်မှူးဖြစ်တာ သိပ်မကြာသေးဘူး။ အပြင်မယ် အင်းသားကြီးတွေကို အင်းသရဲ ခေါ်ကြတယ်မို့လား။ သူတို့က ရေထဲကငါးကို သိသလို၊ ထောင်ပိုင်၊ ထောင်မှူးကြီးဆိုတာ ထောင်သရဲတွေကွ။ သူတို့ထောင် သူတို့ပဲသိတယ်။ ဒါ လက်တွေ့ပဲ။ ကဲ ... ငါသွားဦးမယ်။ ကြာရင် ငါ့ကိုပါ ဆီးဟောက်နေ ဦးမယ်”

တိုက်တန်းစီးသည် တိုက်ဘက်သို့ ထွက်လာသောအခါ ထောင်မှူး သည် ထောင်မှူးကြီးဆီသို့ ထွက်သွားလေသည်။

အကျဉ်းသားကြီးသည် ကြိုးသမားနေရမည့်တိုက်ကို လုံမလုံ ခိုင် မခိုင် ထောင်ဝါဒါများ၊ ဝွင်းနီခေါ် ထောင်ကြပ်ချုပ်များနှင့် ထုထောင်းပြီး ရှာဖွေစစ်ဆေး၍ အရံသင့် ရှိနေပြီးဖြစ်၏။

ထောင်ကြပ်ချုပ်ခေါ် ဝွင်းနီသည် ထောင်မှူးကြီးထံသို့ ပြေးရပြန် သည်။ ထောင်မှူးကြီးသည် ထောင်ကြပ်ချုပ်အား အသစ်စက်စက် လေး လက်မရှိ မြေးသောခလောက်တစ်လုံးကို ထုတ်ပေးလေသည်။ သော့ခလောက် အဟောင်း သုံးပြီးသားကိုပင် ကြိုးသမားအတွက် အသုံးမပြုတော့ပေ။ သော့ ခလောက်အသစ်တွင် သော့နှစ်ချောင်း ပါမြဲဖြစ်သည်။

ကြိုးသမားအတွက် ထုတ်သည့်သော့ခလောက်မှ သော့နှစ်ချောင်း အနက် တစ်ချောင်းကို အဝတ်အိတ်ကလေးတစ်လုံးဖြင့် သေချာစွာချုပ်ပြီး အပေါ်ယံမှ ချိပ်တံဆိပ်ဖြင့် ပိတ်လိုက်သည်။ တစ်ချောင်းကို ထောင်မှူးကြီး လက်တွင် ထား၏။

ထောင်ထဲမှာတစ်ခါကြုံတယ် ။ ၄၇

“ဟေ့ ... ထောင်ကြပ်ချုပ်၊ ဒီချိပ်ပိတ်ထားတဲ့ သော့ကို အိတ် ကလေးတစ်လုံးမယ် ထည့်ပြီး ကြိုးသမားစောင့် ဝါဒါကိုပေးထား။ ချိပ်တံဆိပ် မပျက်ရဘူး။ တစ်ချောင်းကို ငါယူထားမယ်။ နေ့ခင်း ကြိုးတိုက်ကိုဖွင့်ချင် ရင် ငါ့ဆီက သော့ကိုလာတောင်း။ ကြိုးသမားနေတဲ့တိုက်ကို ဖွင့်ဖို့ ငါ အချိန် ပေးမယ်။ မနက်ကိုးနာရီ ရေချိုးတစ်ခါဖွင့်၊ ဆယ်နာရီ ထမင်းကျွေးတစ်ခါ၊ ညနေ ထမင်းကျွေးတစ်ခါ ညမနက် မစင်အိုး၊ ဂန့်ဖလား (အင်တုံ)ထုတ်ရင် တစ်ခါ ဒါပဲဖွင့်ရမယ်။ ကြိုးသမားကိုဖွင့်ရင် မင်းပါရှိပါစေ။ ထောင်ကျရုံး ထောင်မှူးလည်း ရှိရမယ်။ ပြီး သော့လာတောင်း။ ချိပ်ပိတ်ထားတဲ့ သော့က ကြိုးသမား ကြိုးဆွဲချလို့ အရေးကြီးမှ ချိတ်တံဆိပ်ဖျက်ပြီး ဖွင့်ရမယ်။ ငါ့ဆီ သော့လာတောင်းဖို့ အချိန်မရှိဘူး ကြားလား။ အဲရော့ ... ဓားကလေးတစ် ချောင်းလည်း ချိပ်ပိတ်တဲ့သော့နဲ့ အတူထား။ ဓားက ချိတ်ပိတ်တဲ့အိတ်ကို ဖွင့်ဖို့ရယ်။ ကြိုးဆွဲချရင် ကြိုးကို ဖြတ်ချဖို့ရယ်။ ငါပြောတာ နားလည် လား”

“နားလည်ပါတယ် ... သခင်”

“အဲ ... ညနေ ဝါဒါသုံးယောက် ကြိုးသမားစောင့်ဖို့ ဥပဒေအရ လူပိုခန့်ရဦးမယ်။ ဒီလူသစ်တွေဟာ ဘာမှ နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး။ လူဟောင်း ဝါဒါကို ကြိုးတိုက်ထဲသွင်း။ လူသစ်ကို အရေးမကြီးတဲ့နေရာထား။ ကြား လား”

“ဘို့သ် အချားဆင်”

“ကဲ ... သွားတော့”

ထောင်မှူးကြီးသည် ကြိုးသမားထောင်ရိပ်ကို နင်းကတည်းက ဂြိုဟ်စီးဂြိုဟ်နင်း ခံရသကဲ့သို့ ပါးစပ်မအား၊ လူမအား ဖြစ်သွားလေသည်။ ကြိုးတိုက်၏သော့ကိုပင်လျှင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ယူထားရသည့် သော့ ပေးထားပါက ခဏခဏ စိတ်ထင်တိုင်းဖွင့်နေကြပြီး တစ်နာရီခန့်ခန့်မည် ကို အလွန်စိုးရိမ်၏။ ကြိုးသမားဆိုသူမှာ သေလူ မဟုတ်ပါလား။

၄၈ ။ မြောင်းမြမောင်ကို

ထောင်မှူးကြီး၏ ကြိုးသမားအတွက် ဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စမှာ များလှပေသည်။ ကြိုးသမားတစ်ဦး ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဝါဒါလူပို သုံးဦး ချက်ချင်းခန့်ခြင်း၊ ကြိုးသမားထမင်းစားရန် သံပန်းကန်ကို မသုံး မှု၍ သစ်သားဖလားတစ်ခု 'ချက်ချင်း အပူတပြင်းလုပ်ခြင်း၊ (သံပန်းကန် ပြားဖြင့် မိမိလည်ပင်းကို လှီးတတ်သည်) ကြိုးပေးသည်အခါ သုံးရန် အဝတ် ရှည်ဝတ်ရုံတစ်ခု ချုပ်ခြင်း၊ မျက်နှာဖုံးချုပ်ခြင်း၊ ကြိုးပေးရန် ကြိုးသစ်မရှိ က ဆိုင်ရာသို့ ချက်ချင်း ကြေးနန်းရိုက်မှာခြင်း၊ ကြိုးပေးစဉ် ကြိုးကွင်းစွပ် မည့်သူ၊ ဒေါက်မြတ်မည့်သူများကို ရှာထားခြင်း၊ ဆင်းရဲသည် တရားခံဖြစ် က ထောင်တွင်းမှ အယူခံရေးရန် သေဒဏ်ချမှတ်သည့် စက်ရှင်ရုံးသို့ ချက်ချင်း စီရင်ချက်မိတ္တူတောင်း၍ အယူခံလွှာ ချက်ချင်းတင်ခြင်း၊ အစိုးရက ရှေ့နေ တစ်ဦး ကြိုးသမားအတွက် ငှားပေးရန်ကို အယူခံဘက်ဆိုင်ရာ လွှတ်တော် အတွင်းဝန်နှင့် စီစဉ်ခြင်း၊ အဖျင်းဆုံး ကြိုးသမားကို ကြိုးပေးပြီး အပြင် ထုတ်ရန် ခေါင်းကစပြီး စီမံထားလေရာ ဤအလုပ်များအတွက် အဘယ် မှာလျှင် ထောင်မှူးကြီးသည် ခေါင်းမကိုက် ရှိပါအံ့နည်း။ အခြားပြုဖွယ် ကိစ္စများမှာလည်း အပုံတစ်ခေါင်း။

ရှေးအင်္ဂလိပ်ခေတ်က ကြိုးသမားများမှာ ရိုးရိုးအကျဉ်းသားစာကို သာ စားရရှာသည်။ ဆေးပြင်းလိပ်မူ တစ်နေ့နှစ်လိပ်ရသည်။ ယခုခေတ် ကြိုးသမားများမှာမူ ဘီကလပ်ခေါ် (ခ)တန်း အကျဉ်းသား၏ အမျိုးအစား အစားအစာကို ရရှိ၍ မသေခင် မြက်မြက်ကလေး အရေငုံ၊ အဖတ်ငုံ စားရ ရှာ၏။

ယခင်ခေတ်က ကြိုးပေးရာတွင် ခလုတ်ဖြုတ်သည့်အလုပ်ကို အပြင် လူက လာလုပ်လျှင် လူနှစ်ဦး တစ်ဦးလျှင် (၁၅)ကျပ်ရ၍ အကျဉ်းသားထံ မှလုပ်ပါက တစ်ဦးတစ်ဆယ်ကျပ်ရရှိပြီး ထောင်အမှုထမ်း လခစားလုပ်ပါ မူ တစ်ဦးငါးကျပ်စီ ရကြ၏။ သို့ရာတွင် အပြင်လူကို ခိုင်းသည်ဟု မတွေ့ဖူး

ပေ။ ယခုခေတ်တွင် အပြင်လူတစ်ဦး နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်စီရပြီး အကျဉ်းသား ဆိုလျှင် တစ်ဦး နှစ်ဆယ်ကျပ်၊ ထောင်ဝါဒါဟူမူ အရက်ဖိုးမရှိ၍ လက်ဆော့ ခြေဆော့ဝင်လုပ်လျှင်ကား ချက်အရက် ငါးပုလင်းစာ တစ်ဦးလျှင် ဆယ့်ငါး ကျပ် ရရှိလေသတည်း။

[၁၁]

ကြိုးသမား၏ ဘုရားရှိခိုးသံသည် တစ်ညလုံး ဆူညံနေလေသည်။ ကြိုးသမားစောင့် ဝါဒါသည် ကြိုးသမားရှေ့တွင် ခေါက်တုံခေါက်ပြန် လျှောက် နေ၏။ ညသည် တဖြည်းဖြည်း မှောင်သည်ထက် မှောင်လာသည်။ ထောင်ဘူး ကြိုးပေါ်မှ စန္ဒရီကလာသည် နာရီသံချောင်းကို ဆယ့်နှစ်ချက်တိတိ ခေါက် ပြီး 'အောလီဇွဲ' (All is well) ဟု ခွေးတစ်ကောင် ပျင်းရိပျင်းတွဲ အော်သကဲ့ သို့ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အော်လိုက်ရာ ထောင်တွင်း ဟိုနေရာ၊ ဒီနေရာမှ 'အောလီဇွဲ' အသံများ ဆင့်ကာဆင့်ကာ ပေါ်လာသည်။ 'အောလီဇွဲ'မှာ မေးခွန်းဖြစ်၍ အဖြေမှာလည်း 'အောလီဇွဲ'ပင်ဖြစ်သည်။ အောလီဇွဲ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ အားလုံး ကောင်းကြရဲ့လား၊ အားလုံးကောင်းကြပါတယ်ဟူ၏။

ထောင်ဆိုသည်မှာ တစ်မောင်း (ဆယ့်ငါးမိနစ်) တစ်ကြိမ် ဤကဲ့ သို့ ဟန်ရေးပြရ၏။ အစောင့်ဝါဒါများ နိုးနိုးကြားကြား ရှိမရှိ သိရသော နည်း

၅၀ မြင်းမြင်ကို

လမ်းဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝါဒါက ကျကျနနအိပ်နေပြီး အကျဉ်းသားတစ်ဦးက ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ဖြင့် အငှားအော်ပေးသည်လည်း ရှိတတ်လေသည်။ ယင်းသို့ ဝါဒါများ ဆူပွက်ပြီးနောက် ထောင်ကြီးသည် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

ကြိုးသမားမောင်စိန်၏ ရင်သည် အတော်ခုန်နေ၏။

“အင်း ... ဘာလိုလိုနဲ့ ငါ လူ့ဘဝနဲ့ ကင်းကွာရတော့မှာပါလား”

ဟု တွေးပြီး တစ်ချက်ရှိုက်မိလေသည်။ ထို့နောက် သူသည် ဘုရားကို အာရုံပြုပြီး ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ပက်လက်လှန်နေလေသည်။ အစောင့်ဝါဒါသည် ကြိုးသမားအား လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကြိုးသမား ဟောက်နေသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။

နံနက်လေးနာရီခွဲတွင် ထောင်ပိုင်ဆရာဝန်ကြီး၊ ထောင်မှူးကြီး၊ ရာဇဝတ်တရားသူကြီးတစ်ဦးနှင့် ထောင်မှူးများ ထောင်ဝါဒါများ တအုံးအုံးနှင့် ဝင်လာကြရာ ဖိနပ်သံများကို ကြားသဖြင့် ကြိုးသမားမောင်စိန်သည် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်ပြီး ...

“ဘုရား ... ဘုရား ... အမေရေ ... ကျွန်တော် သွားရတော့မယ်အမေ။ ကျွန်တော် ကန်တော့ခဲ့ပါတယ် ... အမေရဲ့”

ဟု ရေရွတ်၍ ဦးချလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ထောင်မှူးကြီးသည် တရားသူကြီးနှင့် ဝင်လာလေသည်။

တရားသူကြီးနှင့် ထောင်မှူးကြီးနောက်မှ ထောင်မှူးသည် ဝရမ်းအမိန့်စာနှင့် ခွေးရေပုရိုက်ကို ထမ်းဝင်လာ၏။ သို့နှင့် ထောင်မှူးကြီးသည် ထောင်မှူးအား လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“ကဲ ... တရားသူကြီးမင်းကို စာရွက်စာတမ်းအားလုံး ထုတ်ပြုကွာ။ ကြိုးသမားအမှတ်အသား အားလုံးပေါ့”

ထောင်မှူးသည် ဝရမ်းအမိန့်စာ အယူခံ၊ အသနားခံ ရုံးလွှာများကို တရားသူကြီးဖတ်ကြည့်ရန် ထိုးပေးပြီး လက်ဆွဲမီးအိမ်ကို မြောက်ပြထား

ထောင်ထဲမှာတစ်ခါကြိုတယ် ၅၁

လေသည်။ တရားသူကြီးသည် စာရွက်ကိုကိုင်ကာ ဟိုအိတ်စမ်း၊ ဒီအိတ်စိနှင့် သူ့အင်္ကျီ၌ ရှာနေလေသည်။ သူ ရှာနေသည့်မှာ စာကြည့်မျက်မှန်ဖြစ်၏။

“ဟာ ... ခက်လိုက်တာ မျက်မှန် ပါမလာဘူးဗျ”

တရားသူကြီးက ထောင်မှူးအား ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ထောင်မှူးပဲ ဖတ်ပါစေလေ”

ထောင်မှူးကြီးက ဝင်ပြောပြန်သည်။

“ကောင်းသားပဲ အတူတူပေါ့”

ထောင်မှူးသည် လျှောက်ဖတ်လေသည်။ ၎င်းနောက် အကျဉ်းသား၏ အမည်၊ အဘ၊ အမိ စသည်ဖြင့်မေးပြီး အမှတ်အသားအစ သူ့ဖဲသူချို၊ သူ့ကုလားဖန်ထိုး ဆိုသကဲ့သို့ ဖတ်လိုက်ပြလိုက် လုပ်၍ အားလုံးပြီးစီးသွားလေသည်။

တရားသူကြီး အားလုံးကျေနပ်သောအခါ မောင်စိန်အား ထောင်မှူးကြီးက ...

“ဘုရားကို အာရုံပြုပေါ့ကွာ”

ဟုဆိုပြီး နောက်ပြန် လက်ထိတ်ခတ်လိုက်သည်။ မောင်စိန်သည် နတ်ကျသကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေရှာ၏။ ၎င်းနောက် ကြိုးပေးမည့် ဝတ်ရုံရည် အင်္ကျီဖြူကြီးကိုစွပ်ကာ တိုက်ခန်းမှ ထုတ်လာခဲ့ကြလေသည်။ ကြိုးသမားအား ဒေါက်မြတ်နှင့် ကွင်းစွပ်ကာ ဘယ်တစ်ယောက် ညာတစ်ယောက် ယှဉ်တွဲခေါ်ထုတ်ခဲ့သည်။ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာကြရာ ကြိုးတိုက်အနီး ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်နား ရောက်လာကြသည်။ ကြိုးသမားအား ဘုရားဝတ်ပြုရန် ပြောသောအခါ မောင်စိန်သည် ဒူးထောက်ပြီး ကိုယ်ကိုညွတ်၍ ဝတ်ပြုလေသည်။ လက်ဆယ်ဖြာ ထိပ်မှာခိုးခြင်းကား မပြုနိုင်ရာပေ။ မှောက်ပြန်လက်ထိပ်ကြီးသည် သူ့အား ရိုသေစွာ ရိုခိုးခွင့် မပြုတော့။ လို့နောက် ဒေါက်မြတ်နှင့် ကွင်းစွပ်များက ဦးထုပ်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ထားသည့် မျက်နှာခုံးစွပ်ကို

၅၂ မြောင်းမြမောင်ကို

ပခုံးထိစွပ်ကာ လည်ပင်းတွင် ကြိုးဖြင့်ရစ်ပတ်ချည်လိုက်ခြင်းဖြင့် မောင်စိန်သည် မသေမီကပင် လောကဓာတ်တစ်ခွင်ကို မမြင်ရရှာတော့ပေ။

ကြိုးစင်ပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းရံနေကြသော အမှုထမ်း၊ အရာထမ်းများသည် ကြိုးစင်ပေါ်၌ ရပ်နေသော မောင်စိန်အား မခတ်သောမျက်တောင်ဖြင့် ကြည့်နေကြစဉ် ထောင်ပိုင်ကြီးက သူ့ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဒေါက်ဖြုတ်သည့်ဒေါက်ကို ဆွဲလိုက်ရာ မောင်စိန်ရပ်နေသည့် ပျဉ်ပြားအံဖုံးမှာ အံလွဲပြီး အောက်သို့ ဂျိုင်းခနဲနေအောင် အသံပေး၍ မောင်စိန်အား တစ်ပါတည်း ခေါ်ဆောင်သွားလေသတည်း။

“ဆရာ ... မောင်ဆင် ကြိုးသမားကို ထောင်ဝင်စာ တွေ့မလို့တဲ့”

“ခေါ်လိုက်လေ”

မောင်စိန်အား ကြိုးပေးသည်နေ့ အလံနက်ကလေး တလူလူလွင့်နေချိန်တွင် ကြိုးသမားမောင်ဆင်အတွက် ထောင်ဝင်စာလာကြောင်း ထောင်ဝင်စာစာရင်းယူသည့် ထောင်ဝါဒါက ပြောလိုက်၍ ထောင်မှူးကြီးက သွင်းခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ထောင်ထဲမှာ တစ်ခါကြုံတယ် ၅၃

ထုံးစံအတိုင်း ထောင်ဝင်စာတွေ့လိုသူသည် ထောင်မှူးနောက်မှ လိုက်ပါသွားရလေသည်။

“ဘယ်မလဲတော့ ... မောင်စိန်”

ထောင်ဝင်စာလာသူ အဘွားကြီးက ထောင်မှူးအား မေးလိုက်၏။ အဘွားကြီးသည် သူမ၏ ဝိန္ဒသီးကို စားပစ်သော ထောင်မှူးအား မေ့ဟန်မတူပေ။

“ဒါနဲ့ မောင်ဆင်ဆို”

ထောင်မှူးက ဟောကလေတော့သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး .. မောင်စိန်ပါ။ နားကြားလွဲလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

အဘွားကြီးက ထုချေလိုက်၏။

“ဪ ... မောင်စိန်လား။ မောင်စိန်လည်း မောင်စိန်ပေါ့ဗျား ဒါပေမဲ့ မောင်စိန်ကိုတော့ ဒီနေ့မနက်ကပဲ ကြိုးပေးလိုက်ပြီဗျ”

ရှူးပေါပေါ ထောင်မှူးက သူ့ညှိအတိုင်း လုပ်လေတော့သည်။

“ဟောတော် ... ကြိုးပေးပြီးပြီ။ အမယ်လေး ... သားရယ် ...

သွားပါပေါ့လားဟဲ့ ... အီး ... ဟီး ... ဟီး ... ”

အဘွားကြီးသည် ရင်ကို စုံထုပြီး မတ်တတ်ရပ်လဲလေရာ ထောင်မှူးမှာ အလန့်တကြားနှင့် ...

“ဟ ... လုပ်ကြပါဦးကွ၊ လုပ်ကြပါဦး။ ငှါလခွေး ... မောင်ဆင်ဆိုပြီး ခေါ်သွင်းလာတာ မောင်စိန်ဖြစ်နေတာကိုး လက်စသတ်တော့”

အကျဉ်းသားများသည် အဘွားကြီးအား ဝိုင်းဝန်းပြီး ရင်ကိုထောက် ခြေမကို ချိုးနှင့် တတ်သမျှလှုပ်ကြတော့မှ ဟီးခနဲ အသက်ရှူနိုင်တော့သည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ အပြင်ပြန်ခေါ်သွားကြတာ”

ထောင်မှူးသည် မျက်လုံးပြူးသွားကာ အဘွားကြီးအား ခပ်မြန်မြန် ခေါ်ထုတ်ခဲ့ရလေသည်။

၅၄ ။ မြောင်းမြမောင်ကို

“သားရေ ... မင်း ဒါနဲ့ အယူခံနိုင်မယ်ဆို၊ မင်းအတွက် အယူခံ နိုင်မယ်ဆိုတဲ့စာတောင် အမေယူလာတယ်ကွယ် အဟီး ... အဟီး ...”

အဘွားကြီးသည် ထောင်မှ ထွက်ခွာမသွားနိုင်ဘဲ သား၏စောနှင့် ထောင်ရှေ့သရက်ပင်ပင်အောက်တွင် လှိမ့်ခိုနေတော့သည်။

ထောင်မှူးကြီးသည် အဘွားကြီးကိုသည့်ကို စိတ်မကောင်းစွာနှင့် နား ထောင်နေမိ၏။

“သားရယ် ... မင်း အယူခံနိုင်တယ်ကွယ်။ အမေ စာရထား တယ်”

အဘွားကြီး ဆင့်ကာဆင့်ကာ အော်နေရာ ထောင်မှူးကြီးသည် ကြားဖန်များလတ်သော် ...

“ဟင် ... ဘယ်နှယ်ပါလိမ့်၊ အဘွားကြီးကို ဘယ်သူက အရှူးလှုပ် လိုက်ပါလိမ့်။ ဒါမှမဟုတ် မောင်စိန်နှင့်မောင်ဆင် လွဲများနေသလား”

ဟု ကြံကြံဖန်ဖန်တွေးပြီး ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေလေသည်။

ထိုစဉ် ထောင်ကျထောင်မှူးသည် ထောင်မှူးကြီးထံမှ လက်မှတ် ထိုးရန်ဝင်လာ၏။

“ဟေ့ ... အဘွားကြီးက သူ့သား အယူခံနိုင်တယ်လို့ အော်နေပါ လားကွ။ တို့များ မောင်စိန်နဲ့မောင်ဆင် လွဲနေသလားကွာ”

ထောင်မှူးကြီးသည် ရူးပေါပေါ ကိုယ့်လူအား စိတ်မချဟန်ဖြင့် မေးမိလေသည်။

“ဟဲ ... ဟဲ ... မှားပါမလား ... ဆရာ ... မဟုတ်တာ။ မယ့် ရင် ဆရာ စာရွက်စာတမ်း ယူကြည့်လေ။ ဟဲ ... ဟဲ ... အလကား ...

အဘွားကြီး စိတ်မကောင်းအောင် ဘယ်သူရေးလိုက်မှန်း မသိဘူး”

“ဟာ ... ငါ့လခွေး၊ ပါးစပ်ပြဲကြီးနဲ့ ရယ်မနေနဲ့ကွာ။ ငါ မင်းကို စိတ်မချဘူး။ သွားယူစမ်း ... နောက်ဆုံး အသနားစာရွက်ကို။ နောက်ပြီး မောင်ဆင်ဥစ္စာကိုလည်း တစ်ပါတည်းယူခဲ့ကွာ ယူလက်စနဲ့”

ထောင်မှူးသည် စိတ်ထဲမှ ...

“သိပ်ခက်တဲ့ လူကြီး၊ သူ့ခိုးပြေးမှ ထိုးကွင်းထနေတော့တယ်။

မှန်ပါတယ်ဆိုတာ မယ့်ဘူး”

ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ရင်း ကြီးသမားနှစ်ဦး၏ စာရွက်အားလုံး

ကို သွားယူလိုက်လေသည်။

“ကဲ ... ကြည့်ပါဆရာ ... ဟဲ ... ဟဲ ...”

ထောင်မှူးကြီးသည် မောင်စိန်၏ နောက်ဆုံး အသနားခံစာ စာ ရွက်ကို လှန်လှောကြည့်ပြီး ...

“ဟာ ... စာရွက်ကလည်းကွား နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ ဟိုကပ်ဒီကပ် နဲ့ သိပ်ညစ်ပတ်တဲ့လူကိုးကွ ... ဖူး ... ဖူး ...”

ဟု ပါးစပ်နှင့်မှတ်ပြီး စာရွက်ကို လက်နှင့်တောက်ပြီးမှ မျက်မှန် တို့ ကောက်တပ်ပြီး သေချာစွာ ဖတ်လိုက်ရာ ထောင်မှူးကြီးသည် မျက်လုံး မြူးသွားကာ ကမ္ဘာကြီး ချာလပတ်လည်သွားသလား ထင်လိုက်ရလေ သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ငါ့လခွေး၊ ဘယ်မလဲ ... မောင်စိန်၊ ဒါ မောင်ဆင်ကို သတ်မယ့် အမိန့်စာပါလားကွ”

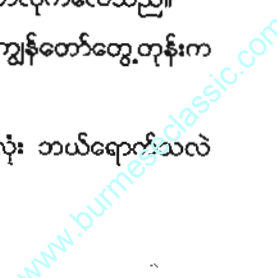
“ခင်ဗျာ ... ခင်ဗျာ”

“မင်း အင်္ဂလိပ်စာ မတတ်ဘူးလားကွ။ ဒီမှာကြည့်စမ်း 'Maung Sein' မောင်ဆင်မဟုတ် ဘာလဲ”

ထောင်မှူးကြီးသည် အင်္ဂလိပ်လို တစ်လုံးချင်းဖတ်ပြီး အော်လိုက် မှ ထောင်မှူးသည် ပြူးကလဲဆန်ပြာနှင့် ကောက်ဖတ်လိုက်လေသည်။

“ဟာ ... ဟုတ်နေပါလား ... ဆရာ။ ကျွန်တော်တွေ့တုန်းက Maung Sein မောင်စိန်ပါ ဆရာ။ ဒါ အမှန်ပါ”

“ဒါဖြင့် SE နဲ့ N ကြားက I (အိုင်) တစ်လုံး ဘယ်ရောက်သလဲ ဘူး ... ငါ သေပါတော့ကွာ ... သေပါတော့”

ထောင်မှူးသည် ဘာမှမပြောတတ်တော့ဘဲ တဖြန်းဖြန်းတုန်ကာ ထောင်မှူးကြီးအား တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသူကဲ့သို့ ကြည့်နေလေတော့သည်။ ထောင်မှူးကြီးသည် ကြောက်ခြင်း၊ ဒေါပွခြင်းဖြင့် အထူးမျက်နှာပျက်နေလေသည်။

ကြိုးသမားတစ်ဦးအား လွဲမှား၍ ကြိုးပေးမိချေပြီ။ ဤကိစ္စမှာ မိမိလည်း အပြစ်မကင်း။ အစက မောင်စိန်လား မောင်ဆင်လား သေချာစွာ မကြည့်ဘဲ 'ရှုံးသည်ဟူသည့်စာကို ကြည့်ရုံမျှ ကြည့်လျက် စိတ်ပျက်ပျက် နှင့် ထောင်မှူးပေါတာအား ပေးလိုက်လေသည်။

သို့တစေလည်း အဖေနာမည်တူနေကြ၍ သတိထားရန် အမှန်ပင် ပြောခဲ့သေးသည်။ ယခု ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။ ယခု လူသတ်မှု ဖြစ်ရချေပြီ။ ဗမာပြည်တွင် ရှေးကလည်း မရှိခဲ့။ ကမ္ဘာမှာလည်း ရှိမည်မဟုတ်။ 'ဒုက္ခပါပဲ ... အမေရေ' ထောင်မှူးကြီးသည် ပါးစပ်မှ ရေရွတ်သည့်တိုင် သူ၏စိတ်တွင် ဗလောင်ဆူ၍ အမျိုးမျိုး ဖြစ်နေလေသည်။

"ဟင် ... အခု ငါ မင်းကို ဘာလုပ်ရမလဲ ပြောစမ်း။ လူကြား လို့တောင် မကောင်းပါလားကွာ"

ထောင်မှူးမှာ ကြက်ကြီး ကိုင်ရိုက်သကဲ့သို့ ဘာမှမပြောတော့ပေ။ သူသည် ထောင်မှူးကြီးမျက်နှာကို မကြည့်ရဲဘဲ စားပွဲပေါ်ရှိ စာရွက်များကိုသာ ပြူးကျယ်သည့်မျက်လုံးများဖြင့် စူးစိုက်စွာ ဝိုင်ကြည့်ကြည့်နေသဖြင့် ထောင်မှူးကြီး မကြည့်သည့်အရာတစ်ခုကို မြင်ပြီး ထိုအရာဝတ္ထုမှ ဆက်ပြီး တွေးလေသည်။ သူသည် အနုလုံပဋိလုံတွေးလျက် ဒါ ဖြစ်ရမယ်ဟု တထစ်ချဆုံးဖြတ်ပြီးမှ အသက်ဝင်လာဟန်ဖြင့် ကိုယ်ကို လှုပ်ရှားလိုက်၏။

"ဆ ... ဆရာ ... ကျွန်တော် ... သိ ... သိပြီ"

"ဘာသိတာလဲကွ။ အခုမှ ဘာကို သိနေတာလဲ"

"ဒီလိုပါ ... ဆရာ။ ဟော ... အဲ ... ဒါကြည့်စမ်း"

ထောင်မှူးက လက်ညှိုးဖြင့် အသာတိုပြီး ပြလေရာ ထောင်မှူးကြီးမှာ ဘာပါလိမ့်ဟု စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့်ကြည့်ပြီး အော်လိုက်လေသည်။

"အဲဒါ နှုတ်ခမ်းမွေး ဘာဖြစ်သလဲ။ မင်း သေရမှာကြောက်လို့ ရူးသွားပလား။ ဒါနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲကွ"

ထောင်မှူးကြီးသည် ခုနစ်သံကို တက်အော်လိုက်သည်။ ကြားရသူများမှာ ထောင်မှူးကြီးသည် ထောင်မှူးအလုပ်များ၍ အော်နေကျအတိုင်း အော်သည်ဟုသာ ထင်ကြလေသည်။

"ဒီနှုတ်ခမ်းမွေးဟာ တရားခံပဲ ဆရာ"

"ဟင် ... ဘာ ... ဘာ ..."

"ဟုတ်ပါတယ် ... ဆရာ။ ဒီနှုတ်ခမ်းမွေးတွေ ... ဆရာ လက်နဲ့ ပုတ်ပစ်တယ် မှုတ်လား။ နှုတ်ခမ်းမွေးတစ်ချောင်းဟာ သူ့အမြစ်နဲ့ စေးကပ်ပြီး SE နဲ့ N ကြားမှာ ဝင်ကပ်နေတော့ ဆင်ဆိုတဲ့စာဟာ စိန်ဖြစ်သွားတယ် ဆရာ။ ဆရာလက်နဲ့ ပုတ်ထုတ်ပစ်လို့ ကွာသွားတာ ဖြစ်ရမယ်"

ထောင်မှူးကြီးသည် စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးငုတ်တိုကို SE နဲ့ N ကြားသွင်းကြည့်ရာ အင်္ဂလိပ်စာနှင့် အမည်မှာ (Block-Letter) နှင့် ရိုက်ထား၍ အမှန်ပင် ရှေးမရဘဲ ဆင်သည် စိန်ဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရလေသည်။

"အံ့ရောကွာ ... တရားသူကြီးကလည်း ဆင်ကို SIN နဲ့ မပေါင်းဘဲ SEN နဲ့ ရေးလွှတ်လိုက်တယ်။ ဒါကို ထားပါတော့ ဒီနှုတ်ခမ်းမွေးသုံးလေးချောင်းက ဘယ်က ရောက်လာသလဲကွ"

ထောင်မှူးသည် သူ၏နှုတ်ခမ်းမွေးကို ပွတ်ကြည့်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် နှုတ်ခမ်းမွေးပေါက်သူ မဟုတ်။ သို့နှင့် ထောင်မှူးကြီး၏ ညှိပိုင်းစိမ်းစိုသော နှုတ်ခမ်းမွေးတိုများဆီသို့ မျက်လုံးကစားလိုက်သည်။

"ဘာလဲ ... မင်းက ငါ့နှုတ်ခမ်းမွေးလို့ ဆိုချင်ပြန်ပလား"

ထောင်မှူးကြီး ဒေါပွသွားပြန်သည်။

"ဟုတ် ... ဟုတ်တယ် ... ဆရာ ... ဆရာ ကြည့်ပါလား။ ကျွန်တော့်မှာ နှုတ်ခမ်းမွေးမှ မရှိတာကြီး။ ဆရာ မှတ်မိသလား။ အယူခံ

၅၁ ❁ မြောင်းမြမောင်ကို

ရှုံးစာ လာတဲ့နေ့က ဆရာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ဒီစာရွက်ပေါ်တင်ပြီး နှုတ်ခမ်းပေးစုတ်နေတာလေ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ...”

ထောင်မှူးကြီးသည် ထောင်မှူးပေါတာနှင့် လုပ်ရသည်ကိုတွေးကာ ဂျမ်းခုနစ်ပတ်မျှ ထိုးချင်စိတ် ပေါက်သွားလေသတည်း။

အပျက်ပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်သည်ကိုစွမှာ ဤကိစ္စမျိုးပင်ဖြစ်လေသည်။ နှုတ်ခမ်းပေးတစ်ချောင်းကို သတိမထားမိ၍ လူ့အသက်တစ်ချောင်း ရှုံးခဲ့ချေပြီ။ အမှန်မှာ ဖအေနာမည်တူသည်ထာ။ အမည်ချင်းဆင်သည်ထာ။ နေရပ်၊ ရှုံးမှုနံပါတ်၊ အမှတ်အသား အစရှိသည်တို့ကို သေချာစွာ တိုက်ဆိုင်ကြည့်က မှားရန် အကြောင်းမရှိပေ။ ထောင်မှူးကြီးသည် အလွန်ပျင်းသည်။ ထောင်မှူးက ရူးပေါပေါ။ အရေးထဲ တရားသူကြီးက မျက်မှန်မေ့ကျန်ခဲ့၍ ဤကဲ့သို့ တလွဲတချော် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

သို့ရာတွင် သုံးဦးသားအနက် ကံကွက်ကျား၍ ခံစရာရှိက ထောင်မှူးကြီးသည် တာဝန်အရှိဆုံး ပထမတရားခံ။ တစ်သက်လုံး ကြိုးသမားများကို 'ယောက်ျားပဲကွာ ဘာကြောက်စရာရှိလဲ' ဟု အားပေးလာခဲ့သည် ထောင်မှူးကြီးသည် ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့ ဒူးအထိ သွေးဆုတ်သွားလေ

ထောင်ထဲမှာတစ်ခါကြိုတယ် ❁ ၅၂

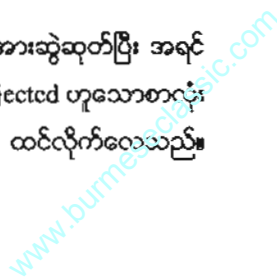
သည်။ အဖြစ်သနစ်ကို လူသိ၍လည်း မဖြစ်။ ကြိုးသမား၏မိခင် လူးလှိုင်ပြီးငိုခဲ့သောနေရာသည် သုံးနှစ်မျှကို မြက်ပင်ပေါက်ပါဦးမလား ထင်ရသည်အထိ။ 'အယူခံနိုင်တယ်၊ ဆိုနိုင်တယ်ဆို' နှင့် လမ်းတစ်လျှောက် အော်သွားသည်မှာ ထောင်မှူးကြီးနားကမထွက်။ အကယ်၍ တကယ်ပင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အသနားစာနှင့် အသက်ချမ်းသာရာရပါက ငါတော့ ဒုက္ခပါပဲဟု ထောင်မှူးကြီးသည် တွေးလေချွေပြန်လေနှင့် နံနက်စာထမင်းကိုပင် အိမ်သို့ ထွက်မစားဖြစ်တော့ပေ။

သူသည် တစ်နေ့လုံးလိုလို ရုံးခန်းထဲ၌ ပိုင်တွေ့ချနေလေသည်မှာ ညနေ လေးနာရီပင် ထိုးခဲ့ပေပြီ။ သူ၏အကျိုးမှာလည်း ချွေးများနှင့် အိနေ၏ ထိုစဉ် စာပို့လုလင်သည် စာအိတ်နီတစ်ခုကိုကိုင်ပြီး ရောက်လာလေသည်။

ထောင်မှူးကြီးသည် စာအိတ်နီကို မဖွင့်ရဲတော့ပေ။ ကြိုးသမားအား တစ်သက်တစ်ကျွန်းသို့ ပြောင်းလိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ လုံးဝ လွတ်ငြိမ်းခွင့်ပေးလိုက်သည်ဖြစ်စေ သူ့အတွက် ဘယ်ဒင်းမှ ချမ်းသာမည်မဟုတ်။ သူသည် ကြိုးပေးခံရခါနီး သူတစ်ဦးကဲ့သို့ ရူးချင်စိတ် ပေါက်နေလေသည်။ ဤစိတ်ဒုက္ခကိုထမ်း၍ ဒီတစ်ညသာနေရပါက သူသည် အမှန်ပင် ရူးလေမည်လားဟု ထင်သွား၏။ သူ၏ရင်ဘတ်သည် ကျပ်တောင့်ပြီး ကျောက်ခဲကြီးဆိုနေသလို ဖြစ်နေ၏။ စာအိတ်နီကြီးသည် သူ့အား ခြောက်လှန့်နေလေရာ နောက်ဆုံး သူသည် ရုံးသုံးစီးအာမခံသေတ္တာမှ ခြောက်လုံးပူးကို ဆွဲထုတ်ကာ စားပွဲပေါ်တင်၍ စာအိတ်နီနှင့် ယှဉ်တွဲထားလိုက်လေသည်။

“ကဲ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာအိတ်နီကိုဖွင့်လို့ ဟန်မကျရင် ခြောက်လုံးပူးကိုကိုင်ရုံပေါ့”

သူသည် စိတ်ကိုတင်းပြီး စာအိတ်နီကို တအားဆွဲဆုတ်ပြီး အရင်လိုနှင့် သူလိုသည်စာလုံးကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်ရာ Re-jected ဟူသောစာလုံးသည် သူ့အား လေထဲမြှောက်တင်လိုက်သလားဟုပင် ထင်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက်မှ အမည်ကို ကောက်ဖတ်လိုက်သည်။

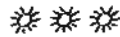

၆၀ ❀ မြောင်းမြမောင်ကို

“မောင်ဆင် အသနားစာ ယယ်လိုက်ပြီ။ အမယ်လေး ... ကံ ကောင်းလို့ဗျ”

သူ၏ဝမ်းသာခြင်းကား ပြောစရာ မလိုတော့ပြီ။

နံနက်မိုးလင်း၍ ထောင်ပိုင်ကြီးလာသောအခါ သူသည် ကျွဲခြံ မပျက် နောက်တစ်ယောက် အသနားခံစာ ရှုံးပြန်ပြီဟု တိုင်ကြားရာ ထောင် ပိုင်ကြီးက ထုံးစံအတိုင်းလုပ်ပေါ့ဟု ပြောပြီး ရက်ကို သတ်မှတ်လေ၏။

“ကဲ ... တရားသူကြီးမင်း ... ခဏထိုင်ပါဦး။ ထောင်ပိုင်ကြီး မရောက်သေးလို့ပါ ခင်ဗျား”

မောင်ဆင်အား ကြိုးပေးမည့်နေ့ တရားသူကြီး ရောက်လာ၍ ထောင်မှူးကြီးက မိမိ၏ရုံးခန်းတွင် ထိုင်ခိုင်းထား၏။

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဒီတစ်ခါတော့ မျက်မှန်မေ့ကျန်ရစ်မှာစိုးလို့ ညဦး ကပဲ ဒီတိတ်ထဲထည့်ထားရတယ်ဗျို့ ... ဟား ... ဟား ...”

တရားသူကြီးသည် အားပါးတရ ရယ်လိုက်သည်။

တရားသူကြီးမှာ မျက်မှန်ပါလာသည်ဆို၍ ထောင်မှူးကြီးသည် ယခင်တစ်ခါတုန်းကလို နွားမရွံ့ပိတ်လုပ်မရတော့မှန်း သိသွားသဖြင့် ဘာစဲ

ထောင်ထဲမှာတစ်ခါကြိုတယ် ❀ ၆၁

ဖြစ်ဖြစ် တရားသူကြီးလည်း သိသင့်ကြောင်း၊ ယခင်အမှုကို ဖော်ပြမှ သင့် မည်ဟုတွေးပြီး ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်ကို ပြောပြလိုက်ရာ တရားသူကြီး သည် သူ့နဖူးကိုသူ ထုလေတော့သည်။

“အမယ်လေးလေး ... သီသီလေးလိုပါလား။ ဖြစ်ရင် ကျွန်တော် လည်း မသက်သာဘူးဗျ။ ဒီတစ်ခါတော့ မှန်ရဲ့မူတ်လား”

“စိတ်ချပါ ... ကျွန်တော် အသေအချာ စစ်ထားပါပြီ။ အရင်သေ ရမယ့်လူက နောက်သေ၊ နောက်သေရမယ့်လူက အရင်သေ၊ နှစ်ယောက်စုံ သတ်ရမှာပဲ မူတ်လား”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် မြန်မြန်လုပ်ဗျာ။ နောက်ပြီး ဟိုနေ့က သေသွား တဲ့လူ မောင်စိန်ကို မောင်ဆင်လို့လုပ်၊ ဒီနေ့သေရမယ့် မောင်ဆင်ကို မောင်စိန်ရယ်လို့ မှတ်တမ်းခဲရေးဖို့ မမေ့နဲ့ဗျ”

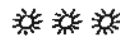
“စိတ်ချပါ ... ဒီကိစ္စကို ထောင်ပိုင်ကြီးတောင် မသိရပါဘူး”

“နောက်ဆိုရင် တော်ပါပြီဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ထောင်ကို ဒိုးဆလံ၊ တိမ်းဆလံ”

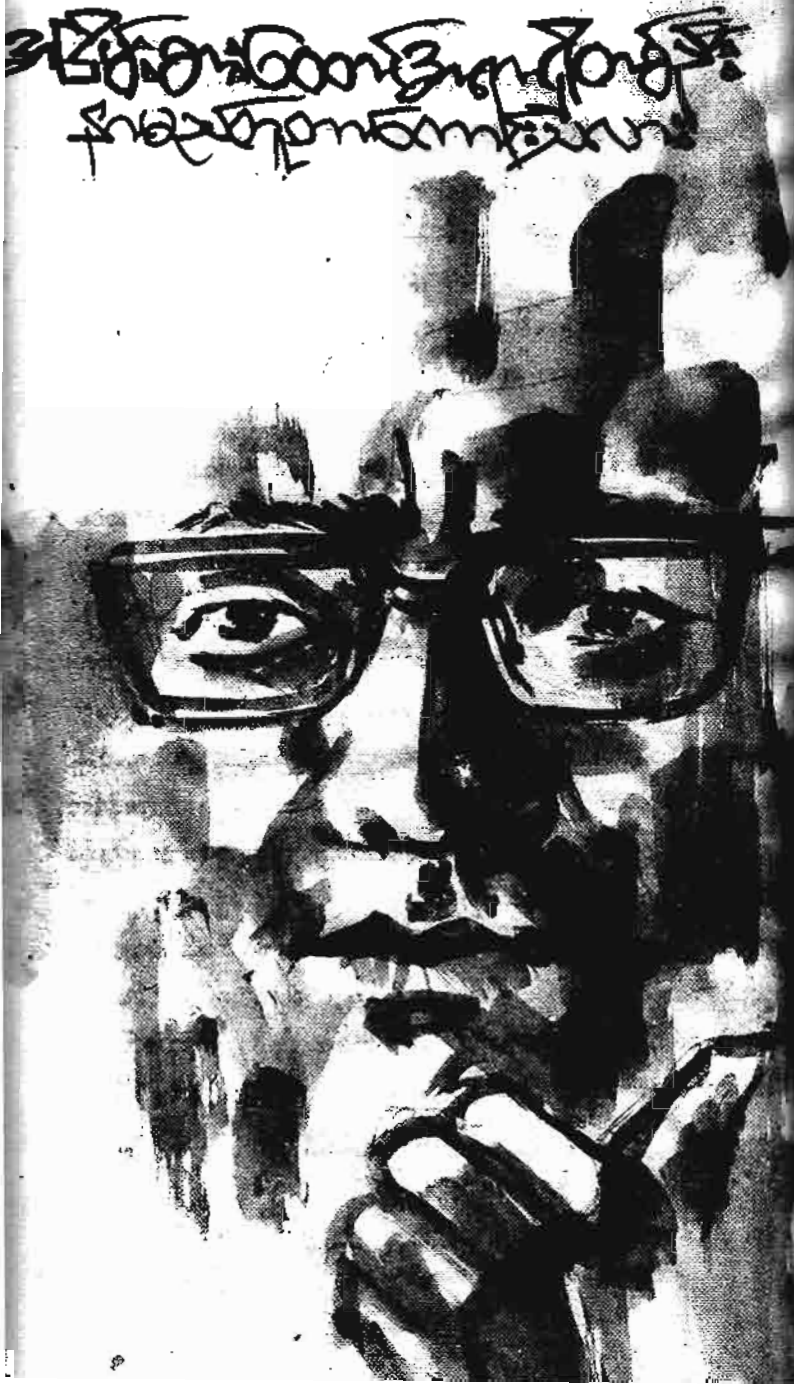
တရားသူကြီးသည် တစ်ချက်တည်း ကြောက်သွားရှာလေသည်။

ထောင်ပိုင်ကြီး ရောက်လာသောအခါ မောင်ဆင်ကို ကြိုးပေးလိုက် စဉ် တရားသူကြီးနှင့် ထောင်မှူးကြီးမှာ တစ်ဦးမျက်နှာကိုတစ်ဦး ကြည့်မိ ရက်သား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ကြိုးသမားနှစ်ဦး ကိစ္စပြီးသွားသောအခါ ရူးပေါပေါ ထောင်မှူး သည် ထောင်ပြောင်းပြေးသွားရရှာသည်။ ဤကိစ္စဖြစ်ပြီးမှ ထောင်မှူးကြီး မှာ ခဲမှန်ဖူးသည့် စာသူငယ်ကဲ့သို့ နောင်တွင် တာဝန်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ် တျ လုပ်လေတော့သတည်း။

www.burmeseclassic.com

စာရေးသူအမည်က 'စိန်ဌေး'။ ကျွန်တော်တို့မှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ(၇)ယောက်ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မိဘတွေက နာမည်ပေးတာ ကြီးစဉ်ထင်လိုက် ဆိုပါတော့။ ကျွန်တော့်ကို စိန်ဌေး၊ နောက် ပြဌေး၊ ငွေဌေး၊ တင်ဌေး၊ အောင်ကျော်ဌေး၊ ဝင်းဌေး၊ ပြီးတော့ အငယ်ဆုံးညီမလေးက မခင်ဌေး။ ကျွန်တော်က သားအကြီးဆုံး။

ကျွန်တော်တို့ကို မိဘကပေးတဲ့ နာမည်တွေက အတော်ရှားတယ်။ ကျွန်တော် ကျောင်းစနေတော့လည်း တစ်ကျောင်းလုံး ကျွန်တော်နဲ့ နာမည်တူတဲ့ ကျောင်းသားထဲမှာလည်းမရှိဘူး။ ကျောင်းသူတွေထဲမှာလည်း မရှိဘူး။ အလယ်တန်း၊ အထက်တန်းရောက်တော့လည်း အဲဒီနာမည်တူ စိန်ဌေးဆိုတဲ့ ကျောင်းသားကို မတွေ့ခဲ့ဘူး။ ဆယ်တန်းထိ ဆိုပါတော့။ ကျွန်တော့် နာမည်မျိုး တစ်ယောက်မျှ မရှိဘူး။ အတော်ရှားတဲ့ နာမည်ပါပဲ။

နောက် အလုပ်ထဲရောက်လာတော့လည်း နာမည်တူမရှိဘူး။ မတွေ့ဘူး။ ကျွန်တော် အကျဉ်းဦးစီးရောက်တော့လည်း အခြားအဆင့်မှာခရာအတူရှိ အဆင့်မှာရော ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့တူတဲ့ အမှုထမ်းမရှိခဲ့ဘူး။ မတွေ့ခဲ့ဘူး။

၆၄ ။ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

မောင်မောင်တို့၊ သန်းဝင်းတို့၊ သန်းမောင်တို့၊ အုန်းမောင်တို့၊ ခင်မောင်တို့၊ ဝင်းမောင်တို့ဆိုတဲ့ နာမည်တွေကတော့ ပေါ့မှပေါ့။ အကျဉ်းဦးစီးဌာနမှာ မောင်မောင်(၁)ကနေ မောင်မောင်(၉)အထိ ရှိတယ်။

စာရေးသူထောင်ပိုင်နဲ့ မန္တလေးထောင်ရောက်တော့ ရန်ကုန်ရုံးချုပ်မှာ ဦးစိန်ဌေးဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ C. M. A က စာရင်းစစ်တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ဒီတော့မှ အကျဉ်းဦးစီးဌာနမှာ နာမည်တူမရှိတဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် နာမည်တူ ဦးစိန်ဌေးတစ်ယောက် ရောက်လာတော့ ရာထူးတူးအဆင့်တူး၊ နာမည်တူ ဦးစိန်ဌေးနှစ်ယောက် ဖြစ်လာပါတော့တယ်ဗျာ။

ထောင်ထဲရောက်လာတဲ့ အကျဉ်းသား၊ အကျဉ်းသူတွေထဲမှာ တောင် ကျွန်တော်နဲ့ နာမည်တူမရှိဘူး။ အတော်ရှားတဲ့ နာမည်ပါ။

နောက်တော့ဗျာ ကျွန်တော်နဲ့ နာမည်တူတွေ တော်တော်တွေ့လာတယ်။ သတင်းစာတွေထဲမှာလည်း တွေ့တယ်။ တခြားဌာနတွေမှာလည်း နာမည်တူတွေ တွေ့လာတယ်။ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးတွေထဲမှာလည်း 'ဦးစိန်ဌေး' 'ဒေါ်စိန်ဌေး' နာမည်တွေ တွေ့ရတယ်။ 'စိန်ဌေး' ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးဆိုတာလည်း ရှိတယ်ဗျာ။

မူခင်းသတင်းထဲမှာ တစ်ခါ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ညဘက် ဗီဒီယိုရုံက ပြန်လာတဲ့ အမျိုးသမီးလေးကို ခြိမ်းခြောက်ခေါ်သွားပြီး မဟားတရားလုပ်လို့ ရဲက ပုဒ်မ (၁၄၆) နဲ့ ဖမ်းဆီးအရေးယူလိုက်ရတယ်တဲ့။ အဲဒီလူနာမည်က 'စိန်ဌေး' တဲ့။ ကားပေါ်မှာ ခါးပိုက်နှိုက်လို့ ဖမ်းမိတယ်တဲ့။ အဲဒီလူနာမည်ကလည်း 'စိန်ဌေး' တဲ့။ ကလေးမလေးတစ်ယောက်ကို ညာခေါ်သွားပြီး နားဆွဲဖြုတ်ယူတယ်တဲ့။ အဲဒီလူနာမည်ကလည်း 'စိန်ဌေး' တဲ့။ စိန်ဌေးဆိုတဲ့နာမည်တွေဟာ တစ်ပြည်လုံးမှာ နေရာအနှံ့ တော်တော်များများ ရှိနေတယ်။

နောက်ပြီး လူကြီးလူကောင်း၊ မြို့မိမြို့ဖတွေထဲမှာလည်း တွေ့တယ်။ ကျောင်းဒါယကာ၊ ကျောင်းဒါယိကာမတွေထဲမှာလည်း တွေ့တယ်။ ဘုရားဒါယကာ၊ ဘုရားဒါယိကာမတွေထဲမှာလည်း တွေ့တယ်။ ဦးစိန်ဌေး။

နာမည်တူတာကောင်းသလား ။ ၆၅

ဒေါ်စိန်ဌေးဆိုတဲ့ နာမည်တွေ တွေ့လိုက်ရတော့လည်း တော်ပါသေးရဲ့ပေါ့ဗျာ။

စာရေးသူ မန္တလေးထောင်မှာရှိတုန်းက လိမ်လည်မှုနဲ့ ထောင်ကျလာတဲ့ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်။ သူ့နာမည်က 'ကိုစိန်ဌေး' တဲ့။ မိကောင်းဖခင်သားသမီးပဲ။ ရုပ်ရည်ကလည်း သန့်တယ်။ ပညာတတ်သွဲ့ရတယ်။ သူ့မိန်းမ ထောင်ဝင်စာလာတွေ့တယ်။ သူ့မိန်းမကလည်း ပညာတတ် သွဲ့ရ အထက်တန်းကျောင်းဆရာမ။ လူကုန်ထံတွေပဲ။ အသက် တွေ့ကလည်း သိပ်ကြီးကြဲသေးတာမဟုတ်ဘူး။ ၃၀ နှစ်ပတ်ဝန်းကျင်တွေ။ တလေးကလည်း နှစ်ယောက်။ သူကတော့ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘူးတဲ့။ ချွေးမကိုရော ကလေးနှစ်ယောက်ကိုပါ ခေါ်ထားရတယ်တဲ့ဗျာ ကိုစိန်ဌေးမိဘတွေက။

စာရေးသူနာမည်ဟာ ဘယ်လောက်ရှားသလည်းဆိုရင် အကျဉ်းသူ၊ အကျဉ်းသားထဲမှာတောင် မတွေ့ဘူး။ ခုတော့ တွေ့တွေ့လာတဲ့အတွက် ထောင်မှူးတွေကို ပြောထားတယ်။ ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့ ထောင်ထဲရောက်လာတဲ့ အကျဉ်းသား၊ အကျဉ်းသူများတွေရင် ကျွန်တော့် ပြောကြစမ်းပါလို့။

တစ်နေ့ အမျိုးသမီးထောင်က ထောင်မှူးက ကျွန်တော့်ကို လာသတင်းပို့တယ်။ ဆရာကြီးနဲ့ နာမည်တူတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထောင်တူလာတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်က သွားခေါ်စမ်း ငါ့နာမည်နဲ့တူတဲ့ အကျဉ်းသူတို့ ကြည့်ချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ ခေါ်လာတယ်။ အသက် ၂၀ ကျော်ကျော်လောက်။ အသားဖြူဖြူနဲ့ ရုပ်ရည်ကလည်း သန့်တယ်။ ကျွန်တော့်ရှေ့ရောက်တော့ လက်နှစ်ဖက်ယှက်ပြီး စုံရပ်နေတယ်။ ခေါင်းကတော့ ငုံ့ထားတယ်။

ခေါင်းမော့ပါဆိုတော့ ခေါင်းမော့လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို လျှောက်မေးတာပေါ့။ ဘယ်မှာနေသလဲ၊ မိဘတွေက ဘယ်သူတွေလဲ။ ဘာလုပ်စားကြသလဲပေါ့။ ကျွန်တော် သိချင်တာတွေ လျှောက်မေးပြီးတော့မှ

၆၆ ။ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

ဘာမှုနဲ့ ရောက်လာသလဲဆိုတော့ သူမဖြေတော့ဘူး။ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က ထပ်မေးတယ်။ ဘာအမှုနဲ့ ကျလာတာလဲဆိုတော့လည်း မဖြေဘူး။ ဒီတော့ ဘေးက ထောင်မှူးအမျိုးသမီးက ပြည့်တန်ဆာပုဒ်မနဲ့ပါ ဆရာကြီးတဲ့။

ကဲ ... ကဲ ... ခေါ်သွားတော့ ခေါ်သွားတော့ပြောပြီး အဲဒီ မစိန်ဌေးကိုလည်း ထောင်ထဲ ကောင်းကောင်းနေလို့ ပြောလိုက်ရသေးတယ်။ အမျိုးသမီးထောင်မှူးမကို ကျွန်တော်က ...

“သူ့ကို ပြောလိုက်စမ်းဟာ။ နာမည်ပြောင်းမလားလို့”

သူမပြောင်းရင် ငါပြောင်းရတော့မလို့ ဖြစ်နေတယ်လို့။ နာမည်တောင် မူပိုင်သုတ်ရမလို့ ဖြစ်နေတယ်ဗျာ။

၁၉၇၈ ခုလောက်က ကျောင်းသားတွေ ရန်ကုန်အတွင်းဝန်များရုံးမှာ ဆန္ဒပြကြတယ်။ ပုလိပ်တွေက ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ ရိုက်နှက်ဖြိုခွင်းတယ်။ အဖမ်းအဆီးတွေလည်း တော်တော်များများရှိတယ်။

ဗကပ သခင်သန်းထွန်းက အဲဒီအချိန်တုန်းက အလုပ်သမားကိစ္စ၊ လယ်သမားကိစ္စနဲ့ တိုင်းရေးပြည်ရေးကိစ္စတွေ လုပ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်နေ့မှာတော့ သူ့အဖမ်းခံရတော့မှာပဲဆိုတာ ကြိုတင်သိနေတယ်။ နောက်မကြာပါဘူး။ တိုးတက်ရေးမှ လက်ထောက်အယ်ဒီတာ ကိုသန်းထွန်းကို ပုလိပ်တွေက ဖမ်းသွားတယ်။ ရာဇဝတ်ဝန် မစ္စတာလိုဒါက ဒီသန်းထွန်း မဟုတ်ဘူး။ ဆံပင်ကောက်ကောက် အရပ်ပုပုနဲ့ သန်းထွန်းဆိုမှ တိုးတက်ရေးက အယ်ဒီတာကိုသန်းထွန်း လွတ်သွားရတယ်။ သန်းထွန်းချင်း လွဲပြီးလူမှား အဖမ်းခံရတယ်။

မန္တလေးမှာ တိုင်းချစ်ဦးသိန်းဖေဆိုတာ ရှိတယ်။ သူလည်း ဂျပန်ခေတ်က တက်ဘုန်းကြီးသိန်းဖေနဲ့ မှားပြီး အဖမ်းခံရဘူးတယ်လို့ သိလိုက်ရပါတယ်။ တိုင်းချစ်ဦးသိန်းဖေဟာ သခင်နုတို့ မန္တလေးထောင်ထဲတွင် ရှိစဉ်က အပြင်မှနေ၍ သခင်နုတို့အား များစွာ အကူအညီပေးခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။

နာမည်တူကောင်းသလား ။ ၆၇

တိုင်းချစ်ဦးသိန်းဖေ၏ အကူအညီဖြင့် နိုင်ငံရေးအခြေအနေ အစုံအလင်ကို ထောင်တွင်းမှ ကောင်းစွာ သိကြရတယ်။ မန္တလေးထောင်မှ လွတ်သည့်အခါ သခင်နုတို့အဖွဲ့အား တိုင်းချစ်ဦးသိန်းဖေက ကံပိုင်ရွာသို့လည်းကောင်း၊ ရွှေဘိုတွင်ရှိသော ဦးဘချိုထံသို့လည်းကောင်း ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။

လောကကြီးမှာ လူတူမရှား နာမည်တူမရှားဆိုတာ သိပ်မှန်တာပဲ။ ကျွန်တော် မန္တလေးထောင်ရောက်ပြီးမကြာဘူး ထောင်ထဲက အကျဉ်းသားတွေထုတ်ပြီး ထုံးဘိုနဲ့ ဘဲလင်းမှာ ကျောက်ထုတ်အလုပ်စခန်းရဲဘက် အကျဉ်းစခန်းတွေဖွင့်တယ်။ ဟိုတုန်းက မန္တလေးမှာ ထောင်ပိုင်တစ်ဦးပဲရှိတယ်။ ခုလို ရဲဘက်အကျဉ်းစခန်းတွေ ဖွင့်လိုက်တော့ မန္တလေးမှာ ထောင်ပိုင်တွေများလာတယ်။

ကျွန်တော် မန္တလေးထောင်က စာရေးမောင်တင်လှ (လ/ဝ-ညွန့်မျိုးငြိမ်း) ဗောဓိကုန်းမှာနေတယ်။ သူတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ မန္တလေးထောင်က ထောင်ပိုင်ကြီးက အငယ်အနှောင်းလာထားပြီး မကြာခဏ လာတာတွေ့တယ်လို့ ရပ်ကွက်ကလူတွေက သူ့ကို ဝိုင်းပြောကြတယ်။ အဲဒီကို ကျွန်တော်ရောက်ပြီး တစ်နှစ်လောက်မှာ။ ဒီတော့ စာရေးမောင်တင်လှက ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်တယ်။ ဟုတ်များဟုတ်မလားဆိုပြီး သူက ထောင်ပိုင်ကြီး အငယ်နှောင်းထားတဲ့ အိမ်နားသွားသွားပြီး ချောင်းတာပေါ့။ ဒီလိုချောင်းနေတုန်းက နေယူနီဖောင်းနဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကြီးစီးပြီး အဲဒီအိမ်ထဲဝင်သွားတယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီးတစ်ယောက်။ လာ ... လာ ... သူစောင့်ကြည့် အဲဒီထောင်ပိုင်ကြီးဟာ မန္တလေးထောင်က ထောင်ပိုင်ကြီး ကျွန်တော်မဟုတ်ဘဲ ဘဲလင်းကျောက်ထုတ်စခန်းက ထောင်ပိုင်ကြီးဖြစ်နေတယ်တဲ့ဗျာ။

ဒီတော့မှ သူက တစ်နေ့ကျွဲတာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြလို့ သိလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ ကြားထဲက ရာထူးတူလို့ အခြောက်တိုက်နာမည်ပျက်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒီစာရေး မောင်တင်လှကို ...

၆၈ ။ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

“အေးကွာ ... မင်းတို့ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေကတော့ မန္တလေး ထောင်က ထောင်ပိုင်ကြီးလို့ ထင်နေကြတာ။ မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ မင်းတို့ ရပ်ကွက်ကို မင်းပဲ ရှင်းပြပေးပါ”

လို့ ပြောလိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော် မန္တလေးထောင်ရောက်ပြီး မကြာဘူး။ တစ်နေ့ ကျွန်တော့်သားအရွယ် အသက် ၂၀ လောက် ထောင်ရှေ့ရောက်လာပြီး သူ့အဖေ ထောင်ပိုင်ကြီးဦးစိန်ဌေးနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့။ ဝန်ထမ်းတွေကို လျှောက်မေးနေတယ်။ သူ့ကိုလည်း ဝန်ထမ်းတွေက မသိဘူး။ မတွေ့ဘူး။ မမြင်ဖူးကြဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ သားတစ်ယောက်ပဲရှိတာ။ ကျွန်တော့်သားကိုလည်း အားလုံး သိကြတယ်။

“အဲဒီကလေးဟာ ထောင်ရှေ့မှာ ယောင်လည်လည် ဖြစ်နေတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ထောင်မှူးဦးစိန်ဌေးနဲ့တွေ့တော့ ကျွန်တော့်ဆီ ခေါ်လာတယ်။

“ဆရာကြီး ... ဒီကလေးက သူ့အဖေထောင်ပိုင်ကြီး ဦးစိန်ဌေးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော် ခေါ်လာပါတယ်”

တဲ့။ ဒီထောင်မှူး ဦးစိန်ဌေးကလည်း ကျွန်တော့်ကို ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက် အဲဒီကလေးကို ကြည့်လိုက်နဲ့ တို့ဆရာကြီးကတော့ မိန်းမဘယ်နုယောက်တောင် ရှိသလဲမသိဘူး။ သားတစ်ယောက် ပေါ်လာပြန်ပြီလို့တော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှိနေမှာပဲ။

ကျွန်တော် အဲဒီကလေးကြည့်လိုက်တော့ ရိုးရိုးအေးအေးကလေး။ သူ့ကိုလည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ မမြင်ဖူးဘူး။ ကျွန်တော်ကစပြီး ...

“ထိုင်ပါကွာ ... မင်းအခု ဘယ်ကလာတာလဲ။ မင်းက မင်းအဖေ ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးစိန်ဌေးကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုတော့ ငါထောင်ပိုင်ကြီး ဦးစိန်ဌေးပဲ”

ဆိုတော့ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပြီး ခဏကြာတော့ ...

“ကျွန်တော် မဘိန်းမြို့က လာတာပါ။ ကျွန်တော့်အဖေ ဒေါ်အောင်ကြည်က မင်းအဖေ ထောင်ပိုင်ကြီးဖြစ်ပြီး မန္တလေးရောက်နေတယ်။ သွားတွေ့ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော် လာခဲ့တာပါ”

တဲ့။ သူ့အဖေပေးလိုက်တဲ့စာကို ကျွန်တော့် ထုတ်ပေးတယ်။ ကျွန်တော် ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ စာကို တိုတိုပဲ ရေးထားတယ်။

“ကိုစိန်ဌေး ... မန္တလေးမှာ ထောင်ပိုင်ကြီးဖြစ်ပြီး ရောက်နေတယ်ဆိုလို့ ကျွန်မ အားရဝမ်းသာစွာနဲ့ ကိုစိန်ဌေးသားကို လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ သူတို့ကလည်း သူတို့အဖေကို သိပ်တွေ့ချင်ကြတာ။ ကိုစိန်ဌေးသမီးကြီးလည်း လာပါလိမ့်မယ်။ သူကလည်း တွေ့ချင်လို့တဲ့။ ကျွန်မကတော့ ခုရက်အတွင်းမှာ အလုပ်များနေလို့ နောက်မှပဲ အေးအေးဆေးဆေးလာခဲ့ပါ့မယ်”

တဲ့။ စာဖတ်ပြီး ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်းလည်း မသိဘူး။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းလည်း မသိဘူး ဖြစ်သွားတယ်။ ထူပူသွားတာပဲ။ သူ့အဖေ ဘာဆိုတဲ့ကိစ္စ။ ဘာအကြံတွေနဲ့လဲ။ ရိုးရိုးသားသား ဟုတ်ကဲ့လားပေါ့။

‘ဒီလိုဆိုရင် မင်းတို့ လူများနေပြီထင်တယ်။ မင်းအဖေ ဒေါ်ကြည်တို့လည်း ငါမသိဘူး။ ငါ မဘိန်းမြို့ကိုလည်း မရောက်ဖူးဘူး’ ဆိုတော့ သူ့ဇနီးက ညှိုးသွားတယ်။ သူကတော့ ကျွန်တော့်ကို သူ့အဖေပဲဆိုပြီး အားရဝမ်းသာနဲ့ တက်လာတာ။ အဖေနဲ့တွေ့ရင် စကားတွေအများကြီးပြော အဖေအိမ်မှာ တစ်လကိုးသီတင်းတာကြီး အလွမ်းပြေတဲ့အထိ နေမယ်ဆိုပြီး အဝတ်အစားအိတ်ကြီးကလည်း အကြီးကြီး။ ကျွန်တော်ရှင်းပြလိုလည်း ပြီးရော သူ ချက်ချင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတောင် နှုတ်မဆက်တော့ဘူး။ သူ့အိတ်ကြီးဆွဲပြီး ဆင်းသွားတော့တာပဲ။ သူဆင်းသွားတာ နောက်ကကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းတော်တော်ဖြစ်သွားတယ်။ အားရဝမ်းသာနဲ့ တက်လာတဲ့ကလေးကို အမောတောင်မပြေသေး ရင်ဝဲ အဆင်မပြေဖိလိုက်သလားဗျာ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်အမျိုးသမီးက အနားရောက်လာတယ်။ ဘယ်ကလဲတဲ့။ ဘယ်သူလဲတဲ့။ ဇာတ်ကြောင်းပြန်လိုက်ရတယ်။ ဒီတော့-

“ဟင်း... ဘယ်လိုဟာကြီးလဲ”

တဲ့။ နောက် နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်ရှိတော့ ကျွန်တော့်သမီး အရွယ် ၂၀ ကျော် ကလေးမလေးတစ်ယောက် ကလေးချိုပြီး ခုလိုပဲ ကျွန်တော့်အိမ် ရောက်လာပြန်တယ်။ မဘိန်းမြို့က သူ့အမေ ဒေါ်အောင်ကြည်က လွှတ်လိုက်တာ။ သမီးတို့အဖေ မန္တလေးမှာ ထောင်ပိုင်ကြီးနဲ့ ရောက်နေတယ်။ ကျွန်မတို့ သွားတွေ့ပါရစေဆိုတာနဲ့ လွှတ်လိုက်လို့ လာခဲ့ရတာပါတဲ့။ သူ့မောင်လေးရော ရောက်ပြီလားတဲ့။ သူ့ အရင်ထွက်သွားတာပါတဲ့။ ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အကျိုးအကြောင်း ပြန်ရှင်းပြလိုက်တာပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ တစ်ဖက်ကလည်း ကလေးလေးချိုလို့။ ထိုင်တာတောင် ဖင်နွေးမယ်ထင်ဘူး။ မျက်နှာညှိုးပြီး ချက်ချင်းပဲ ထပြန်သွားတယ်။ မန္တလေးမြို့နဲ့ မဘိန်းမြို့ကလည်း အဲဒီအချိန်တုန်းက လမ်းပန်းက ပြောတဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ကားနဲ့ဆို အဆင့်ဆင့်။ လမ်းမှာလည်း အနည်းဆုံး တစ်ညလောက်တော့အိပ်ရမှာ။ အဖော်ကလည်း မပါဘူး။

သူ ကျွန်တော့်အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားပြီး အောက်ကိုရောက်လောက်ပြီဆိုတော့ ကျွန်တော် အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ကလေးကတစ်ဖက်၊ အထုပ်အပိုးကတစ်ဖက်။ မနိဉ့်တနိဉ့်နဲ့ သူတို့ သားအမိကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ သားသမီးချင်း စာနာတဲ့စိတ်နဲ့ အတော် စိတ်ထိခိုက်မိတယ်။ အမောပြေ ရေလေးတောင် မတိုက်လိုက်ရဘူး အမောဆိုသွားမှာကတော့ အမှန်ပါပဲဗျာ။

နောက် ဆယ်ရက်လောက်ရှိတော့ အချုပ်သားတွေကို မဘိန်းမြို့ကနေပြီး မန္တလေးထောင် လာဖို့တယ်။ ပါလာတဲ့ရဲအရာရှိက ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲ ခွင့်ထောင်းပြီး ဝင်လာတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စာအိတ်

ကလေးနဲ့ စာတစ်စောင်ပေးတယ်။ မဘိန်းက ဒေါ်အောင်ကြည်က ပေးလိုက်တာပါတဲ့။ ဒေါ်အောင်ကြည်ဆိုတဲ့အသံကြားတော့ ကျွန်တော် သိလိုက်ပြီ။ ဟိုကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ အမေပဲ။

ကျွန်တော် စာအိတ်ဖောက်ပြီး ဖတ်လိုက်တယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီးရှင်တဲ့။ ကျွန်မသားနဲ့ သမီးတွေလည်း ပြန်ရောက်လာကြပါပြီ။ ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးစိန်ဌေးဟာ သူတို့အဖေမဟုတ်ကြောင်း သူတို့ပြောပြလို့ သိရပါတယ်။ ကျွန်မလည်း အတော်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်။

ကလေးတွေနဲ့ အဖေကလည်း ကိုစိန်ဌေးပါ။ အဲဒီကိုစိန်ဌေးဟာ ကျွန်မတို့ မဘိန်းမြို့ကို လွန်ခဲ့သော အနှစ်အစိတ်လောက်က ဆေးတပ်နဲ့ ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီဆေးတပ်က ဗိုလ်ကြီးက ဗိုလ်ကြီးမောင်သင်ပါ။ (စာရေးဆရာ၊ ဆရာဝန်၊ ရုပ်ရှင်မင်းသား) သူက အဲဒီဗိုလ်ကြီးမောင်သင်ရဲ့ ဆေးတပ်က တပ်သားပေါ့။ ကျွန်မ အဲဒီဆေးတပ်သား ကိုစိန်ဌေးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပါတယ်။ ကလေးနှစ်ယောက် ရပါတယ်။ အကြီးက သမီးပါ။ အငယ်က သားပါ။

သူတို့ တပ်ပြောင်းသွားတော့ ကျွန်မတို့သားအမိတွေကို ထားခဲ့ပါတယ်။ သူတို့တပ်က ရန်ကုန်ကို ပြောင်းရတာပါ။ ဟိုရောက်လို့ အခြေတကျ ချီတော့မှာ လာခေါ်မယ်ဆိုပြီး ကျွန်မတို့သားအမိတွေကို ထားသွားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်မတို့သားအမိကို လာမခေါ်တော့ပါဘူး။ ပစ်သွားတယ်ဆိုပါတော့ရှင်။ စာကလေးတစ်စောင်လည်း မရေးဘူး။ လူကြိုရှိုတာတောင် ဘာစကားမှာ မပါးပါဘူးရှင်။

ကျွန်မတို့သားအမိကို ထားခဲ့တုန်းက သမီးအကြီးက နှစ်ခါလည်အရွယ်။ သားက သုံးလသား။ လေးလသားအရွယ်ပေါ့။ အခု ကျွန်မတို့မြို့စာ အသိရဲတွေက မန္တလေးထောင် တရားခံသွားပို့ရင်း မန္တလေးထောင်မှာ အခုရောက်လာတဲ့ ထောင်ပိုင်ကြီးဟာ ဦးစိန်ဌေးတဲ့။ ခင်ဗျားယောက်ျား စိုက်စိန်ဌေးများလား မသိဘူးဆိုပြီး အားရဝမ်းသာနဲ့ ပြောကြလို့ သားနဲ့သမီးတို့ ပြောပြရတယ်။ သားနဲ့သမီးက ငယ်ငယ်ကတည်းက အဖေခွဲကွဲနေကြ

၂။ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

တော့ သူတို့အဖေကို သိပ်တွေ့ချင်ကြတာ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မယောက်ျား ကိုစိန်ဌေးပဲလို့ထင်ပြီး ကျွန်မကလေးတွေကို ဝမ်းသာအားရနဲ့ လွှတ်လိုက်မိ တယ်။

ကျွန်မ ရဲတွေအပြောနဲ့ သေသေချာချာ မစုံစမ်း မပေးပြန်ဘဲ ဆင်မခြင် အားရဝမ်းသာတဲ့စောနဲ့ ကလေးတွေကို လွှတ်ခဲ့မိတာ တောင်းပန် တယ်။ စိတ်လည်း မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်မယောက်ျား ကိုစိန်ဌေးဖြစ်နေလည်း ပြန်ပေါင်းလို့ မရတော့ပါဘူး။ ပြန်ပေါင်းဖို့ စိတ် ဝည်း မရှိပါဘူး။ ကျွန်မမှာ နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ပါ။ သားသမီးသုံးယောက် ပါ။ သူနဲ့ရတဲ့ ကလေးတွေသာ သူတို့အဖေရင်းနဲ့ တွေ့ကြပါစေဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရနဲ့ လွှတ်မိတာ။ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်မထောင်ပိုင်ကြီးကို တိတ်အနောင်အယုတ်ပေးမိတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးတဲ့။ ကျွန်မအနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်တဲ့ဗျား။

အဲဒီစာရတော့မှပဲ အားလုံး ရှင်းသွားတော့တယ်။ ဒေါ်အောင်ကြည် တို့ အမျိုးသမီးအပေါ်လည်း စာနာတဲ့စိတ်နဲ့ ကရုဏာသက်မိတယ်။ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုလည်း သားသမီးချင်း စာနာတဲ့စိတ်နဲ့ သနားကရုဏာ သက်မိတယ်ဗျား။ နောက်ပြီး ဒီလို 'ကိုစိန်ဌေး' တွေလည်း ရှိသေးတယ် ဟဲ့။

ဒေါ်အောင်ကြည်တို့ သားအမိတွေအပေါ် နှမချင်းမစား သားသမီး ခင်း မစာနာဘဲ ပစ်သွားတဲ့ ဆေးတပ်သား ကိုစိန်ဌေးကိုလည်း ကျွန်တော် မိသထွက်လို့ မဆုံးတော့ဘူး။ တော်တော်ရက်စက်တဲ့သူပေါ့။ စုံစမ်းရင် တော့ ရမယ်ဆို ကျွန်တော် စုံစမ်းကြည့်သေးတယ်။

ပြန်ကြားရေးဌာန ရှေ့သို့ စာစောင်မှာ ကျွန်တော်ငယ်သူငယ်ချင်း တွေပေါ့။ ဟယ်တမှာ အတူတူကျောင်းနေခဲ့ကြတာ။ သူနာမည်က 'ဒေါ်တင် နှင်းလှိုင်' သူနဲ့တွေ့တော့ စကားစပ်မိကြတာနဲ့ အဲဒီအကြောင်း ပြောပြမိ တယ်။ သူက ကျွန်တော်ပြောတာကို နားထောင်ပြီး ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုစိန်ဌေး ဟဲ့တဲ့။

နာမည်တူတာကောင်းသလား။ ၂၁

နောက် သူက ဆက်ပြောသေးတယ်။ ကျွန်မတွေ့ဘူးတဲ့ ကိုစိန်ဌေး တစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်။ အခုတော့ သူက စာရေးဆရာလိုလို၊ သတင်း ထောက်လိုလိုနဲ့ သူများဖြစ်နေမလားတဲ့။ ကျွန်မသိတဲ့ အဲဒီကို စိန်ဌေးဟာ အဲဒီဆေးတပ်က ဆေးတပ်သား ကိုစိန်ဌေးဟုတ်မဟုတ် စုံစမ်းပေးမယ်တဲ့။

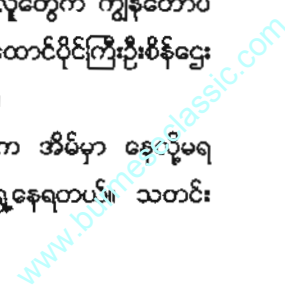
၁၉၈၈ ခုနှစ် (၈၈)အရေးအခင်းတုန်းက ကျွန်တော်က အင်းစိန် ထောင်မှာ ထောင်ပိုင်ကြီး (၂၆-၈-၈၈) နေ့ နံနက်(၈)နာရီလောက်မှာတော့ ထောင်ဆူတယ်။ အကျဉ်းသားတွေ အော်ဟစ်ဆန္ဒပြကြတယ်။ အိမ်ဆောင် တွေ မီးရှို့တယ်။ ပြေးဖို့ အုတ်ရိုးတွေနား ကပ်လာကြတယ်။ မျှော်စင်တွေပေါ် ကနေပြီး အစောင့်တွေက သေနတ်နဲ့ ခြောက်လှန့်ပစ်ပေးရတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ရုံးချုပ်က C.M.Aက ပြောင်းလာတဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ နာမည်တူ ရာထူးအဆင့်တူ ဦးစိန်ဌေးက ရောက်လာတယ်။ အင်းစိန်ထောင် မိန်းဂျေးအထိ ရောက်အောင်သွားတယ်။ အဲဒီမှာက ဝန်ထမ်း(၄၀)လောက် က စက်ကလေး (၅) လက် ရိုင်ဖယ်သေနတ် (၂၀) လောက်နဲ့ ထိန်းထားရ တယ်။

မနက်(၉) နာရီကျော်ကျော်လောက်မှာ ဘယ်မျှော်စင်က ပစ်လိုက် သလဲ မသိဘူး။ အရင်းနား သေနတ်နဲ့ပစ်တာ ကျည်က ကိုးလုံးကျည်။ အဲဒီကျည်ဟာ လူတွေအများကြီး ကြားထဲကနေပြီး အဲဒီဦးစိန်ဌေးကို မှန် တယ်။ ကျည်ကိုးလုံးမှာ ရှစ်လုံး ဖိုက်ထဲဝင်သွားတယ်။ မှန်တာက ချက် ကောင်း။ ချက်ချင်း အင်းစိန်ဆေးရုံ ပို့လိုက်ရတယ်။

သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က ရာထူးအဆင့်တူ နာမည်တူ။ သူက ရုံးချုပ် စီမံကိန်းဥက္ကဋ္ဌမှူးရုံးက။ ကျွန်တော်က အင်းစိန်ထောင်က ဆူပူမှုဖြစ်နေတုန်း ပစ်ရင်းခတ်ရင်း သေနတ်မှန်တယ်ဆိုတော့ ကြားတဲ့လူတွေက ကျွန်တော်ပဲ လို့ ထင်ကြတယ်။ ချက်ချင်း အင်းစိန်ထောင်က ထောင်ပိုင်ကြီးဦးစိန်ဌေး သေနတ်မှန်တယ်ဆိုတာ တစ်မြို့လုံး ပြန့်သွားတယ်။

ကျွန်တော့်မိသားစုတွေက ထောင်ဘူးပေါ်က အိမ်မှာ နေထိုင်မရ တော့။ ဗိုလ်မှူးစိန်ဝင်းတို့အိမ်တွဲဖက် ထောင်ပေါ်ရွှေနေရတယ်။ သတင်း

၇၄ ။ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

က ချက်ချင်း သူတို့ဆီ ရောက်သွားတယ်။ မိသားစု ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ နဲ့ ထူပူစိတ်သောက ရောက်ကုန်ကြရတာပေါ့။

စီမံကိန်း ထောင်ပိုင်ကြီးဦးစိန်ဌေး သေနတ်မှန်လို့ ဆေးရုံရောက် သွားတာကို အင်းစိန်ထောင်က ထောင်ပိုင်ကြီး ကျွန်တော်ဦးစိန်ဌေးဆိုပြီး ဆန္ဒပြတဲ့လူတွေက အင်းစိန်ဆေးရုံကို သူတို့ သွားဝိုင်းကြတယ်။ တုတ်တွေ၊ ဓားတွေ၊ နဖူးစည်းတွေနဲ့ ကျောင်းသားတွေရော အရပ်သားတွေရော ဘုန်းကြီးတွေတောင် ပါကြတယ်တဲ့။ အဲဒီအထဲမှာ လူဆိုးလူမိုက်ထောင် လွတ်တွေက များများပါတယ်တဲ့။

အဲဒီဦးစိန်ဌေးသားကလည်း ကျောင်းသား။ သူ့အဖေကို ကာကွယ် ဖို့ နဖူးစည်း တပ်ထားရတယ်။ လာဝိုင်းတဲ့လူအုပ်ကြီးကို အင်းစိန်ထောင် က ထောင်ပိုင်ကြီးဦးစိန်ဌေး မဟုတ်ပါဘူး။ စီမံကိန်းရုံးက ကျွန်တော်အဖေ ဦးစိန်ဌေးပါလို့ ရှင်းပြနေရတယ်။

တစ်နေ့နေ့ လာလာဝိုင်းတဲ့ လူအုပ်ကလည်း လေးငါးအုပ်တောင် ရှိတယ်တဲ့။ လူတစ်အုပ်တစ်အုပ်မှာ ရာကျော်ရှိတယ်။ အမျိုးသမီးတွေလည်း အဲဒီအထဲ ပါတယ်တဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ဆိုရင် အရှေ့ခွာမယ်။ ခေါင်းဖြတ်မယ် ပေါ့။ ကျွန်တော်မဟုတ်မှန်းသိတော့ ပြန်ပြန်လှည့်ထွက်သွားကြတယ်။ အဲဒီ လို လာလာဝိုင်းတာ နေ့စဉ်လိုပဲတဲ့။

တစ်ပတ်လောက်ရှိတော့ ဆေးရုံကို လာဝိုင်းတဲ့တချို့ တို့အရေး သမားတွေက ဟိုဦးစိန်ဌေးမဟုတ်လည်း ဒီဦးစိန်ဌေးလည်း ထောင်ကပဲ။ ချကွာ ... မထူးပါဘူးဆိုပြီး သတ်မယ်ဖြတ်မယ် လုပ်ကြတယ်။ ဦးစိန်ဌေး ဇနီးနဲ့ သားတွေသမီးတွေက ရိုနှိုးတောင်းပန်ကြရတယ်ဆိုပဲဗျာ။ သောင်းကျန်း လိုက်ကြတာ ဒီမိုကရေစီ တို့အရေးသမားတွေ။

ကြာတော့ သူတို့ဆေးရုံမှာ မနေရဲကြတော့ဘူး။ ဆေးရုံအုပ်ဆရာ ဝန်ကြီးကလည်း ထောင်ကိုလှမ်းပြီး အကြောင်းကြားတယ်။ အဲဒီ ဦးစိန်ဌေး ကို လာခေါ်ပါတဲ့။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီဦးစိန်ဌေးကို မင်္ဂလာဒုံ စစ်ဆေးရုံကို ရွှေ့ထားဖို့ စီစဉ်ကြတယ်။ အရပ်သားဖြစ်နေလို့ မင်္ဂလာဒုံစစ်ဆေးရုံက

နာမည်တူကောင်းသလား ။ ၇၅

လက်ခံလို့ မဖြစ်ပါဘူးတဲ့။ မင်္ဂလာဒုံစစ်ဆေးရုံကမှလက်မခံရင် ဒီအတိုင်းပဲ အသေခံရတော့မယ့် သဘောရှိနေတယ်။

အဲဒီအချိန်တုန်းက အင်းစိန်ထောင်မှာ ထောင်ဆရာဝန်နှစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူတို့က စစ်ဆေးရုံက လက်မခံရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ ပြန်ခေါ် မယ်။ သူ့အိမ်မှာထားပြီး ကျွန်တော်တို့ ဂရုစိုက်ပါမယ်။ ခွဲစိတ်ပြီးတဲ့အတွက် စိတ်ပူစရာတော့ မရှိတော့ပါဘူးဆိုတာနဲ့ အင်းစိန်ထောင်ဝင်းထဲက ဦးစိန်ဌေး ရဲ့အိမ်ကို ပြန်ခေါ်ခဲ့ရတယ်။ အတော် ကံကောင်းသွားတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ နာမည်တူလို့ အရေးခင်းကာလမှာ အသတ်ခံရတော့မလို့။ ကျွန်တော်သာ ဆိုရင် တစ်စစ် ဖြစ်သွားမှာကတော့ အမှန်ပါပဲဗျာ။

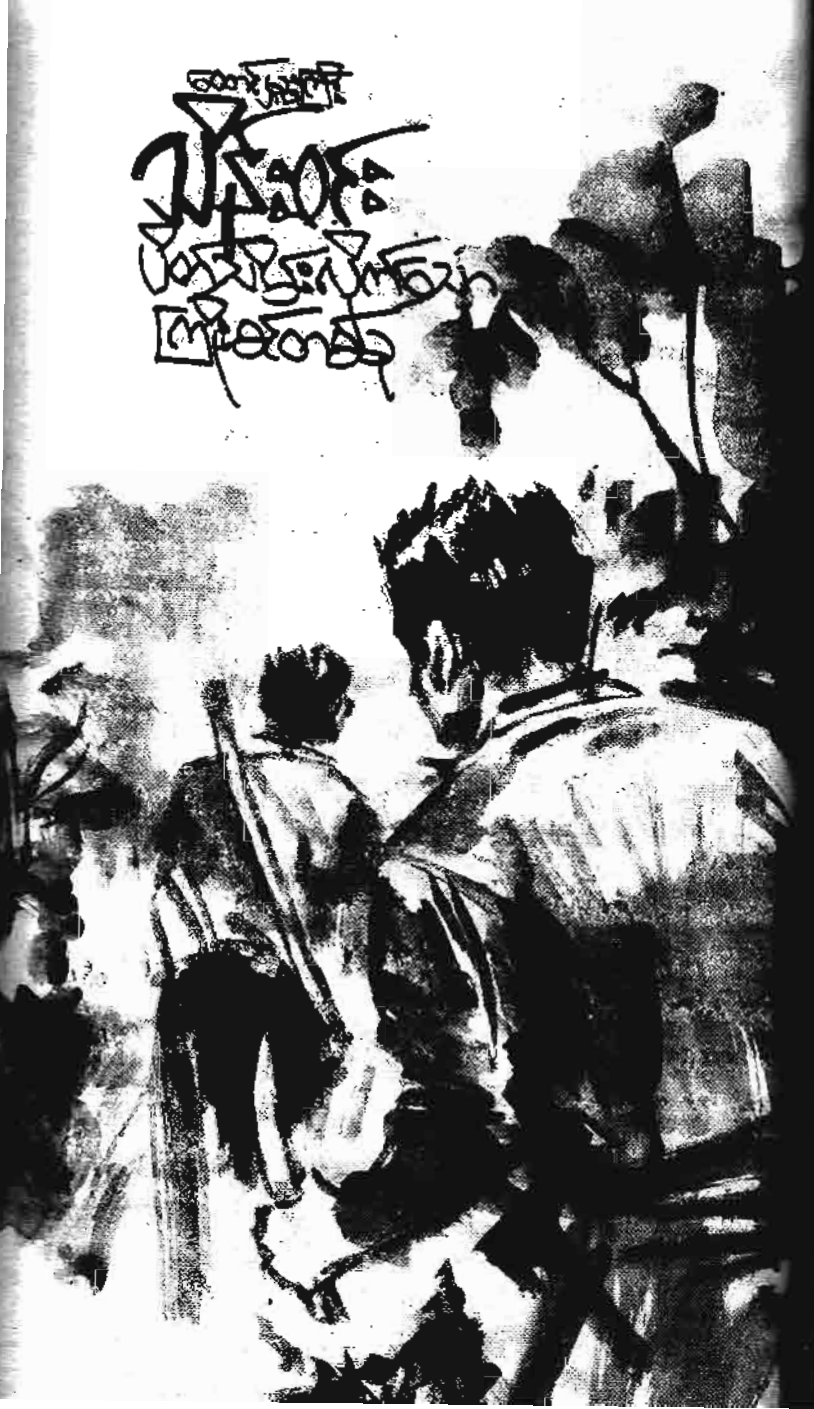
နာမည်တူတာ ကောင်းတယ်။ နာမည်မတူတာ ကောင်းတယ်ဆို ပြီး 'စကားနပန်းမှာ အားစမ်းကြပါလို့'။

သတ္တဝါများ တရားတွေ့ ချမ်းမြေ့ကြပါစေ။

အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

အောင်အောင်
အောင်အောင်
အောင်အောင်
အောင်အောင်
အောင်အောင်

၁၈၅၂ ခုနှစ်မှ ၁၈၅၃ ခုနှစ်အတွင်း ပုဂံမင်းလက်ထက်၌ အင်္ဂလိပ်-
မြန်မာ ဒုတိယစစ်ပွဲဖြစ်ပွားပြီးနောက် ရန်ကုန်မြို့အပါအဝင် မြန်မာပြည်
အလယ်ပိုင်းသည် နယ်ချဲ့ဗြိတိသျှအရင်းရှင်တို့ လက်အောက်သို့ ကျရောက်
ခဲ့ရသည်။

ဗြိတိသျှအရင်းရှင်တို့သည် မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းကို သိမ်းပိုက်ပြီး
နောက်ပိုင်းတွင် အင်အားနည်း၍ ကွက်ကွက်ကလေးသာ ကျန်တော့သော
အထက်မြန်မာပြည်ကို အခွင့်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သိမ်းပိုက်ရန်ရည်ရွယ်
ပြီး ရန်ကုန်မြို့ကို ဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီးအဖြစ် တိုးချဲ့တည်ဆောက်၍ အုပ်ချုပ်
ရေးကို စနစ်တကျ စတင်အကောင်အထည်ဖော် လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။

နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့သည် မြန်မာပြည်အား မတရားသိမ်းပိုက်ထား
သဖြင့် သူ့ကျွန်မခံလိုသော မြန်မာအမျိုးသားတို့၏ လက်နက်ဖြင့်လည်း
ကောင်း၊ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ခုခံတိုက်ခိုက်လာခဲ့ရာ တိုက်ပွဲ
ဈေးမကြာခဏ ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။

ထိုအခါ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့သည် အုပ်ချုပ်ရေးကို ငြိမ်ဝပ်ပိပြားစေရန်အတွက် မြန်မာတိုင်းရင်းသားများအား ပုဒ်မအမျိုးမျိုးထုတ်၍ ဖမ်းဆီးပြီး ထောင်သွင်းအကျဉ်းချထားကာ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်ကို အခြေချကာ ဂါတ်များ၊ ရုံးများ ထောင်များကို စနစ်တကျ စတင်တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ဗြိတိသျှတို့ ကျင့်သုံးခဲ့သည့် 'သွေးဖြင့် အင်တေကိုင်းသည့် ဗြိတိသျှတို့၏ စစ်ဦးစီးဝါဒ' က သက်သေအခိုင်အမာ ပြုလျက်ရှိသည်။ ထိုစစ်ဦးစီးဝါဒသည်

- (က) မြန်မာဘုရင်အား နန်းချ၍ ပြည်နှင့်ဒဏ်ခတ်ရန်
- (ခ) မြန်မာပြည်နှင့် မြန်မာတစ်မျိုးလုံးပါ ပျက်သုဉ်းစေရန်
- (ဂ) မြန်မာတိုင်းရင်းသားများ ဗြိတိသျှတို့အပေါ်တွင် ပျပ်ဝပ်ကျိုးစွဲစေရန်

ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်များထားပြီး ကျင့်သုံးခဲ့သည်။

ထိုရည်ရွယ်ချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်သည့် အနေဖြင့် ၁၈၆၄ ခုနှစ်တွင် စတင်၍ အကျဉ်းထောင်ဌာနကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ ဆေးမင်းကြီး၏ လက်အောက်တွင် ထားရှိအုပ်ချုပ်ခဲ့ပြီး ဗြိတိသျှသန့်ရှင်းရေးနှင့် ကျောက်ဆေးထိုးဌာနကိုလည်း ပူးတွဲအုပ်ချုပ်စေခဲ့သည်။

၁၈၇၂ ခုနှစ်တွင် ယခင်ဆေးမင်းကြီး အုပ်ချုပ်နေရာမှ ထောင်မင်းကြီး သီးခြားခန့်ထား၍ အုပ်ချုပ်စေခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် အကျဉ်းထောင်များကို တိုးချဲ့တည်ဆောက်လာခဲ့ရာ မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းတွင် ပြည်ထောင်စုသရက်ထောင်တို့ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

၁၈၆၁ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်ထောင်ကို တည်ဆောက်ခဲ့ပြီးနောက် ၁၈၈၅ ခုနှစ်တွင် တတိယ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ စစ်ပွဲဖြင့် အထက်မြန်မာနိုင်ငံနှင့် တစ်ပြည်လုံးကို သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။ ၁၈၈၉ ခုနှစ်တွင် အင်းစိန်ထောင်ကြီးအား စတင်တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က အင်းစိန်ထောင်သည် မြန်မာပြည်တွင်သာမက အရှေ့တောင်အာရှတွင် အကြီးဆုံးထောင်ကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ပြည်ထောင်ကို ၁၈၇၂ ခုနှစ်က တည်ဆောက်ခဲ့သည်ဟု ယူဆရသည်။ အင်္ဂလိပ်ခေတ် ထောင်ပုံစံအတိုင်း ဘူးဝတ်ခါးကြီးတွင် အတွင်းဆံခါး၊ အပြင်တံခါးဟူ၍ တံခါးနှစ်ထပ်၊ ဘေးနှစ်ဖက်တွင် ထောင်ပိုင်းနှင့် ထောင်မှူးကြီးရုံးခန်း၊ အတွင်း၌ အကျဉ်းသားအိပ်ဆောင်များ၊ ဖိုကြီးနှင့် ထောင်အနောက်ဘက်တွင် အလုပ်ကြီးဘက်ဟုခေါ်သော အကျဉ်းသားများ အလုပ်လုပ်ကိုင်ရာ အလုပ်ရုံများရှိသည်။ အလုပ်ဘက်ဝင်း အနောက်မြောက်ထောင့် မျှော်စင်ဘူးနှင့် အုတ်တံတိုင်းအနီးတွင် ကြိုးစင်ရှိသည်။ အင်္ဂလိပ်ခေတ်တွင် ထောင်တိုင်း၌ ကြိုးစင်ရှိသလို ကြိုးပေးသတ်ဖြတ်မှုများလည်း ရှားသည်။

မောင်နီသည် ပြည်မြို့တစ်ဖက်ကမ်း၊ ပန်းတောင်းရွာက ကျောင်းဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည်။ လူပျို၊ လူလွတ်ဖြစ်ပြီး မိခင် ဖခင်အိုတို့အား လုပ်ကျွေးပြုစုနေသူလည်း ဖြစ်သည်။ အရက်မသောက်၊ ဖဲမရိုက်၊ ငါးပါးသီလတို့လည်း ကျောင်းဆရာဂုဏ်နှင့်ညီအောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်သူဖြစ်သည်။ ဖန်းတောင်းရွာတွင် ကျော်တင့်ဆိုသူတစ်ဦးလည်း ရှိသည်။ ငယ်စဉ်က ဆရာလေးမောင်နီနှင့် ကျောင်းနောက် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။

ကြုံမဲ့ကြုံတော့ ရွာကွမ်းတောင်ကို ခင်ခင်လေးအား နှစ်ဦးစလုံး သဘောကျ၍ ပိုးကြသည်။ ကျော်တင့်မှာ သူကြီးသားဖြစ်ပြီး အရက်သောက်၊ ဖဲရိုက်၊ ကြက်တိုက်လုပ်နေသော လူပေါ်ကြောဖြစ်သည်။ ခင်ခင်လေးကလည်း နှစ်ဦးစလုံးအား မျက်နှာသာပေး၍ ရွေးရန်ခက်နေသည်။ ခင်ခင်လေးအနေဖြင့် အကျင့်စရိုက်နှင့် ပညာဂုဏ်အရ ကျောင်းဆရာလေးမောင်နီကို သဘာကျသလို အာဏာနှင့် စည်းစိမ်ချမ်းသာဂုဏ်ရှိသော သူကြီးသားကျော်တင့်ကိုလည်း လက်မလွှတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

မောင်နီနှင့် ကျော်တင့်တို့မှာ ငယ်စဉ်က ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ရည်းစားလုဖက်ဖြစ်လာ၍ ရန်သူလို ဆက်ဆံလာကြသည်။ မောင်နီမှာ ကျောင်းနှင့်အိမ်၊ အိမ်နှင့်ကျောင်းသား သွားသော်

ထေ ၁၂ ဆောင်ရွက်ပြီးသိန်းဝင်း

လည်း ကျော်တင့်ကံ ခြေများသူပီပီ၊ ထန်းတော တကာအနံ့၊ ကြက်ပိုင်း မကျန် တပည့်တပန်းများနှင့် ရွာရိုးကိုးပေါက် ပတ်နေတတ်သည်။ တစ်နေ့ ရွာလယ်လမ်းတွင် သူတို့နှစ်ဦး ဆုံကြသည်။ ကျော်တင့်ကံ ...

“ဟေ့ ... ကျောင်းဆရာလုပ်စားတဲ့အကောင် ... ငါ့ရှေ့က ... ဖယ်စမ်း”

ဟု ပြောကာ ရန်စသည်။
မောင်နီက ...

“ကျော်တင့်ရေ ... မူးလာရင်လည်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားပါ ကွာ၊ ငါ့ကို ရန်မရှာပါနဲ့”

“ရန်ရှာတော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ မင်းက မိန်းမလျာလား”

“မိန်းမလျာတော့ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ ငါက ယောက်ျားစစ်စစ်ပဲ”

“မင်းက စိန်ခေါ်တာလား၊ ကျော်တင့်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း စိန် ခေါ်ရင်တိမ်ပေါ်ထိ လိုက်မယ့်ကောင်”

“ကျော်တင့်ရာ ... မင်းနဲ့ငါက သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ဘာမဟုတ် တဲ့ ပြဿနာနဲ့ ရန်မဖြစ်ချင်စမ်းပါနဲ့ကွာ”

“မင်းက ယောက်ျားဆို ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ၊ သတ္တိမရှိဘူး လား”

“သတ္တိကတော့ ရှိပြီးသား ... မောင်ရာ၊ ကဲ ... ပြော၊ မင်းက ဘာကိစ္စနဲ့ ငါ့ကိုစိန်ခေါ်ပြီး ရန်စတာလဲ”

ကျောင်းဆရာ မောင်နီလည်း ကျော်တင့်၏ရန်စမှုကို မခံနိုင်တော့ ၍ ရန်စကားပြောတော့သည်။

“အေး ... အဲဒါမျိုးမှ ငါက ကြိုက်တာ၊ မင်းနဲ့ငါ တစ်ယောက် ယောက် မရှိမှဖြစ်မှာကို မင်းလည်း အသိသားနဲ့”

“ဪ ... ကျော်တင့်ရယ်၊ မင်းက မ၊ဘက်လိုက်တော့ မိုက်ပြီ ပေါ့။ ဒီကိစ္စနဲ့တော့ ငါ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး။ ခင်ခင်လေးကြိုက်ရာ ရွေးလိမ့် မယ်”

ပိတ်သိမ်းလိုက်သောကြိုးစင်တစ်ခု ၁၂ ဆ

“အေး ... အဲဒီကြိုက်ရာကိစ္စကိုပဲ ပြောနေတာ။ မင်းမရှိရင် ငါ့ ကိုရွေးမှာ အသေအချာပဲ”

“အဲဒီကိစ္စနဲ့တော့ ငါ့ကို ရန်မရှာပါနဲ့ ... သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါ နောက်ဆုတ်ပေးပါ့မယ်”

“မင်းက နောက်ဆုတ်ပေမဲ့ ခင်ခင်လေးက နောက်မဆုတ်ရင် ဘယ် လိုလုပ်မလဲ၊ ကဲ ... သေပေတော့”

ကျော်တင့်က ထန်းရည်မူးများနှင့် ဓားမိုး၍ ဝင်လာသည်။ မောင်နီ တလည်း အလကားလူမဟုတ်၊ သိုင်းပြောင်းပြန်အပြင် ဗန်တိုဇန်ရှည်ပါ တတ်သေးသည်။ ကျော်တင့်တပည့်များက ပူးပူးနှင့် သူ့ဆရာဘက်က အားပေးကြသည်။ မောင်နီက ကိုယ်ကိုယ့်၍ ကျော်တင့်မှာ ဓားတခြား လူတခြား။ မျက်နှာနှင့်မြေပြင် ရိုက်မိသဖြင့် ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းတွင် သွေး အလူးလူးနှင့်။ ကျော်တင့်တပည့်များက မောင်နီအား ပိုင်းလိုက်ကြစဉ် ခုတ်ရွာလူထုက ဖျန်ဖြေပေးသဖြင့် ရန်ပွဲမှာ ရပ်သွားသည်။ ပြီးဆုံးခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။

ကျော်တင့်က မောင်နီအား ...

“မောင်နီ ... မင်း ထမင်းဝဝ စားထား၊ ငါ့အကြောင်း မကြာခင် သိရမယ်”

“အေးပါ ... ကျော်တင့်ရယ်၊ တစ်ယောက်တည်း ငါ့ကိုမနိုင်လို့ အုပ်လိုက်လာရင်လည်း ငါက မကြောက်တတ်တဲ့ ယောက်ျားပါ။ တပည့် အားမကိုးပါဘူး”

ကျော်တင့်တို့အုပ်စု မောင်နီအား ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းပြီး ထွက် သွားကြသည်။ သူကြီးကလည်း သားတော်မောင် ခံလာရ၍ ကျောင်းဆရာ မောင်နီအား မကျေနပ်၍ အကွက်ချောင်းနေသည်။ ဆရာမောင်နီမှာ ဗျာချစ်လူခင်များပြီး လူရိုးလူဖြောင့် ကျောင်းဆရာဖြစ်၍လည်း တော်ရုံအမှု ဆင်၍ ဖမ်းရန်လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ ရပ်ရွာက လက်ခံမည်မဟုတ်။ ထို့ ကြောင့် အင်္ဂလိပ်ခေတ်တွင် အကောင်းဆုံးပုဒ်မဖြစ်သည့် နိုင်ငံရေးပုဒ်မ

၂၂ - အောင်အောင်အောင်

ပြန် ခမ်းအိမ်နဲ့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ယင်းနေ့ညနေပိုင်းတွင် ကျော်တင့်တို့ အုပ်စု ရွာအနောက်ဘက် သင်္ချိုင်းကုန်းတွင် ကြက်တိုက်ကြပြီး နိုင်သဖြင့် အနီးရှိ ဘဦးထန်းတောတွင် ထန်းရည်နှင့် ကြက်ကြော်စား၍ အောင်ပွဲခံကြသည်။ ကျော်တင့်က တပည့်များအား ...

“ဟေ့ကောင် ... မောင်စီ၊ ညဏ်တင့်နဲ့ စန်းအောင်တို့ ငါ ဒီနေ့ မယ်သော်လေးအိမ် သွားမယ်၊ မင်းတို့ မလိုက်ခဲ့ကြနဲ့။ မယ်သော်က ရှက်တတ်တယ်။ အဲဒီအိမ်မှာ ငါ အိပ်ချင်အိပ်မယ်။ မင်းတို့ ပြန်ကြတော့။ ငါ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးမေးရင် ကောင်းသလို ကြည့်ဖြေလိုက်ကြ ... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဆရာ၊ မယ်သော်တို့အိမ်က ရွာဖျားမှာဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့လိုက်ပို့ပြီးမှ ပြန်မယ်လေ။ သူ့မောင်နဲ့ တိုးနေရင် မကောင်းဘူးနော်”

“ဟေ့ ... လျှာမရှည်နဲ့၊ ငါပြန်ဆို ပြန်။ ငါ့မှာ ငှက်ကြီးတောင်ပါတယ်။ ဘယ်သူမှ သောက်ဂရုမခိုက်ဘူး”

ကျော်တင့် ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးဖြင့် ရွာအနောက်ဖျားသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ မယ်သော်လေးမှာ ဖခင်မရှိတော့ဘဲ မုဆိုးမသမီးလေးဖြစ်သည်။ ရွာအနောက်ဖျားတွင် မိခင်မုဆိုးမကြီးနှင့်အတူ အကြော်ရောင်းနေရသူလေးဖြစ်သည်။ မောင်တစ်ဦးရှိသော်လည်း ထန်းရည်သမား၊ ဖဲသမားဖြစ်သည်။ အလုပ်ကို လက်ကြောတင်းအောင် လုပ်သူမဟုတ်။ မကြာခဏ ပြည်ဘက်ကမ်းကူး၍ အလုပ်လုပ်သည်ဟုဆိုကာ ပျောက်နေတတ်သည်။ အမည်မှာ မောင်နီပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူက သူခိုး၊ အစ်မဖြစ်သူ မယ်သော်နှင့် သူကြီးသား ကျော်တင့်တို့ ငြိစွန်းနေကြောင်း မောင်နီသိသည်။ သူကြီးသား ကျော်တင့်မှာ ရွာနီးချုပ်စပ်လှည့်ပတ်၍ သားဖျို၊ သမီးဖျိုများအား ဖျက်စီးနေကြောင်း သိသဖြင့် အစ်မအား သတိပေးသော်လည်း လက်မခံ။ မိခင်ဖြစ်သူမှာတော့ သူကြီးအား ကြောက်သဖြင့် ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေသည်။

သူခိုးမောင်နီမှာလည်း အကွက်ချောင်းနေသူဖြစ်သည်။ ယနေ့ သူရွာနောက်ဖျား ထန်းတောသို့ စောစီးစွာရောက်ပြီး သူကြီးသား ကျော်တင့်တို့အဖွဲ့ ဝင်လာသည်ကို အဝေးမှ တွေ့ရကတည်းက လျှို၍ အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။ ကျော်တင့်ရွာအနောက်ဖျား ထန်းတောဘက်လာလျှင် အပြန် မယ်သော်ထံ စင်နေကျမှန်း သူသိသည်။

အိမ်တွင်ကျန်သည့် ဟင်းဖြင့် ညစာအမြန်စားပြီး အိမ်ကအထွက် အစ်မဖြစ်သူ မယ်သော် အကြော်တဲက ပြန်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ညစာထမင်းချက်ပြုတ်ရန် ဖြစ်သည်။

မိခင်ဖြစ်သူမှာတော့ အကြော်တဲတွင် အကြော်ရောင်းဆဲ။ ည ၇ နာရီ ၈ နာရီမှ သိမ်းပြီး မယ်သော်က သွားကြိုရသည်မှာလည်း နေ့စဉ် သူခိုးလုပ်စဉ်ဖြစ်သည်။ မယ်သော် အိမ်ပြန်၍ ချက်ပြုတ်နေသော အချိန်တို့လည်း သူကြီးသားကျော်တင့်က သိနေသည်။ စားနေကျ ကြောင်ဖား ခြံဖြစ်၍ မယ်သော်အား အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်၊ ငွေကလေး၊ ကြေးကလေးဖြင့် စည်းရုံးထားသည်။

“မောင်လေး ... ဘယ်သွားမလို့လဲ”
“ရွာအရှေ့ဖျားက သူငယ်ချင်းတွေဆီ သွားမလို့ .. အစ်မကြီး”
“အေး ... အေး ... ညဉ့်နက်အောင် မနေနဲ့နော်၊ စောစောပြန်ခဲ့။ အစ်ကာလကြီးက ကောင်းတာမဟုတ်ဘူးကွယ့်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အစ်မကြီး”
မောင်ကလည်း အကြံအစည်နှင့် အစ်မကလည်း အမြော်အမြင်နှင့် ခြေပုန်းခုတ်နေကြသူများပီပီ၊ မြွေ၊ မြွေချင်း ခြေမြင်ကြသည်။ သူခိုးမောင်နီ ဓားမြှောင်ကို ခါးထိုးပြီး ရွာအနောက်ဖျား မြရာတောစပ်က ချုံခို၍ စောင့်နေသည်။ မကြာပါ။ သူကြီးသားကျော်တင့် တစ်ဦးတည်း ယိုင်တံဆိုင်တိုင်နှင့် ရောက်လာသည်။ ငှက်ကြီးတောင်စားကြီးကိုလည်း စလွယ်သိုင်းထွယ်၍ ဖြစ်သည်။

၈၄ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကျော်တင့် မြရာတောထဲ ရောက်သည်နှင့် မောင်နီက အသင့် ဆီးကြို၍ ဓားနှင့် ထိုးတော့သည်။ ပထမအချက် ဝမ်းဗိုက်အထိုး ပက်လက် လန်လဲသွားရာ ကိုယ်ပေါ်ခွမ်း၍ ဘယ်ရင်အုံ ညာရင်အုံကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ထိုးတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ကျော်တင့် မှတ်ထားကွ၊ ငါ့နာမည် မောင်နီ။ ဒါက ငါ့အစ်မအတွက်၊ ဒါက မင်းခေါ်ကားခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတွေအတွက်၊ ဒါကတော့ ငါ့အတွက်ကွ”

ဟု ပြောဆိုကာ လည်ချောင်းအတွင်း ဓားတစ်ဆုံး မြှုပ်အောင် ထိုးလိုက်တော့သည်။ ကျော်တင့်မှာ စူးစူးပါးပါး အော်နေသဖြင့် မောင်နီ ဓားဆွဲနှုတ်ပြီး လက်စွပ်နှင့်ဆွဲကြိုးကို မြှုပ်ယူကာ ပြေးတော့သည်။

ထန်းတောထဲမှ ကျော်တင့်၏တပည့်များ ကြား၍ အပြေးလာကြ ရာ အသက်ပြင်းလှသော ကျော်တင့်မှာ သူ့တပည့်များလက်တွင်း၌ ...

“မောင်နီ ... မောင်နီ”

ဟု မဝီသေအော်ပြီး သေဆုံးသွားတော့သည်။ ကျော်တင့်၏တပည့် များ တိုင်တန်းချက်အရ ကျောင်းဆရာမောင်နီအား အငြိုးထားနေသော သူကြီးက ချက်ချင်းဖမ်း၍ ရိုက်နှက်ကာ ထိတ်တုံးခတ်၊ လက်နောက်ပြန် ကြိုးတုပ်၍ ညတွင်းချင်း ပြည်ဂတ်တဲသို့ ပို့သည်။

ကျောင်းဆရာမောင်နီမှာ မသေမရှင် မေ့မြော၍ အချုပ်ထဲသို့ ရောက်သည် ဖြေရှင်းခွင့်မရ။ သက်သေခိုင်လုံသည်ဟုဆိုကာ လူသတ်မှုဖြင့် ပြည်ထောင်သို့ ပို့တော့သည်။ တရားရုံး၌လည်း ကိုလိုနီခေတ် ဥပဒေအရ တစ်ဖက်သတ် စစ်ဆေးဆုံးဖြတ်ပြီး ကြိုးမိန့်ချလိုက်တော့သည်။ ရည်းစား ဖြစ်သူ ခင်ခင်လေးမှာလည်း သူကြီးသားကျော်တင့်၏ မကောင်းမှု အကျင့် စရိုက်များအား သိရှိသွားသဖြင့် ကျောင်းဆရာလေးမောင်နီအား အဖြေပေး တော့မည်ဆဲဆဲအချိန် ဖြစ်သည်။

ကျောင်းဆရာမောင်နီအား ၎င်း၏မိခင်နှင့် အစ်မဖြစ်သူတို့ ပြည် ထောင်၌ ကြိုးသမားထောင်ဝင်စာလာတွေ့ရာတွင် ခင်ခင်လေးလည်း လိုက်

ပိတ်သိမ်းလိုက်သောကြိုးစင်တစ်ခု ။ ၈၅

ပါလာသည်။ အားလုံးကလည်း ကျော်တင့်အား ကျောင်းဆရာလေး မောင်နီ သတ်သည်ဟုပင် ယုံကြည်နေကြသည်။ ကျောင်းဆရာမောင်နီက ရှင်းပြ သော်လည်း ယုံကြည်ပုံ မရကြပါ။ မိခင်ဖြစ်သူမှာ ...

“သားရယ် ... မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် သူ့ဟစ်ပါးအသက်ကို သတ်တယ်ဆိုတာ မကောင်းဘူးကွယ့်။ ဒီဘဝတင်မက၊ နောင်သံသရာ အဆက်ဆက် ခံရတတ်တယ်ကွယ့်”

“ဪ ... အမေတို့က သားရှင်းပြတာကိုလည်း မယုံကြဘူးကိုး။ ကျော်တင့်ဟာ သားသူငယ်ချင်းပါ ... အမေ။ ဟိုတစ်နေ့က ရန်ဖြစ်ကြ တာလည်း သူက ကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားလို့ သား ဆုံးမလိုက်ရတာ ပါ။ ရည်းစားလုဖက်ဖြစ်ပေမဲ့ သူ့ကိုသတ်ရလောက်အောင် သားစိတ်တောင် မကူးမိပါဘူး ... အမေရယ်”

ခင်ခင်လေးက ...

“ကျွန်မကတော့ ကျော်တင့်ကို ကိုနီမသတ်ဘူး ဆိုတာယုံပါ တယ်။ ကျော်တင့်ကို အမြဲတမ်း ဦးစားပေးခဲ့လို့ ကိုနီကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ ကိုနီရယ် ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ရှေ့နေရှေ့ရပ် ငှားရမ်း ဇွဲကလည်း ကျွန်မတို့မတတ်နိုင်ဘူး ... ကိုနီရဲ့ ... ဟီး ... ဟီး”

မိခင်ဖြစ်သူက ...

“တရားကို နတ်စောင့်တယ်လို့ ပြောတာပဲကွယ်။ သား ရှင်းပြ လို့ အမေယုံပါပြီ။ ဘုရား တရား သံဃာ ဆရာ မိခင်ကို မမေ့နဲ့ကွယ့်။ အမှန်တရားဆိုတာ တစ်နေ့ ပေါ်လာမှာပါ ... သားရဲ့ ... ဟီးဟီး”

တရားကိုနတ်စောင့်၍ အမှန်တရား တစ်နေ့ပေါ်လာသည်မှာ အမှန် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိုလိုနီခေတ်တရားစီရင်ရေးအရ တစ်ဖက်က သက်သေ ခိုင်လုံပြီး မောင်နီနှင့်ကျော်တင့်မှာ ရည်းစားလုဖက်၊ နေ့လယ်တွင် ရန်ငြိမ် ပြီး ညနေတွင် အသတ်ခံရသော အမှုဖြစ်၍ ကျောင်းဆရာကလေးမောင်နီ အား ပြည်ထောင်ကြိုးစင်တွင် ပထမဆုံး ကြိုးသမားအဖြစ် ကြိုးဒဏ်စီရင် လိုက်ပါတော့သည်။

၀၆ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

နောက်သုံးလခန့်အကြာတွင် ဖြစ်သည်။ သူ့ခိုးမောင်နီ ခိုးမှုဖြင့် ထောင်ရောက်လာသည်။ ရောက်သည့်ည၊ ထောင်ပိတ်ချိန်၊ ည ၈ နာရီ ခန့်တွင်ပင် အချုပ်ထောင်မှ အချုပ်သားသစ်တစ်ဦး သရဲပူး၍ အော်ဟစ်ခုန် ပေါက်နေသဖြင့် တာဝန်ရှိသူများ သွားရောက်စုံစမ်း မေးမြန်းရတော့သည်။

ထောင်မှူးကြီးက ...

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကျုပ်နာမည် ကျောင်းဆရာမောင်နီ၊ သူ့ခိုးမောင်နီ မဟုတ်ဘူး။ ဒီမောင်နီက သူ့ခိုး၊ သူ့ကြီးသား ကျော်တင့်ကိုသတ်တာ ဒီကောင် ကျုပ် မဟုတ်ဘူး”

“ဟေ ... မောင်နီက နှစ်ယောက်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်တို့ ပန်းတောင်း(ဆင်တဲ)ရွာမှာ နှစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူ့ခိုးမောင်နီက ပြည်မြို့မှာ အနေများလို့ လူသိနည်းတယ်။ ကျုပ် က ကျောင်းဆရာဆိုတော့ လူသိများတယ်။ ကျော်တင့်နဲ့က ရည်းစား လုဖက်ဆိုတော့ ကျုပ်သတ်တာလို့ပဲ တစ်ဖတ်သတ်ယူဆကြတယ်။ သူ့ခိုး ငနီက သူ့အစ်မကို သူ့ကြီးသားကျော်တင့် ဖော်ကားလို့ သတ်လိုက်တာ။ ဆွဲကြိုးနဲ့ လက်စွပ်လည်း သူပဲယူသွားတာ။ ခင်ဗျားတို့ အာဏာပိုင်တွေ အမှုကို တရားသဖြင့်ဖြစ်အောင် မစစ်ဆေးနိုင်ကြဘူး။ ကျုပ် မကျေနပ် ဘူး။ ဒီသူ့ခိုးမောင်နီကို အပြစ်ပေး အရေးယူပါ။ ကျုပ်အကြောင်းကိုလည်း အများပြည်သူလူထုသိအောင် ရှင်းလင်းချက် ထုတ်ပေးပါ။

ထောင်မှူးကြီးက ...

“ကောင်းပြီ ... မောင်နီ၊ ကျုပ်တို့ လုပ်ပေးမယ်”

“ကျုပ် မောင်နီမဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းဆရာမောင်နီလို့ ခေါ်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ ... ကျောင်းဆရာမောင်နီ၊ ကျုပ်တို့ ဥပဒေအရ

စစ်ဆေးပြီး အရေးယူပေးပါမယ်”

ကျောင်းဆရာမောင်နီပူးရာမှ ထွက်သွား၍ သူ့ခိုးမောင်နီ သတ်ရ လာသည်။ အင်္ဂလိပ်ထောင်မှူးကြီးမှာ အလွန်အံ့သြနေပြီး ...

ပိတ်သိမ်းလိုက်သောကြိုးစင်တစ်ခု ။ ရာ

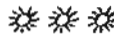
“ဘလယ်ဒီဖူးလ် ... သူ့ခိုးမောင်နီ၊ မင်း သူ့ကြီးသားကျော်တင့် ကို သတ်တယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ထောင်မှူးကြီး၊ ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ်။ ဝန်ခံခံရင်လည်း ကျောင်းဆရာမောင်နီက ကျွန်တော့်ကို မအိပ်နိုင်၊ မစား နိုင်အောင် လုပ်ပြီး သတ်မှာပါ။ ဒီထောင်ရောက်ကတည်းက သူက ကျွန် တော့်ကို ဝန်ခံဖို့ ပြောနေတယ်”

“ဝမ်းဒါးဖူးလ် ... မင်းတို့ပြန်မာလူမျိုးတွေ အံ့သြစရာ သိပ်ကောင်း တယ်”

သူ့ခိုးမောင်နီအား ခိုးမှုအပြင် လူသတ်မှုဖြင့် စွဲချက်တင် စစ်ဆေး ရာ ကာယက်ရှင်က ဝန်ခံသည့်အပြင် သက်သေခံစား၊ လက်စွပ်နှင့် ဆွဲကြိုး အားလည်း သိမ်းဆည်းထားရာမှ ထုတ်ပေးနိုင်သဖြင့် ကြိုးဒဏ်ချမှတ်လိုက် ပါတော့သည်။ ထောင်အာဏာပိုင်များက ကျောင်းဆရာမောင်နီ အားပေး ခဲ့သည့် ကတိအတိုင်း ပြည်သူလူထုကို ရှင်းလင်းချက်တော့ ထုတ်ပြန်မပေး ခဲ့ပါ။ ၎င်းတို့ ကိုလိုနီခေတ်ဥပဒေအား ပြည်သူလူထုက အထင်သေးမခံယူ လို လို့လည်းဖြစ်မည်။ သို့သော် ပြည်ထောင်ကြိုးစင်အား အပြစ်မဲ့သူတစ်ဦး အား မှားယွင်းသတ်ဖြတ်မိခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် ထိုအချိန်မှစ၍ ပိတ်သိမ်း လိုက်သည်။ ကြိုးသမားကိစ္စများရှိပါက သာယာဝတီထောင်သို့ ပို့ကာ စီရင် တော့သည်။

တရားကိုနတ်စောင့်၍ အမှန်တရားဟူသည် တစ်နေ့ပေါ်လာမည် မှာ ဝေဖန်ဖြစ်သည်။ "God sees the truth but waits." ဟူသော စကား အရ အမှန်တရားသည် ပေါ်တော့ပေါ်မည်၊ ကြာမည်ဟု ပြောရတော့မလို ပါပင်။

မိုးရွာပြီးစ
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ

[၁]

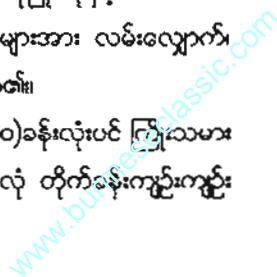

မိုးရွာပြီးစ ဖြစ်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အံ့မှိုင်း၍ စိုထိုင်းထိုင်း ဖြစ်နေ
၏။ ကြိုးတိုက် တံစက်ခြိတ်မှ မိုးရေစက်များ တစ်ပေါက်ချင်း ကျနေဆဲပင်
မို့သေးသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သော်လည်း မိုးတစ်စိစိစိ ဖြစ်နေသည်မို့ ထောင်
ကြီးဘက်မှ အကျဉ်းသားတို့ ငြိမ်သက်နေကြသည်။

မိုးတစ်စိစိစိစိစိစိစိ ရွာနေသည်မှာ လေးရက်မျှရှိပြီဖြစ်၍ ထောင်မြေ
အနှံ့တွင် မိုးရေတို့ဖြင့် စိုစွတ်လျက် ရှိပေသည်။ ကြိုးတိုက် အုတ်တံတိုင်း
အတွင်း မြေကွက်လပ်တွင်မူ ထိုင်စရာနေရာပင် မရှိတော့ချေ။

ရုံးပိတ်ရက် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်အဖို့ နံနက်ပိုင်းသာအနား
ရ၍ ညနေပိုင်းတွင် အလုပ်ပြန်ဝင်ရ၏။ ထောင်တွင်းလုံခြုံရေးနှင့် ထောင်ပိတ်
ရန် တာဝန်များအပြင် ကြိုးတိုက်ထဲမှ ကြိုးသမားများအား လမ်းလျှောက်
ချေချိုး၊ ထမင်းကျွေးရန်မှာ ကျွန်တော့်တာဝန် ဖြစ်၏။

ကြိုးတိုက်တွင် အခန်း(၁၀)ခန်း ရှိ၏။ (၁၀)ခန်းလုံးပင် ကြိုးသမား
များဖြင့် ပြည့်နေ၏။ ကြိုးသမားများမှာ လေလုံမိုးလုံ တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်း

ကလေးထဲတွင် တစ်နေ့လုံး ထိုင်လိုက်၊ ထလိုက်၊ အိပ်လိုက်ဖြင့် အချိန်ကို ကုန်စေရသူများ ဖြစ်၏။

နံနက်တစ်ကြိမ်၊ ညနေတစ်ကြိမ် (၁၅)မိနစ်ခန့် ရေချိုး၊ လမ်း လျှောက်ရန် ထုတ်ပေးသည်မှအပ သူတို့ဘဝမှာ မိုးကောင်းကင်မှ နေနှင့်လ တို့ကိုပင် မြင်ရသူများမဟုတ်ကြပေ။ ပြင်ပသဘာဝနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမူ လုံးဝမြင်ခွင့် မရှိကြပေ။ သူတို့နှင့် အပြင်လောကကို အုတ်တံတိုင်း သုံးထပ် ကာဆီးထား၏။

တရားရုံးတော်မှ ကြိုးမိန့်ချလိုက်သည့် အချိန်မှစ၍ အယူခံအဆင့် ဆင့်ကို မျှော်လင့်ကြီးစွာ တင်သွင်းလျှောက်ထားပြီး သေဒဏ်မှလွတ်မည့် ရက်၊ သို့မဟုတ် ကြိုးစင်ပေါ် တက်ရမည့်ရက်များကို ရင်တဖိုဖိုဖြင့် စောင့် ကြိုနေရသူများ ဖြစ်ကြသည်။

မိဘဆွေမျိုး၊ ဇနီးသားသမီးများဆိုသည်မှာလည်း ခရီးနီးသူများပင် တစ်လတစ်ကြိမ်၊ နှစ်လတစ်ကြိမ်ခန့်သာ ထောင်ဝင်စာ လာနိုင်ကြ၏။ အချို့ ကြိုးသမားများမှာ ကြိုးတိုက်ရောက်၍ နှစ်ပေါက်သည်အထိ ထောင်ဝင်စာ လာသည်ကို မတွေ့ရပေ။ သေဒဏ်ကြိုးမိန့်ကျသူ ကြိုးသမားတစ်ယောက် အဖို့ အခြားအကျဉ်းသားများကဲ့သို့ ဆွေမျိုးမိဘ၊ ဇနီးသားသမီးများနှင့်သာ ဝေးကွာနေရသည် မဟုတ်။ ထောင်ထဲမှ အကျဉ်းသားအချင်းချင်းပင် မတွေ့ ကြရပေ။ သီးခြားတိုက်၊ သီးခြားအခန်းဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်းနေရသူများ ဖြစ် ကြသည်။

ကြိုးသားများအဖို့ အနီးဆုံးအမြဲမပြတ် တွေ့ဆုံနေရသူများမှာ ထောင်အမှုထမ်းများသာ ဖြစ်သည်။ ယင်းအမှုထမ်းများအထဲတွင် မိဘ သဖွယ်၊ ညီအစ်ကိုသဖွယ် အားကိုးအားထား ပြုနိုင်သူမှာ ကြိုးတိုက်တာဝန်ခံ ထောင်မှူးပင် ဖြစ်၏။

သူတို့၏ ကျန်းမာရေး၊ စားသောက်ရေး၊ နေထိုင်မှု၊ အဝတ် အထည်၊ အယူခံ၊ စာပေးစာယူ၊ ထောင်ဝင်စာ စသည်ဖြင့် အထွေထွေကိစ္စ

များကိုမူ ကြိုးတိုက်တာဝန်ခံ ထောင်မှူးနှင့်သာလျှင် ရင်းနှီးစွာ တိုင်ပင်၍ အတူအညီတောင်းရသည်။

ကျွန်တော်သည် ကြိုးတိုက်တာဝန်ခံ ထောင်မှူးဖြစ်ပါသည်။ ကြိုး တိုက်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် အခန်း (၁၀)ခန်းသို့ နှံအောင် လိုက်လံနှုတ် ဆက်ရသည်။ ကျန်းမာရေး၊ အစားအသောက်၊ အနေအထိုင် စသည့် အခြေ အနေများကို လိုက်လံမေးမြန်းရသည်။ ကျွန်တော် မျက်နှာကို ပြုံးရွှင်စွာထား ၍ သူတို့အား နှုတ်ဆက်ရသည်။ သူတို့လိုအပ်သမျှ တိုင်ကြားသမျှ တင်ပြ သမျှကို မှတ်သား၍ သက်ဆိုင်ရာများသို့ တင်ပြတောင်းခံပေးရသည်။

ကြိုးသမားများအပေါ်တွင် တာဝန်အရ ဆောင်ရွက်မှုမျိုးသာမက သူတို့၏ စိတ်ချမ်းသာမှု၊ အဆင်ပြေမှုများကိုပင် ကိုယ်စိတ်စေတနာဖြင့် ကူညီပေးခဲ့သည်သာ ဖြစ်၏။ ကြိုးတိုက်အတွင်းသို့ ရေချိုး၊ ထမင်းကျွေးရန် တာဝန်ဖြင့် ရောက်သည့်အချိန်တိုင်းပင် လူကြီးလူငယ်အလိုက် ရယ်စရာများ၊ ပုံတူပတ်စ၊ ရုပ်ရှင်အကြောင်း၊ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းများ စသည်တို့ကို သူတို့ စိတ်ကြည်လင်ချမ်းသာကြစေရန် ပြောကြားပေးရ၏။

ရံဖန်ရံခါ အသက်အရွယ်ကြီးသော ကြိုးသမားကြီးများနှင့် ဘုရား အကြောင်းတရားအကြောင်းများ တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ဆွေးနွေးရသေး၏။ သူတို့လိုသော တရားစာအုပ်၊ စိပ်ပုတီး စသည်များကို ထောင်ပိုင်အား ခွင့် ထောင်းပြီး အပြင်မှ ရှာဖွေပေးရသည်။

အဆိုပါ (၁၀)ယောက်သော ကြိုးသမားထဲတွင် မောင်နီဆိုသူမှာ ကျွန်တော်အား အခင်မင်ဆုံး၊ အလေးစားဆုံးနှင့် အားအကိုးဆုံး ကြိုးသမား ထစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့တိုင်း သူ့အမှုအကြောင်း၊ သေဆုံး သွားသော ဇနီးအကြောင်း၊ ရွာတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော အခါလယ်အရွယ် သမီး အလေးအကြောင်းများကို ရင်းနှီးခင်မင်စွာ ပြောတတ်သည်။

အပြင်လောကတွင် လုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့စဉ်က ဘုရားတရားကို ထိတ်မရခဲ့သော်လည်း သေဘေးနှင့် ကျောချင်းကပ်နေသောအချိန်တွင် သူ့ရား တရားကို သတိရလာ၏။ သတိရသော်လည်း ရွတ်ရန် ဖတ်ရန်

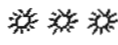
၉၂ ။ မင်းသူရိန်

ကား ဘာမျှမတတ်ရှာပေ။ ကျွန်တော်က အပြင်မှ ဘုရားရှိခိုးစာအုပ်၊ စိပ်ပုတီး၊ ပြက္ခဒိန်မှ ဘုရားပုံတော်ကားချပ်များကို ရှာဖွေပေးရ၏။ ဘုရားရှိခိုးသင်ပေးရ၏။ ပုတီးစိပ်နည်း ပြောပြရ၏။ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို နှုတ်တိုက်ချပေးရ၏။ မောင်နီသည် ဘုရားစာတရားစာကို ဝါသနာမပါ၍ မလေ့လာခဲ့သော်လည်း မြန်မာစာ ကောင်းကောင်းတတ်သဖြင့် သင်ပြသမျှကို ကျက်မှတ်နိုင်ပေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဟောပြောသည့်အချိန်၏ နောက်ပိုင်းတွင် မောင်နီ တစ်ယောက် နောင်တ၊ တရား သတိသံဝေဂများရ၍ သူ့အမှားကို သူယူကျွေးမရ ဖြစ်ရှာသည်။ သူ့ဘဝကို တည်ငြိမ်လာအောင် ညီငယ်တစ်ယောက်ပမာ သွန်သင်ဆုံးမ၍ အဘက်ဘက်မှ စိတ်ချမ်းသာအောင် ကူညီစောင့်ရှောက်နေသော ကျွန်တော်အား ကျေးဇူးမမေ့ကြောင်း မကြာခဏ ပြောပြသည်။

မောင်နီတစ်ယောက် စိတ်ရိုင်းစိတ်ဟောင်းများ ပျောက်၍ စိတ်ကောင်းစိတ်သစ်များ ဝင်နေသည်ကိုကြည့်၍ ကျွန်တော်မှာ ဝမ်းသာရ၏။ သူခံစားနေရသော ကြိုးသမားဘဝမှ မြန်မြန်လွတ်ပါစေ ဆုတောင်းရသည်မှာလည်း အမောပင်ဖြစ်၏။

ခင်မင်ရင်းနှီး၍ သံယောဇဉ်တွယ်နေသော ကြိုးသမားများထဲမှ မတော်တဆက ချော်သူများအား ကြိုးစင်ပေါ်တင်ရသည့်အခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်မှာလည်း ကြေကွဲခံစားရတတ်သဖြင့် သူတို့အား ချမ်းသာစေချင်၏။

[၂]

ထိုနေ့က ကျွန်တော်ကြိုးတိုက်ထဲ ဝင်သွားချိန်တွင် မောင်နီ၏အခန်းမှာ ငြိမ်သက်နေ၏။ မိုးရွာထားသဖြင့် မြေကြီးများ စိုထိုင်းနေ၍ ကြိုးတိုက်အာဝန်ကျ ထောင်ကြပ်များက ကျွန်တော်အတွက် အုတ်တံတိုင်းအနီး တံခါးပေါက်နားတွင် ကုလားထိုင်ခင်းပေး၏။

ကြိုးတိုက်ကို ကာထားသော အုတ်တံတိုင်း၏ အပေါက်နားတွင် နိုင်နေခြင်းဖြစ်၍ အခန်းပေါက်များနှင့် အနည်းငယ်လှမ်းနေသည်။ အခါအိုင်းဆိုလျှင် မောင်နီ၏အခန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာတွင် ကျွန်တော် ထိုင်ဆရာရှိသည်။

ကြိုးသမားများအား နှစ်ယောက်တတွဲ ၁၅ ပိနစ်ခန့်စီ ရေချိုးလမ်းအထွက်ထုတ်ပေး၏။ မိုးအေးနေသဖြင့် ရေမချိုးကြပေ။ အညောင်းပြေသမ်းလျှောက်ပြီး အာလာပ သလ္လာပစကားများပြော၍ ရယ်ကြောော်ကြမ်း မိုးကောင်းကင်မှ မှုန်ပြာပြာဖြစ်နေသော တိမ်လွှာများကို ကြည့်နူးအားရ

စွာ မော့ကြည့်ကြ၏။ မိုးသက်လေအေးအေးကို အားရပါးရ တစ်ဝကြီး ရှူကြ၏။

နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီဖြင့် (၅) တွဲထုတ်၍ လူစေ့သွားသော်လည်း မောင်နီ ထွက်မလာပေ။ သူ့အလှည့်တွင် သော့ကိုင်ထောင်ကြပ်က တံခါးဖွင့်ပေးထား၏။ မောင်နီကား လုံးဝပင် အပြင်သို့ မထွက်ခဲ့ပေ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကိုမမေးမီ ထွက်လာသော ကြိုးသမားများနှင့်သာ စကားပြောနေလိုက်သည်။ မိုးအေးအေးနှင့် မောင်နီတစ်ယောက် ကွေးနေပြီဟု စိတ်ထဲတွင် ထင်နေမိသည်။

နောက်ဆုံးအလှည့်ကျသော ကြိုးသမားများ အခန်းထဲမဝင်မီ သူတို့အတွက် ညနေစာထမင်းရောက်လာ၏။ ဟင်းများမှာ ကုလားပဲဟင်း၊ ကြက်သားဆီပြန်၊ ငါးပိကြော်ဖြစ်၏။ သူတို့အား မကျွေးမီ ထုံးစံအတိုင်း ဟင်းပန်းကန်များကို တစ်စွန်းစီ မြည်းကြည့်ရ၏။ ထမင်းနှင့် ဟင်းများ မြည်းကြည့်ခြင်းမှာ ထမင်းဟင်း ကောင်း၊မကောင်း ကြိုတင်၍ သိနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

ထမင်းနှင့် ဟင်းများကို ထမင်းပို့ တာဝန်ကျသော အကျဉ်းသားက အခန်းထဲအရောက် ပို့ပေးရ၏။ သော့ကိုင်ထောင်ကြပ်က အခန်းစေ့တံခါးများ သော့ဖွင့်ပေးရသည်။ အခန်းထဲသို့ မဝင်ရသေးသော ကြိုးသမားတစ်ယောက်သည် သူ့အတွက် ထမင်းနှင့်ဟင်းကို ကျွန်တော်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမြေကြီးပေါ်တွင် ထိုင်၍ မြန်ရေရှက်ရေ စားနေ၏။

“ကြက်သားဟင်းကလည်း ဆီနည်းလိုက်တာ။ ဖိုကြီးထဲက ဟင်းချက်တဲ့ကောင်တွေ သိပ်လူပါးဝတယ်။ အစိုးရက တို့အတွက် ပေးထားတဲ့ ဆီကို ဒီမအေတွေ ခိုးတာပဲ။ ကြက်သားဟင်းက ဘာအရသာမှလည်း မရှိဘူး”

မောင်နီ၏ အခန်းဆီမှ ဆူဆဲနေသော အသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရ၏။ အသံမှာ အစက တိုးတိုးဖြစ်သော်လည်း တစ်စတစ်စ ကျယ်လာ၏။ ဖိုကြီးထဲမှ ချက်ပြုတ်ပေးသူများကို ဆဲဆိုနေသံများ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုင်နေရာမှပင် ...

“ဟေ့ ... မောင်နီ စောစောက တိတ်နေပြီ။ အခုမှ အသံထွက်လာရလည်းကွ။ ဘာတွေများ ဆူနေတာလဲ”

ဟု ရယ်ရယ်မောမောနှင့် လှမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။

မောင်နီသည် ကျွန်တော်အား ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ဖိုကြီးထဲက လူများကိုသာ ဆဲမြဲဆဲနေရုံမက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် သူ့စားနေသော ထမင်းထန်းကန်ကို ဆောင့်၍ ချလိုက်သည်။

“ဟေ့... မောင်နီ ငါပြောနေတာ မကြားဘူးလားကွ။ မင်း အခုလို ဆဲနေမယ့်အစား ငါ့ကို အကျိုးအကြောင်း တိုင်ပါလား။ မင်း မကျေနပ်တဲ့ အကြောင်းကို ငါက ကြိုးတိုက်အစီရင်ခံစာ စာအုပ်မှာရေးပြီး ထောင်ပိုင်ဝန်တို့ တင်ပြပေးမှာပေါ့။ အခုလို အော်ပြီးဆဲနေတာ အပိုပေါ့ကွ။ ပြီးတော့ ကြိုးတိုက်တာဝန်ခံ ထောင်မှူးတစ်ယောက်လုံး အနားမှာရှိနေလျက်နဲ့ မင်း အော်ဆဲနေတော့ ငါ့မှာ တာဝန်မကင်းဘူးပေါ့ကွ”

“မတိုင်ချင်ပါဘူးဗျာ ... ဖိုကြီးထဲကကောင်တွေ လူပါးဝလွန်းလို့ ဆဲနေတာ”

“အေး ... မတိုင်ချင်ရင်လည်းနေ၊ အော်ကျယ် ဟစ်ကျယ်တော့ ဆဲမနေနဲ့။ ငါ့တာဝန်က မင်းတို့ ကြိုးသမားအားလုံး စိတ်ချမ်းသာမှု အဆင်ပြေမှုရှိအောင် ကူညီပေးဖို့ ဒီမှာလာထိုင်နေတာ”

မောင်နီသည် ခေတ္တမျှ ငြိမ်သွားသော်လည်း ပြန်ဆဲမြဲ ဆဲနေပြန်၏။

ကြိုးသမားများအတွက် လာဖို့သော ထမင်းနှင့် ဟင်းများကို သူတို့အား မကျွေးမီက ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မြည်းကြည့်ပြီးမှ ကျွေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မြည်းစဉ်ကလည်း သူ ပြောသလောက်ဆီနည်းပြီး အရသာမရှိသော ဟင်းများမဟုတ်ပေ။ အကယ်၍ သူပြောသလောက် ညှို့အောင် သူမပြောမီပင် ကျွန်တော်က တိုင်ကြားပြောဆိုပေးရမည် ဖြစ်သည်။

ဖိုကြီးမှ သူတို့အား ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးနေသူများမှာလည်း သူတို့ ကဲ့သို့ပင် ဘဝတူ ထောင်ကျအကျဉ်းသားများသာ ဖြစ်သည်။ ထောင်ထမင်း ဟင်းချက်သော ဖိုကြီးထဲမှ အချက်အပြုတ် တာဝန်ယူရသူများတွင် ထောင် ကျ လက်ကောက်များ ရှိကြသည်။ ထောင်ထမင်းဟင်းများ မကောင်းသည့် ကိစ္စတွင် သူတို့လက်ကောက်ကျမှုမကင်းကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ သို့သော် မောင်နီဒေါပွလောက်အောင် ထိုနေ့က ဟင်းများ မညံ့လှပါ။ သူက ဖိုထဲက အကျဉ်းသားများကို ဆဲနေသော်လည်း ဟင်းကို ဖြည့်ပြီးမှကျွေး သော ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်မကင်း ဖြစ်နေ၏။

“ကဲ... မောင်နီ... တော်ကွာ... ဆူညံဆူညံ လုပ်မနေနဲ့။ မင်း လုပ်ဒီထမင်းနဲ့ဒီဟင်းကို စားနေကြတဲ့ ကြီးသမားကိုးယောက်က ဘာမှမပြောဘဲ မင်းတစ်ယောက်တည်း ဆူနေတာပဲကွ”

မောင်နီသည် ထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး-

“ဆဲမယ်ဗျာ... ဘာဖြစ်လဲ။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သတ်ချင်လို့ လား... သတ်စမ်းပါဗျာ... သေအောင် ကျုပ် သေရဲပါတယ်”

ကျွန်တော့်အား ထောင်မှူးတစ်ယောက် အနေဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခင်မင်လေးစားခံရသူ တစ်ယောက်အနေဖြင့်လည်းကောင်း၊ အကျဉ်းသား တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ပြန်လှန်ပြောဆိုခြင်းမျိုးကို တစ်ခါမျှ မခံခဲ့ရဘူးပေ။ ကျွန်တော်သည် အကျဉ်းသားများ ကြောက်ရွံ့အောင် နေထိုင်ဆက်ဆံတတ် သူ မဟုတ်သော်လည်း မင်မင်လေးစားခြင်းကို ခံရသူဖြစ်သည်။ ယခုကိစ္စ တွင် ကျွန်တော် စေတနာထား၍ ခင်မင်မိသော ကြီးသမားများ၏ ပြန်လှန် ပြောဆိုခြင်းခံရသည်အတွက် ကျွန်တော့်နားကိုပင် ကျွန်တော် မယုံမိပေ။

အံ့ဩစိတ် မခံချင်စိတ်တို့မှ ဖြစ်ပေါ်လာသော ကျွန်တော့်၏ ဒေါသ မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်၍ မျက်လုံးများပင် ပြာသွားသည်ထင်၏။ ကျွန်တော်အဖို့ သည်းခံနိုင်သော အခြေအနေမျိုးတွင် စော်ကားခံရပါက ကျွန်တော်သည် လူအေးတစ်ယောက်အသွင် ရယ်ပြုံး၍ ခံနေသည်ကို တွေ့

ကြံရပေမည်။ အကယ်၍ သည်းမခံနိုင်လောက်သော စော်ကားမှုမျိုးနှင့် ကြုံ ခုသောအခါတွင် ကျွန်တော်သည် အလွန်စိတ်တိုတတ်သော မိုက်ရူးရဲ အစောက်ကန်း ဖြစ်ချေသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုင်နေရာမှ ‘ဝုန်း’ ခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ ထက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်ပြီး...

“အံ့မာ... မင်းကလား”

ဟု အံ့ကြိတ်ပြီး ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်း တိုးလိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော့် အနီးတွင်ရပ်နေသော ထောင်ကြပ်ကြီး တစ်ယောက်က လှမ်း၍ ဆွဲလိုက် သည်။

“ဆရာ... မှားမယ်”

ထောင်ကြပ်ကြီး၏ အသံသည် ကျွန်တော့်နားထဲသို့ လှစ်ခနဲ ဝင် သွား၏။ အခြေအနေမှာ ကျွန်တော်က အထက်စီးရနေသည်။ အခန်းထဲ တွင် တံခါးပိတ်၍ သော့ခတ်ထားသူအား ကျွန်တော်က တစ်ဖက်သတ် အနိုင် သူရမည် ဖြစ်သည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ဖြစ်ပေါ်လာသော တဖောက်ကန်းစိတ် တို့ မျက်စိများပြာနေသည့်ကြားမှ သတိနှင့် ထိန်းနိုင်ခဲ့၍သာ ဤအကြောင်း တို့ ပြန်၍ရေးနိုင်သေးခြင်း ဖြစ်သည်။

မောင်နီသည် ကျွန်တော့်အား သံတိုင်ကြားမှနေ၍ သူ စားနေသော ထမင်းပန်းကန် ဟင်းပန်းကန် ခုံဖိနပ်စသည်များဖြင့် လှမ်း၍ ပေါက်၏။ ကျွန်တော်သည် ခါးထောက်၍ သူ့အား မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ လိုက်သည်။

“လာပါဗျာ... သတ်လှည့်စမ်းပါ။ ကျုပ်ကို သတ်စမ်းပါ။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မသတ်ရင် ကျုပ် ခင်ဗျားကို သတ်မယ်”

မောင်နီသည် သံတံခါး တစ်ပေါက်သာရှိသော ကြိုးတိုက်ခန်းထဲ တွင် တစ်ယောက်တည်း ကျွမ်းထိုးလိုက်၊ အုတ်ခုံရံနှင့် ခေါင်းနှင့် တိုက်လိုက် ဖြင့် ဒေါသပူပန်ထနေ၏။ ကျွန်တော့်အနီးတွင် ရပ်နေသော ထောင်ကြပ်လူငယ် နှစ်ယောက်သည် နံပါတ်တုတ်များကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး မခံချင်

၉၈ မင်းသူရိန်

သော မျက်နှာထားများဖြင့် ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်နေကြ၏။ အမိန့်ကို စောင့်နေကြ၏။

ကြိုးတိုက်ထဲမှ ဆူဆူညံညံအသံကြား၍ ကျွန်တော့် ညာလက်ရုံး အောင်ဒင်ကြီးသည် ကြိုးတိုက်ထဲ ပြေးဝင်လာပြီး ကျွန်တော်၏အနီးတွင် ရပ်၍ ကျွန်တော့် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် ကြာကြာ ရပ်၍ ကြည့်နေလျှင် အခြေအနေမှာ ပုဆိုးသွားနိုင်၏။ ကျွန်တော် လှုပ်လိုက်လျှင် မောင်နီ ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်သည်။ မောင်နီကလည်း ကျွန်တော့်ကို မြင်လျှင် ပို၍ဒေါသပုန် ထနေဦးမည်။

ယခုအချိန်ထိ မောင်နီ ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်အပေါ် စိတ်ပြောင်းသွားပြီး ယခုလို သဲကြီးမဲကြီး ဒေါပွနေသည်ကို မသိရသေးပေ။ မောင်နီသည် လှောင်အိမ်ထဲမှ ကျားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဒေါသမာနလွန်ကဲပြီး သံတံခါးကို ခေါင်းနှင့်ပြေး၍ဆောင့်လိုက်ရာ နဖူးမှ သွေးများ ဖြာခနဲ စီးကျလာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ကရုဏာစိတ် ဖြစ်သွား၏။ စောစောက ဒေါသ ဖြစ်မိခြင်းထက် သူ့ကိုကြည့်၍ သနားလာ၏။ ကျွန်တော် သူ့ကို ကြည့်၍ သနားလာ၏။ ကျွန်တော် သူ့ကို မကြည့်တော့ဘဲ။ ချာခနဲလှည့်၍ ကြိုးတိုက် အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

“သွားပါဗျာ ... တိုင်ချေစမ်းပါ။ ခင်ဗျားတို့ ထောင်ပိုင်ကြီးကို တိုင်လိုက်ပါ။ ကျုပ်ကို ကြိုးစင်တင်အောင် တိုင်ခဲ့ပါ”

ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့သည့် နောက်ပိုင်းတွင် မောင်နီ၏ အော်သံ ဆဲသံများသည် ကြိုးတိုက်အတွင်း၌ ပွက်ပွက်ဆူ၍ ကျန်ခဲ့သည်။ မောင်နီသည် ကျွန်တော်က သူ့အကြောင်း ထောင်ပိုင်ဝန်အား သွားရောက်တိုင်ကြားသည်ဟု ထင်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော့် စေတနာကို မောင်နီ မရိပ်မိရှာချေ။

ကျွန်တော်သည် ကြိုးတိုက်မှ ထွက်၍ ဆေးရုံတက်သို့ သုတ်ခြေ တင်ရသည်။ ဆရာဝန်အား အချိန်မီ အကြောင်းကြား၏။ မောင်နီ၏ ဒဏ်ရာ များကို ဆေးထည့်ပေးရန်မှာ အရေးကြီးသည်။

ကျွန်တော် ဆေးရုံတက်ရောက်ချိန်တွင် ဆရာဝန် မရှိတော့ပါ။ သို့သော် ထောင်ဆရာဝန်များမှာ (၂၄)နာရီ တာဝန်ရှိ၍ ကျွန်တော်တို့ ထောင်မှူးများကဲ့သို့ ထောင်အရာရှိများရိပ်သာတွင် အိပ်ပေးထားပါသည်။ အရေးပေါ် လူနာရှိက အချိန်မရွေး ခေါ်ယူနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘူးတံခါးဝမှ နေ၍ ဆရာဝန်အား စာရေး၍ ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရသည်။

ဆရာခင်ဗျား ...

ကြိုးတိုက် အခန်းနံပါတ် (၅)မှ ကြိုးသမားမောင်နီ၏ ဦးခေါင်းတွင် သံတံခါးနှင့် တိုက်မိ၍ ဒဏ်ရာရသွားပါသည်။ အမြန်လာ၍ ဆေးထည့်ပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။

ထောင်မှူး

(ကြိုးတိုက်တာဝန်ခံ)

မကြာမီပင် ဆရာဝန်လိုက်လာ၏။ ဆေးရုံမှ အကျဉ်းသား သူနာ ပြုကလေးက ဆေးလင်ပန်းကိုကိုင်ကာ ကြိုးတိုက်ဟက် ကူးသွားကြ၏။

ကျွန်တော် ပါလာလျှင် မောင်နီ ဆေးအထည့်မခံဘဲ ကပ်သပ်နေ ဦးမည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော် မလိုက်တော့ဘဲ ဆရာဝန်အား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ၍ ထောင်ကြပ်အုပ်တစ်ဦးအား ထည့်လိုက်သည်။

မောင်နီသည် ထောင်ပိုင်ဝန်လာ၍ သူ့အား စစ်ဆေးမေးမြန်းမည် ကို စောင့်နေစဉ် ဆရာဝန်ရောက်လာ၍ အံ့သြသွား၏။ အစသော် ထောင် ပိုင်ဝန်က ကျွန်တော်၏ တိုင်ကြားချက်အပြင် ဆေးထည့်ခိုင်းသည်ထင်၍ ဆေးထည့်ခံရန် ငြင်းနေသေး၏။ ဆရာဝန်က ချောမော့ဆေးထည့်ပေးမှ ငြိမ် သက်စွာ ထည့်ခံလေသည်။ မောင်နီသည် ဆရာဝန် ဆေးထိုးပေးပြီးနောက် နဖူးမှ ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးသည်ကို ငြိမ်သက်စွာ ခံနေသည်။

သူ့မျက်စိရှေ့တွင် ရောက်နေသော ဆေးပုလင်း၊ ဝါဂွမ်း၊ ပတ်တီး လိပ်၊ ကတ်ကြေးများ ထည့်ယူလာသော ကြွေရည်သုတ် ဆေးလင်ပန်း ကလေးကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ လင်ပန်းကလေးထဲသို့ စိုက်ကြည့်ရင်း လင် ပန်းထဲတွင် ပက်လက်ကလေးကျနေသော လက်ဝါးခန့် စာရွက်ကလေးကို မြင်လိုက်၏။

မောင်နီသည် လင်ပန်းထဲမှ စာရွက်ကလေးကို ကောက်ယူ၍ ဖတ် ကြည့်လိုက်သည်။ စာရွက်ကလေးမှာ ကျွန်တော် ဆရာဝန်အခေါ်ခိုင်းစဉ်က ရေးပေးလိုက်သော စာဖြစ်၏။ ဆရာဝန်က အမှတ်မထင် ဆေးလင်ပန်းထဲ ထည့်လိုက်ရာမှ မောင်နီဆီသို့ ပါလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မောင်နီသည် ကျွန် တော်လက်ရေးနှင့် စာကိုဖတ်ရင်း မျက်ရည်ပိုင်းလာ၏။ ဦးခေါင်းကိုယမ်းကာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သွေးအေးလာသည်နှင့်အမျှ မောင်နီ နောင်တ ရလာ၏။ တစ်ညလုံးလည်း မောင်နီ အိပ်မပျော်တော့ချေ။

ပြက္ခဒိန်မှ ဘုရားပုံတော်ကို ဦးချရင်း ကျွန်တော်မျက်နှာကို မြင်လာ ၏။ ကျွန်တော်ပေးထားသော စိပ်ပုတီးကိုလိုက်ရင်း ကျွန်တော်ကို သတိရ နေ၏။ ကျွန်တော် နှုတ်တိုက်ချပေး၍ ရနေသော ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို ရွတ် ဆိုရင်း ကျွန်တော်ကို အောက်မေ့စိတ်ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ နောက်ဆုံး မောင်နီ မျက်ရည်ကျလေတော့သည်။

[၄]

ကောင်းသတင်းဖြစ်စေ၊ မကောင်းသတင်းဖြစ်စေ ထောင်အုတ်ရိုး အတွင်း၌ သတင်းတစ်ခုထူးလာလျှင် ၅ မိနစ်အတွင်း တစ်ထောင်လုံး ပြန်နဲ့ သွားတတ်သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေပိုင်းကဖြစ်သော ကိစ္စမှာ တနင်္လာနေ့ နံနက် ထောင်ပိုင်ဝန်ရုံးသို့ ရောက်သောအချိန်တွင် သိနှင့်ပြီး ဖြစ်နေ၏။ ထောင်ပိုင် ဝန်က ရုံးခန်းသို့ ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်တော်အား ခေါ်၍ မောင်နီနှင့်ဖြစ် သော အကျိုးအကြောင်းကို ခေါ်၍မေးသည်။ ကျွန်တော်အား အပြစ်တင်ခြင်း ထက် ကြိုးသမားနှင့် ရန်ဖြစ်သည်ဆို၍ အံ့သြနေပုံရသည်။

ကျွန်တော်သည် ထောင်ထဲတွင် အကျဉ်းသားများနှင့် ပဋိပက္ခဖြစ် ဖူးသူမဟုတ်ပေ။ အကျဉ်းသားများဘက်မှ ပါဝင်ကူညီပေးမ ပြောဆိုလေ့ရှိ သဖြင့် ထောင်အမှုထမ်းအချင်းချင်းကပင် အပြစ်တင်ခြင်း ခံရသူဖြစ်သည်။

၁၀၂ မင်းသူရိန်

ထောင်ပိုင်ဝန်အား အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို အစအဆုံး ရှင်းလင်းတင်ပြ လိုက်ပါသည်။ ထောင်ပိုင်ဝန်သည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်ပြီး ပြုံးနေပါသည်။

ကျွန်တော့်အား အကျိုးအကြောင်း တွေ့ဆုံမေးမြန်းပြီး ထောင်ပိုင် ကိုယ်တိုင် ကြိုးတိုက်သို့ သွားသည်။ တနင်္လာနေ့တိုင်းလည်း ထောင်ပိုင်ဝန် သည် ထောင်အတွင်း ဝင်ရောက်စစ်ဆေးလေ့ရှိသည်။

ထောင်ပိုင်ဝန်သည် ကြိုးတိုက်တွင် တစ်ခန်းစီ ဝင်ရောက်စစ်ဆေး ပြီး သူတို့၏ ကျန်းမာရေး၊ နေထိုင်ရေး၊ အစားအသောက်၊ အယူခံစသည် များကို မေးမြန်းနေသည်။ မောင်နီအခန်းသို့ ရောက်သော်လည်း မသိဟန် ဆောင်၍ မေးနေကျအတိုင်း မေးမြန်းသည်။ ထောင်ပိုင်ဝန်သည် မောင်နီ၏ ဦးခေါင်းမှာ အောက်သို့ ငုံ့သွားသည်။ မောင်နီ၏မျက်နှာလည်း မကောင်း သည်ကို ထောင်ပိုင် သတိထားမိသည်။

“ဟဲ့ ... မောင်နီ၊ မင်းခေါင်းကဒဏ်ရာက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“တံခါးနဲ့ တိုက်မိတာ ... ဆရာကြီး”

“ဟာ ... တံခါးနဲ့ တိုက်ရအောင်တံခါးက မင်းကိုလာတိုက်တာ လား။ မင်းက တံခါးကို သွားတိုက်တာလား”

“တံခါးကို ကျွန်တော်က သွားတိုက်တာပါ”

“ဟေ့ ... တံခါးကို မင်းက သွားတိုက်ရအောင် တံခါးနဲ့ ရန်ဖြစ်လို့ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ဆရာကြီး မတော်တဆပါ”

“ဟာ ... မတော်တဆသာ ဆိုတယ် မင်းဒဏ်ရာက မသေးပါ လား။ ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း။ မင်းဒီဒဏ်ရာ ဘာဖြစ်တာလဲ။ မင်းတို့ ကြိုး တိုက်ထောင်မှူးကော ဒီအကြောင်း သိရဲ့လား။ ငါ့ကိုလည်း ဘာမှမပြော ပါလား”

မောင်နီသည် ထောင်ပိုင်၏အမေးကို ဘာမျှပြန်မဖြေဘဲ သံတိုင်ကို ကိုင်၍ ဝိုင်ဝိုင်ကြီးရပ်ကာ မျက်ရည်လည်နေ၏။

“ကျွန်တော် မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောပါမယ်... ဆရာကြီး။ ကျွန်တော် မနေ့က ထောင်မှူးနဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်စိတ်ကိုကျွန်တော့် မထိန်းနိုင် ဘဲ သံတိုင်နဲ့ခေါင်နဲ့ တိုက်လိုက်ပါတယ်”

“ဘယ်ထောင်မှူးလဲ”

“ကြိုးတိုက်ထောင်မှူးပါ”

“ဟာ့ ... အဲဒါ မင်းဆရာဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဆရာမကပါဘူး။ ကျွန်တော့်မိဘ ချစ်ခင် အားကိုးနေသူပါ။ ဒါပေမဲ့ မနေ့က ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကျွန်တော် မထိန်းနိုင် အောင် ဖြစ်သွားပါတယ်”

“ဘာလဲ ... ထောင်မှူးက မင်းကို ရိုက်သလား”

“မရိုက်ပါဘူး”

“ဆဲသလား”

“ဆဲလည်း မဆဲပါဘူး”

“ဟာ ... ဒါနဲ့ ရန်ဖြစ်တယ်ဆို”

“ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဒေါပွ ငြီး အော်ဟစ်ဆူဆဲ လုပ်မိပါတယ်။ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ဘာမျှပြန်မလုပ် ဘဲ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ဒိုက်မိတဲ့ဒဏ်ရာကို ဆရာဝန်ကိုခေါ်ပြီး ဆေးထည့် ပေးသွားပါတယ်”

“ထောင်မှူးက မှားတာလား။ မင်းက မှားတာလား”

“ကျွန်တော် မှားတာပါ။ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ စေတနာမေတ္တာထား တဲ့ ဆရာ့ကိုစော်ကားမိတဲ့ ကျွန်တော့်အမှားကို ကျွန်တော်သိပြီး ယူကျွေးမရ ဖြစ်နေပါတယ်”

“အေး... ကိုယ့်အမှားကို ကိုယ်သိရင် ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ နေ့မှ ဧကကာမှာ ဒေါသရွေ့မထားရင် ကောင်းတာပဲ ... မောင်နီ။ မင်းဘဝမှာ ဒေါသကြောင့် အမှားအမျိုးမျိုးကို ကြုံခဲ့ပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော့် ဆရာကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါရစေ။ ကျွန်တော် ရှိခိုးတောင်းပန်ပြီး ဆရာက ကျေနပ်ပါတယ် ဆိုမှ ကျွန်တော် အသေဖြောင့်ပါမယ်... ဆရာကြီး၊ ဆရာကများ ကျွန်တော့် အပေါ် မကျေနပ်ရင် ကျွန်တော် ကြိုးစင်ပေါ်ရောက်တောင်မှ...”

“ဟေ့... ဟေ့... မောင်နီ တောင်တော်၊ မင်းဆရာကို ငါအခု ခေါ်ပေးမယ်။ မင်းကြိုက်သလို တောင်းပန်ပေါ့ကွာ”

ထောင်ပိုင်ဝန်သည် မောင်နီ၏ စကားကို ဆက်နားမထောင်တော့ဘဲ ကျွန်တော့်အား ချက်ချင်းပင် အခေါ်လွှတ်လိုက်ပါသည်။

[၅]

ကြိုးတိုက်သို့ ကျွန်တော်ရောက်ပြီး သံတံခါးရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သဖြင့် မောင်နီသည် ကျွန်တော့်အား မျက်ရည်ဝိုင်းသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေရှာသည်။

“ဆရာကို ရှိခိုးတောင်းပန်ပါရစေ ဆရာ။ ကျွန်တော် မကန်တော့ခင် ဒီစာကလေးကို ဖတ်ပြီး မနေ့က ကျွန်တော့်ရဲ့ မိုက်မှားမိတဲ့အပြစ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

မောင်နီသည် သံတိုင်ကြားမှ စာရွက်ခေါက်ကလေးတစ်ခုကို ကျွန်တော့်အား လှမ်းပေးပြီး ဒူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

သူငယ်ချင်းမောင်နီ

မင်း စိတ်ကောင်းကောင်းထားပြီး ဒီစာကို ဖတ်ပေါ့ကွာ။ ငါလည်း မင်းဆီကို ကိုယ်တိုင်လာပြောချင်ပေမယ့် ဒီနှစ် မိုးဦးကောင်းပြီး လယ်တွေက ရေလျှံနေလို့ စာတိုက်ကပဲ စာနဲ့ရေးလိုက်ရတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ ဝါဆိုလဆန်းတစ်ရက်နေ့ကပဲ ရွာမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့ သမီးကလေး ဆုံးသွားတယ်။ မင်းရဲ့ ယောက္ခမကြီးလည်း သူ့မြေးကလေးရဲ့ စိတ်၊ သေသွားတဲ့ သမီးရဲ့စိတ်တွေနဲ့ မစားနိုင် မသောက်နိုင်ဖြစ်ပြီး ဝါဆိုလဆန်း (၁၀)ရက်နေ့ကပဲ ဆုံးသွားပြန်တယ်။

ရွာမှာတော့ မင်းအတွက် သံယောဇဉ်တွယ်စရာ လက်ကျန် မရှိတော့ဘူးပေါ့ကွာ။ မင်းသာ ရတနာသုံးပါးသတိရပြီး ချမ်းသာပါစေလို့ တို့ဆုတောင်းလိုက်ရတယ်... သူငယ်ချင်း။

မောင်သော့

ကုန်းကြီးရွာ၊ ကျောက်ဆည်ခရိုင် (မြစ်သားစာတိုက်)

သူ့စာကိုဖတ်ပြီး ကျွန်တော်ပါ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ စာဆုံး၌ သူ့ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအချိန်တွင် မောင်နီသည် ကျွန်တော့်အား ဖုဆိန်ပေါက် ကန်တော့နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့ကိုကြည့်ရင်း ကြိုးတိုက်သို့ရောက်စက သူပြောပြဖူးသော သူ့အဖြစ်အပျက် သူ့အမှုအကြောင်းကို ပြန်လည်သတိရနေပါတော့သည်။

ဆုတ်သော်လည်း အရပ်ဆိုးသူမဟုတ်ပေ။ အေးစိန်သည် ရိုးရိုးအအ ဖြစ်
သော်လည်း စကားတတ်၏။

ဒေါ်ငွေမသည် ယောက်ျားမရှိသည့်နောက် သမီးကလေးနှင့်ပင်
တူပေါင်ဖက် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေခဲ့သည်။ မောင်နီသည် ဒေါ်ငွေမ၏
အေးစိန်ကို မျက်စိကျနေ၏။ အေးစိန် ကောက်စိုက်ရာ၊ ပျိုးနတ်ရာ
ဆုတ်ရာတို့တွင် မောင်နီ တကောက်ကောက် လိုက်ခဲ့သည်။ အေးစိန်က
သည်း မောင်နီဘက် ပါချင်ချင်ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် မိခင်ဒေါ်ငွေမ၏
သဘောကို မသိရသေး၍ မောင်နီ၏မေတ္တာကို လက်မခံဝံ့သေးပေ။

[၆]

အစ်မဒေါ်ငွေမကို အရင်အကဲစမ်းသည့် သဘောဖြင့် မောင်နီ
တကောက်ကောက် လိုက်နေကြောင်း ပြောပြ၏။ ဒေါ်ငွေမကလည်း အလုပ်
အကိုင်တော်၍ အနေအထိုင် ကျစ်လစ်ရိုးသားသော မောင်နီအပေါ်တွင် ငြင်း
မိန့်ရန်မလို၍ သမီးအား မကန့်ကွက်ပေ။

အေးစိန်သည် အမေ ဒေါ်ငွေမ၏သဘောကို ရိပ်မိသည်နှင့်
မောင်နီ၏မေတ္တာကို လက်ခံလိုက်လေသည်။ မကြာမီ မုဆိုးမကြီး ဒေါ်ငွေမ
အသမီး အေးစိန်နှင့် တစ်ကိုယ်တည်းသမား မောင်နီတို့ လူကြီးစုံရာနှင့် ကန်
ဆော့ပြီး လင်မယားဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

မောင်နီသည် မိန်းမရပြီးသည့် အချိန်တွင် လယ်အလုပ်များကို
ဆင်ကထက်ပို၍ကြိုးစားသည်။ မောင်နီသည်မိဘမရှိ၊ ဆွေမျိုးမရှိ၊ ညီအစ်ကို
မောင်နှမမရှိ၊ တစ်ကိုယ်တည်းသမားဘဝကပင် အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်
ဆက်သူ ဖြစ်၏။ ယခု မောင်နီ၏ဘဝမှာ စိုပြေ၍ လာချေပြီ။ တာဝန်လည်း
နိမ့်လာလေပြီကိုသိသော မောင်နီသည် တဝမ်းတခါး ဘဝကထက်ပို၍
အလုပ်ကို တိုးချဲ့လာ၏။

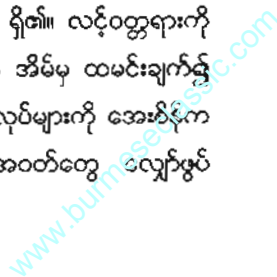
ဇနီးဖြစ်သူအေးစိန်ကလည်း လိမ္မာရေးခြား ရှိ၏။ လင့်ဝတ္တရားကို
သိ၏။ မောင်နီ လယ်ထဲအလုပ်ဆင်းနေစဉ် အေးစိန် အိမ်မှ ထမင်းချက်နှင့်
ထိုက်ပို့၏။ မောင်နီထမင်းစား၍ နားနေစဉ် လယ်အလုပ်များကို အေးစိန်က
ခင်ကူညီလုပ်၏။ အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်တွင် မောင်နီအဝတ်တွေ လျှော်ဖွပ်

ကျောက်ဆည်ခရိုင်၊ မြစ်သားမြို့နယ်၊ ကုန်းကြီးရွာသား မောင်နီ
သည် မိဘများမရှိသည့်နောက် မိဘလက်ငုတ်လယ်ကလေးကိုပင် ကြီးကြီး
ကုတ်ကုတ် လုပ်ကိုင်နေသူ ဖြစ်၏။

မောင်နီသည် အလုပ်ကို ကြိုးစား၏။ အနေအထိုင် ကျစ်လစ်၏။
သဘောကောင်း၍ ရိုးသား၏။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ကောင်း၏။ မောင်နီ
မှာ ဒေါသကြီးတတ်သော ဉာဉ်ဆိုးတစ်ခုသာ ရှိပေသည်။

မောင်နီ ဒေါသကြီးမှုကြောင့် မကြာခဏ သူကြီးအိမ် ရောက်ခဲ့ရ
၏။ မည်မျှပင် ခင်မင်သူဖြစ်စေ ဒေါသထွက်ချိန်တွင် ထင်မိထင်ရာပြော
တတ်၏။ တဇောက်ကန်း လုပ်တတ်၏။ သို့သော် သူ့အများကို သူသိတတ်၍
တောင်းပန်တတ်ခြင်းကြောင့် ရုံးပြင်ကနား မရောက်ခဲ့ရပေ။

တစ်ရွာထဲနေ မုဆိုးမကြီး ဒေါ်ငွေမတွင် သမီးတစ်ယောက်သာ
ရှိ၏။ နာမည်မှာ အေးစိန်ဖြစ်သည်။ အေးစိန်သည် အလှကြီး အချောကြီး

ထား၏။ မောင်နီထပ်ပင်းစားဖို့ အသင့်ချက်ထား၏။ အချက်အပြုတ်ကိစ္စ ပြီးသည်နှင့် နွားစားစဉ်း၏။ မောင်နီပြန်လာလျှင် ချီးရန်ရေကအစ ခပ်ထားသည်။

မောင်နီကလည်း လယ်ထဲက အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ဇနီးဖြစ်သူ လုပ်ကိုင်ထားသည်များကို ကြည့်၍ တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေ၏။ အေးစိန်အား ယခင်ကလို ကောက်စိုက်ပျိုးနတ်အလုပ်များကို မလုပ်ရပေ။ ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီသော သမီးနှင့် သမက်ကိုကြည့်၍ ဒေါ်ငွေမလည်း တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေရာ၏။ ရွာထဲမှ မိတ်ဆွေများက ဒေါ်ငွေမအား သားမက်ရတော်ကြောင်း ချီးကျူးစကားပြောကြ၏။ ဒေါ်ငွေမကမူ ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။

မောင်နီနှင့် အေးစိန်တို့ အိမ်ထောင်သက် တစ်နှစ်ကျော်သော အချိန်တွင် သမီးဦးကလေးတစ်ယောက် ထွန်းကားလာ၏။ မောင်နီတို့ဇနီး မောင်နီမှာ သမီးဦးကလေးကို ကြည့်၍ မြူးနေကြ၏။ ဒေါ်ငွေမအဖို့မူ မြေးဦးကလေးရ၍ မြူးရရှာသည်မှာ အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်၏။ မြေးကလေးကိုပွေ့၍ လူတကာကို ပြရရှာသည်မှာလည်း အမောပင် ဖြစ်၏။

မောင်နီသည် အလုပ်ကို ကုန်းနေအောင် လုပ်၏။ လယ်ထဲမှ အလုပ် မည်မျှပင်ပန်းလာစေကာမူ အိမ်အရောက် ဇနီးနှင့်သမီးကလေးကို မြင်လိုက်ရလျှင် ရွှင်လန်းသွား၏။ သမီးကလေး သုံးလေးလရလျှင် မောင်နီတစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းနေသဖြင့် အေးစိန်က လယ်ထဲလိုက်၍ ကူ၏။ မောင်နီက အေးစိန် သွေးနုသေးသည်ဆို၍ ဘာအလုပ်မှ လုပ်ခွင့်မပြုပေ။

တစ်စတစ်စနှင့် သမီးကလေးအခါလယ်ရွယ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီး မောင်နီတို့ အိမ်ထောင်သက်လည်း (၂)နှစ် ကျော်ခဲ့ပြီ။ မောင်နီသည် ဇနီးနှင့် သမီးကလေးအား ချစ်လိုက်သည်မှာ မျက်စိအောက်မှပင် အပျောက်မခံနိုင်ချေ။

မိုးဦးတစ်ညတွင် မိုးကြီးသည်ထန်စွာ ရွာချလေ၏။ မောင်နီသည် မိုးမလင်းမီကပင် ထ၍ လယ်ထဲသို့ ဆင်းသွား၏။ ညက မိုးကြီးသည်ထန်စွာ ရွာလိုက်၍ ပျိုးခင်းများရေလျှံတော့မည်ကို မောင်နီက ပူပန်၍ စောစောကြီး ထသွားခြင်း ဖြစ်၏။

မောင်နီသည် နေမထွက်မီကပင် ချွေးထွက်အောင် ကန်သင်းများ ဆယ်၍ ရေထုတ်ရ၏။ ရေဝင်ပေါက်များကို ပိတ်ရ၏။ နေအတော်မြင့်မှ မောင်နီ အလုပ်ကနား၏။ အလုပ်နားသည်ဆိုလျှင် ထမင်းလည်း ဆာလှချေပြီ။ အခါတိုင်း သည်အချိန်တွင် အေးစိန် ထမင်းလာပို့၍ ဖြစ်၏။

အခြားနေ့များတွင် မောင်နီအိမ်ရာမှထပြီး ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် ဝဲပြုတ်ဆီထမင်း သို့မဟုတ် မုန့်ခွေလိပ်နှင့် စားတော်ပဲပြုတ်ကလေးဆီဆမ်း၍ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့် အဆာပြေ ဝါးခဲရသည်။ ယနေ့ မိုးမလင်းမီကပင် ထ၍ မျက်နှာသစ်ပြီး လမ်းလျှောက်ရင်း ခေါင်းပေါင်းထားသော ပုဆိုးဟောင်းနှင့် မျက်နှာသုတ်ခဲရသည်။

မောင်နီအဖို့ အလုပ်က ပိုပင်ပန်းသဖြင့် ပိုဆာနေသည်။ အေးစိန်အဖို့ ခါတိုင်းထက်ပင် ယနေ့ ဝီရိယထား၍ ထမင်းလာပို့ဖို့ ကောင်းသည်။ ယခုမူ ခါတိုင်းပိုနေကျ အချိန်ထက်ပင် နောက်ကျနေသည်။

မောင်နီသည် စောင့်ရင်းစောင့်ရင်းကပင် ထမင်းဆာလွန်း၍ စိတ်ဓာတ်လာသည်။ သစ်ပင်ရိပ်တွင် အမောဖြေရင်း အေးစိန်ကို မျှော်ရသည်။ အေးစိန်ကား ပေါ်မလာချေ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် စိတ်တိုရာမှ ဒေါသကြီးလာပြီ ဖြစ်သော မောင်နီသည် နွားနှစ်ကောင်ကို သစ်ပင်တွင် ချည်ထားခဲ့ပြီး တောခုတ်စားမကို ခါးကြားထိုး၍ ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်သို့ရောက်လျှင် အိမ်ရှေ့တွင် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်၍ စာလေးနို့တိုက်နေသော အေးစိန်အား တွေ့ရ၏။

“ဟေ့ ... အေးစိန်၊ ဘာလို့ ငါ့ကို ထမင်းလာမပို့သေးတာလဲ။ ငါ့မှာဖြင့် လယ်ထဲကနေ တမျှော်မျှော်နဲ့၊ နင်ကဖြင့် ဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေး အုံ့ပါရဲ့ဟာ”

မောင်နီသည် ခေါင်းတွင်ပတ်ထားသော ပုဆိုးဟောင်းဖြင့် မျက်နှာမှ ချွေးများကိုသုတ်ရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ကျုပ်လည်း စောစောထပြီး ထမင်းချက်မလို့ဟာ။ အမေကလည်း ကောင်းကောင်းနေမကောင်းဘူး။ ကလေးကလည်း ချလို့မရမို့ ခုတွင်ကမှ

ချက်ရတယ် တော်ရေ။ တော်ဆာတာချည့် ပြောမထဲနဲ့။ အိမ်မှာ ကျုပ်လည်း ဘယ်လိုလုပ်နေရတယ်ဆိုတာ ကြည့်ဦး”

“အောင်မာ ... ငါက နင့်ကို ဒါလောက် သက်သာအောင်ထားတာ။ ဒီတစ်ရက်ကလေး နှင့်ပင်ပန်းရတာနဲ့တော်ဆာတာချည့် ကြည့်မနေနဲ့လေး ဘာလေးနဲ့။ နင့်စကားက ... ကဲ ... နင့်ချက်တဲ့ထမင်းလည်း ငါမစားချင်ဘူး။ ငါ့ကို နောက်လည်း ချက်မကျွေးနဲ့တော့”

မောင်နီသည် ပြောပြောဆိုဆို ချက်ထားသော ထမင်းအိုးကို မီးဖိုပေါ်မှ ကန်ချလိုက်၏။

“တော် မစားချင်နေပါ။ ထမင်းအိုးကိုတော့ မခွဲပါနဲ့။ နေမကောင်းတဲ့ ကျုပ်အမေစားဖို့ ရှိပါသေးတယ်”

“အောင်မယ်... နင့်အမေ စားဖို့တော့ သိတတ်တယ်။ ငါ့ကျတော့ အငတ်ထားတယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား။ ကဲ ... အကုန်ငတ်ဟာ၊ ကဲ ... ကဲ ...”

မောင်နီသည် ပြောရင်းကပင် ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုး၊ မီးဖိုထဲမှ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ရိုက်ခွဲပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“တော်ဟာ တစ်ကောင်ကြွက်ပီပီ တစ်ကောင်ကြွက် စိတ်ထားတယ်”

အေးစိန်ပါးစပ်မှ တစ်ကောင်ကြွက်ဆိုသော စကားသည် မောင်နီနှလုံးသားအား ဒိုင်းခနဲ ဝင်၍ဆောင့်လိုက်ရာ မျက်စိများ ပြာသွားပြီး မောင်နီတစ်ကိုယ်လုံး ဒေါသလွှမ်းမိုးသွားတော့၏။

“ကဲဟာ ... ငါ့ကို တစ်ကောင်ကြွက်ဆိုတဲ့ ... ကောင်မ၊ အခုမှ တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်မှာ၊ ကဲ ... ကဲ”

မောင်နီသည် ပါးစပ်မှ ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုရင်း ခါးကြားမှ တောခုတ်စားမနှင့် ထိုင်နေသောအေးစိန်အား တအားခုတ်ချလိုက်လေသည်။

“အမယ်လေး ... ကျုပ်သမီးလေး သေပါပြီ ... ကလေး ... ကလေး ...”

နေမကောင်း၍ အိမ်ထဲတွင်အိပ်နေသော ဒေါ်ငွေမသည် အပြင်မှ ဆူဆူညံညံ အသံကြား၍ ထွက်လာစဉ် မောင်နီ၏စားချက်ဖြင့် အေးစိန် သမီးငယ်ကလေးကို ပွေ့ချီရင်း လဲကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ သွေးဒုဏ်ဒဏ်တွင်လဲနေသော အေးစိန်၏ရင်ခွင်ထဲမှ မြေးကလေးကို ဝင်၍ ပွေ့ချီကာ-

“မောင်နီ ကျုပ်သမီးကို သတ်နေပါပြီ၊ လာကြပါဦး”

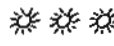
ဟု အော်ဟစ်ရင်း ထွက်ပြေးရှာလေ၏။

မောင်နီက နောက်မှ စားနှင့် လိုက်သေးသော်လည်း ရွာထဲမှ အသံကြား၍ ပြေးထွက်လာကြသော ရွာသားများက ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးထားလိုက်ကြသည်။ ရွာသားများနှင့် သူကြီးရောက်လာသောအချိန်တွင် မောင်နီသည် စားကိုလွှတ်ချပြီး ...

“ကျုပ် မှားသွားပြီး ... သူကြီး၊ ကျုပ်ကို ဂါတ်တဲ့သာ ပို့ပါတော့”

ဟုပြောပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားလေတော့သည်။

အေးစိန်၏ အလောင်းနှင့်အတူ မောင်နီအား ရဲဌာနသို့ လှည်းနှင့်တင်ပို့ရန် ရွာထဲမှထွက်လာသော အချိန်တွင် နောက်ပိုင်းမှ သမီးငယ်ကလေး၏ ငိုသံသည် မောင်နီ၏နားထဲသို့ စူးဝင်သွားလေသည်။

ခေါင်းငုံ့နေသော မောင်နီအား ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် သက်ပြင်း ချလိုက်မိပါသည်။

သူ့အကြောင်းကို သိထားပြီးဖြစ်၍ သူ့အပြစ်ကို ခွင့်လွှတ်ရန် ကျွန်တော် ဝန်မလေးပါ။ သို့သော် စိတ်နှောက်ကို လူလိုက်၍ အမိုက်ကြီးမိုက် အမှားကြီးမှားနေသော မောင်နီအတွက် ကျွန်တော် ရင်လေးမိသည်။

အကယ်၍သာ သူ့နေသော တိုက်ခန်းတံခါး ဖွင့်ထားစဉ်က သူနှင့် ကျွန်တော် ပဋိပက္ခဖြစ်၍ သူ့မှာ ဤလို စိတ်ရိုင်းစိတ်မိုက်များ ဝင်လာမည် ဆိုပါက မောင်နီပင် နှစ်ကြိုးထပ်၍ ကျမည်လား၊ ကျွန်တော်ပင် ကြိုးတိုက် ထဲဝင်ရမည်လား မတွေးတတ်တော့ပါ။

သူနှင့် အချင်းများစဉ်က ဖြစ်ပေါ်လာသော ကျွန်တော်၏ ဒေါသစိတ် ကို အချိန်မီ ထိန်းလိုက်နိုင်ခြင်းအတွက်လည်း ဝမ်းသာမိသည်။ ကျွန်တော့် ဒေါသစိတ်ကိုထိန်းရန် သတိပေးလိုက်သော ထောင်ကြပ်ကြီးကိုလည်း သတိရ တိုင်း ကျေးဇူးတင်မိသည်။ စိတ်ဆိုသည်မှာ သတိနှင့်သာ ထိန်း၍ရပေသည်။ သတိတိမ်းချေသော် စိတ်ကိုထိန်းနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

ကြိုးတိုက်မှ ထွက်လာပြီး လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မောင်နီအကြောင်း တို့ တွေးလာခဲ့မိသည်။

ကျွန်တော် ရုံးခန်းရောက်မှ ကုလားထိုင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချ ထိုင်မိ၏။ ထိုအချိန်တွင် ထောင်ပိုင်ဝန်က အခေါ်ခိုင်းကြောင်း ထောင်ကြပ် အလေးတစ်ယောက် လာ၍ခေါ်ပြန်၏။

စိတ်ချလက်ချ ထိုင်နေရာမှ ထောင်ပိုင်ဝန်ရုံးခန်းသို့ လိုက်သွားရပြန် သည်။ ထောင်ပိုင်ဝန်၏ ရုံးခန်းအရောက်တွင် ထောင်ပိုင်ဝန်က ကျွန်တော့် အား ဖောက်ပြီးသား ရုံးစာတစ်စောင်ကို လှမ်း၍ပေးလေသည်။

စာကို ကယျာကရာ လှမ်းယူပြီး ဖွင့်၍ ဖတ်လိုက်သည်။ ထိုစာမှာ အရေးရုံးချုပ်မှ မောင်နီ၏အယူခံကို ပယ်လိုက်သောစာ ဖြစ်နေလေသည်။

မောင်နီတော့ မည်သို့ တုန်လှုပ်ရှာလေမည် မသိ။ ကျွန်တော့်အဖို့ နာ ရင်တွေ ခုန်နေလေသည်။

၁၆၀
ကျွန်ုပ်တို့
အားလုံးအတွက်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ် ထောင်မှူးလေးစိုးဝေသည် အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ် အကြားအမြင်ရသူဟု နာမည်ကြီးနေသော ဘိုးတော်တင်ဦးဆိုသူနှင့် မိန်းဂျေးလ်နားတွင် ဆုံတွေ့ခဲ့ကြလေသည်။

သို့သော် ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ ပြစ်ဒဏ်ကျခံနေသော အကျဉ်းသားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် ကာလအချိန်တုန်းက အပြင်လောကမှာ နာမည်ကြီးနေသော ဗေဒင်ဆရာကြီးများအပါအဝင် ရွှေရင်ကျော်ဂိုဏ်းကြီးကို သက်ဆိုင်ရာက ဖမ်းဆီးနှိမ်နင်းစဉ် အချိန်အခါဖြစ်သည်။

ဤသို့ ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းခံရသော ဗေဒင်ဆရာများနှင့်အတူ ဘိုးတော်တင်ဦးသည်လည်း တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ထောင်ထဲတွင် ဗေဒင်ဆရာများ မှီလိုပေါက်နေသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါကမူ ဘိုးတော်တင်ဦး၏ ဂုဏ်သတင်းသည် ထင်ရှားကျော်စောလာသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း မိမိတာဝန်ကျနေသော ဖိနပ်ချုပ်စတိုရုံမှ ထမင်းစားထွက်ခွင့်ရချိန် အိမ်ပြန်လာစဉ် ဖြစ်သည်။ အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲတွင် တာဝန်

ကျသော ထောင်အရာရှိများသည် နေ့စဉ် ထောင်ဖွင့်ထောင်ပိတ်တာဝန်ကို တစ်ရက်ခြားစီ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ခွဲ၍ တာဝန်ယူကြရသည်။

ထိုအတူ ထမင်းစားချိန်ကိုလည်း နံနက် (၁၀)နာရီမှ (၁၂)နာရီထိ တစ်ဖွဲ့၊ (၁၂) နာရီမှ (၁၄၀၀) နာရီအထိ တစ်ဖွဲ့စီ လူလဲ ထမင်းစားထွက်ကြ ရသည်။ ထမင်းစားပြန်ချိန် နှစ်နာရီအိမ်မှာ ပြန်နားခွင့်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခု ကျွန်ုပ် ထမင်းစားပြန်ရန် ထွက်လာသောအချိန်မှာ နံနက် (၁၀)နာရီမှ (၁၂)နာရီ ပြန်ထွက်ခွင့်ရ၍ အိမ်သို့ပြန်လာနေသည်။ ကျွန်ုပ် တာဝန်ကျသောဖိနပ်ချုပ်စတိုမှာထောင်ကြီးအနောက်ဘက်အလုပ်ကြီးဘက် ဝင်းထဲမှာ ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ဆီသို့ပြန်ရန် အလုပ်ကြီးဘက်ဝင်းထဲမှ လမ်း လျှောက်ပြန်လာနေစဉ် မိန်းဂျေးလ်ရုံး (Mail Jail) ရေမှ ဖြတ်လျှောက်စဉ် ဆေးရုံဝင်ပေါက်နေရာမှာ ဆေးရုံထဲမှ ထွက်လာသော ဘိုးတော်တင်ဦးနှင့် အမှတ်မထင် ဆုံတွေ့မိကြလေသည်။

ထိုစဉ် ဘိုးတော်တင်ဦးက ကျွန်ုပ် ပြန်လာနေသည်ကို မြင်ပြီး လှမ်း နှုတ်ဆက်နေသည်။ ဘိုးတော်တင်ဦးမှာ အပေါ်ဖြူ အောက်ဖြူ ပုံစံအင်္ကျီ လုံချည်ကို ဝတ်ဆင်ထားလျက် လက်ထဲမှာ တုတ်ကောက်လေးတစ်ချောင်း ကိုင်ထားသည်။

“ဆရာစိုး ... ကျွန်တော့်ဆီ လာတွေ့ပါဦး”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲဗျ”

ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲမှာ တွေဝေသွားခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်အား ဘိုးတော် တင်ဦးက သူ့ထံလာတွေ့ရန် ဘာကြောင့် ခေါ်ဆိုနေသနည်း။ ဘာကိစ္စများ ရှိနေလို့လဲဟု စိတ်ထဲမှာ ဝေဝေဝါ ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် ဘိုးတော်တင်ဦးမှာ ကျွန်ုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ သတိပေးချင်၍လား၊ အကြံဉာဏ်ပေးချင်၍လား စိတ်ထဲမှာ ထင်မြင်နေသည် များကို ပြောပြချင်နေ၍ ဖြစ်မည်။ ဒါကြောင့် ဘိုးတော်တင်ဦးမှ ...

“ဆရာစိုးကို နည်းနည်းပါးပါး ကြည့်ပေးမလို့ပါ။ သူများတွေ တွန့်တော့ဆီကို လာတွေ့နေကြတာ၊ ဆရာစိုးလည်း လာတွေ့ပါ”

“ကျွန်တော်က ဗေဒင်လက္ခဏာမေးတာ ဝါသနာမပါဘူး၊ ဘိုးတော် ယုံလည်း မယုံကြည်ဘူးဗျာ”

“ဒါကတော့ ဆရာစိုးသဘောပါဗျာ။ ကျွန်တော်က ဗေဒင်လည်း မဟောပါဘူး။ လက္ခဏာလည်း မဟောပါဘူး။ ဆရာစိုးအပေါ် ကျွန်တော် မြင်တာ သိတာလေးတွေ ပြောပြပေးချင်လို့ပါ”

“ကောင်းပြီလေ ... ဒါဆို နက်ဖြန် ထောင်ဖွင့်တာဝန်ကျချိန်မှာ ဆဲဒီအိမ်ဆောင်သော့ယူပြီး ထောင်ဖွင့်ရင် လာတွေ့ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ ... တစ်ခုတော့ ဆရာစိုးကို မှာလိုက်ချင်တယ်”

“ဘာများလဲဗျ”

“နက်ဖြန် ကျွန်တော်နဲ့ လာတွေ့တဲ့အခါမှာ မေးမယုံမေးခွန်းလေး တွေကို စာနဲ့ရေးပြီး ယူလာခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကောင်းပါပြီ”

ကျွန်ုပ်လည်း ဘိုးတော်နှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ပြီး အိမ်ဆီ ဆက်လျှောက်လာ သည်။ ထိုစဉ် ကျွန်ုပ် ခေါင်းထဲ၌ ဖျတ်ခနဲ အတွေးဝင်လာနေသည်။ ကျွန်ုပ် တို့ အရာရှိများ ထောင်ပိတ်ကျနေစဉ် တစ်နေ့ ထောင်မှူးဦးညွန့်သိန်းမှာ ကျွန်ုပ်အား ပြောဆိုဖူးသည်။

“ဟေ့ကောင် ... စိုးဝေ၊ မင်း ရောက်ပြီ၊ပြီလား”

“ဘယ်ကို ရောက်ရမှာလဲဗျ”

“ဟာ ... မင်း တော်တော်ညံ့သေးတာပဲ။ တစ်ထောင်လုံးမက လူ ငြီးတွေ တော်တော်များများတောင် သူ့ဆီ ရောက်သွားကြပြီ။ မှန်တယ်လို့ ပြောနေတယ်ကွ”

“ဘာတွေမှန်တာလဲ၊ ဗေဒင်ဟောလို့ မှန်တာလား”

“မဟုတ်ဘူးကွ ... လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ အကြား အမြင် ရနေသလိုပဲ မေးတဲ့မေးခွန်းတွေကိုလည်း ဒက်ခနဲ ဟောချလိုက်တာ

အကုန်မှန်တာချည်းပဲ။ ငါတော့ ရုက္ခစိုးမှော်အောင်တာများလားလို့ ထင်တယ်ကွ”

“ဟုတ်ပါ့မလား... ကိုညွန့်သိန်းရေ၊ ခင်ဗျား ပြောသလို ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဗျာ”

ကျွန်ုပ်နှင့် ထောင်မှူးဦးညွန့်သိန်းမှာ ထောင်ကြီးရှေ့ဘက်ရှိ လေးခန်းတွဲ သစ်သားနှစ်ထပ်အိမ်ကြီးမှာ အပေါ်အောက် အတူတူနေကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်က အပေါ်ထပ်ညာဘက်ထောင့်ခန်းမှာနေ၍ သူက အောက်ထပ် ဘယ်ဘက်ထောင့်မှာ နေထိုင်ကြသည်။

ယခုလို ထောင်ပိတ်တူတူကျနေစဉ်တွင် ဦးညွန့်သိန်းမှ ကျွန်ုပ်အား သတင်းပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အကျဉ်းထောင်ထဲမှ အရာရှိတိုင်းလိုလို ဘိုးတော်တင်ဦးထံ မရောက်သူမရှိပေ။ ရောက်သွားသူတိုင်းလည်း သူ့ဟောချက်မှန်ကန်ကြောင်း ညစဉ် ပုတီးစိပ်တရားထိုင်၊ သူပေးသောအဆောင် လူတိုင်း အိတ်ကပ်ထဲမှာ ဆောင်ထားသူချည်း ဖြစ်သည်။

မည်မျှမှန်သနည်းဆိုသော် ပြင်ပမှ ကြီးကြီးမာမာတာကြီးများ ရုပ်ရှင်လောကမှ မင်းသားကြီးများ၊ တနင်္ဂနွေနေ့ဆို အမြဲ ထောင်ဝင်စာ ပေးပေးနေရသည်။ ဤမျှထိ နာမည်ကြီးပေါက်ရောက်ပြီး ဟိုးဟိုးကျော်နေချိန် ဖြစ်ပါသည်။

ယခု ကျွန်ုပ်လည်း ဘိုးတော်တင်ဦးနှင့် အမှတ်မထင် ဆုံတွေ့ကြရာမှ ရေကန်အသင့် ကြာအသင့် ဖြစ်သွားသည်။ ဘိုးတော် မှာလိုက်သူများကို ပြန်လည်စဉ်းစားကြည့်တော့ မိမိတစ်ခါမှ မကြုံဖူး မမေးဖူး၍ ဘာမှ မေးရမည်ဆိုသည်ကိုလည်း ဝေခွဲမရနိုင် ဖြစ်နေသည်။

အိမ်ကို ပြန်ရောက်တော့မှ မိမိဇနီးသည် မသင်းသင်းရည်ကို ထွေမြင်ပြီး သတိရသွားသည်။ သူမကတော့ ဗေဒင်ဝါသနာအိုမှီး၊ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် ဟောချက်နာမည်ကြီးသည် မကြားလိုက်နှင့် ထောင်မှူးကထော်တွေ တိုင်ပင်ပြီး ရောက်သွားပြီးပြီ။ ယခု ထောင်ထဲက ဘိုးတော်နာမည်ကြီး

အတာကိုလည်း သူမ သိမည်၊ ကြားမည်။ ဒါပေမဲ့... မေးမြန်းဖို့ကျတော့ ထောင်ထဲကို ဝင်မေးဖို့က မလွယ်ဖြစ်နေသည်။

“သင်းရေ... မောင်မနက်က ဘိုးတော်ကြီးနဲ့ ထောင်ထဲမှာ ဆုံခဲ့တယ်။ သူက မေးချင်းတာ မေးမြန်းလို့ရတယ်။ မေးခွန်းတွေ စာရွက်ထဲ ရေးထားဖို့ မှာနေတယ်”

“ဟုတ်လား... မောင်၊ သင်းလည်း မေးချင်နေတာ အတော်ပဲများ”

“ဒါဆို... သင်းမေးချင်တဲ့မေးခွန်းတွေ စာရွက်ပေါ်မှာ ချရေးလိုက်မောင်။ မနက်ထောင်ဖွင့်ဝင်တော့မှ အဲဒီစာရွက်ကို ယူသွားပြီး သွားမေးပေးမယ်။ သင်း ဆက်ဆက်ရေးထားလိုက်နော်”

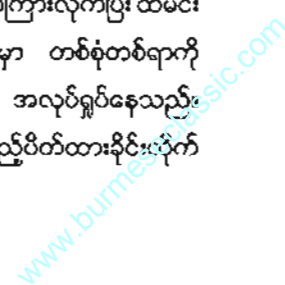
“ဟုတ်ကဲ့... မောင်”

ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးသည်မှာ ကျွန်ုပ်ထံမှ စကားလက်ဆောင်ကို ကြားလိုက်ချိန်ကတည်းက လေးငယ်တစ်ဦးနယ် ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင် မြူးတူးနေသည်။ ကျွန်ုပ်ကတော့ ဗေဒင် မေးလေ့မေးထမရှိသဖြင့် ဘာမေးရမည်မှန်းမသိချေ။

ကျွန်ုပ်ဇနီးသည်ကတော့ ဗေဒင်မေးနေကျမို့ ချက်ချင်းမလာစာရွက်ဆေးပေါ်မှာ ဘောလ်ပင်နှင့် မေးလိုသည့်မေးခွန်းများကို တစ်ချက်ချင်း စီချရေးနေသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်က...

“သင်းရေ... မေးခွန်းလေးတွေ အားလုံးရေးပြီးသွားရင် အောက်ဆုံးမှာ သင်း လက်မှတ်ထိုးထားလိုက်နော်။ တော်ကြာ... သူများမေးတဲ့မေးခွန်းတွေနဲ့ရောသွားရင် ရှာရခက်မယ်... ဟုတ်ပြီလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က ဇနီးသည်ကို သေသေချာချာ မှာကြားလိုက်ပြီး ထမင်းစားရန် နောက်ဖေးခန်း ဝင်သွားသည်။ ဇနီးသည်မှာ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားလိုက်၊ ရေးချလိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ အားလုံး ရေးပြီးသွားသောအခါ စာအိတ်ထဲမှာ ထည့်ပိတ်ထားခိုင်းလိုက်သည်။

အားလုံး ပြီးစီးသွားသောအခါ ကျွန်ုပ် နံနက်ဝတ်ဆင်သွားမည့် ယူနီဖောင်းအင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ပေးထားသည်။

နံနက် (၅)နာရီထောင်ဖွင့်ဝင်ချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ထောင်ဖွင့်သည့် အဖွဲ့နှင့်အတူ အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲ ဝင်ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် မိန်းကျေးလိရုံးခန်းတွင် ထောင်ဖွင့်တာဝန်ခံထောင်မှူးကြီးထံမှ အိပ်ဆောင်သော့ကို ယူဆောင်လာပြီး မိမိ ထောင်ဖွင့်တာဝန်ကျသော အိပ်ဆောင်ခံ သွားခဲ့လေသည်။

မကြာမီတွင် အိပ်ဆောင်အသီးသီးနှင့် တိုက်ခန်းများ၏ လူဦးရေစာရင်းကို ကောက်ယူနေသည့် ထောင်မှူးကြီးသည် စာရင်းပေါင်းကြည့်သောအခါ လူဦးရေစာရင်း ကိုက်ညီသွားသောကြောင့် ထောင်ဖွင့်သံချောင်းကို ခေါက်ခိုင်းလိုက်သည်။

ထောင်ဖွင့်သံချောင်းခေါက်သံ ပေါ်ထွက်လာမှ အိပ်ဆောင်တံခါးများကို ဖွင့်စေခဲ့သည်။ သည့်နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးတော်တင်ဦးရှိသော အခန်းခံ သွားရောက်ခဲ့လေသည်။

“ဘိုးတော်မှာလိုက်တဲ့ မေးခွန်းတွေ ရေးလာခဲ့ပြီ”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်မှာလဲ”

ကျွန်ုပ်လည်း ယူနီဖောင်းအင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ စာအိတ်ကို နှိုက်ထုတ်လိုက်ပြီး ဘိုးတော်ထံ လက်ကမ်းပေးနေစဉ် ...

“နေ... နေ... ကျုပ်ကို မပေးနဲ့။ ဆရာစိုးထိုင်နေတဲ့ ဒူးအောက်မှာပဲ ဖိထားလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘိုးတော်သည် ကျွန်ုပ် ဒူးအောက်မှာရှိနေသော စာအိတ်ကို ယူလည်း မယူ၊ ဖွင့်လည်း မဖွင့်ကြည့်ဘဲနှင့်။

“ဘာဖြစ်လို့ ... မေးခွန်းကို ရှစ်ခုထဲ ရေးလာတာလဲ။ ကျုပ်က ကိုးနဝင်းသမားဆိုတော့ ကိုးခုပြည့်အောင်လို့ တစ်ခုထပ်ဖြည့်ပေးပါ”

“ဗျာ ... ကျွန်တော့်အမျိုးသမီး ရေးပေးလိုက်တာပါ။ ကျွန်တော်က သူထည့်ပေးလိုက်တဲ့ စာအိတ်အတိုင်း အိတ်ထဲ ထည့်ယူလာခဲ့တာပါ”

“ဒါဆိုလည်း ဆရာစိုးမေးချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိနေတဲ့ မေးခွန်းလေးတစ်ခုလောက် ထပ်မေးပေါ့”

ကျွန်ုပ်မှာ ဇနီးသည် ရေးပေးလိုက်သော မေးခွန်းများအား ဖွင့်ဖတ်မကြည့်မိခဲ့သဖြင့် ဘာမေးရကောင်းမှန်းမသိ၊ စဉ်းစားမရနိုင်အောင် အခက်တွေ့နေသည်။

ဘိုးတော်ကတော့ စာအိတ်ကို ကောက်ယူမကြည့်ပါဘဲနှင့် မေးခွန်းရှစ်ခုထဲရှိနေသည်ဟု အပ်ကျမတ်ကျကို ပြောနေသည်။ နောက်မေးရမည့် မေးခွန်းအတွက် စဉ်းစားကြည့်ရာ ကျွန်ုပ် တာဝန်ကျနေသော ဖိနပ်ချုပ်စတိုမှာ လုပ်ရကိုင်ရအဆင်မပြေသဖြင့် ပြောင်းရွှေ့ချင်သော ဆန္ဒများဖြစ်ပေါ်နေသည်။

“ရဲပြီ ... ဆရာစိုး၊ ဆရာ စိတ်ထဲမှာ စဉ်းစားနေတဲ့ မေးခွန်းရော ဆရာဇနီး ရေးပေးလိုက်တဲ့မေးခွန်းပါ။ ဟောဒီ ကျုပ်ဖြေထားတဲ့ စာရွက်ပေါ်မှာပဲ အဖြေကို တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးကြည့်ပေါ့”

“ဖြန်း ...”

ဘိုးတော်က လက်ထဲမှာကိုင်ထားသော A4အရွယ်အစား စာရွက်လွတ်တစ်ရွက်ကို ကိုင်ကာ လက်ဝါးပြင်ပေါ် ဖြန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်စဉ်ဝယ်မင်နီရောင်များ သန်းနေသော စာသားများအလိုလို ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

“ကဲ ... ရော ... ဆရာစိုးဒူးအောက်မှာရှိနေတဲ့ စာအိတ်ထဲက မေးခွန်းတွေကိုဖြေထားတဲ့အဖြေနဲ့ဆရာစိုးမေးမယ်လို့စဉ်းစားနေတဲ့ မေးခွန်းရဲ့အဖြေ ဟုတ်၊မဟုတ် စစ်ကြည့်လိုက်”

ကျွန်ုပ်လည်း မိမိဒူးအောက်မှာ ဖိထားသော စာအိတ်လေးကို ထုတ်ယူ၍ စာအိတ်ထဲမှ မေးခွန်းစာရွက်ကို နှိုက်ထုတ်လိုက်ပြီး ဘိုးတော်ပေးသော

စာရွက်နှင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သောအခါ မေးခွန်းတစ်ခုချင်းစီကို အတိအကျ ဖြေကြားထားသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရလေတော့သည်။

မေးခွန်း (၁) ။ ။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့ ရှိပါသလဲ။

အဖြေ ။ ။ ကျန်းမာရေးပိုင်းအနေနှင့် သိပ်အညံ့ကြီး မဟုတ်ဘူး။ ခေါင်းကိုက်၊ ခါးနာ ရောဂါလောက်ပဲ ရှိမယ်။

မေးခွန်း (၂) ။ ။ အိမ်ထောင်ရေးအခြေအနေ ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ။

အဖြေ ။ ။ ဟား... ဟား... မင်းတို့အိမ်ထောင်ရေးက မကွဲ နိုင်ပါဘူး။ မိန်းမနဲ့ ယောက်ျား လျှာနဲ့သွားလို့ပေါ့ကွာ။ နီးတကျက်ကျက် ဝေးတစ်သက်သက်လောက်တော့ ဖြစ်မှာပေါ့။

မေးခွန်း (၃) ။ ။ စီးပွားရေး အခြေအနေ တိုးတက်မှု ရှိနိုင်ပါ့မလား။

အဖြေ ။ ။ လောလောဆယ် စီးပွားရေးအခြေအနေက မကောင်း ဘူး။ နောက်ပိုင်း သမီးလေးတစ်ဦး ထပ်မွေးနိုင်မှ မင်းတို့အတွက် ရတနာပုံကိန်း ဆိုက်လိမ့်မယ်ဟေ့။

မေးခွန်း (၄) ။ ။ သားလေးရဲ့ပညာရေး ထူးချွန်အောင်မြင်နိုင်မလား။

အဖြေ ။ ။ သူက ဉာဏ်ကောင်းချင်ပုံတော့ ရတယ်။ ကြိုးစား အားထုတ်မှ ဝိရိယနည်းတယ်ကွ။ ဒါပေမဲ့... မစိုး ရိမ်ပါနဲ့။ တစ်နှစ်တစ်တန်းတော့ မှန်မှန်အောင်သွား မှာပါ။

မေးခွန်း (၅) ။ ။ လက်ရှိအလုပ်အကိုင်နှင့် တိုးတက်နိုင်ပါ့မလား။

အဖြေ ။ ။ နာမည်ကြီးထမင်းငတ်ရုံပဲ။ သိပ်စီးပွားမဖြစ်နိုင်ဘူး။

မေးခွန်း (၆) ။ ။ ဘာစီးပွားရေးလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ။

အဖြေ ။ ။ ထိုင်နေအကောင်းသား။ ထသွားမှ ကျိုးမှန်းသိ ဆို သလို ဘာမှမလုပ်ဘဲ နေတာကောင်းတယ်။ ထလုပ် လိုက်လို့ကတော့ ရှိထားတဲ့ဟာပါ ကုန်သွားမှာပဲ။

မေးခွန်း (၇) ။ ။ လက်ရှိရာထူးကကော တက်နိုင်ပါ့မလား။

။ ။ ။ အင်း... ရာထူးတိုးနိုင်မယ့် အခွင့်အလမ်းတွေ ပေါ် ပေမယ့် လောလောဆယ်တပည့်ကြောင့် ပြဿနာ တက်ကိန်းရှိတယ်။ သတိထား ဆင်ခြင်နေပါ။

မေးခွန်း (၈) ။ ။ အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်နဲ့ကော နေရမယ့်အခြေအနေမှာ ရှိ လား။

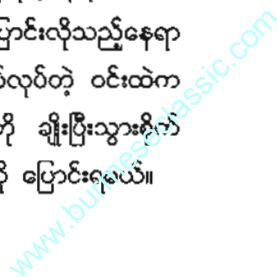
အဖြေ ။ ။ မြေယာပိုင်ဆိုင်မှု အခွင့်အလမ်းတွေ ပေါ်ပေါက်လာ ပေမယ့် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ပျက်ပြယ်သွား လိမ့်မယ်။ ပါးစပ်နားကို ရောက်လာနေတဲ့ ထမင်း လုတ် ပုတ်ချခံရသလိုပေါ့။

အထက်ပါမေးခွန်း ရှစ်ခုစလုံးသည် ကျွန်ုပ် ဇနီးသည် မေးမြန်း သော စာရွက်ထဲမှ မေးခွန်းများအတိုင်း မှန်ကန်နေပြီး မေးခွန်းတစ်ခု ကို ဖြေကြားထားခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးမေးခွန်း (၉)ခု ဖြစ်စေရန် ကျွန်ုပ် စဉ်းစားနေသော မေး ခွန်းအား နှုတ်မှ ထုတ်ဖော်မပြောရဘဲ ဘိုးတော်၏ အဖြေစာရွက်တွင် အောက် တိုင်း ဖြေကြားထားခဲ့သည်ကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ခဲ့ရလေတော့ သည်။ အဖြေစာရွက်ကို ကျွန်ုပ် ဆက်လက်ဖတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ မေးခွန်း တို့ကို ဖြေကြားထားသည်မှာ ...

မေးခွန်း (၉) ။ ။ မင်းခေါင်းထဲမှာ စဉ်းစားနေသည့် မေးခွန်းလေးက လက်ရှိလုပ်ကိုင်နေသော အလုပ်နေရာမှာ အဆင် မပြေ၍ အခြားနေရာတစ်ခုခုကို ပြောင်းရွှေ့ချင်နေ တယ် မဟုတ်လား။

အဖြေ ။ ။ အေး... မင်းလက်ရှိလုပ်ကိုင်နေရတဲ့နေရာ အဆင် မပြေလို့ ပြောင်းချင်လျှင် ကိုယ်ပြောင်းလိုသည့်နေရာ အဝန်းအဝိုင်းထဲမှာ မင်း အလုပ်လုပ်တဲ့ ဝင်းထဲက သရက်ကိုင်း တစ်ထွာလောက်ကို ချိုးပြီးသွားစို့တဲ့ ထားလိုက်။ မုချမသွေ ပြောင်းကို ပြောင်းရမယ်။

အထက်ပါအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့နီးသည် မေးမြန်းထားခဲ့သော မေးခွန်းရှစ်ခုနှင့် ကျွန်ုပ်တို့မေးလိုသော မေးခွန်းကိုပါ ဖြေဆိုထားခဲ့ပြီး အောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့နီးသည် လက်မှတ်ထိုးပေးထားသည့်အတိုင်း အဖြေလွှာပေါ်မှာ ထိုးထားသည်။

နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်တို့၏ မေးမြန်းထားသော မေးခွန်းများအပေါ်မှာ ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်လာရမည့် အခက်အခဲများကို ကျော်လွှားဖြေရှင်းနိုင်စေရန် ရှောင်ရန်၊ ဆောင်ရန် ယတြာအစီအရင်များကို စာရွက်ပေါ်တွင် လိုက်လံမှတ်သားခိုင်းပြန်သည်။

ယင်းယတြာအစီအရင်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဘဝတစ်ခုလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သော အဖြစ်အပျက်များ ပေါ်ပေါက်လာပါက ကြိုတင်ကျင့်ကြံလုပ်ဆောင်နိုင်ရန် ဖော်ပြပေးထားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အသက်အပိုင်းအခြားလိုက် ကြုံတွေ့လာမည့် ပြဿနာများကို တားဆီးကာကွယ်နိုင်ရန် ယတြာအစီအရင်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ညစဉ်ညတိုင်း ပုတီးမှန်မှန်စိပ်ခိုင်းပြီး ရွတ်ဆိုရမည့် ဂါထာမှာ 'အရဟံ ဘဂဝါ သိဒ္ဓိအောင်' ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ယင်းဂါထာကို နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ပုတီး (၉)ပတ် စိပ်ရန် မှာကြားနေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဆောင်ထားရမည့် အဆောင်မှာ ဩဇာသားနှင့် ပြုလုပ်ထားသော လက်ညှိုးခန့်၍ လှော်တက်လေးဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ခုမှာ ဂုံညင်းဒိုးလေးတစ်လုံး ဖြစ်သည်။

နောက်အိမ်က ဘုရားစင်ပေါ်မှာ အမြဲတင်လှူကပ်ထားရမှာက ဘုရားဈေးမှာ ဝယ်လို့ရနိုင်သော ပစ်တိုင်းထောင်အရုပ်လေး ဖြစ်သည်။ အားလုံး မှာကြားဖြေပြီးနောက် ဘိုးတော်မှ အဆောင်များနှင့်ပတ်သက်၍ အောက်ပါအတိုင်း ပြုလုပ်ရန် ထပ်မံမှာကြားနေသည်။

“ဟောဒီ ... ဩဇာသားလှော်တက်လေးကို မင်းရဲ့ မွေးနေ့ဖြစ်တဲ့ အင်္ဂါနေ့ရောက်တိုင်း နံနက် (၉)နာရီတိတိအချိန်မှာ ဘုရားစင်ရှေ့မှာထိုင်

ငါးပါးသီလခံယူပြီးတာနဲ့ သတ္တဝါတွေအားလုံးကို မေတ္တာပို့ပြီးလျှင် မေတ္တာသုတ် ဖတ်တိုက်ကို တစ်ခေါက်ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ရမယ်။ အားလုံး ပရိတ် ကိစ္စပိစ္စ ပြီးသွားတာနဲ့ ရှေ့မှချထားတဲ့ အဆောင်တွေကို တစ်ခုချင်းစီကောက်ယူပြီး ဒီလိုရွတ်ဖတ်ပြောဆိုပြီး ဆောင်ထားရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ယထာဆုံး ယောဒီဩဇာသား လှော်တက်လေးကို ကောက်ကိုင်ပြီး ဘုရားကို အာရုံပြုနေရမယ်။ နောက်ပါးစပ်ကနေ တိုးတိုးလေး ရွတ်ဆိုရမှာက 'ငါ့လှေငါထိုး ပဲခူးရောက်ရောက်' လို့ အော်ဆိုနေချိန်မှာ ညာလက်မှာ ကိုင်မြှောက်ထားတဲ့ လှော်တက်လေးကိုလည်း ကိုးကြိမ်ကိုးခါ လှော်လျက် ရွတ်ဆိုပြီးသွားမှ မင်းညာဘက်အိတ်ကပ်ထဲမှာ အမြဲဆောင်ထားရမယ် နားလည်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နားလည်ပါတယ်”

“နောက်ယတြာအဆောင်က ခုံညင်းဒိုးလေးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထောင်ထားပြီး ညာလက်လေးနဲ့ မွတ်နေအောင် လှည့်ပေးနေချိန်မှာ ပါးစပ်ကနေ 'ဒိုးကလေးကို ပြိုင်မယ့်သူမပေါ်သေး' လို့ ရွတ်နေရမယ်။ ဒိုးကလေးလည်နေရာက ငြိမ်သက်သွားပြီ။ ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျသွားမှ ညာဘက်အိတ်ကပ်ထဲ ကောက်ထည့်ဆောင်ထားရမယ် ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ ... နောက်ဆုံးယတြာအဆောင်ကတော့ ဘုရားဈေးက ဝယ်လာတဲ့ ပစ်တိုင်းထောင်အရုပ်လေးကို ညာဘက်လက်နဲ့ ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ဘုရားစင်ရှေ့ဘက်ကို လွှင့်ပစ်ချလိုက်။ အဲဒီအချိန်မှာ ပါးစပ်ကနေပြီး 'ဘယ်သူလဲ့လဲ့ ... မလဲပေါင်။ ငါတို့ပစ်တိုင်းထောင်' လို့ အော်ဆိုနေရမယ်။ ပစ်တိုင်းထောင်ရုပ်လေး လှုပ်ယမ်းသွားနေရာက ငြိမ်သွားရင် ကောက်ပြီး ဘုရားစင်ပေါ်မှာ တင်လှူထားရမယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ပေးမှ မင်းမှာရှိနေတဲ့ အညံ့အချိန်တွေ လုံးဝကင်းစင်ပပျောက်သွားမယ်”

“ဘိုးတော် ... ဒီယတြာတွေကို နေ့တိုင်း လုပ်ပေးရမှာလား”

၁၂၆ စိုးဝေ

“မလိုပါဘူး... မင်း မွေးနေ့အင်္ဂါနေ့ကို ရောက်တိုင်း မှန်မှန်ပြု ကျင့် ဆောင်ရွက်ရမယ့် ယတြာအဆောင်နဲ့ နေ့စဉ်ပုတီးစိပ်ပေးရမယ့် ဂါထာ ကိုရွတ်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်တစ်ခါဝင်ရင် ကိုးရက်ပြည့်အောင် ဝင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... နားလည်သဘောပေါက်ပါပြီ”

ဤကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးတော်တင်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပြီး နောက် ပိုင်း ၎င်းပေးသော ယတြာအဆောင်များ၏ အစွမ်းအစကို စမ်းသပ်လိုသော စိတ်ဆန္ဒများ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာသည်။

လောလောဆယ် အဓိဋ္ဌာန်ကိုးရက်မဝင်မီ ပထမဆုံး မိမိဖြစ်ချင် လိုသော ဆန္ဒပြင်းပြနေသော လက်ရှိနေရာဌာနမှ ပြောင်းရွှေ့လိုသောနေရာ သို့ အမှန်တကယ် ပြောင်းနိုင် မပြောင်းနိုင်ကို ယတြာလုပ်ကြည့်ပြီး စမ်းသပ် ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ယင်းယတြာအစီအရင်မှာ သရက်ကိုင်းလေးတစ်ထွာခန့် ချိုးယူပြီး မိမိ ပြောင်းရွှေ့လိုသော အိပ်ဆောင်ထဲသို့ သွားရောက်ရိုက်ရန်သာ ဖြစ် သည်။

သို့သော်လည်း မိမိပြောင်းရွှေ့လိုသော အိပ်ဆောင်မှာ နေ့လယ် နေ့ခင်းအချိန် အိပ်ဆောင်ထဲဝယ် အကျဉ်းသားများနှင့် ရှုပ်ရှက်ခတ်နေသဖြင့် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဝင်ရိုက်ရန်မဖြစ်နိုင်ကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။

အကယ်၍ မိမိက သရက်ကိုင်းလေး ချိုးယူလာခဲ့ပြီး အိပ်ဆောင် ထဲ ဝင်ရိုက်စဉ် တစ်ယောက်ယောက်မှ အိပ်ဆောင်မှူးထံ သွားပြီး သတင်း ပို့နေလျှင် ခက်ချေမည်။

မည်သူဖြစ်ဖြစ် မိမိအိပ်ဆောင်ထဲဝင်လာပြီး ပြောင်းရအောင် ယတြာ အစီအရင်လုပ်လျှင် လက်ခံနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း ဘိုးတော်၏ ယတြာအစီအရင် လုပ်ဆောင်ခြင်းကို နေ့ရယ် ညရယ် သတ်မှတ်မထား သောကြောင့် ညဘက် လူခြေတိတ်ချိန်မှလုပ်ရန် ကြံရွယ်ခဲ့လေသည်။

ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း တာဝန်မှူးတာဝန်ကျသော နေ့တွင် ကျွန်ုပ် လုပ်ငန်း အကောင်အထည်ဖော်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ် တာဝန်မှူးတာဝန်ယူရသော ညဘက်ကြီးအချိန် အိပ်ဆောင်များ၊ တိုက်ခန်းများ၊ မျှော်စင်ကင်းများကို လှည့်လည်စစ်ဆေးနေသည်။ ထိုသို့ အိပ်ဆောင်များထဲ ကင်းစစ်ဝင်နေချိန်ဝယ် အိပ်ဆောင်အနေအထားကို လေ့လာအကဲခတ်နေသည်။

ညဘက်ပိုင်းဖြစ်သော်လည်း အိပ်ဆောင်ဝင်းကြီးထဲတွင် ညကင်းတာဝန်ကျဝန်ထမ်းများမှာ အကျဉ်းသားများနှင့် အထဲအပြင်ထိုင်ပြီး စကားပြောနေသဖြင့် လုပ်ခွင့်မသာဘဲ ဖြစ်နေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ညဉ့်နက်ပိုင်း နောက်တစ်ကြိမ် ကင်းထစ်မှ လုပ်ဆောင်ရန် အရင်ဆုံးကင်းစစ်ရင်း သရက်ပင်များကို လိုက်ရှာကြည့်နေရသည်။ ညဘက်ပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ် တာဝန်ကျသော ဖိနပ်ချုပ်ရှိရာ အလုပ်ကြီးဘက်ဝင်းမှာ သော့ခတ်ပိတ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ဆောင်များဆီ ကင်းလှည့်လည်စစ်ဆေးနေရင်း သရက်ပင်၏ သရက်ကိုင်း ခပ်နိမ့်နိမ့်ရှိမည့်အပင်ကို ကျီးကန်းတောင်းမှောက်ရှာဖွေနေရသည်။

မိမိ မြင်တွေ့ထားသော သရက်ပင်ရှိရာ အိပ်ဆောင်ကို မှတ်သားထားပြီး ကင်းစစ်ဆေးရာမှ ဘူးတံခါးဆီ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း မိမိ ယခုလို တာဝန်မှူးကျနေချိန်မှာ ယင်းကိစ္စကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်မှသာ ဖြစ်နိုင်မည်ကို အမျိုးမျိုး စဉ်းစားအကြံထုတ်နေရင်း တာဝန်မှူးခုတင်လေးမှာ လဲလျောင်းအနားယူနေသည်။

“ဒေါင် . . . ဒေါင် . . . ဒေါင် . . . ဒေါင်”

ဗဟိုဂါတ်မကြီးအပေါ်ထပ်ဆီမှ ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးမည့် နာရီမောင်းသံချောင်းခေါက်သံ ကြားလိုက်ရမှ လှဲနေရာကနေ အမြန်ထလိုက်သည်။ ဘာလိုလိုနှင့် ညဉ့်နက်ပိုင်းသို့ရောက်နေပြီ။ မိမိကိစ္စက ယခုထိတိုင် အကောင်အထည် မဖော်နိုင်သေးဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“အင်း . . . ဆယ့်နှစ်နာရီ မောင်းတောင် ထိုးပြီးသွားပြီ။ ငါ ဒီညမှ လုပ်ဖြစ်ရင်ခက်မယ်။ ဒုတိယကင်းစစ်ချိန် ဝင်စစ်ဆေးရင်း မဖြစ်ဖြစ်အောင် ထုပ်ရမယ်”

ဟု စိတ်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ခုတင်ပေါ်မှ ထကာ ရှူးဖိနပ်ကို ကောက်ဝတ်လိုက်သည်။ ခုတင်တိုင်မှာ ချိတ်ထားသော ဖရီးဂျက်ကတ်အင်္ကျီကို ကောက်ဝတ်ကာ ခေါင်းအုံးဘေးနားမှ သုံးတောင့်ထိုး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ယူကာ တံခါးကြီးထဲ ဆင်းလာလေသည်။ တံခါးစောင့်ကို သော့ဖွင့်ခိုင်းပြီး ဘူးတံခါးလေးဖွင့်ကာ ထောင်ကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ယံအချိန် ထောင်ကြီးတစ်ခုလုံး အိပ်မောကျနေသည်။ ဘာအသံဗလံမှ မကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့ နေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အုတ်ရိုးပတ်ပတ်လည်ရှိ မျှော်စင်ကင်းများဆီသို့ သွားရောက်စစ်ဆေးမည့် အစီအစဉ်ကို ဖျက်ကာ အိပ်ဆောင်များဆီ ခြေဦးလှည့်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ် စောစောပိုင်းအချိန်က မှတ်သားထားခဲ့သော အိပ်ဆောင်အမှတ် (၅) ထောင်ကျဆောင်ဝင်းထဲကို ကပျာကသီ ဝင်လိုက်သည်။ ညကင်းတာဝန်ကျနေခဲ့သော ကင်းသမားသည် အကျဉ်းသားများ ထမင်းစားသည့် စားပွဲခုံရှည်ကြီးပေါ်တွင် ကောင်းစွာ အိပ်စက်နေသည်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

ယင်းသို့ အခွင့်သာခိုက် ကျွန်ုပ်လည်း အိပ်ဆောင်ဘေးမှာ ပေါက်နေသော သရက်ပင်အိုကြီးအောက်သို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ သရက်ကိုင်းမှာ လက်တစ်ဖောင်ခန့်အမြင့်မှာ ရှိနေသောကြောင့် အရှိန်နှင့် ပြေးခုန်ဆွဲချလိုက်လေသည်။

မိမိ လိုအပ်သောသရက်ကိုင်း အရွယ်အစားခန့် ချိုးယူရန် သရက်ကိုင်းများကို ချိုးပစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ တစ်ထွာခန့် လက်နှင့် တိုင်းထွာပြီး ချိုးလိုက်သည်။ ယင်းသရက်ကိုင်းလေးကို ဖရီးဂျက်ကတ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ

သို့ ထည့်ကာ စားပွဲပေါ်အိပ်နေသော တာဝန်ကျဝန်ထမ်းကို ကင်းဆက်စေရန် နှိုးလိုက်သည်။

ထို့နောက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး တဝင်းဝင်းထိုးကြည့်ကာ အခြားအိမ်ဆောင်ဘက်ဆီ ကင်းစစ်ဆေးရန် ဆက်ထွက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ပြောစွဲချင်သော အာသီသရိုနေသည့် အမှတ် (၁) အိပ်ဆောင် အချုပ်ဆောင်အသားအယာ ဝင်လာခဲ့လေသည်။

အချုပ်ဆောင်ဝင်းထံရှိ ညကင်းတာဝန်ကျမှလည်း ထမင်းဆန်တန်းလျားပေါ်မှာ အိပ်နေပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ကိစ္စ မြန်မြန်ပြီးပြတ်သွားစေရန် အိတ်ကပ်ထဲမှ သရက်ကိုင်းလေးကိုထုတ်ပြီး ရိုက်ချလို့ ရနိုင်မည် မြေနေရာကို လိုက်လံရှာဖွေနေသည်။

အကျဉ်းသားများ ရေချိုးသည့် အုတ်ကန်ကြီးဘေးနားရှိ မြေကြီးမှာ ခပ်ပျော့ပျော့ဖြစ်နေသောကြောင့် ယင်းနေရာမှာ သရက်ကိုင်းလေးကို ထောက်ကာ လက်ထဲမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် မြေမြှုပ်သွားသည်ထိ ရိုက်ချနေသည်။

“ဆရာ ... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ရုတ်တရက် အနောက်ဘက်ဆီမှ ကင်းသမားသည် နှိုးလာပြီး မြန်းလိုက်သံကြောင့် လန့်ဖျပ်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဟာကွာ ... ငါ့ခြေထောက် ဗွက်နင်းမိလို့ ငုံ့ပြီးရေဆေးနေတာပဲ အိတ်ကပ်ထဲက ဘောလ်ပင်ထွက်ကျသွားလို့ ကောက်နေတာပဲ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့”

ကျွန်ုပ်မှာ ကင်းသမားကို ခပ်တည်တည် ပြောဆိုလိုက်ပြီးနောက် အိပ်ဆောင်ကြီးပတ်ပတ်လည်ကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးထိုးကာ ကင်းလျှောက်နေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ဒီညမှာ မိမိမျှော်မှန်းနေသော အကြံအစည်အမြောက်အောင် မြင်သွားသဖြင့် ကျိတ်ဝမ်းသာနေကာ ထောင်ဝင်းကြီးထဲ ကပ်လှည့်လည် စစ်ဆေးနေလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး နောက်တစ်လခန့် ကြာသော အခါ အကျဉ်းထောင်အရာရှိများ၏ ခြောက်လတစ်ကြိမ် ရာထူးနေရာ အပြောင်းအရွှေ့ အမိန့်စာ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

လက်ရှိအိပ်ဆောင်များတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြသော အရာရှိ ထောင်မှူးများသာ အိပ်ဆောင်နေရာချင်း ပြောင်းလဲတာဝန်ထမ်းဆောင်ရသော အမိန့်စာဖြစ်နေပြီး ကျွန်ုပ်မှာတော့ မပြောင်းရဘဲ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲသာ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ် ကျသွားခဲ့သည်။ မိမိနာမည်ပြောင်းရွှေ့မိန့်ထဲမှာ မပါလာသဖြင့် ဘိုးတော်၏ ဟောချက်ကြီးမှာ တက်တက်စင်အောင် လွဲနေသည်။ မိမိ မေးမြန်းထားသော မေးခွန်းများထဲမှ အဖြစ်နိုင်ဆုံး အလွယ်ကူဆုံး ယတြာအစီအရင်ကို ပထမဆုံး စမ်းသပ်ကြည့်ချိန်ဝယ် လွဲမှားသွားခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဘိုးတော်နှင့် ထပ်မံတွေ့ဆုံပြီး မေးမြန်းနိုင်ရန် နောက်တစ်နေ့ ထောင်ဖွင့်ပြီးချိန်ဝယ် သွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့လေသည်။ ဘိုးတော်မှာ မျက်နှာသစ်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြုရန် ပြင်ဆင်နေခိုက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာနေသည်ကို လှမ်းမြင်သွားသဖြင့် လှမ်းနှုတ်ဆက်နေသည်။

“ဆရာစိုး ... ကျွန်တော် လုပ်ခိုင်းထားတဲ့ ယတြာတွေ လုပ်ဖြစ်လား”

“လုပ်ခဲ့ပါပြီကော ... ဘိုးတော်ရယ်။ ဘိုးတော် ဟောချက်နဲ့ လွဲနေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ... ဘိုးတော်ရဲ့။ ဘိုးတော် ပြောတဲ့အတိုင်း သရက်ကိုင်းကို သွားစိုက်ခဲ့တာ။ အပြောင်းအရွှေ့ အမိန့်စာထွက်တော့ ကျွန်တော့်နာမည်မပါဘဲ ကျန်ခဲ့တယ်”

“သရက်ကိုင်းကို ဘယ်လိုများ စိုက်ခဲ့လို့လဲ”

“ဘိုးတော်ပြောသလို ထောင်ကျဆောင်ထဲက သရက်ကိုင်းချိုးပြီး အချုပ်ဆောင်ထဲမှာ သွားစိုက်ခဲ့တာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျား တာဝန်ကျနေတဲ့နေရာက သရက်ကိုင်းကို မချိုးလာဘဲ ထောင်ကျဆောင်က သရက်ကိုင်းကို သွားချိုးရတာလဲ”

“ကျွန်တော် တာဝန်ကျတဲ့ ဖိနပ်ချုပ်စတိုဝင်းကြီးက ညနေဘက် အလုပ်သိမ်းပြီးထဲက သော့ခတ်ပိတ်ထားလို့ပါ”

“ဒါဆို ခင်ဗျား သရက်ကိုင်းချိုးယူခဲ့တဲ့ ထောင်ကျဆောင်က ထောင်မှူးနဲ့ ခင်ဗျား သရက်ကိုင်း သွားစိုက်ခဲ့တဲ့ အချုပ်ဆောင်က ထောင်မှူးတွေက အပြောင်းအရွှေ့မှာ ပါလား”

“ပါတာပေါ့... ဘိုးတော်ရယ်။ ကျွန်တော် သရက်ကိုင်း ချိုးယူခဲ့တဲ့ ထောင်ကျဆောင်က ထောင်မှူးဦးညွန့်သိန်းက ကျွန်တော် သရက်ကိုင်း သွားစိုက်ခဲ့တဲ့ အချုပ်ဆောင်က ထောင်မှူးဦးချိုဖိအောင်နဲ့ နေရာချင်းလဲပြီး ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြတယ်”

“ဒါဆို... ကျုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ယတြာအစီအရင်က မှန်နေတယ်လေ”

“ဗျာ...”

“ဟုတ်တယ်လေ... ခင်ဗျားဘာသာ ယတြာအချေးများပြီး လုပ်ခဲ့တော့ ကြားက ထောင်မှူးနှစ်ယောက် နေရာအချိန်အပြောင်း ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ဟိုက်... သေပြီဆရာ”

သည်တော့မှ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ယတြာကို ပြန်လည်သုံးသပ်ကြည့်မိတော့သည်။ မိမိ ထောင်ကျဆောင်ထဲဝင်ကာ သရက်ကိုင်းကို ချိုးယူလာခဲ့ပြီး အချုပ်ဆောင်ထဲမှာ သွားရောက်စိုက်ထားခဲ့သည်။

ယင်းကဲ့သို့ မိမိ ယတြာအစီအရင်ကို ပြီးစလွယ်လုပ်လိုက်ကာ ယတြာ ချေးများခဲ့ခြင်းကြောင့် မိမိနေရာပြောင်းရမည့်အစား ကြားမှ ထောင်မှူးနှစ်ယောက်သာ နေရာအပြောင်းအရွှေ့ ဖြစ်သွားသည်။

ယင်းကိစ္စအပေါ် ကျွန်ုပ်သည် နှုတ်ပိတ်မနေဘဲ အမြဲတမ်း အာချောင်တတ်သည့် ဝါသနာအလျောက် ထောင်ပိတ်ကျသည့်တစ်နေ့ အရာရှိများ ဆုံချိန်ဝယ် ဖွင့်ပြောခဲ့လေသည်။ ထိုအခါ မူလအချုပ်ဆောင်မှာ တာဝန်ကျပြီး စိန်ကျနေသော ထောင်မှူးချိုဖိအောင်မှာ ကျွန်ုပ် လက်ချက်ကြောင့် သူပြောင်ခံရသည်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ ထိုးမယ်ကြိတ်မယ် တကဲကဲ ဖြစ်နေရှာသည်။

“ဘိုးတော်... ဒါဆို ကျွန်တော့် အပြောင်းအရွှေ့က မပါတော့ဘူးပေါ့”

“မပူပါနဲ့... ပြောင်းကို ပြောင်းရမှာပါ။ ဒီတစ်ခါပြောင်းရမယ့် နေရာက ရန်ကန်မြို့ကြီးထဲကိုပဲ...”

“ဗျာ... မဖြစ်နိုင်တာပဲ ဘိုးတော်ရယ်။ ကျွန်တော်တို့ အရာရှိတွေ အပြောင်းအရွှေ့ အမိန့်စာက ခြောက်လတစ်ကြိမ်ပဲ အမိန့်ထုတ်တာလေဗျာ”

“အင်း... ပြောင်းတာကတော့ ပြောင်းကိုပြောင်းရမယ့် အချိန်ပဲ”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ယတြာ ထပ်လိုက်လိုက်ရမလား”

“မလိုတော့ဘူး... ခင်ဗျားကို ခိုင်းလိုက်ရင် စောစောကလို အလွဲလွဲ အချော်ချော် ဖြစ်နေမယ်။ ကျုပ်ပဲ ကြည့်လုပ်ပေးမယ်”

ကျွန်ုပ်လည်း မယုံရဲ ယုံရဲ စိတ်မသက်မသာဖြင့် ဘိုးတော်ထံမှ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် အံ့ဩဖွယ်ရာ သတင်းထူးသတင်းဆန်းကြီးကို ထောင်ထဲဝယ် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကြားလာနေရသည်။

ယင်းမှာ ဟိုးရှေးခေတ်ကာလက ဖွင့်လှစ်ခဲ့သော ရန်ကုန်ထောင်ကြီးကို ဖျက်သိမ်းပစ်ပြီး ဆင်ခြေဖုန်းရပ်ကွက်လိုနေရာမျိုးမှာ နေခဲ့သော အင်းစိန်ဗဟိုအကျဉ်းထောင်ကြီးကိုသာ ဆက်လက်ဖွင့်ခဲ့သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် အင်းစိန်ထောင်ကြီးထဲမှ အချုပ်သားများ မြို့နယ် အသီးသီးသို့ ရုံးထုတ်ရာတွင် ထောင်အပြန်နေောက်ကျပြီး ညနေမိုးချုပ်မှ ပြန်

ရောက်နေ၍ အသွားအလာလွယ်ကူစေရန် ရန်ကုန်ထောင်ဟောင်းကြီးကို မပျက်ရသေးဘဲ ကျန်နေသော အိမ်ဆောင်ဟောင်းကြီးကို ပြင်ဆင်ထားနိုင်ပါသည်။ ဤသို့ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး၏လမ်းညွှန်ချက်ဖြင့် ရန်ကုန်ထောင်ဟောင်းကြီးကို ပြန်လည်မွမ်းမံပြင်ဆင်ရန် စီစဉ်ရလေတော့သည်။

ထိုအခါ အင်းစိန်ထောင်မှ ထောင်မှူးကြီး ဦးတင်ရွှေသည် အကျဉ်းသား (၅၀)ယောက်ကို ဘုတ်ထုတ်စေပြီး ကျွန်ုပ်အား ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲပြီး လုပ်ဆောင်ရန် တာဝန်ပေးလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း နံနက်တိုင်း အင်းစိန်ထောင်ကြီးထဲမှ အကျဉ်းသား (၅၀)ယောက်ကို ဘုတ်လိုက်ဝန်ထမ်းငါးဦး လက်သမားဆရာကြီး ဦးမြမောင်နှင့် အတူသွားရောက် လုပ်ကိုင်နေခဲ့သည်။

မကြာမီ ရန်ကုန်ယာယီ အချုပ်စခန်းကြီးအား ဖွင့်လှစ်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း ပြောင်းရွှေ့မည့် အချုပ်သားများ၏ ရိက္ခာကို အဆင်သင့်ကြိုတင်စီစဉ်ထားနိုင်ရန် ထောင်မှူးဦးစောလှိုင် (စာရေးဆရာ ဗဟိုစော) ဆိုသူအား ဝန်ထမ်းနှစ်ဦးနှင့် ရိက္ခာပစ္စည်းများကို သယ်ဆောင်ကာ စေလွှတ်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲဝယ် အောင့်သီးအောင့်သက် ဖြစ်ပေါ်ခံစားရသည့် ယာယီ အချုပ်ဆောင်ကြီးကို အကျဉ်းသား (၅၀)ယောက်ဖြင့် နေ့စဉ်ဘုတ်ထုတ်ကာ သွားရောက်ပြင်ဆင်ခဲ့ရသော်လည်း တကယ်တာဝန်ပေးသော အခါ အခြားတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲဝယ် ဘိုးတော်၏ ဟောချက်လွှဲမှားခဲ့ပြီဟု မတင်မကျ ခံစားနေရသည်။ ယင်းကိစ္စကို ဘိုးတော်အား သွားပြန်မေးနေလျှင်လည်း ကျွန်ုပ်ကို ပြောင်းရမည်ပဲ ပြောနေမည်။

ဒါကြောင့် စိတ်ထဲ တနံ့နံ့ခံစားနေရသောကြောင့် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ ထောင်မှူးကြီးအား ဇွတ်တက်ပြောရန် စိတ်ကို ဒုန်းဒုန်းချမှတ်လိုက်သည်။ ထိုခေတ်အခါက အကျဉ်းထောင်ကြီးများတွင် ထောင်မှူးကြီး၏ ပါဝါ

သည် လွန်စွာ ကြီးထွားလှသည်။ ထောင်တစ်ထောင်၏ ဒုတိယတာဝန်ခံဖြစ်နေသဖြင့် မည်သူမျှ အနီးကပ်တိုက်ရိုက်စကားပြောဆိုခွင့် မရှိချေ။ ထောင်မှူးကြီးဆိုသည့် ရာထူးအရှိန်အဝါ ကြီးမားချိန်ဝယ် အကျဉ်းသားများမပြောနှင့် အောက်လက်ထောင်မှူးနှင့် အခြားအဆင့်များထိ မော်မကြည့်ရဲအောင် ထိုင်ကြီးမားလွန်းလှသည်။

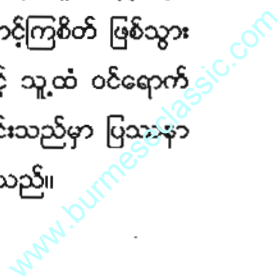
ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကြီးအနီးအပါးသို့ ချဉ်းကပ်နိုင်ရန် မည်သို့မျှ မလွယ်ကူသောကြောင့် ဘိုးတော် ဟောကြားချက်အတိုင်း မှန်ကန်နေပါက ထိုနေရာသို့ ရောက်ကိုရောက်ရမည်ဟု အခိုင်အမာ ယုံကြည်စိတ်ကို ခြေထားလိုက်လေသည်။

မိမိ လုပ်နိုင်မည့် တတ်နိုင်မည်မှာ ဘိုးတော်ပေးထားသော ယတြာအထိအရင်ကို ယုံကြည်စွာ လိုက်နာဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် ယတြာပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရန် မိမိမွေးနေ့အင်္ဂါနေ့ကို ရွေးချယ်လိုက်ပြီး နေ့စဉ်သတ်သတ်လွတ် (၉)ရက်စားကာ ယောဂီရောင်အင်္ကျီ လုံချည်ကို လဲလှယ်သတ်ဆင်လိုက်ပြီး ညဘက်တွင် 'အရဟံ ဘဂဝါ သိဒ္ဓိအောင်' ဂါထာဖြင့် အင်္ဂါဌာန်ပုတီးစိပ်ကာ ကျင့်ကြံအားထုတ်နေခဲ့သည်။

(၉) ရက်မြောက်သည်နေ့ နံနက်ပိုင်း ကျွန်ုပ် တာဝန်ကျနေသော အချုပ်စတိုရုံးသို့သွားရန် ထောင်ထဲ ဝင်လာလေသည်။ ကျွန်ုပ် ဘူးတံခါးကြီးထဲ ဝင်စဉ် ...

"ဆရာ ... ထောင်မှူးကြီးက ဆရာလာရင် သူ့ကို လာတွေ့ပါ။"

ကျွန်ုပ်မှာ မိမိတာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော ဖိနပ်ချုပ်စတိုမှားများ ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်၍ ရုံးတက်ခိုင်းသည်ဟု စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ် ဖြစ်သွားလေသည်။ ထောင်မှူးကြီးသည် တော်ရုံတော်ရုံကိစ္စဖြင့် သူ့ထံ ဝင်ရောက်အမှုဆိုင်ရန် မလွယ်ကူပေ။ ယခု မိမိကို 'လာတွေ့ခိုင်းသည်မှာ ပြဿနာတစ်ခုခုရှိနေ၍ ဖြစ်မည်ဟု စိတ်ထဲဝယ် ထင်သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ထောင်မှူးကြီးထံမှ လာရောက်တွေ့ဆုံပါဟု အခွင့်အာဏာရထားသဖြင့် ခပ်ရဲရဲ စိတ်ကိုမွှေးကာ ရုံးခန်းဝဆင်ဝင်တံခါးလေးကို အသာအယာတွန်းဖွင့်ပြီး ရုံးခန်းထဲဝင်သွားသည်။ ထောင်မှူးကြီးအား အရိုအသေပေး အလေးပြုလိုက်စဉ် ထောင်မှူးကြီး ဦးတင်ရွှေ၏ မျက်နှာဖောင်းဖောင်းကြီးမှ ပြုံးကြည့်နေသည်မှာ လမ်းကြီး ထွန်းလင်းတောက်ပသလို ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ ... ဗိုလ်စိုးဝေ၊ ခင်ဗျားအတွက် အမိန့်စာ ... ရော့ ...”

ကျွန်ုပ်လည်း မည်သည့်အမိန့်စာများ ဖြစ်နေမလဲဟူသော အတွေးဖြင့် လှမ်းယူဖတ်ကြည့်နေမိသည်။ အမိန့်စာမှာ ကျွန်ုပ်အား အချုပ်ရုံးတာဝန်ခံအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရန် ရန်ကုန်ယာယီအချုပ်စခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့သော အမိန့်စာ ဖြစ်နေသည်။

“ခင်ဗျား ... လက်ရှိဖိနပ်ချုပ်စတိုကို အခြားထောင်မှူး တစ်ယောက် လက်ခံဖို့ အမိန့်စာထုတ်ပေးမယ်။ လောလောဆယ် စာရင်းဇယားတွေကို လွှဲပြောင်းဖို့ အမြန်ဆုံး စီစဉ်ဆောင်ရွက်ထားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ထောင်မှူးကြီး၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ပဲ စလုပ်ထားလိုက်ပါ့မယ်”

ဟု အာမာန်နှောကာ ကျွန်ုပ် တာဝန်ကျနေသော ဖိနပ်ချုပ်စတိုသို့ အမြန်ဆုံး သွားရောက်စီစဉ်ရန် ထောင်ကြီးထဲ ဝင်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ရုံးမှာ ဗာရာအဖြစ် တာဝန်ပေးခိုင်းထားသော စာရေးဆရာ အောင်ပြည့်၊ ထွန်းသွင်၊ စာရေးဆရာ မောင်ဖေငယ်၊ မြင့်အောင်နှင့် စာရေးဆရာ ကာဠာတို့အား စာရင်းဇယားများကို အမြန်ဆုံးပြီးစီးအောင် လုပ်ထားကြရန် မှာကြားနေလေသည်။

သည်တော့မှ ဘိုးတော်တင်ဦးဟောကြားချက်များမှာလည်း ဒက်ထီအောင် မှန်ကန်နေကြောင်း သိရှိခဲ့ရလေတော့သည်။ ယခုလို ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သောနေရာမှာ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ့သော နေရာဒေသမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ရန်ကုန်ထောင်ကြီးသည် ဖျက်သိမ်းခဲ့ပြီးမှ အသစ်ထပ်မံပြန်လည်ဖွင့်လှစ်ခဲ့ရသည်။ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်လိုနေရာမျိုးမှာရှိနေသော အင်းစိန်ထောင်ကြီးမှ မြို့ထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့ရမည်ဆိုသော ဘိုးတော်တင်ဦး၏ ဟောချက်အတိုင်း အတိအကျမှန်ကန် နေခဲ့လေတော့သည်။

နောက်ထပ် မေးမြန်းထားသော မေးခွန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ မှန်ကန်မှုရှိကြောင်း အလျဉ်းသင့်လျှင် ဆက်လက်တင်ပြရေးသားသွားပါဦးမည်။

ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်အကိုင်နှင့် ပတ်သက်၍ အပြောင်းအရွှေ့ကိစ္စမှာ ဘိုးတော်ဟောသည့်အတိုင်း မှန်ကန်မှုရှိနေသည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင်းနေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ရမည်ဆိုသည့်အတိုင်း မြို့တွင်းနေရာဖြစ်သော ဘုန်းကြီးလမ်းနှင့် စိန်ဂျွန်းလမ်းထောင့်တွင် ရန်ကုန်ယာယီအချုပ်စခန်း (ယခင် ရန်ကုန်ထောင်ဟောင်းနေရာ)သို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ရလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် မိသားစုနေထိုင်ရမည့် ဝန်ထမ်းအိမ်ရာသည်လည်း ယခင်ထောင်ဟောင်းကြီး ဝန်ထမ်းလိုင်းများ ဖျက်သိမ်းပစ်စဉ် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဗဟိုစည်ရပ်ကွက်ထိပ်ရို နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးမှာ ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းအိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်တွင် အကျဉ်းဦးစီးဌာန၊ ရုံးချုပ်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော စာရေးကြီးနှစ်ဦး နေထိုင်သည်။ ထိုစဉ်က အကျဉ်းဦးစီးဌာနရုံးချုပ်သည် လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းပေါ်တွင် တည်ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် စာရေးဆရာဗဟိုစောအမည်ခံ ထောင်မှူးကြီး ဦးစော လှိုင်တို့နှစ်ဦးသည် အိမ်ကြီး၏ အောက်ထပ်နှစ်ခန်းတွင် အတူတူနေထိုင်ကြ ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ထောင်မှူးနှစ်ဦးစလုံးမှာ ရန်ကုန်ယာယီအချုပ်စခန်း တွင် အတူတူတာဝန်ကျနေကြသူများ ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ထောင်မှူးနှစ်ယောက် မိသားစုတွင် သားလေးတစ်ဦးစီ မွေးဖွားထားခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ်၏ သားလေး မောင်ဗိုလ်ဗိုလ်သိမ်းမှာ အသက် (၃)နှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသဖြင့် မော်တင်လမ်းထိပ်ရှိ မူကြိုကျောင်းမှာ ကျောင်း ထားခဲ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး နေထိုင်သော ဗဟိုစည်အိမ်ရာနှင့် ရန်ကုန် ယာယီအချုပ်စခန်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းနှင့် စိန်ဂျွန်းလမ်း ကျောချင်းကပ် ထောင်ဟောင်းနေရာနှင့် လမ်းသာခြား၍ လမ်းလျှောက်သွားရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်ယာယီအချုပ်စခန်းတွင် အချုပ်ရုံးတာဝန်ခံ အဖြစ် တာဝန်ယူရ၍ ဦးရေးတာဝန်ယူရသည်။ ဦးစောလှိုင်မှာ ထောက် တာဝန်ခံ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့အထက်တွင် တာဝန်ခံအရာရှိအဖြစ် ထောင် မှူးကြီး ဦးတင်ဦးဝင်းမှ ဆောင်ရွက်သည်။

ကျွန်ုပ်၏ လုပ်ငန်းတာဝန်မှာ အင်းစိန်ဗဟိုအကျဉ်းထောင်မှနေ ရန်ကုန်ယာယီအချုပ်စခန်းသို့ ရုံးထွက်ရန် ပြောင်းရွှေ့လာသော အချုပ်သား များကို နေ့စဉ် မြို့နယ်တရားရုံးများဆီသို့ အချိန်မီ ရုံးထွက်နိုင်ရန် စီစဉ်ပေး ရသည်။

ယင်းအချုပ်သားများကို ရုံးထွက်မည့်ရက် သုံးရက်စာကို လက်ခံ ပေးရသည်။ တနင်္လာနေ့၊ အင်္ဂါနေ့၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ရုံးထွက်ကြရမည့် အချုပ် သားများကို စနေနေ့မှာကတည်းက ရဲအချုပ်ယာဉ်ကားပြာကြီးဖြင့် အင်းစိန် အကျဉ်းထောင်မှ ပြောင်းရွှေ့ပေးထားသည်။

တစ်ဖန် ကြာသပတေးနေ့ သောကြာနေ့တွင် ရုံးထွက်ကြရမည့် အချုပ်သားများကို ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် အင်းစိန်အကျဉ်းထောင်မှ ပြောင်းရွှေ့ပေး လေသည်။

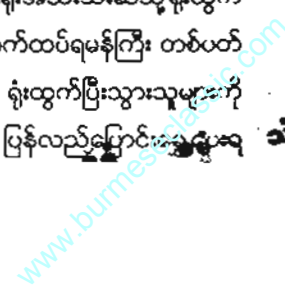
ထိုသို့ ပြောင်းရွှေ့ရာတွင် ရုံးထွက်ပြီးသွားသော အချုပ်ဟောင်းများ ကို ဗုဒ္ဓဟူးနေ့အပြန်တွင် ပြန်ပို့ပေးရသည်။ ထို့တူ ကြာသပတေး၊ သောကြာ မှာ ရုံးထွက်ပြီး သွားသော အချုပ်ဟောင်းများကို စနေနေ့မှာ ပြန်ပို့ပေးရ သည်။

များသောအားဖြင့် အချုပ်သားများ တစ်ခါတစ်ခါ ရုံးထွက်ရလျှင် (၅၀၀)ယောက်ခန့် ရှိသည်။ ရန်ကုန်ထောင်ဟောင်းကြီး၏ လက်ကျန်အိမ် ဆောင်ကြီးကို သုံးခန်းအပေါ်အောက်မှာ ယောက်ျားအချုပ်သားများကို ထား ခိုပြီး ကျန်တစ်ခန်းနေရာကို အပေါ်ထပ် အောက်ထပ် သွပ်ပြားများဖြင့် လုံလုံခြုံခြုံ ကာကွယ်ထားပြီး အမျိုးသမီးအချုပ်သူများကို သီးသန့်ခွဲထား လေသည်။ အိမ်ဆောင်ကြီးတစ်ခုလုံးကို သွပ်ပြားများဖြင့် ဝိုင်းပတ်ကာရံ ထားလေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ အချုပ်ရုံးထုတ် တာဝန်ခံဖြစ်သောကြောင့် ယာယီအချုပ် စခန်းထဲမှာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားသော အချုပ်သား အချုပ်သူများကို နေ့စဉ် မြို့နယ်တရားရုံးအသီးသီးသို့ အချိန်မီ ရုံးထွက်နိုင်အောင် စီစဉ်ပေး နေရသည်။

ရဲလမ်းကြောင်း တာဝန်ခံရဲအုပ်ကြီးဦးစိန်မောင်နှင့် ညှိနှိုင်း၍ မြို့နယ် တစ်ခုချင်းစီသို့ ရုံးထွက်ရမည့် အချုပ်သား၊ အချုပ်သူများ၏ ချုပ်ရမန်နှင့် တကွ လူဦးရေ အတိအကျ လွှဲပြောင်းပေးရသည်။

အထက်မှာဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း တရားရုံးအသီးသီးဆီသို့ ရုံးထွက် ပြီးသွားသော အချုပ်သား အချုပ်သူများအား နောက်ထပ်ရမန်ကြီး တစ်ပတ် ထိ ရုံးချိန်းလိုက်၍ တနင်္လာ၊ အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ရုံးထွက်ပြီးသွားသူများကို ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် အင်းစိန်ဗဟိုအကျဉ်းထောင်သို့ ပြန်လည်ပြောင်းရွှေ့ပေးရ သည်။

၁၄၀ စီးဝေ

ထို့တူ ကြာသပတေး၊ သောကြာနေ့ ရုံးချိန်ပြီးသွားသော အချုပ်
သား အချုပ်သူများကို စနေနေ့တွင် ပြန်လည်ပြောင်းရွှေ့ခြင်း ဆောင်ရွက်
ရသည်။

ယင်းသို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရုံးထုတ်ပေးနေရသောကြောင့် တနင်္ဂနွေ
တစ်ရက်သာ အားလပ်ခွင့်ရလေသည်။ သို့ပါသောကြောင့် ရန်ကုန်ယာယီ
အချုပ်စခန်းတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော ထောင်မှူးနှစ်ဦးတည်းသာ
ရှိသဖြင့် တစ်ရက်ခြား တာဝန်မှူးတာဝန် ထမ်းဆောင်ကြရသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းရုံးထုတ်လုပ်ငန်းများကို တာဝန်ယူဆောင်
ရွက်နေရသလို ညနေ ရုံးပြန်လာသည့် အချုပ်သား၊ အချုပ်သူများကိုလည်း
တံခါးထဲတွင် လမ်းကြောင်းတာဝန်ခံရဲများထံမှ ရမန်နှင့် လူကို တိုက်ဆိုင်
စစ်ဆေးပြီး လက်ခံရသည်။

ယခုလို အချုပ်ရုံးတာဝန်ဝတ္တရားများကို လက်ခံဆောင်ရွက်နေရ
သောကြောင့် နေ့စဉ် အလုပ်များနေသည်။ အားလပ်ရက်မှာလည်း တနင်္ဂ
နွေ တစ်ရက်သာ အားလပ်ခွင့်ရသလို ထောင်ထဲသို့ တစ်ရက်ခြား တာဝန်
မှူးတာဝန် ဝင်နေရသည်။

[၄]

ထိုစဉ် ကာလမှာပဲ ကျွန်ုပ်တို့ ထောင်မှူးအဆင့် ရှိသူများကို
ထောင်မှူးကြီးရာထူးသို့ တိုးမြှင့်ပေးမည့် ရာထူးစာမေးပွဲကို ကျင်းပပေးမည်
ဟု ရုံးချုပ်မှ စာဝင်လာသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း မိမိဘဝ တိုးတက်အောင်မြင်ကြီးပွားရန်
အားလှည့်အားထားနေလေသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း ရုံးလုပ်ငန်းတာဝန်များ
ကို အခါမလပ် ဆောင်ရွက်နေရသလို ရာထူးတိုးမြှင့်ရေး စာမေးပွဲဖြေဆိုနိုင်
ရန်လည်း ဌာနဆိုင်ရာ နည်းဥပဒေ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများကို လေ့လာဖတ်ရှု
ဖတ်သားနေသလို ပြင်ပမှ ဗဟုသုတမေးခွန်းများကို ဖြေဆိုနိုင်ရန် ကျက်
စေ့နေရသည်။

ထိုအချိန်မှာ ကျွန်ုပ် ထောင်မှူးသင်တန်းအောင်မြင်ခဲ့ပြီး ထောင်မှူး
ထောင်ခန့်ထားသည့် (၁၅-၁၂-၇၅)နေ့မှ စရေတွက်လျှင် ယခု ၁၉၇၈ ခုနှစ်
အတွက် လုပ်သက်သုံးနှစ်ခန့် ရှိနေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်ပတ်စဉ်တည်း သင်တန်းဆင်းလာကြသော ထောင်မှူးများနှင့် လုပ်သက်ရင့်ထောင်မှူးများ ယှဉ်ပြိုင်အရွေးချယ်ခံရမည့်ပွဲဖြစ်သည်။ အကျဉ်းဦးစီးဌာနသည် ထိုစဉ်ကာလမှာ အကျဉ်းထောင် (၃၇)ထောင်သာ ရှိသေးသည်။ မိမိအထက်မှာ ထောင်မှူးကြီးရာထူး (၅၂)ယောက်သာ ရှိသည်။

ဒါကြောင့် ... ထောင်မှူးကြီးရာထူးကို ရနိုင်ဖို့ရန် လွန်စွာခက်ခဲနေသည်။ တစ်ပတ်စဉ်ထဲဆင်း သူငယ်ချင်းထောင်မှူးများမှာလည်း (၆၆)ယောက် ရှိနေသည်။ လုပ်သက်ရင့်ထောင်မှူးများမှာလည်း အများအပြား ရှိနေခဲ့သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ကျွန်ုပ်ကတော့ ထောင်မှူးကြီး ရာထူး စာမေးပွဲကို မရ အောင် ကျားကုတ်ကျားခဲ ကြိုးစားမည်ဟု အားခဲထားလေသည်။ ဒါကြောင့်လည်း အလုပ်ချိန်အားလပ်ခွင့်ရသည်နှင့် အကျဉ်းထောင်လက်ခွဲ ဥပဒေပါ နည်းနာနိဿယများကို အပတ်တကုတ် လေ့လာကျက်မှတ်နေလေသည်။

မကြာမီ ထောင်မှူးကြီးရာထူး တိုးမြှင့်ရေးစာမေးပွဲကို အကျဉ်းဦးစီးဌာနရုံးချုပ်တွင် ဖြေဆိုခဲ့ကြရလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း မိမိလေ့လာကျက်မှတ်ခဲ့သော မှတ်စုများနှင့် ဒက်ထ်တိုးနေသဖြင့် ကောင်းစွာ ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့လေသည်။ ယခုလို ရာထူးတိုးမြှင့်ရေးစာမေးပွဲကိုကောင်းစွာဖြေဆိုနိုင်ခဲ့သဖြင့် ရာထူးတိုးတက်မည့် အရိပ်အယောင် မျှော်လင့်ချက်များဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မျှော်လင့်စောင့်စားနေသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်ကို ဘိုးတော်တင်ဦး ဟောထားသည့်အတိုင်း မေးခွန်း (၇) မှာ ဖြေဆိုထားသည့် ရာထူးတိုးတက်မှု ရှိနိုင်ပါ့မလားဆိုသည့် အဖြေပါ ရာထူးတိုးတက်နိုင်မည့် အခွင့်အလမ်းများ ရှိပေမယ့် တပည့်ကြောင့် ပြဿနာတက်ကိန်း ရှိသည်ဆိုသည့်အဖြေကို ဖြေကြားထားသည်။

ကျွန်ုပ်ကတော့ မိမိ စာမေးပွဲကို ကောင်းစွာ ဖြေဆိုထားနိုင်သဖြင့် နေ့မလွဲမသွေရာထူး တိုးတက်ရမည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချနေသည်။

သို့သော် ကံကြမ္မာဆိုသည်မှာ မျှော်မှန်းသလို ဖြစ်မလာနိုင်ဆိုသည်မှာ လက်တွေ့ကြုံမှပဲ ယုံကြည်လာခဲ့သည်။

ယင်းမှာ ကျွန်ုပ် တာဝန်ယူထားသော အချုပ်ရုံးတွင် လုပ်ငန်းများ နှိုင်းစေထားသော တပည့်ဖြစ်သူ အချုပ်သားကျော်ကျော်တိတ် (အဘ) ဦးမောင်မောင်တိတ်ဆိုသူနှင့် ပြဿနာ ထိပ်တိုက်တိုးခဲ့ရလေသည်။

အချုပ်သားကျော်ကျော်တိတ်သည် ဒဂုံမြို့နယ်တရားရုံးတွင် မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲမှုနှင့် အမှုရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနေရသူ ဖြစ်သည်။ အချုပ်ရုံးတွင် ချီထွက်သည့် အချုပ်သားများ၏ စာရင်းကို ပြုစုပေးရသည့် ဗာရာတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ဖခင်ဖြစ်သူမှာလည်း မှုခင်းဘက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီး ဘဝဦးဖြစ်သည်။ လက်ရှိ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကြီးနှင့် ဂေါက်သီးရိုက်ကစားဘက် ဖြစ်ပါသည်။

ဖြစ်စဉ်မှာ အင်းစိန်ဗဟိုအကျဉ်းထောင်မှ ရန်ကုန်ယာယီအချုပ်စခန်းသို့ တနင်္လာ၊ အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး ရုံးချိန်းရက်တွင် ရုံးထွက်ကြရမည့် အချုပ်သား အချုပ်သူများအား စနေနေ့တွင် ရဲအချုပ်ယာဉ်ကြီးများဖြင့် ပြောင်းရွှေ့သယ်ဆောင်လာနေစဉ် ဖြစ်ပါသည်။

ဘူးတံခါးဝတွင် အချုပ်ယာဉ်ကြီးများ တစ်စီးပြီးတစ်စီး ထိုးဆိုက်ထားသည်ကို တံခါးကြီးထဲမှ ကျွန်ုပ်နှင့် ရဲအုပ်ကြီး ဦးစိန်မောင်တို့ လွှဲပြောင်းထက်ခံနေကြလေသည်။

ထိုစဉ် ပိတ်ထားသော ဘူးတံခါးကြီး၏ဘေးမှ သစ်သားတံခါးလေးကို ဂိတ်တာဝန်ကျတပ်သားအောင်ချိုမှ သော့ဖွင့်ပြီး အချုပ်ယာဉ်ပေါ်မှ အချုပ်သားများကို ဘူးတံခါးထဲ ရေတွက်သွင်းနေသည်။

ထိုသို့ သွင်းနေစဉ် အချုပ်သား ကျော်ကျော်တိတ်ဆိုသူသည် W ခေါ် ဘောလုံးဆေးပြားကို မျှိုလာပြီး ဒယ်ဒယ်ပုံစံဖြင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပုံစံနှင့် ဝင်လာနေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ရဲအုပ်ကြီးတို့နှစ်ဦးသည် ရုံးခန်းစားပွဲတွင် ရမန်များကို လွှဲပြောင်းလက်ခံဆောင်ရွက်နေစဉ် အချုပ်သားကျော်ကျော်တိတ်၏ သွင်ပြင် သဏ္ဍာန်မှာ တစ်လောကလုံးကို လူမထင်သည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် ဝင်လာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်းအချင်းအရာကို လှမ်းမြင်လိုက်သော ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ထဲမှ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားကာ အချုပ်သားကျော်ကျော်တိတ်၏ ရင်ဘတ် အင်္ကျီစကို ဆွဲဆုပ်ကိုင်ကာ နားရင်းတစ်ချက် ဖြတ်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

ယင်းအပြုအမူကို မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ကျော်ကျော်တိတ်မှ ကျွန်ုပ် အား ပြန်လည်တုံ့ပြန်ရန် ပြုမူလာစဉ်တံခါးထဲမှ ကျွန်ုပ်တပည့်နှစ်ယောက် သုံးယောက်မှ ဝိုင်းဝန်းပြေးလာကာ ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်ခဲ့ကြသည်။

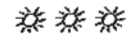
ယခုလို ဖြစ်ပွားသွားပြီး ကျော်ကျော်တိတ်အား တံခါးထဲမှ ထောင် ဝင်စာတွေ့ဆုံသည့် အဆောက်အအုံထဲ ခေါ်သွားခိုင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း ရုံးလုပ်ငန်းများကို ရဲအုပ်ကြီးနှင့် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေ သည်။

နောက်တစ်ပတ် ရုံးထွက်ပြီးသွားသော အချုပ်သားများအား အင်းစိန်ထောင်သို့ ပြန်ပို့ရာတွင် ကျော်ကျော်တိတ်လည်း ရုံးထွက်ပြီးသွား သဖြင့် ပြန်ထည့်ပို့လိုက်လေသည်။

တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် အင်းစိန်ထောင်တွင် ရုံးထိုင်သော ညွှန် ကြားရေးမှူးမှ ရန်ကုန်ယာယီအချုပ်စခန်း တာဝန်ခံအရာရှိဦးတင်ဦးဝင်းထံ ဖုန်းဆက်လာသည်။ အချုပ်သား ကျော်ကျော်တိတ်အား ရိုက်နှက်ခဲ့သူ ထောင်မှူးနှင့် အဖွဲ့အားလုံး အလုပ်မှ ချက်ချင်းထုတ်ပစ်ရန် အမိန့်ပေးနေ သည်။

၎င်းညွှန်ကြားရေးမှူးဆိုသူမှာ မိုးကျရွေ့ကိုယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မိမိတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသော စစ်တပ်မှာလို အောက်လက်ငယ်သားအား မထင်လျှင်မထင်သလို ဖြုတ်ပစ်၍ ရသည်ဟု မှတ်ထင်နေဟန်တူသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ပြည်ထောင်စု ရာထူးဝန်အဖွဲ့မှ ခန့်အပ်ထားသော ဘွဲ့ရ ပညာတတ်ထောင်မှူးအုပ်စု ဖြစ်သည်။ အကျဉ်းဦးစီးဌာန လုပ်ထုံးလုပ်နည်း အရ မိမိလက်အောက်အရာရှိတစ်ဦး ပြဿနာတစ်ခုခု ဖြစ်ပေါ်လျှင် ဂျီဆာ ကြူလာ (၁၅)အရ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးအဖွဲ့ဖြင့် အရေးယူရမှာ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုလို လက်လွတ်စပယ် မိမိအာဏာတည်တံ့ရေးအမိန့်ဖြင့် မိမိဆန္ဒသဘော အလျောက် ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် အာဏာမရှိပေ။ ထိုစဉ်က မိမိနောက်မှာ လည်း ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီးအဆင့်ရှိသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ရှိနေသည်။ မိမိအပြစ်နှင့် မိမိဖြစ်သွားသည့် ကိစ္စဖြစ်နေသောကြောင့် လူကြီးကိုလည်း သွားရောက်ရှင်းပြမနေတော့ဘဲ ငြိမ်ခံနေခြင်း ဖြစ်သည်။

[၅]

ဘိုးတော်ကြီး ဟောသလို တပည့်ကြောင့် ပြဿနာတက်မည်ဆို သော ဟောကြားချက်မှာ မှန်နေပါပြီ။ ယင်းအမှုကိစ္စဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ဌာန ဆိုင်ရာ စုံစမ်းစစ်ဆေးနေစဉ် ကာလဝယ် ထောင်ထဲဝင်ပြီး ဘိုးတော်ကြီးထံ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ ဘိုးတော်မှ လိုအပ်သော ယတြာအစီအရင်ဖြစ်သည့် သစ်သားဖြင့် ထုလုပ်ထားသော သန်လျက်ကြီးကို ဘုရားစင်ပေါ် တင်လျှူရန် မိန့်ကြားသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ကုတ္တိသားသန်လျက်တစ်ချောင်းကို ရွှေတိဂုံဘုရားအရှေ့ဘက် စောင်းတန်းတွင် ပြုလုပ်ပေးရန် အပ်ထားပြီး သန်လျက်တစ်ခုလုံး ဒဗ္ဗကိုရွှေကပ်ပေးရန် အော်ဒါမှာထားခဲ့သည်။

ယင်းသန်လျက်ကြီး ပြီးစီးသွားသောအခါ ဘိုးတော်မှာကြားသည့် အတိုင်း မိမိကို ဌာနဆိုင်ရာ စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့မှ စစ်ဆေးနေစဉ် အိမ်မှထွက်တိုင်း ဘုရားဆောင်ရှေ့ဝယ် ငါးပါးသီလခံယူ၊ မေတ္တာပို့ပြီးသွားသည့်အခါ သန်လျက်ကြီးကို လေထဲမှာ ဝေ့ယမ်းပြီး ရွတ်ဆိုရန်မှာ 'ရန်သူဟူသမျှ ဖယ်ရှားစေ၊ အတိုက်အခိုက်မှန်သမျှ အောင်မြင်စေ' ဟု (၉)ကြိမ်တိတိ ပြုလုပ်ရန် မှာကြားလေသည်။

အမှန်တော့ ယင်းသန်လျက်ကြီးမှာ 'ရန်ပုံခွင်း သန်လျက်တော်' ဟု အမည်ပေးထားပြီး ရန်အပေါင်းကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ထပ်ဘိုးတော်မှာကြားခဲ့သည်မှာ မိမိအပေါ်တွင် ဌာနဆိုင်ရာ လှူကြီးများမှ အမှုကို စစ်ဆေးနေသော်လည်း အမှုမှန် ပေါ်ပေါက်လာပြီး အမြင်ကြည်လင်လာက ရေပေါ်မှာ အရှုပ်ရေးသလို အရာမထင်ဘဲ ပြီးသွားမည်ဟု ဆိုသည်။

ကျွန်ုပ်အား ရာထူးမှ ခေတ္တချထားကာ နေအိမ်နေခွင့်ကိုတော့ ခွင့်ပြုပေးထားသေးသည်။ ထိုချိန်တွင် ကျွန်ုပ် ဖြေဆိုထားခဲ့သော ထောင်မှူးကြီး ရာထူးတိုးတက်ရေး စာမေးပွဲ အောင်မြင်ခဲ့သော်လည်း အမှုတန်းလန်းဖြစ်နေ၍ ချန်လှပ်ထားခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား ဌာနဆိုင်ရာ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးအဖွဲ့ကို ဖွဲ့ပေးပြီး အချုပ်သားကျော်ကျော်တိတ်အား ရိုက်နှက်မှုကို ခုံဖွဲ့စစ်ဆေးခဲ့ကြသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ဘိုးတော်ထံမှ ဟောပြောထားချက်များအတိုင်း တရိုဏ်သေလိုက်နာဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာမည့် ဘေးဒုက္ခအပေါင်းမှ ကြိုတင်ကာကွယ်သွားနိုင်လိမ့်မည်ဟု မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချထားသည်။

ထိုကဲ့သို့ ဌာနဆိုင်ရာ စုံစမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်များဖြင့် ကျွန်ုပ် အမှုအား စစ်ဆေးနေခဲ့ပြီး နောက်ပြစ်မှု ပေါ်လွင်ထင်ရှားလာခဲ့၍ များလား၊ ဒါမှမဟုတ် စာရေးလိုအချုပ်သား ဖခင်ကြီး၏အရိုက်အဝါကို မလွန်ဆန်ခဲ့၍ ထင်သည်။

ကျွန်ုပ်ကို လမ်းမတော်မြို့နယ်တရားရုံးတွင် အချုပ်သားကို ရိုက်နှက်မှုဖြင့် အကျဉ်းဦးစီးဌာန၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ရုံးရေးဌာနတာဝန်ခံ ထောင်ပိုင်အဆင့် (၂)ဦးတင်ဟုတ်ဆိုသူမှ 'ထောင်တွင် တံခါးပိတ်ရိုက်နှက်မှု' ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ကာ အကျဉ်းထောင်လက်စွဲဥပဒေ ၅၄(၁)အရ အမှုဖွင့်ခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ဘဝမှာ အပြက်ပြက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်ဆိုသလို ခြစ်လာသည်။ အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲဝယ် ခေတ်အဆက်ဆက်ထောင်ထဲမှ အချုပ်သား၊ အကျဉ်းသားကို ထောင်အာဏာပိုင်တို့မှ တရားသည်ဖြစ်စေ၊ ဇာတိရားသည်ဖြစ်စေ ရိုက်နှက်ခဲ့မှုများ ရှိခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်ကမ္ဘာ ကံကွက်ကြားဖြစ်ကာ တရားစွဲဆိုရသည့် အခြေအနေ ရောက်လာသည်။

ထိုအချိန် ရောက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ကံကိုသာလျှင် ဖမ်းမယ်ဖွဲ့ ယုံကြည်အားထားလျက် ရှေ့နေငှားရမ်းကာ အမှုကို ဖြေရှင်းနေခဲ့ရသည်။ ကျွန်ုပ် ဖြေဆိုအောင်မြင်ခဲ့သော ရာထူးတိုးတက်ရေးစာမေးပွဲမှာ ထည်း အမှုအခင်းဖြစ်ပွားနေ၍ ချန်လှပ်ခံခဲ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်အား ရာထူးခေတ္တချထားခဲ့သော်လည်း အာမခံပေးသဖြင့် အချုပ်ထဲမဝင်ရဘဲ ပြင်ပမှ အမှုရင်ဆိုင်နေခဲ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်ဘဝ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျနေခဲ့ရသော ကာလဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် လောကဓံတရား အထုအထောင်ကို ကြုံကြုံခံလျက် ပေဖြစ်နေသော အထဲဝယ် တူထုခံရမည်ကို လက်ခံယုံကြည်ထားလေသည်။

ဒါကြောင့် ဘိုးတော်ကြီး ဟောပြောညွှန်ကြားထားသည့်အတိုင်း ဘုရား၊ တရားအလုပ်ကိုသာ ဇောက်ချလုပ်ကိုင်လာ၏။ မွေးနေ့ရောက်သည့် နေ့တိုင်း သက်သတ်လွတ်စားလာခဲ့သည်မှာ ယနေ့တိုင်ဖြစ်သည်။

နေ့စဉ် ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ် မှန်မှန်သွားရောက်လျက် မြောက်ဘက် စောင်းတန်းထိပ်ရှိ 'ရာဇမုနိ' ဘုရားရှေ့တွင်ထိုင်ကာ ဘိုးတော်ကြီးပေးထားသော 'အရဟံ ဘဂဝါ သိဒ္ဓိအောင်' ဂါထာကို သက်စေ့ပုတီးစိပ်နေသည်။

ထိုချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်ဘဝတွင် ဘာသာရေးဘက်ကိုသာလျှင် တစိုက်မတ်မတ် ကျင့်ကြံအားထုတ်လာခဲ့သည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကျောင်းကန်ဘုရား များသို့သွားရောက်ကာ ဝေယျာဝစ္စပြုလုပ်ခြင်း၊ လှူဖွယ်ပစ္စည်းများဖြင့် ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခြင်း စသည့် ကောင်းမှုကုသိုလ်များကို အားတက်သရော လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။

ထိုကဲ့သို့ ဘုရားတရား ယုံကြည်သက်ဝင်လာကာ ကျွန်ုပ်အပေါ် မတော်မတရား နှိပ်စက်ခဲ့ကြသူ ပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်း မေတ္တာပို့နေခဲ့သည်။ ယင်းသို့ စဉ်ဆက်မပြတ် လုပ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းကြောင့်လားမသိ ကျွန်ုပ်၏ အမှုကို တရားစွဲတင်ထားသော လမ်းမတော်တရားရုံးမှ တရားသူကြီးများ အားလုံး ကျွန်ုပ်အပေါ် မေတ္တာစေတနာရှေ့ထားလျက် အမှုကို အပြီးသတ် ဆုံးဖြတ်ချက် ချပေးလေသည်။

နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်ုပ်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေနှင့် ငြိစွန်းမှု မရှိသောကြောင့် ဌာနဆိုင်ရာမှ စွဲဆိုထားသည့် အကျဉ်းထောင်လက်စွဲ ဥပဒေပုဒ်မ-၅၄ (၁)အရသာအမှုကို ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ယင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ မူရင်းလစာငွေ ၂၁၀ ကျပ်ထက် မကျော်လွန်သည့် သုံးပုံတစ်ပုံကိုသာ ဒဏ်ငွေ ပေးဆောင်စေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် တရားရုံးမှ စီရင်ချက်မိတ္တူကို ယူဆောင်ပြီး မိခင်ဌာနဖြစ်သော အင်းစိန်ဗဟို အကျဉ်းထောင်တာဝန်ခံ အရာရှိထံ သွားရောက်တင်ပြခဲ့လေသည်။

ထောင်ကြီးဘူးဝထဲရှိ တာဝန်ခံအရာရှိထံ တရားရုံးစီရင်ချက်ကို တင်ပြပြီး အလုပ်ပြန်လည်ထမ်းဆောင်ခွင့်ရရန် တင်ပြခဲ့သည်။ ပြီးမှ ထောင်ကြီးထဲရှိ ဘိုးတော်ထံ အမှုအခင်းကိစ္စ ပြီးပြတ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် မည်သို့ ဆက်လက်ပြီး လုပ်ဆောင်စရာရှိသည်များကို မေးမြန်းခဲ့ဖော်သည်။

ထိုအခါ ဘိုးတော်ထံမှ ထပ်မံဟောကြားချက် ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်အား မူလအလုပ်မှ မပြုတ်ဘဲ တာဝန်ကို ပြန်လည်ထမ်းဆောင်ရလိမ့်မည်ဟု ပြောကြားလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ... ဆရာစိုး၊ ကျွန်တော် ဟောခဲ့သလို အမှုကိစ္စက ရေပေါ်မှာ အရပ်ရေးသလိုဖြစ်သွားပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဘိုးတော်၊ ကျွန်တော့်မှာ အချွပ်သားတစ်ယောက်ကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ရိုက်နှက်ခဲ့မိလို့ ဌာနဆိုင်ရာကနေ အရေးယူတဲ့ အပြင် မြို့နယ်တရားရုံးမှာပါ အမှုဖွင့်တရားစွဲဆိုခံခဲ့ရတော့ အလုပ်လည်း ပြုတ်ပြီလို့ ထင်နေတာ”

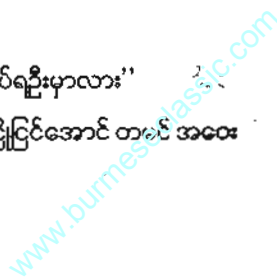
“ဟား ... ဟား ... ဆရာစိုးနယ်အားငယ်ရန်ကော ခင်ဗျား ဒီအလုပ်က တစ်သက်လုံး မပြုတ်နိုင်ဘူး။ အဲ ... ဒါပေမဲ့ ... နောက်ဆုံး ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဒီအလုပ်ကနေ ထွက်စာတင်ပြီးကို ထွက်ရလိမ့်မယ်”

“လက်ရှိ အလုပ်ကို ပြန်ဝင်ရရင်ရော မူလနေရာပဲ ရောက်မှာလား”

“မူလနေရာကိုတော့ ပြန်မရောက်ဘူး။ ဒီတစ်ခါ ပြောင်းရမယ် နေရာက 'မ' အက္ခရာနှင့် စတဲ့မြို့တွေကို အဝေးဆုံးနေရာ ရောက်လိမ့်မယ်”

“ဟင် ... ဒါဆို ယတြာကော ထပ်လုပ်ရဦးမှာလား”

“မလိုတော့ပါဘူးဗျာ... လူကြီး စိတ်မပြိုငြင်အောင် တမင် အဝေးဆုံးကို ပို့ထားလိမ့်မယ်”

ကျွန်ုပ်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟောကြားသလို အဝေးဆုံးနေရာ ဘယ်
နေရာဆိုများဖြစ်နေမလဲဟု စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ 'မ'အက္ခရာနှင့် စသော
မြို့အမည်များကို အစဉ်လိုက် ရေးချကြည့်နေမိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် နေ့စဉ်ဆောင်ရွက်ဖွယ်ရှိသော ကိစ္စများကို မပျက်
မကွက် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေသည်။ မိမိမွေးနေ့ အင်္ဂါနေ့ရောက်တိုင်း သက်
သတ်လွတ်စားပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကာ ပုတီးစိပ်နေလေသည်။

မိမိစိတ်ထဲမှာတော့ ယခု ပြောင်းရွှေ့ရမည့် အကျဉ်းထောင်သည်
မိသားစုနှင့် အတူတကွ နေထိုင်၍ရသော အကျဉ်းထောင်တစ်ထောင်သို့သာ
ပြောင်းရွှေ့ရပါလိမ့်ဟု အဓိဋ္ဌာန်ဆုတောင်းနေလေသည်။

နောက်တစ်လခန့် ကြာသွားသောအခါ ကျွန်ုပ်အား ဌာနဆိုင်ရာ
အမိန့်စာ ထွက်ရှိလာသည်။ ယင်းမှာ ကျွန်ုပ်အား ဌာနဆိုင်ရာ စစ်ဆေးရေး
အဖွဲ့၏ ထောက်ခံတင်ပြထားသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း . . .

- ၁။ ရာထူးတိုးတက်ခြင်းအပေါ် (၃) နှစ်ရပ်ဆိုင်းထားရန်
- ၂။ ရာထူးချထားစဉ်ကာလ မိမိခံစားခွင့်ရှိသော လစာငွေကို ပြန်လည်
ခံစားခွင့်ပြုရန်
- ၃။ မိုးကုတ်အကျဉ်းထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရန်
ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ချက် ပါရှိလာသည်။
ကျွန်ုပ်လည်း ဌာနဆိုင်ရာ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်
ရွက် ရလေတော့သည်။

ယခုလို အမှုအခင်းဖြစ်ပွားလာခဲ့သည်မှာ ဘိုးတော်အား မေးမြန်း
ခဲ့သော မေးခွန်း (၇)အပေါ် ဘိုးတော်ဖြေဆိုထားသည့် အဖြေလွှာပါ တပည့်
ကြောင့် ပြဿနာတက်ကိန်းရှိသည် ဆိုသောအဖြေမှာ ကွက်တိဖြစ်နေ
သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဘိုးတော်ဟောကြားချက်ထဲမှာ ပါသည့်အတိုင်း
ရာထူးတက်နိုင်မလားဟူသော အမေးအား 'တပည့်ကြောင့် ရာထူးမတက်

နိုင်ဘဲ ပြဿနာအရင်တက်မည်' ဟူသော ဟောချက် မှန်ကန်သွားလေ
သည်။

နောက်တစ်ဖန် အမှုကိစ္စပြီးပြတ်သွားပါက ပြောင်းရွှေ့ရမည့် နေရာ
သည် 'မ' အက္ခရာပါသော မြို့ဖြစ်သည်။ 'မိုးကုတ်အကျဉ်းထောင်' သို့
ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်နေပြန်သည်။

ယခုလို ဘိုးတော်၏ ဟောကြားချက်များသည် ကျွန်ုပ်၏ ဘဝ
တစ်လျှောက်လုံး တစ်ခုမကျန် မှန်ကန်လျက်ရှိနေသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဘိုးတော်ဟောကြားချက်ထဲမှာ ပါသည့်
အတိုင်း ဆက်လက်ကြုံတွေ့နေရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ပြင် ဘိုးတော်မှ ကျွန်ုပ် ထောင်ကြီးထဲတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်
နေစဉ် ကာလမှာ ကက်ဆက်ခွေဖြင့် အသံသွင်းပေးခဲ့သည်ကိုလည်း ကြုံတွေ့
ခဲ့ရသည်။ ယင်းမှာ စီ ၆၀ တစ်ခွေလုံးကို မည်သည့်လျှပ်စစ်အားသွင်းစက်
မပါဘဲ လက်ဖဝါပေါ်တင်လိုက်ရုံဖြင့် အသံသွင်းပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း သူများတွေနည်းတူ ဘိုးတော်အပေါ် ယုံကြည်သက်
ဝင်သွားကာ စိန်ဖျန်းဈေးမှ စီ ၆၀ ကက်ဆက်ခွေကိုဝယ်ကာ အခွေပေါ်တွင်
လည်း အလွဲအပြောင်းမလုပ်နိုင်ရန် ဇနီးသည် လက်မှတ်ရေးထိုးစေသည်။
ယင်းအခွေကို ဘိုးတော်ဓာတ်နန်းဆီ ယူသွားပြီး အသံသွင်းခိုင်းသည်။ ကက်
ဆက်ခွေလေးထဲမှာ လျှပ်စစ်အကူလုံးဝမပါဘဲ အဘဘိုးမင်းခေါင်ကျင့်စဉ်
များကို ဟောကြားထားသည်မှာ စီ ၆၀ တစ်ခွေစာအပြည့် ကွက်တိဖြစ်နေ
သည်။

၁၉၇၉ ခုနှစ်ထဲမှာ ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစုသည် မန်းနီလာဘတ်စ်ကား
ကြီးကို စီးကာ မိုးကုတ်အကျဉ်းထောင်ဆီ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ကြလေသည်။

ညနေ မိုးချုပ်ခါနီး ၁ချိန်မှ ကျွန်ုပ်တို့ စီးလာသောကားကြီးသည်
မိုးကုတ်အကျဉ်းထောင်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။

ထိုစဉ်က မိုးကုတ်အကျဉ်းထောင်တာဝန်ခံအရာရှိဖြစ်သူမှာ ထောင်
မှူးကြီး ဦးကြည်လှိုင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုအား လောင်းအရှေ့ဘက်

ရှိ တောင်ကုန်းပေါ်ဝယ် တည်ဆောက်ထားသော (အင်္ဂလိပ်မင်းများလက်ထက်ကတည်းမှ တည်ဆောက်ထားသည်) တိုက်ခံတစ်ထပ်တိုက် ဘန်ဂလို အဆောက်အအုံမှာထားသည်။

မိုးကုတ်အကျဉ်းထောင်သည် 'ယ' အဆင့်သာရှိသော အကျဉ်းထောင်ငယ်လေး ဖြစ်သည်။ တာဝန်ခံအရာရှိမှာ ထောင်မှူးကြီးအဆင့်သာထားသည်။ လက်အောက်မှာ ထောင်မှူးတစ်ဦးနှင့် စာရေးတစ်ဦးသာ ရှိလေသည်။

အကျဉ်းသား(၅၀၀)ဦးခန့်ဆန့်သောထောင်လေးဖြစ်သည်။မိုးကုတ်မြို့သည် ပတ္တမြားမြေဟု တင်စားရလောက်သည့်အတိုင်း တွင်းထွက်ပတ္တမြားနီလာ၊ ဥဿဖရား၊ ကျောက်အမျိုးအစား အမျိုးမျိုး ထွက်လေသည်။

မိုးကုတ်ထောင်ကြီးဝယ် တာဝန်ထမ်းဆောင် သွားခဲ့ကြသော ထောင်မှူးကြီးအားလုံးသည် ခေတ်အဆက်ဆက် ချမ်းသာသွားကြသူများဖြစ်ပါသည်။ ထောင်မှူးကြီးဦးမောင်ကို (စာရေးဆရာ မြောင်းမြမောင်ကို)၊ ထောင်မှူးကြီး စိုင်းခန်းပန်း စသူတို့သည် အလုပ်မှ စောစောစီးစီး အငြိမ်းစားယူသွားနိုင်ကြသည်။

မိုးကုတ်ထောင်မှာ တာဝန်ကျနေစဉ် ဦးမောင်ကိုသည် မိမိနေအိမ်အောက် ကြက်မွေးရန် ကြက်ခြံဆောက်နေစဉ် မြေကြီးထဲမှ ခုနစ်သိန်းတန်ကျောက်အောင်သွားသည်။ ဦးစိုင်းခန်းပန်းသည် တံခါးတွင် ရှာဖွေရေးပြုလုပ်နေစဉ် တံခါးအကွယ်ထောင့်တွင် ထိုင်ပြီး လုံခြုံရေးစောင့်နေစဉ် ကျောက်သမားတစ်ဦး ဝှက်ယူလာသော ကျောက်ကို တံခါးတည်း အသိမ်းခံရမည်ကြောက်ပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်ရာမှ ခြေထောက်အောက်လာကျပြီး ခုနစ်သိန်းတန်ကျောက် အောင်သွားလေသည်။

ဘိုးတော် ဖြေကြားထားသည်ထဲမှာ ပါသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်၏ စီးပွားရေးအခြေအနေ တိုးတက်မှု ရှိမလားဆိုသည်ကို ကြီးပွားချမ်းသာဖို့ မလွယ်ဘူး နာမည်ကြီးထမင်းငတ်ရုံပဲ ရှိမည်ဆိုသည်ဟု ဟောထားသည်။

နောက်တစ်ချက်မှာလည်း သမီးမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မွေးဖွားလာလျှင် ရတနာပုံကိန်းဆိုက်မည်ဟု ဆိုထားသည်။

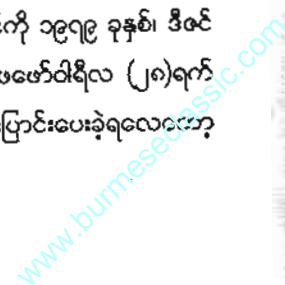
ယင်းအချက်မှာ ကျွန်ုပ် မိသားစုအတွက် မည်သို့မျှ မဖြစ်နိုင်ပေ။ အာပြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်ုပ် ဇနီးသည်မှာ သားယောက်ျားလေးကို မီးဖွားခြင်းစဉ် ကိုယ်ဝန်အဆိပ်တက်ရောဂါ ဖြစ်ပွားပြီး အမျိုးသမီးသားဖွားဆေးရုံ(ဒပ်ဖရင်)တွင် ကလေးမွေးဖွားခဲ့ရသည်။

ထိုရောဂါဖြင့် မီးနေဆောင်မှာ မီးဖွားရန် ပြင်ဆင်နေသော ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်များ နှစ်ယောက်သုံးယောက်ခန့် သေဆုံးသွားခဲ့ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ် ဇနီးသည်မှာ ကံကြီးပေ၍သာ ယင်းရောဂါဖြစ်ပွားနေလျက် ဗိုက်ခွဲမွေးရမည့်အခြေအနေမှ နောက်ဆုံးသားလေးကို ညှပ်ဆွဲမွေးဖွားလာခဲ့ရသည်။

ဒါကြောင့် နောက်ထပ်မီးဖွားရန် မလွယ်ကူသော အခြေအနေမျိုး ဆောက်နေသဖြင့် သားယောက်ျားလေးတစ်ဦးတည်းကိုသာ မွေးဖွားထားနိုင်ခဲ့သည်။ ဒီတော့ ဘိုးတော်ဟောသလို သမီးမိန်းကလေး မမွေးနိုင်၍များ သူများ ဆကာတွေ မိုးကုတ်အကျဉ်းထောင်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီး ကျောက်အောင် ချမ်းသာသွားကြကာ အလုပ်မှ စောစောထွက်သွားနိုင်ကြသည်။

ဤကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်ဘဝမှာ နာမည်ကျော်ကြားလွန်းနေသော မိုးကုတ်အကျဉ်းထောင်ဆီ လူကြီးသား သွားရိုက်နက်ခဲ့လို့ ပြစ်ဒဏ်နှင့် ပို့ပေးလိုက်သော်လည်း ကံဆိုးမ၊ သွားရာ မိုးက လိုက်လို့ရွာခဲ့သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်ဘဝမှာ မိုးကုတ်ထောင်ရောက်ပြီး နာမည်ကြီးထမင်းငတ်ရုံသက်သက် အခြေအနေ ရောက်နေလေတော့သည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး... မိုးကုတ်အကျဉ်းထောင်ကို ၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလထဲမှာ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ချိပြီး ၁၉၈၀ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ (၂၈)ရက်နေ့မှာ မိုးကုတ်ထောင်ကို ရဲတပ်ဖွဲ့ အပြီးအပိုင် လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ရလေတော့သည်။

ဒီတော့ကာ ကျွန်ုပ် မိုးကုတ်အကျဉ်းထောင်ဆီ ရောက်တော့ရောက် ဝါရဲ့။ နေရသည်ကာလက နှစ်လလောက်ပဲဖြစ်သည်။ ဘိုးတော်ဟောသလို စီးပွားမဖြစ်ဘဲ လူအထင်ကြီးခံရရုံသာသက်နှင့် နာမည်ကြီး ထမင်းငတ်နေ ရတာပဲ အဖတ်တင်တော့သည်။

ဒီအလုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် လုံးဝအကျိုးမပေးခဲ့ပေ။ ရောက်သည့် နေရာဒေသမှာလည်း (၆)လ (၁)နှစ်တန်သည်သာ နေထိုင်ရပြီး ခြေသလုံး အိမ်တိုင်ဘဝနှင့် ထောင်စခန်းအသီးသီးကိုသာ ရွှေ့ပြောင်းနေရလေသည်။

ယခုလို ကျွန်ုပ်တို့ အကျဉ်းဦးစီးဌာနဝန်ထမ်းများကို အထက်မှ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း မြန်မာနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့သို့ မိုးကုတ်ထောင်ကြီးကို ရွှေ့ပြောင်းပေးခဲ့ရပြီး မန္တလေးထောင်ကြီးဆီ သတင်းပို့ခဲ့ရလေသည်။

မန္တလေးတိုင်း ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ဗိုလ်မှူးဘမုန်မှနေပြီး ထောင်ဖျက် လာသည့်အဖွဲ့ကို ထုံးဘိုအမှတ် (၁)ကျောက်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းတွင် တွဲဖက် နေစေခဲ့သည်။

ထုံးဘိုအမှတ် (၁)ကျောက်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်း တာဝန်ခံမှာ ထောင် ပိုင် ဦးခင်မောင်ကြီးဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ထောင်ဖျက်အဖွဲ့တွင် အရာရှိအဖြစ် ကျွန်ုပ်တစ်ဦးသာပါ၍ အခြားအဆင့်ဝန်ထမ်း (၁၅)ဦးခန့် ပါလာသည်။

ထိုစဉ် ဘိုးတော်ဟောကြားထားသည်ထဲမှ 'မ' အက္ခရာပါသော မြို့အစဉ်အဆက်ကိုသာ ဆက်တိုက် ပြောင်းရွှေ့နေခဲ့ရသည်မှာလည်း မှန်တန် မှု ရှိနေပြန်သည်။

ကျွန်ုပ်အား ၁၉၈၁ ခုနှစ်တွင် ဗြိတိအကျဉ်းထောင်ဆီသို့ ပြောင်း ရွှေ့မိန့်ထွက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ထုံးဘိုကျောက်စခန်းတွင် တွဲဖက်တာထက် ထမ်းဆောင်နေရာမှ အတည်တကျနေထိုင်ရမည့် ဗြိတိအကျဉ်းထောင်ဆီ သို့ ထပ်မံပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ရပြန်လေသည်။

ယခုကဲ့သို့ ဘိုးတော်တင်ဦး ဟောကြားချက်များသည် ကျွန်ုပ်တို့ ဘဝတစ်သက်တာ တစ်လျှောက်လုံး တောက်လျှောက်မှန်နေခဲ့သည်များကို နောင်အလျဉ်းသင့်လျှင် ဆက်လက်ရေးသား တင်ဆက်သွားပါဦးမည်။

ယင်းမှာ ကျွန်ုပ် လုပ်သက်ကာလတစ်လျှောက်လုံး ဒက်ထိုမှန်လာ ခဲ့သော အလုပ်တာဝန် ထမ်းဆောင်နေဆဲမှာပင် ဌာနမှ ထုတ်ပယ်ခံရခြင်း မဟုတ်ဘဲ မိမိကိုယ်တိုင် အနှိမ်ခံဘဝတွင် ဆက်လက်တာဝန်ထမ်းဆောင် ခြင်း မပြုတော့ဘဲ ထွက်စာတင်၍ နှုတ်ထွက်ခဲ့ရသည်ထိ ဖြစ်သည်။

ထို့တူ ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးသည်နှင့် အချိန်မစေမီ ခွဲခွာကြရမည်ဆိုသည့် ဇနီးဆန်ဆန် အဖြစ်အပျက်များ၊ ဇနီးသည် ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် အိမ် ထောင် ထပ်ပြုရသည့်အခါ ကုလား (သို့မဟုတ်) ကရင်မလိုလူမျိုးကွဲနှင့် ထပ်မံလက်ဆက်ပေါင်းသင်းရမည်ဆိုသည့် ကြိုတင်ဟောထားချက်များ မှန် တန်မှုရှိနေသည်ကို ဆက်လက်ဖော်ပြသွားပါဦးမည်။

www.burmeseclassic.com

မိမိ
အချစ်အလေးအစား
အပြစ်ပေးသောကလေး

BURMESE CLASSIC

တရားဥပဒေဆိုသည်ကလည်း အခက်သာ။

လူတစ်ယောက် ပြစ်မှုကျူးလွန်သည်ကို ကိုယ်တိုင်တစ်အပ်သိနေပါ
ကလည်း ထိုသူ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း သက်သေခံအထောက်အထား
မရှိနိုင်သရွေ့ သူ့ကို အပြစ်ပေး၍ မရနိုင်သေး။

ဒါတင်မဟုတ်သေးပါ။

ကိုယ်တင်ပြသော သက်သေအထောက်အထားကလည်း ထိုသူ
ကျူးလွန်ကြောင်း တထစ်ချယူဆနိုင်သော အချက်အလက်များဖြစ်ဖို့
မလဲလေသည်။ သို့မဟုတ်ပါက တရားခံသည် သံသယအကျိုးကို ခံစား
နိုင်သွားကာ အမှုမှ ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်မြောက်သွားနိုင်ပါလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဥပဒေပညာရှင်များက အမှန်တရားနှင့် တရား
တို့ကြားတွင် 'ကြားကွက်လပ်' ရှိသည်ဟု ကောက်ချက်ချခဲ့ကြခြင်းဖြစ်
သည်။ အဆိုပါ ကြားကွက်လပ်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်မှသာ တရားခံအစစ်အမှန်
ထွတ်အောင် ချောင်ပိတ်ဖော်ထုတ်ကာ အပြစ်ပေးနိုင်မည်ဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

၁၅၈ ဗဟိုစော

သာဓကအားဖြင့် အသက် ၅၀ ကျော် လူကြီးတစ်ယောက် သွေးအစက်စက်ကျနေသော ဓားတစ်ချောင်းကိုကိုင်ကာ ရဲစခန်းထဲ ပြေးဝင်လာပြီး သိန်းအံ့ကို ကျွန်တော် ဒီဓားနဲ့ ထိုးသတ်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းကြပါ' ဟု တောင်းဆိုလာလေသည်။ စခန်းမှူးက ထိုလူကြီးအား ခေတ္တထိုင်ခိုင်းကာ အချင်းဖြစ်ပုံကို မေးမြန်း၏။ ထို့ကြောင့် ဒုရဲအုပ်တစ်ယောက်အား အချင်းဖြစ်နေရာသို့ သွားရောက်စစ်ဆေးစေရာ သေသူအလောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အမျိုးသမီးစီး ညှပ်ဖိနှပ်တစ်ဖက်ကို တွေ့ရ၏။ ဆက်လက်စုံစမ်းသောအခါမှ နွားစားစင်းနေသော မဖြူဆိုသူအား သေသူ သိန်းအံ့မှ ဗလက္ကာလုပ်ရန် ကြိုးစားရာ မဖြူက လက်ထဲအသင့်ရှိနေသော ဓားဖြင့်ထိုးကာ ကြောက်လန့်တကြား အိမ်သို့ ပြန်ပြေးလာ၏။ ရောက်သည်နှင့် အဘဖြစ်သူအားတိုင်ကြားရာ အဘက သမီးလက်မှစားကိုယူကာ သေသူကို သူ့ကိုယ်တိုင် သတ်ခဲ့သယောင်ဖြင့် သမီးကိုယ်စား လာအဖမ်းခံခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြပေါက်လာ၏။

ရဲအရာရှိက အချင်းဖြစ်နေရာအနီးတွင် ကျွတ်ကျန်သော မိန်းမဖိနပ်တစ်ဖက်ကို အခြေခံ၍ အဆင့်ဆင့် စုံစမ်းစစ်ဆေးခဲ့ရာမှ တကယ်ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဆိုလိုရင်းမှာ သက်သေခံစားကို ကိုင်၍ ကိုယ်တိုင် လူသတ်ခဲ့သည်ဟု ဖြောင့်ချက်လာပေးရုံမျှဖြင့် ဥပဒေအရ အပြစ်ပေးနိုင်ဦးမည် မဟုတ်ပါ။ ထိုသူ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းအကြောင်းနောက်ခံ Motive ကို အရင်းစုံစမ်းထောက်လှမ်းရပေမည်။

ဒေါသကြောင့် သတ်ခဲ့သလား။ အတိတ်ရန်ငြိုးကြောင့် သတ်ခဲ့သလား။ ပစ္စည်းလိုချင်၍လား။ ရုတ်တရက် ဒေါသထွက်အောင် အပြုခံရလား။ ဘဝပျက်အောင် အနိုင်အထက် အပြုခံရ၍လား။

ထို လားပေါင်းများစွာနှင့် ဓားကိုင်၍ ရဲစခန်းတွင် လာအဖမ်းခံသော လူကြီးနှင့် မည်သို့မျှ ဆက်စပ်မှုမတွေ့ရချေ။ မဖြူမှာသာ အကြမ်းဖက်သတ်ခံရသည်ကို ကာကွယ်သည့်သဘောဖြင့် လက်ထဲအသင့်ရှိနေသော နွားစား

အချစ်ရှုံးသမား၏ဆန်းကြယ်သောကလဲ့စား ၁၅၉

စဉ်းသည်ဓားဖြင့် ရုတ်တရက်ထိုးမိခဲ့ခြင်းသာ ပေါ်ပေါက်၏။ မဖြူ လူသတ်မိခဲ့သောအဓိကအကြောင်းနောက်ခံမှာ မိမိအား အနိုင်အထက်ပြုခံရသည်ကို ကြောက်လန့်တကြား ကာကွယ်ရင်း လူသတ်မှုဖြစ်ခဲ့ခြင်းသာပင်။

သို့ဖြစ်ရာ မှုခင်းတစ်ခု ဖြစ်လာပြီဆိုလျှင် ဥပဒေက တရားခံကို ချက်ချင်းလက်မခံသေးဘဲ အမှုဖြစ်ရခြင်း၏ အကြောင်းနောက်ခံကို ဦးစွာရှာဖွေပြီးမှသာ အမှုကို စီရင်ဆုံးဖြတ်တတ်ပေသည်။

အခု တင်ပြမည့် အမှုဖြစ်စဉ်မှာကား သာမန်ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်များနှင့် မတူဘဲ ထူးခြားသည်သာမက ဆန်းကြယ်သည်ဟုပင် ဆိုနိုင်လောက်ပေသည်။

ဤအမှုတွင် Motive ခေါ် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရသည့်အကြောင်း နောက်ခံတိုရှာရန် ခက်ခဲပြီး တလွဲတချော်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ထားသည့်အပြင် စစ်ဆေးဖော်ပေါက်လာသော သက်သေခံအထောက်အထားများမှာလည်း တရားခံ၏ ကြိုတင်လုပ်ကြံဖန်တီးထားသော အချက်အလက်များသာ ဖြစ်နေပါလေသည်။

တစ်နည်းဆိုရသော် သက်သေခံ အတုအယောင်များဖြင့် အကွက်ဆင်ကာ တရားဥပဒေ၏ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့်အညီ အသုံးချလျက် အမှန်စာရားကို လိမ်လည်လှည့်ဖျားရန် ကြိုးစားသော မှုခင်းဆန်းတစ်ပုဒ်ပါလေ။ အချစ်ဟူသော ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံးနောက်ကွယ်က အတ္တကြီးမားလွန်းသည့် ဖိုသတ္တဝါတစ်ဦး၏ မစားရသည့်အမဲ သဲနှင့် အပက်ခံလိုက်ရသော သီတာနွယ်ဆိုသည့် မိန်းမပျိုတစ်ဦး တရားခံအဖြစ် အကျဉ်းထောင်ထဲရောက်ခဲ့ရသည်။ ကြမ္မာဆို၏ အစနိဒါန်းသည်ကား

www.burmeseclassic.com

ထို့ထက်ပို၍ ထူးခြားသည်မှာ အမူသွားအမူလာအရ သူမသည် ယောက်ျားသားတစ်ဦးအား ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ဖြင့် အနီးကပ်ပစ်သတ် ခဲ့ကြောင်း စစ်ဆေးပေါ်ပေါက်လာခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ထို့ထက် ထို့ထက်ပို၍ ထူးခြားသည်မှာ သူမကိုယ်တိုင် ပစ်သတ်ခဲ့ သူမှာ မကြာမီ သူမနှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်တော့မည်ဟု သတင်းကြီးနေသူ သတို့သားလောင်း ဖြစ်နေခြင်းပင်။

သီတာနွယ်၏ ပြောကြားချက်အရ သေဆုံးသူ ကိုစိုးနိုင်အပါအဝင် သူမတို့သုံးယောက်မှာ ငယ်သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။

“ဒီသူငယ်ချင်းသုံးယောက်က ဘယ်အရွယ်အထိ အတူတူ လက် တွဲလာခဲ့ကြတာလဲကွယ်”

ကျွန်ုပ်က သူမ၏ အရည်တလက်လက်တောက်နေသော မျက်ဝန်း ဈေးအတွင်း အကဲခတ်လျက် မေးလိုက်သည်။ သီတာနွယ်က ခေါင်းတစ် ချက်ဆတ်ပြကာ ...

“အာ ... မူလတန်း၊ အလယ်တန်းနဲ့ အထက်တန်းအောင်မြင်တဲ့ အထိ လက်တွဲမဖြုတ်စတမ်း တွဲလာခဲ့ကြတဲ့ တကယ့်ကို သံမဏိရှည်ကြာ အောင် လက်တွဲခဲ့ကြတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းကြီးတွေပါရှင်”

သီတာနွယ်က သွားတက်ကလေးများ ပေါ်လာသည်အထိ ပြုံးရွှင် စွာပြောပြနေသည်။ ထိုတဒဂံဝယ် သူမ၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် သူတို့ ခြတ်သန်းလာခဲ့သော အတိတ်လွင်ပြင်ကို ပြန်လည်သတိရ တမ်းတနေ တန် အရိပ်လက္ခဏာများ တွေ့ရ၏။

“ဆယ်တန်းအောင်ကြတယ်ဆိုတော့ တက္ကသိုလ်တော့ တက်ခဲ့ ကြမှာပေါ့နော်”

ကျွန်ုပ်က မေးသည်။

“တက်ကြတာပေါ့ ဆရာ။ အဲ တက္ကသိုလ်ရောက်မှပဲ လူချင်း တွဲသွားကြပါတော့တယ်”

[၂]

“အမှန်တော့ ကျွန်မရယ်၊ ကိုစိုးရယ်၊ ကိုတိုးရယ်တို့ဟာ ငယ်ငယ် ကလေးထဲက ရွာဦးကျောင်းမှာ အတူစာသင်ခဲ့ကြတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲ ဆရာ”

အင်းစိန်ပဟိုအကျဉ်းထောင် အမျိုးသမီးအချုပ်ဆောင်တာဝန်ခံ ၏ရုံးခန်းတွင်းမှာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်ပုံစံ ၂၆ ခေါ် အချုပ်မှတ်ပုံတင် စာအုပ်ကြီးပါ အချုပ်သူ မသီတာနွယ်ဆိုသူအား လူသစ်ကြည့်ရှုစစ်ဆေး နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

မှတ်ပုံတင်စာအုပ်အရ သီတာနွယ်ဆိုသူမှာ အသက် ၂၂ နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း အသားအရည်ကဖြူဝင်း၊ ရုပ်ရည်ချောမောလှပသည် သာမက ကိုယ်ခန္ဓာဖွံ့ထွားကာ ရွှေရင်မို့မို့ တင်ထွားထွားဖြင့် ဆန့်ကျင်ဘက် လိင်ပုရိသယောက်ျားသားတို့အား ဆွဲငင်ဓာတ်အပြည့်ရှိသူဖြစ်၏။

သို့တစေ သူမအားစွဲဆိုထားသော ပြစ်မှုမှာ ထောင်ဒဏ်တစ်သက် တစ်ကျွန်းအထိ ကျခံရနိုင်သော ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၂)အရ ထူးထူး ခြားခြား လူသတ်မှုဖြစ်နေခြင်းပါပေ။

“ဘယ်လို ကွဲသွားကြတာလဲကွယ့်”

“ကိုစိုးက ဉာဏ်ကောင်းတော့ ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာတောင် ပါတာလေ။ အဲဒါ ဝင်ခွင့်လျှောက်ကြတော့ သူဝါသနာပါတဲ့ စက်မှုတက္ကသိုလ်ရသွားတယ်။ ကျွန်မနဲ့ ကိုတိုးတို့ကတော့ ရိုးရိုးပဲအောင်တော့ ပိဇ္ဇာသိပ္ပံပဲ တက်ခွင့်ရတာပေါ့ ဆရာ”

“ဪ... ဒါဆို သီတာနွယ်နဲ့ ကိုတိုးက ကိုစိုးနဲ့ တစ်ခါတလေ မှပဲ တွေ့နိုင်ကြတော့မှာပေါ့”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဆရာ။ ကိုစိုးနဲ့ နေ့တိုင်းလိုလို တွေ့နေကြတာပေါ့”

“ဟေ... နို့ ကိုစိုးက စက်မှုတက္ကသိုလ်မှာဆို”

ကျွန်ုပ်က အံ့အားတသင့် မေးမိသည်။ သီတာနွယ်က ပြုံးစေဖြင့် ...

“သူက စက်မှုတက္ကသိုလ်သာ ဝင်ခွင့်ရတာ တကယ်တက်တော့ ကျွန်မတို့နဲ့ ပိဇ္ဇာသိပ္ပံမှာချည်းပဲ လိုက်တက်နေတာရှင့်”

“ဪ... သူ့ကြည့်ရတာ သူဝါသနာပါတဲ့ တက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရပေမယ့်လည်း ငယ်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူးနဲ့ တူပါတယ်”

သီတာနွယ်က ကျွန်ုပ် ယူဆချက်အပေါ် ချက်ချင်းမတုံ့ပြန်ဘဲ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ထုတ်လိုက်ပြီးမှ ...

“အစကတော့ ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုပဲ ထင်မိတာပေါ့ ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းကျမှ ကျွန်မ အဖြစ်မှန်ကို သိရတော့တာရှင့်”

“ဟုတ်လားကွယ့် ဘယ်လို အဖြစ်မှန်များလဲကွယ့်”

ကျွန်ုပ် ဝေဝေဝါ မေးမိသည်။

“အမှန်တော့ တက္ကသိုလ်တက်ကြတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မတို့အသက်တွေက နှစ်ဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်နား ကပ်နေကြပြီလေ ဆရာ။ အရွယ်ရောက်နေကြပြီဆိုပါတော့”

“အင်း”

“ဒီတော့ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ၊ ဖိုနဲ့မ ဆန်ကျင်ဘက်လိင်အချင်းချင်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆွဲငင်မှုစိတ်အပြည့် ရှိနေကြပြီပေါ့ရှင်”

“အဲဒီတော့ ...”

ထိုအချိန်အထိ ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ သဘောမပေါက်သေး။ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသော ထောင်မှူးကြီး ဒေါ်ခင်မမကိုပင် ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်သည်။ သီတာနွယ်က မျက်လွှာချလျက် ...

“ကိုတိုးစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုရှိတယ်တော့ ကျွန်မ မသိပေမယ့် ကိုစိုး သူ့ကျောင်းမတက်ဘဲ ကျွန်မတို့ဆီချည်း ရောက်ရောက်နေတာဟာ အမှန်တော့ သူ ကျွန်မကို ကြိုက်နေလို့ပဲ ဆရာ”

“ဟေ ...”

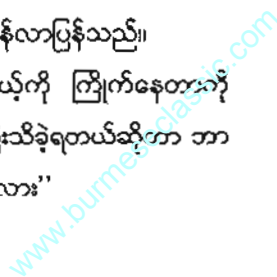
တကယ်ဆို သူတို့သုံးယောက်၏ အဖြစ်မှာ ဘာမှ မဆန်းကြယ်လှ။ ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ အရွယ်ရောက်လာသည့်အခါ ပေါ်ထွက်လာတတ်သော ကိလေသာစိတ်သာဖြစ်၏။ သို့တစေ သူမ ပြန်ပြောပြနေပုံက သည်းထိတ်ရင်ဖိုဆန်နေ၍ ကျွန်ုပ် အံ့အားသင့်မိခြင်းဖြစ်၏။

“ဪ... အဲဒါကို သီတာနွယ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သီတာလဲ သူက ချစ်ရေးဆိုလာလို့လားဟင်”

“ဟင့်အင်း... အဲလိုမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မလည်း နှစ်အတော်ကြာ သိခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ အင်း... ပြောရရင် ဒီအမှုဖြစ်ခါနီးမှ ကပ်ပြီး သိလိုက်တာပါ ဆရာ”

ပြောရင်းက သူမ၏စကားက ပဟေဠိဆန်လာပြန်သည်။

“နေပါဦးကွယ့်... ကိုစိုးက သီတာနွယ်ကို ကြိုက်နေတာကို နှစ်အတော်ကြာ မသိခဲ့ရဘဲ ဒီအမှုဖြစ်ခါနီးမှ ကပ်ပြီးသိခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ ဆရာ နားမလည်လို့ ရှင်းပြပါဦးလား”

၁၆၄ ။ ဟိုစော

“အို... ဆောရီးဆရာ၊ ဆောရီး... တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်မ စကားပြော အရမ်းလောသွားမိလို့ အချိန်တွေကို ကျော်လွှားပြောမိသွားတာပါရှင်”

သီတာနွယ်က ကျွန်ုပ်အား လက်အုပ်ချီ တောင်းပန်လိုက်သည်။ ပြီးမှ...။

“ကိုစိုး စက်မှုတက္ကသိုလ်မတက်ဘဲ ကျွန်မတို့ဆီချည်း နေ့တိုင်း လိုလို ရောက်ရောက်နေတော့လည်း ပထမစာသင်နှစ်ကုန်လို့ ကျွန်မနဲ့ ကိုတိုးတို့ စာမေးပွဲအောင်ကြပေမယ့် ကိုစိုးတစ်ယောက်မှာတော့ စာမေးပွဲ ဖြေဆိုခွင့်တောင်မှ မရခဲ့ဘူးဆရာ”

“ဪ...”

“အဲဒါ ကိုစိုးတစ်ယောက် အတော်လေး စိတ်ဓာတ်ကျသွားတယ် ထင်ပါရဲ့။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ပျောက်သွားလိုက်တာ ကျောင်းပိတ်ရက် ရွာကို ပြန်မရောက်လာတဲ့အပြင် ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်တော့လည်း အရိပ်အယောင် တောင် မမြင်ရတော့ပါဘူး။ နောက်မှ သတင်းသုံးသုံး ကြားရတာက သူ စစ်ထဲဝင်သွားတယ်ဆိုတာပါပဲ ဆရာ”

“ဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ သူက ကျွန်မဆီကိုတော့ မကြာခဏ စာရေးပါတယ်။ သူ တပ်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေရတယ်။ သင်တန်းတွေ တက်ရတာ အရမ်းပင်ပန်းတယ်။ သို့ပေမဲ့ သူ့ဘဝအကျိုးပေးက ဒီလိုဖြစ်နေတော့ သည်းညည်းခံပြီး တက်နေရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေ ပါတယ်ရှင်”

“သူ့စာတွေထဲမှာ သီတာနွယ်ကို သတိရလွှမ်းဆွတ်တဲ့အကြောင်း သူ တစ်နေ့ပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်နေဖို့ အကြောင်းတွေတော့ ပါမှာပေါ့နော်”

ကျွန်ုပ်က ခပ်ပြုံးပြုံး မေးမိသည်။ သီတာနွယ်က ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းကာ ...

အချစ်ပွဲသမား၏ဆန်းကြယ်သောကလဲ့စား ။ ၁၆၅

“ဟင့်အင်း... အဲဒီလိုစကားမျိုး အရိပ်အငွေ့ကလေးတောင် မပါဘူးရှင်။ အဲဒါကြောင့်လည်း သူ့အတွင်းစိတ်ကို နှစ်အတော်ကြာတဲ့အထိ ကျွန်မ ကြိုမသိခဲ့တာပေါ့ ဆရာ”

“အင်း... တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲ။ ဒါနဲ့ သီတာနွယ်ကတော့ စာပြန်ရေးခဲ့မှာပေါ့”

သူမက ခေါင်းကို တွင်တွင်ယမ်းခါပြလိုက်ပြန်ပါသည်။

“ဟင့်အင်း... ဆရာ၊ သူ့စာအိတ်ပေါ်က တံဆိပ်တုံးတွေအရ ရှမ်းပြည်တစ်နေရာမှာ ရောက်နေတာတော့ ခန့်မှန်းလို့ရတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ သူ့လိပ်စာမပါတော့ စာပြန်မရေးနိုင်ဘူးပေါ့ရှင်”

သီတာနွယ်၏လေသံနှင့် အမူအရာမှာ အကယ်၍ ကိုစိုး၏ လိပ်စာ သာပါလာလျှင် ပြန်စာတွေ ရေးမိမည်ဟု ယူဆရသည်။ သို့ဆိုလျှင် သူမ တိုက်ရိုက်လည်း ကိုစိုးအပေါ်တွင် အတိုင်းအတာတစ်ခုထိတော့ သံယောဇဉ် တွယ်နေလို့များလား။

“ဒါဆို ကိုစိုး အဲလို မကြာခဏ စာတွေရေးပို့နေတာ အချိန် ဘယ်လောက်တောင် ကြာသွားခဲ့လဲကွယ့်”

“ကြာတာပေါ့... ဆရာ။ ကျွန်မ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရလို့ ရွာပြန်ပြီး ကျောင်းဆရာမလုပ်နေတဲ့အထိ သူ့စာတွေက အဆက်မပြတ် လာနေတုန်းပဲလေ”

“ဟုတ်လားကွယ်။ အင်း... အတော်လေးတော့ ဇွဲနဘဲကြီးမယ့် နှလယ်ထင်ပါရဲ့။ ဒါနဲ့ ကိုတိုးတစ်ယောက်ကော သီတာနွယ်နဲ့အတူတူ ဘွဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လားဟင်”

သီတာနွယ်က ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... သူကလည်း ကျွန်မနဲ့ သမိုင်းမေဂျာချင်း တူလို့ အတူတူ ဘွဲ့ရခဲ့ကြတာပေါ့”

“ဒါဆို သူကော ရွာမပြန်ဘူးလား။ ဘာဆက်လုပ်နေလဲကွယ့်”

“ကိုတိုးက စာကြမ်းပိုးရှင်။ အချိန်ရှိသလောက် စာအုပ်ခွဲမျက်နှာ အပ်နေတာလေ။ ပြီးတော့ အရမ်းလည်း စာကြိုးစားတယ်လေ။ အဲဒါ

အိမ် ။ ယိုးဒယား

ကြောင့် ကျွန်မ ရိုးရိုးဘွဲ့ရတဲ့အချိန်မှာ သူက ကွာလီဖိုင်းပြစ်ပြီး မဟာဝိဇ္ဇာ ဆက်တက်ခွင့်ရသွားတယ် ဆရာ”

“ဪ... ဒါဆို သူ ရွာမပြန်တော့ဘဲ မဟာဝိဇ္ဇာ ဆက်တက်ရ တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ၊ သူ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ကျွန်မ ရွာပြန်တဲ့နေ့မှာတော့ သူ ကားဂိတ်အထိ ဂရုတစိုက် လိုက်ပို့ပေးပါ တယ်။ သူ့မိဘတွေအတွက် စာလည်း ပေးရင်းနဲ့ပေါ့”

“ဪ... ”

“အင်မတန်စကားနည်းတဲ့ ကိုတိုးဟာ အဲဒီနေ့ကျမှ စကားတွေ ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောလာတယ် ဆရာ။ နောက်ပြီး သူ့ဘဝရည်မှန်းချက် တွေကိုလည်း ပြောပြတယ်။ သူ အမ်အေအောင်ပြီးရင် တက္ကသိုလ်မှာပဲ ဆရာပြန်လုပ်မယ့်အကြောင်းနဲ့ သူ့ဘဝကို တက္ကသိုလ်နယ်မြေမှာပဲ ဖြစ်နဲ့ ပြီး တစ်ဆင့်ချင်း တိုးတက်လာအောင် ကြိုးစားမယ့်အကြောင်းတွေပေါ့ ဆရာ”

“အင်း”

“ပြီးတော့ ... ကားထွက်ခါနီးကျမှ ထူးဆန်းတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ပြောလိုက်သေးတယ်ရှင်”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်လို ထူးဆန်းတဲ့ စကားများလဲကွယ့်”

ကျွန်ုပ်က အလောတကြီး မေးမိသည်။

“သူက ပြောတယ်။ သူ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရလို့ တက္ကသိုလ်မှာ သမ္မင် ပြဆရာဖြစ်တာနဲ့ ရွာပြန်ပြီး ကျွန်မဆီလာခဲ့မယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ကျွန်မနဲ့ လက်ထပ်ပြီး တက္ကသိုလ်က သူ့အိမ်ကို ခေါ်သွားမှာတဲ့ ဆရာ”

ကျွန်ုပ် အတော် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

“ဟုတ်လား ... နို့... ကိုတိုးက သီတာနွယ်ကို အရင်ကတည်းက ချစ်ခွင့်ပန်ပြီးသားမို့လား”

အချစ်ရှုံးသမား၏ဆန်းကြယ်သောကလဲ့စား ။ ၁၆၇

“ဟင့်အင်း ... သူလား ချစ်ခွင့်ပန်မှာ၊ ဝေးပါသေးရဲ့။ တစ်ချိန် လုံး စာအုပ်နဲ့မျက်နှာ အပ်နေတဲ့လူကများ”

“ဒါဆို သီတာနွယ် ရွာပြန်ခါနီးမှ ကပ်ပြီး ဘာလို့ ပေါ်တင်ကြီး လက်ထပ်မယ် ပြောပစ်လိုက်ရတာလဲကွယ်”

“အဲဒါကို ကျွန်မလည်း အံ့ဩနေတာပေါ့ ဆရာ။ အဲဒီနေ့မှ ထူးထူး ခြားခြား စကားတွေ ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောနေရာက မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ် တရက်ကြီး ပြောချလိုက်တာကိုပေါ့”

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ ...

“အင်း ... အမှန်တော့ ကြည့်ရတာ ကိုတိုးရော၊ ကိုတိုးပါ သီတာ နွယ်ကို ကျိတ်ပြီး အံ့ပုန်းဖြစ်နေကြတာ ကြာပြီထင်ပါတယ်။ ချစ်တဲ့ကြိုက် တဲ့အကြောင်း တစ်ခွန်းမှမပါခဲ့ပေမယ့် စကားနည်းတဲ့ ကိုတိုးက အရင် ရင်ဖွင့် သွားတာလားမှ မသိတာ”

သီတာနွယ်သည် မျက်လုံးထောင့်ကပ်လျက် အတန်ငယ်ကြာ အောင် စဉ်းစားနေပြီးမှ ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... သူတို့နှစ်ယောက်ရင်ထဲ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်နေကြ ဖယ် မသိနိုင်ပေမယ့် ကျွန်မစိတ်ထဲမှာတော့ သူတို့ကို ငယ်သူငယ်ချင်းအဆင့် က နည်းနည်းမှ ပိုတွေးလို့မရဘူး ဆရာ”

ကျွန်ုပ် ခေါင်းညှိတ်ထောက်ခံလိုက်မိသည်။

“အင်း ... ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုပေမယ့်လည်း ယောက်ျား လေးနဲ့ မိန်းကလေး ခံစားချက်ချင်း ဘယ်တူနိုင်ပါ့မလဲလေ။ ကြည့်ရတာ ဖိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ ယောက်ျားလေးက နှစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့လည်း ဒီလို ချစ်စိတ်ကြိုက်စိတ်တွေ ပေါ်လာတာ ထင်ပါလို့ကွယ်”

“ရှင် ... ဘယ်လိုဆရာ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျား လေးနှစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့တဲ့လား။ ဆရာပြောတာ ရုတ်တရက် လိုက်မခို ဘူးဖြစ်နေတယ်ရှင်”

၁၆၈ ။ ယိုးဒယား

သီတာနွယ်က တွေ့ဟောန်မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ နားမလည်ဟန် မေးသည်။ ကျွန်ုပ်က ပြုံး၍ ခေါင်းဆတ်ပြကာ ...

“ကဲ ... ဒါဆို ဒီလိုလေး ပြောင်းပြီး စဉ်းစားကြည့်ကြရအောင်။ ငယ်သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ခုလိုမျိုးမဟုတ်ဘဲ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်ဆိုပါတော့လေ အဲဒီအခါ တခြား မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကိုစိုးက ပိုပြီး နီးစပ်နေတယ်ဆိုရင် သီတာနွယ် စိတ်ထဲ ဘယ်လိုခံစားမှု ဖြစ်ပေါ်လာမလဲ”

သီတာနွယ် မျက်နှာ ဝင်းခနဲလက်သွားကာ ...

“ဟုတ်ပြီ ... ဆရာဆိုလိုတာကို ကျွန်မ သဘောပေါက်ပြီ။ ဒါဆို ကိုတိုးကလည်း ကိုစိုးပေါ်မှာ အရင်ကတည်းထဲ မနာလိုဝန်တိုစိတ် ဖြစ်နေ လို့ နေမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒီ မနာလိုစိတ်ကြောင့် ချစ်စိတ်ဝင်လာပြီး ကိုစိုးထက်ဦးအောင် သီတာနွယ်ကို လက်ထပ်မယ့်အကြောင်း ပြောလိုက်မိ တာပေါ့ကွယ်”

သီတာနွယ်က အောက်နှုတ်ခမ်းကို အပေါ်သွားများဖြင့် ဖိကိုက် ထားရင်း ...

“ဟင် ... ဆရာပြောသလိုဆို ကိုစိုးကလည်း သူ တစ်ယောက် ထဲ စက်မှုတက္ကသိုလ်ရောက်သွားပြီး ကျွန်မနဲ့ကိုတိုး နှစ်ယောက်တည်း နီးနီး ကပ်ကပ်နေရတဲ့အပေါ် မနာလိုစိတ် ဝင်နေမှာပဲပေါ့နော်”

ကျွန်ုပ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“သေချာတာပေါ့ ... သမီးရယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကိုစိုးတစ် ယောက် သူဝါသနာပါတဲ့ စက်မှုတက္ကသိုလ်မတက်နိုင်ဘဲ သီတာနွယ်တို့အနား မှာ တစ်လည်လည် ဖြစ်နေတာပေါ့။ ပြီးတော့ သူ့အခြေအနေအရ စစ်ထဲဝင် သွားရပေမယ့် သီတာနွယ်စိတ်တွေ ကိုတိုးအပေါ် ယိမ်းယိုင်မသွားအောင်လို့ အဝေးကနေ စာတွေ အဆက်မပြတ် ရေးနေခဲ့တာပေါ့ကွယ်”

အချစ်ရုံးသမား၏ဆန်းကြယ်သောကလေးစား ။ ၁၆၉

သီတာနွယ်က ကျွန်ုပ် ယူဆချက်ကို ပါးစပ်အဟောင်းလောင်း နှင့်လျက် အံ့အားသင့်စွာ နားထောင်နေပြီးမှ ခေါင်းဆတ်ခနဲ ညိတ် တာ ...

“မှန်လိုက်တာ ... ဆရာရယ်၊ အင်း ... အဲဒါကြောင့်လည်း ကိုစိုး အ ကျွန်မ သူ့ကို လက်မထပ်ရင် သူ့ကိုယ်သူ အသေပစ်သတ်လိုက်မယ်လို့ ငြိမ်းခြောက်ခဲ့တာကိုးရှင်”

“ဟေ ... ဘယ်လိုကွယ် ... ကိုစိုးက သီတာနွယ်ကို အဲဒီလို ငြိမ်းခြောက်ခဲ့တယ် ... ဟုတ်လား။ အဲဒါ ဘယ်တုန်းကလဲဟင်။ ဆရာ နားမလည်ပါလား”

“အိုး ... ဆောရီးဆရာ၊ ဒီတစ်ခါလည်း ကျွန်မ စကားပြောရှေ့ ဆရာကြီးသွားမိပြန်ပြီရှင် အင်း ... အမှန်တော့ ဒီကိစ္စဖြစ်ခဲ့တာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်ကပါ။ ကျွန်မနဲ့ ကိုတိုးတို့ လက်မထပ်ခင် သုံးရက်အလိုမှာ ပဲ ...

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းရမ်းပြကာ ...

“နေပါဦး ... ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ လိပ်ပတ် နှင့်အောင် ပြောပြမှပေါ့ကွယ်”

သီတာနွယ်က လက်အုပ်ချီလိုက်ပြန်ကာ ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဆရာ ... ဟုတ်ကဲ့။ အဖြစ်က ဒီလိုပါရှင်။ ကျွန်မ ခုလိုပဲ ရွာမှာ ကျောင်းဆရာမလုပ်နေတာ သုံးနှစ်ကျော်ကျော်လောက်ကြာ တော့ နွေဦးပိုင်း ကိုတိုးရောက်လာပါလေရော။ သူ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရလို့ သရုပ်ပြ ဆရာဖြစ်ပြီးမှ လာခဲ့တာပါ။ ရွာရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သူ့မိဘနှစ်ပါးနဲ့ ကျွန်မ နှစ်ယောက်ဆီ ရောက်လာပြီး လူကြီးစုံရာရှေ့မှောက်မှာ ကျွန်မကို တောင်းပင် တောင်းတယ် ဆရာ။ ရွာမှာက မိဘအချင်းချင်းလည်း ရင်းနှီးနေကြတာရယ်။ အဲဒီတိုင်းက လယ်ယာကိုင်ကျွန်းပိုင်ရှင်တွေဖြစ်နေတာရယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီတိုင်းက ဘွဲ့ရပညာတတ် တက္ကသိုလ်က ဆရာဖြစ်နေတာတွေရယ်ကြောင့်

၁၇၀ ။ ယိုးဒယား

ကျွန်မ မိဘတွေလည်း မငြင်းနိုင်ကြဘဲ သဘောတူ ကြည့်ဖြူလိုက်ကြတာ ပေါ့ရှင်”

“ဪ... ”

“ဒါပေမယ့် အဘက မေးတယ်။ အိမ်ထောင်ပြုပြီးရင် ဘယ်မှာနေ ကြမှာလဲပေါ့။ ဒီတော့ ကိုတိုးက ဖြေတယ်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ဝင်းထဲကသူ ရထားတဲ့ အိမ်မှာနေကြမယ်လို့ပေါ့။ အဲဒီအခါ အဘက တို့တတွေလည်း အသက်တွေရလာပြီ။ ဒါကြောင့် လက်ထပ်ပြီးရင် တို့အိမ်မှာ တစ်နှစ်လောက် နေကြပြီးမှ တက္ကသိုလ်အိမ်ကို ပြောင်းနေကြလို့ မဖြစ်ဘူးလားလို့လေး ကိုတိုးက ကျွန်မမျက်နှာကိုတစ်လှည့် လူကြီးတွေကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်း ခေါင်းကုတ်ပြီး ရုတ်တရက် ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိဖြစ်နေရှာတယ်။ သူ့ အလုပ်က တက္ကသိုလ်မှာဆိုတော့ ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်ရင် ကျောင်းသားတွေ ကို စာသင်ပေးဖို့ ကျောင်းမှာ အမြဲရှိနေမှဖြစ်မယ်လို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒီ အခါ အဘနဲ့အစ်မလည်း အတော်လေး စိတ်အိုက်သွားတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စကို ကျွန်မဖက်က ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟတွေနဲ့ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင် ကြတယ်။ ပြီးမှ နှစ်ဖက်မိဘချင်း သဘောထားညှိကြတယ်။ တစ်ခုခက် နေတာက ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပြောပြော အဘက လက်ထပ်ပြီး ရွာမှာ တစ်နှစ်နေရမယ်ဆိုတဲ့ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အလျှော့မပေးဘူးရှင်။ အဲဒါနဲ့ ပဲ အချိန်အတော်ကြာအောင် ဆွေးနွေးပြောဆိုကြတော့မှ အများသဘောတူ တဲ့ အဖြေတစ်ခု ထွက်လာပါတော့တယ်။ အဲဒါကတော့ ကျွန်မတို့ကို လာ မယ်နှစ် တပေါင်းလကျမှ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခွင့် ပြုမယ်ဆိုတာပါပဲဆရာ”

“ဪ... ဒါဆို ကိုတိုးတစ်ယောက် တော်တော် စိတ်ပျက် သွားမှာပေါ့နော်”

“အင်း... စိတ်ပျက်တယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ သူလည်း လူကြီး တွေရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မလွန်ဆန်နိုင်ရှာဘူးလေ။ ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ကိုတိုးတစ်ယောက် ကံ့ကော်တောဆီ ပြန်သွားရတယ် ဆိုပါတော့ရှင်”

အချစ်ရှုံးသမား၏ဆန်းကြယ်သောကလေးစား ။ ၁၇၁

သီတာနွယ်က တွေဝေသော မျက်လုံးများဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် နှိုက်ထုတ်ကာ ပြောပြသည်။ သူမ ကိုယ်တိုင်ကကော ဘယ်လိုသဘောထား နှိုနေပါလေသနည်း။ အကဲခတ်ရ ခက်လှ၏။

“ဒါဆို ကိုတိုးနဲ့ လူချင်းမတွေ့နိုင်တော့ စာနဲ့ပဲ ဆက်သွယ်နေကြ ရမှာပေါ့”

“သူက နဂိုကတည်းက စကားနည်းတဲ့လူဆိုတော့ စာလည်း တစ်လနေမှ တစ်စောင်လောက်တော့ ရေးပို့တတ်ပါတယ်။ သူ့စာရတော့ လည်း ကျွန်မလည်း ဝတ္တရားမပျက် စာပြန်ရေးရတာပေါ့လေ”

ကျွန်ုပ် သူမလေသံကို သိပ်တော့ အားမရလှ။

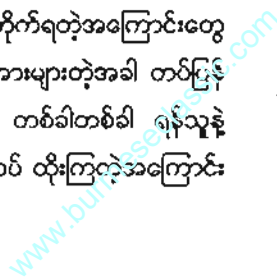
“ဪ... ဒါနဲ့ သီတာနွယ် ရွာမှာ ကျောင်းဆရာမလုပ်နေတဲ့ သုံးနှစ်ကျော်ကျော် အတွင်းမှာရော ခါတိုင်းလို ကိုစိုးဆီက စာတွေလာသေး ထားဟင်”

ကျွန်ုပ်က စာအကြောင်းပြောမှ ကိုစိုးကို ရုတ်တရက် သတိရ သွားကာ မေးမိသည်။ သီတာနွယ်က လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ...

“အမယ်လေး... ကိုစိုး ဒီလောက်စာရေးတတ်တာ ကျွန်မအစက ဆီခဲဘူး။ လာလိုက်တဲ့စာတွေဆိုတာ အဆက်မပြတ်ဘဲ။ တစ်လနှစ်စောင် ဆိုတာ စာအနည်းဆုံးပဲရှင်။ ကျွန်မဖြင့် အံ့ရောဆရာ”

“စာပြန်ရေးဖို့ လိပ်စာတွေဘာတွေကော မပါဘူးလားကွယ်”

“ဟင့်အင်း... ထုံးစံအတိုင်း စာအိတ်ပေါ်က တံဆိပ်ပိုင်းကြည့် မှ သိရတယ်။ တော်ကြာ ကရင်ပြည်နယ်၊ တော်ကြာ ကချင်ဘက်ရောက် လိုက်နဲ့၊ သူ့ကြည့်ရတာ တပ်ရင်းအတည်တကျမရှိသေးဘဲ တစ်ပြည်လုံး ထည့်ပတ်သွားရတာသလိုပါပဲ။ သူ့နောက်ပိုင်းစာတွေ ဖတ်ရတာ တကယ့် ဧည့် သည်းထိတ်ရင်ဖိုပဲ ဆရာ။ သူ ရှေ့တန်းမှာ စစ်တိုက်ရတဲ့အကြောင်းတွေ လေး၊ ရန်သူ့ စခန်းကို ဝင်စီးခဲ့တာတို့၊ ရန်သူ့ အင်အားများတဲ့အခါ တပ်ပြန် ဆုတ်ပြီး အသက်လုပြေးရတာတို့ စုံနေတာပဲရှင်။ တစ်ခါတစ်ခါ ရန်သူနဲ့ ဖော်နာချင်းဆိုင် ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီး လှံစွပ်နဲ့ အနီးကပ် ထိုးကြတဲ့အကြောင်း

၁၇၂ ဇာတ်စဉ်

ရေးသားထားတာ အသည်းတအေးအေးနဲ့ ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်တာနဲ့ ဆင်တောင်မဖတ်ရတော့ဘူး ဆရာ။ စိတ်ထဲကတော့ သူ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းဝေးဖို့ ဘုရားမှာ အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းနေရတာပေါ့ရှင်”

ကျွန်ုပ် အတွေးမမှားလျှင် သီတာနွယ်သည် ကိုတိုးကို လက်ထပ်ခွင့်ပြုခဲ့သည့်တိုင်အောင် သူမ၏ စိတ်အစဉ်က ကိုစိုးအပေါ်တွင်သာ နှိုင်းငြိတွယ်နေသယောင် ထင်မိသည်။ ငယ်သူငယ်ချင်းသုံးယောက် အထက်တန်းအောင်သည်အထိ ရွာက အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို မခန့်မှန်းနိုင်သော်လည်း တက္ကသိုလ်ရောက်ခါမှ ကိုစိုးတစ်ယောက် စက်မှုတက္ကသိုလ်မတက်ဘဲ အနားမှာချည်း တဲဝဲလည်လည် ဖြစ်နေခဲ့ပုံများက သူမ၏ နှလုံးသားထဲ လှုပ်ခတ်စေခဲ့လိမ့်မည်တော့ အမှန်ပင်။

“အဲဒါ ကိုစိုး သီတာနွယ်ဆီ စာမှန်မှန်ရေးတာကို ကိုတိုးထံ ယောက် သိရဲ့လားကွယ်”

“တက္ကသိုလ်မှာတုန်းကတော့ ကျွန်မ ပြောပြလို့ သူသိပါတယ်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ သူလည်း မမေးတာနဲ့ ကျွန်မလည်း မပြောပြမိတော့ဘူး ဆရာ”

“သူတို့ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းကော စာအဆက်အသွယ် ရှိကြသေးလား”

“ဟင့်အင်း... အဲလိုတော့ ကျွန်မ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး။ အဲ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သူ မဟာဝိဇ္ဇာသင်တန်း တက်နေတဲ့အချိန်မှာတော့ သူတို့ စာအဆက်အသွယ်ရှိကြမလား မပြောတတ်ဘူးရှင်”

ကျွန်ုပ်အဖို့ ဤမျှဆိုလျှင် သူတို့သုံးယောက်၏ အတွင်းအဖွဲ့ သတ္တန်ကို သုံးသပ်ရန် လုံလောက်ပြီ ထင်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် သိသော အဓိကအချက်ကို မေးရတော့၏။

“ဒါနဲ့ ဒီအမှုက ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တာလဲ။ ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၃၀၂ အရ စွဲဆိုထားတဲ့ လူသတ်မှုကို သီတာနွယ် တကယ်ပဲ ကျူးလွန်မိခဲ့တာလား။ ပြီးတော့ အသတ်ခံခဲ့ရတာကော ဘယ်သူလဲ”

အခန်းစုံသမား၏ဆန်းကြယ်သောကလဲ့စား ၁၇၂

ကျွန်ုပ် မေးခွန်းများက အနည်းငယ် ရှည်လျားသွား၍လားမသိ၊ သီတာနွယ် ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ ခပ်တွေတွေ ဖြစ်နေသေးသည်။ ခဏနေမှ မျက်လုံးများ မှေးစင်းကာ အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူသွင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ပြီးမှ ...

“အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်မနဲ့ကိုတိုးတို့ မင်္ဂလာမဆောင်ခင် သုံးရက်အလို နေ့က စပြောရမယ် ထင်တယ်ရှင်”

“ဟေ ... ဘယ်လို၊ ကိုတိုးနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ သုံးရက်အလို ဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ် အံ့အားသင့်မေးမိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ။ ကိုတိုးစာထဲမှာ လာမယ့်ဖေဖော်ဝါရီလထဲ မှာ လက်ထပ်ကြမယ်ပါတာနဲ့ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ဆီ နေ့ကောင်းရက်သာ လျှောက်တော့ တပို့တွဲလဆန်း (၁၃)ရက်၊ ဖေဖော်ဝါရီ (၁၂) ရက် ခြည်ထောင်စုနေ့ကို ရွေးပေးလိုက်ပါတယ် ဆရာ”

“ဪ... အဲဒါ မနှစ်က ဖေဖော်ဝါရီပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ အဲဒါကြောင့် နှစ်ဖက်မိဘတွေက အဲဒီနေ့ နောက် အရုဏ်မှာ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးပြီး နေ့ဘက်မှာ မင်္ဂလာညှော်ခံပွဲလုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားကြပါတယ်”

“အင်း ...”

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအချိန်ထိ လူသတ်မှုဖြစ်လာနိုင်သော အခြေအနေအထားကို အရိပ်အယောင်မျှပင် မမြင်ရသေး။ ထောင်မှူးဒေါ်ခင်မမကမူ သီတာနွယ်ပြောလာမည့် စကားကို စိတ်ဝင်စားနေဟန် တွေ့ရသည်။ သီတာနွယ်က ဆက်ပြောသည်။

“မနှစ်က ဖေဖော်ဝါရီလ (၉)ရက်နေ့ ကျွန်မ ကျောင်းရုံးခန်းထဲမှာ တောင်သားတွေရဲ့ စာမေးပွဲအဖြေလွှာတွေကို အမှတ်ခြစ်နေဟုန်း ရုံးခန်း

၁၇၄ ။ ဇာတ်စဉ်

ထဲကို ဝင်လာတဲ့ ခြေသံကြားလို့ ကျွန်မ မမော့ကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ့် မျက်စိကိုယ် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိတယ် ဆရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”

“ရုံးခန်းထဲ ရုတ်တရက်ကြီး ငုံ့မဆင့်ဆိုင်းမဆင့် ဝင်လာတဲ့သူက တခြားလူမဟုတ်ဘဲ ကိုစိုးဖြစ်နေလို့ပဲ ဆရာ”

“ဟေ ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်နှယ် ... ဒီလူက အခုမှ ပြုံးစားကြီး ပေါ်လာတာလဲဟင်”

နှစ်အတော်ကြာအောင် ခြေရာဖောက် ဇာတ်မြှုပ်နေခဲ့ပြီးမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါ်လာပုံက အတော် အံ့အားသင့်စရာ။

“အဲဒါ ကိုစိုးက ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ကျွန်လက်ကို အတင်း ဆွဲပြီး

“လာ ... နင်လိုက်ခဲ့”

ဆိုပြီး ကျွန်မကို ကျောင်းပြင်ဘက် ဆွဲခေါ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်ထားတဲ့ ဂျစ်ကားပေါ်ကို အတင်းတက်ခိုင်းတယ်။ သူ့ပုံစံက အရင်လို နူးညံ့ပျော့ပျောင်းတဲ့ ကျောင်းသားလေးကိုစိုးနဲ့ လုံးဝမတူတော့ဘူး။ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေး ထူလပျစ်နဲ့ တကယ့်ကို ရင့်ကျက်တဲ့ လူကြမ်းကြီးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေတယ်ရှင်။ ကျွန်မ ပထမတော့ အော်ဟစ်ငြင်းဆန်မလို့ပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်နှာပေါက်နဲ့ အမူအရာကိုကြည့်ပြီး ကြောက်စိတ်ဝင်လာတာနဲ့ သူခိုင်းတဲ့တိုင်း ကားပေါ်တက်ပြီး အသာလိုက်သွားမိတယ်ဆရာ”

“အင်း ...”

“သူက ဂျစ်ကားကို ရွာအရှေ့ဖျားက သူ့အိမ်ဆီ အရောက်မောင်ချသွားတယ်။ သူ့မိဘတွေက သူမရှိတဲ့နောက်ပိုင်း ရွာတောင်ပိုင်းက သူ့သမီးငယ်အိမ်မှာ ပြောင်းနေကြတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မနေဘူးပေါ့ရှင်။ သူက အိမ်တံခါးသော့ကို ရိုက်ချိုးဖွင့်လိုက်ပြီး ကျွန်မအိမ်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အိပ်ခန်းတံခါးကို အတွင်းက မင်းထံ

အချစ်ရှုံးသမား၏ဆန်းကြယ်သောကလဲ့စား ။ ၁၇၅

ထိုးပိတ်လိုက်ပြီး ကျွန်မကို သူ့အိပ်ခန်းထဲ ဆွဲခေါ်သွားတယ်။ အိပ်ခန်းတံခါးတိုလည်း အတွင်းကနေ ချက်ထိုးထားလိုက်တယ် ဆရာ”

“အင်း ... ဆက်ပါဦး”

ကျွန်ုပ်မှာ ကိုစိုး၏ အပြုအမူကို စိတ်ထဲက နားမလည်နိုင်သေးဘဲ အဝေဝါ ဖြစ်နေမိသည်။ မကောင်းတာတစ်ခုခု ဖြစ်တော့မယောင် ထင်မိတာ ရင်တဖိုဖိုတော့ ဖြစ်နေမိသည်။

“ကိုစိုးက ကျွန်မကို ခုတင်ဘေးက ခုံတစ်လုံးမှာ ထိုင်ခိုင်းထားပြီးက သူက စီးလာတဲ့ စစ်ဖိနပ်ကို မချွတ်ဘဲ ခုတင်ပေါ် တက်ထိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ ကျွန်မကို ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့်ပြီး ‘သိတာ ... နင် ငတိုးနဲ့ သက်ထပ်တော့မယ်ဆို’ လို့ မေးတယ်။ ကျွန်မ အရမ်းအံ့အားသင့်သွားပြီး သူ့မေးခွန်းကို ဆွံ့အသွားသလို ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ် ဆရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”

“ဒီလောက် အပေးတစ်နေရာရောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်က ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ကျွန်မနဲ့ကိုတိုး လက်ထပ်မှာကို ကြိုတင်သိနေရတာလဲ ဆိုပေါ့”

“မှန်တာပေါ့ ... ဒါ အံ့သြစရာပဲဟာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မလည်း ပထမတော့ အံ့သြသွားပေမယ့် သူ့ဆက်ပြောလိုက်တော့မှ အံ့သြစရာမဟုတ်မှန်း သိရတော့တယ်ရှင်”

“ဟုတ်လား ... သူက ဘယ်လိုများ ဆက်ပြောလို့လဲကွယ်”

ကျွန်ုပ် အလောတကြီး မေးလိုက်မိသည်။

“သူက စစ်ဂျာကင်အပေါ်အိတ်ထဲက စာတစ်စောင်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး စာအိတ်ပေါ်က သူ့လိပ်စာကို ကျွန်မမျက်နှာနား တိုးပြီးပြတယ် ဆရာ။ ဒါ ဘယ်သူ့လက်ရေးဆိုတာ နင် ကောင်းကောင်းသိမှာပေါ့တဲ့ ပြောတယ်။ ဆုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မ ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့ရှင်။ ဒါ ကိုတိုးလက်ရေး အစစ်ဆိုတာကိုလေ။ ‘ဒါ ကိုတိုးလက်ရေးပဲ’ လို့ ကျွန်မ ဖြေလိုက်တယ်။

၁၇၆ ။ ဟိုစော

သူက ရဲတွတ်နေတဲ့ သူ့သွားရဲကြီးတွေပေါ်အောင် တဟဲဟဲရယ်ရင်းက...
'ဟုတ်တယ် သူ နင်နဲ့ လာမယ့်ပြည်ထောင်စုနေမှာ မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ်
လို့ ငါ့ဆီ ဒီစာနဲ့ အကြောင်းကြားလိုက်တယ်လေ။ ရော့... နင် ဖတ်ကြည့်ဦး
မလား' လို့ ပြောတယ်။ စာအိတ်ကိုလည်း ကျွန်မလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်
သေးတယ်။ ပြီးတော့ စစ်ဂျာကင်ထဲက စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်သောက်
ရင်း အသံဝါဝါကြီးနဲ့ တဟားဟား ရယ်လိုက်ပြန်တယ် ဆရာ'

“ဟုတ်လားကွယ်”

ကျွန်ုပ်မှာ အလိုက်အထိုက် ပြောလိုက်ရသော်လည်း ကိုတိုးက သူ
နှင့် သီတာနွယ်တို့ လက်ထပ်မည့်ကိစ္စကို ကိုစိုးထံ အသိပေးသည့်ရည်ရွယ်
ချက်ကို ရှုတ်တရက် စဉ်းစား၍မရနိုင်သေး။ ထို့ပြင် မင်္ဂလာရက်မတိုင်မီ
ပြုန်းစားကြီးကပ်ရောက်လာသော ကိုစိုး၏ ဦးတည်ချက်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်
နားမလည်နိုင်သေး။

သီတာနွယ်က ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်မ အံ့ဩလွန်းလို့ စာအိတ်ကို ငေးကြည့်ပြီး မယုံကြည်နိုင်
အောင် ဖြစ်နေမိတယ်။ ကိုတိုးနယ် ကျွန်မတို့ လက်ထပ်တော့မှာကို ဘာလို့
များ ကိုစိုးဆီ အသိပေး အကြောင်းကြားလိုက်ရတာလဲလို့လေ။ ကိုတိုးရဲ့
ထူးဆန်းတဲ့စိတ်ကူးကို တွေးမရနိုင်ဘဲ ကျွန်မရင်ထဲမှာ အသက်ရှူမဝအောင်
မွန်းကျပ်တဲ့ ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရတယ်ရှင်”

“ဒါနဲ့ စာကိုကော ဖတ်ကြည့်မိသေးလား”

“ဟင့်အင်း... စာဖတ်ဖို့တွေးတာနဲ့ ရင်ထဲမှာ တစစ်စစ်နာကျင်
လာတာနဲ့ စာအိတ်ကို ခုတင်ပေါ် ပစ်တင်လိုက်မိတယ် ဆရာ။ အဲဒါကိုကြည့်
ပြီး ကိုစိုးက တဟဲဟဲရယ်မောရင်း စီးကရက်မီးခိုးတန်းကို မျက်နှာကြက်ဆီ
မှုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ ကျွန်မကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီးပြောတယ်။ ‘ဒါဆို ငါက
ရော ဒီနေ့မှ နင့်ဆီဘာလို့ ရှုတ်တရက်ကြီး ရောက်လာရလဲလို့ မမေးတော့
ဘူးလားဟင်’ တဲ့ရှင် ဆရာ”

“ဪ...”

အချစ်ခွဲသမား၏ဆန်းကြယ်သောကလဲ့စား ၁၇၇

“ကျွန်မမှာ သူ့ကို ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိတော့ဘဲ သူ့မျက်နှာကို
ခပ်ကြောင်ကြောင် ငေးကြည့်မိတယ်။ အမှန်ဆို သူ့မေးခွန်းက တကယ်
လည်း ကျွန်မ သူ့ကိုမေးချင်နေတဲ့ မေးခွန်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြား
ရတဲ့ သတင်းစကားတွေက ကျွန်မ ဦးနှောက်ထဲ ရှုပ်ထွေးနှောက်ကျ
အောင်တော့ကြောင့် မှင်သက်မိသလိုဖြစ်နေခဲ့လို့ မမေးမိတာပါ။ ခုတော့
သူ့မျက်နှာကို မရဲတရဲအားတင်းကြည့်ရင်း မေးလိုက်တယ်လေ။ ‘ဟုတ်တယ်
ဟာလည်း အဲဒါကို သိချင်နေတာပဲ ကိုစိုး’ လို့ပေါ့ ဆရာ”

“အင်း...”

“အဲဒီတော့ ကိုစိုးက စီးကရက်ကို ပြာခံခွက်ထဲ ထိုးခြေပြီး ခုတင်
ပေါ်တနေ ထရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာပြီး ကျွန်မ
ထည့်တည့်မှာ ခါးထောက်ရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ ကျွန်မမျက်နှာကို အနီး
ထိ ငုံ့ကြည့်ပြီး ‘ငါ နင့်ကို လက်ထပ်ယူဖို့ ပြန်လာတာပဲသီတာ’ တဲ့ရှင်”

“ဟင်... ဟုတ်လားကွယ်”

ကျွန်ုပ် အလွန် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

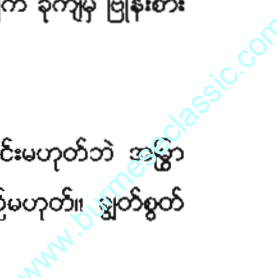
လာပြန်ချေပြီ တစ်ယောက်။

ကိုတိုးတုန်းကလည်း နေ့စဉ် အနီးကပ်တွေ့မြင်နေရသည့် သီတာ
အား ချစ်ကြောင်းကြိုက်ကြောင်း အရိပ်အငွေ့မျှပင် မပြဘဲ သူမ ဘွဲ့ပြေး
ပြန်မည့်နေ့ကျမှ လက်ထပ်ယူမယ့်အကြောင်း တဲ့တိုးကြီး ပြောခဲ့သည်။

ယခုလည်း ကိုစိုးဆိုသူမှာ အဝေးတစ်နေရာမှ နှစ်အတန်ကြာအောင်
များအဆက်မပြတ် ရေးပို့ပေးခဲ့ပါသော်လည်း စာထဲတွင် သူ သီတာနွယ်
ကို ချစ်ကြိုက်နေကြောင်း တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမှ မပါခဲ့ပါလျက် ခုကျမှ ပြုန်းစား
ပြီး ‘ငါ နင့်ကို လက်ထပ်ယူဖို့ ပြန်လာတာ’ တဲ့လေ။

စိတ်သဘောချင်း တူလှလွန်းပါပေစွ။

အကယ်၍ ကိုစိုးနှင့် ကိုတိုးတို့သာ သူငယ်ချင်းမဟုတ်ဘဲ အမြွှာ
အစ်ကိုဖြစ်ခဲ့ပါမူ ကျွန်ုပ် အထူးတလည် အံ့ဩမိမည်မဟုတ်။ ဗျတ်စွတ်

တူသော အမြွှာများတွင် အတွင်းစိတ် တစ်သဘောတစ်ထပ်တည်းကျသော အချက်များစွာ ရှိနေတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

“ဒါဆို သီတာနွယ်က ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲကွယ့်”

ကျွန်ုပ် မယုတ်မလွန် မေးလိုက်မိသည်။

“ကျွန်မ အရမ်းအံ့အားသင့်သွားပြီး မျက်လုံးခိုင်းကြီးနဲ့ သူ့ကို မြန်မေးမိတယ်လေ။ ‘နေပါဦး ... ကိုစိုးက သီတာ့ကို ချစ်နေလို့လားဟင်’ လို့ ပေါ့။ သူက အပေါ်စီးက လေသံမာမာနဲ့ ‘နင်ဘာလို့ ငါ့ကို ပြန်ပြန်မေးနေရတာလဲ။ ငါဆိုလိုတာက ငါက နင်ကို လက်ထပ်ယူမယ်။ နင်ကရော ငါ့ကို လက်ထပ်မှာ မဟုတ်လား။ ဒါပဲလေ’ လို့ ပြောတယ် ဆရာ”

“ဪ ...”

“ဒီတော့ ကျွန်မက မေးတယ်။ ‘ကိုစိုး သီတာ့ကို ဘာလို့လက်ထပ်ယူချင်တာလဲ’ လို့လေ။ အဲဒီမှာ ကိုစိုးက စိတ်မရှည်တဲ့အမူအရာနဲ့ ‘ဟာ ... သီတာ နင် ငါထင်ထားတာထက် စကားတွေ အတော်တတ်နေပါလား။ ယောက်ျားက မိန်းမကို လက်ထပ်မှာကို အကြောင်းပြနေရဦးမှာလား။ နင်ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်လို့ လက်ထပ်ယူမှာပေါ့ဟာ။ အဖြေက ရှင်းရှင်းလေးဟာကို လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်မက ‘သီတာ့မှာ ပိုင်ရှင်ရှိပြီးသားလေ ... ကိုစိုးရဲ့ လို့ အထွန့်တက်မိတယ် ဆရာ’

“အင်းပေါ့ ... ဒါ အမှန်ပဲကိုးကွယ့်”

“အဲဒါကို ကိုစိုးက တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ခါပြီး တဟားဟားရယ်မောရင်း ‘သီတာ .. တကယ်တော့ နင်ဟာ အတော်တုံးသေး။ အသေးတာပဲ။ ကဲ ... ဒါဆို ငါမေးမယ်။ နင် ကိုတိုးနဲ့ လက်ထပ်ပြီးပြီလား ဟင်’ တဲ့။ ကျွန်မက ခုလာမယ့် ပြည်ထောင်စုနေ့မှာ လက်ထပ်တော့မှာလေရှင်လို့ ဖြေမိတယ်။ သူက ‘ဟ ... နင်ကလည်း ငါမေးတာက ရှင်းရှင်းလေးရယ်။ နင် အခု အခုနော် ဒီနေ့ ဖေဖော်ဝါရီလ (၉) ရက်နေ့မှာနော် နင် ကိုတိုးနဲ့ လက်ထပ်ပြီးပြီလားဟင်’ တဲ့ မေးတယ်။ ကျွန်မက ‘ဟင်အင်း အခုတော့

ဘယ်လက်ထပ်ရဦးမှာလဲ။ လာမယ့် ပြည်ထောင်စုနေ့’ အရောက်မှာ သူက စကားဖြတ်ပြီး ‘ဒါဖြင့် နင် အခု ကိုတိုးနဲ့ လင်မယားလို အိပ်ပြီးပြီလား’ တဲ့ ရှင့် ကျွန်မက ... ‘အို ... တောက်တီးတောက်တဲ့၊ လက်မှ မထပ်ရသေးတဲ့လူနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် လင်မယားလို ‘အပြောမှာ သူက လက်ကာပြပြီး ‘ဒါဆို အဖြေက ရှင်းပါတယ်။ နင် ကိုတိုးနဲ့ လက်လည်း မထပ်ရသေးဘူး။ အကြင်လင်မယားလိုလည်း မဆက်ဆံရသေးဘူးဆိုရင်တော့ နင်ဟာ ဒီနေ့ ဒီအချိန်အထိ ကာမပိုင်လင်ယောက်ျား မရှိသေးတဲ့ အပျိုစင်လေးတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လားဟ ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...’ တဲ့။ သူက အသံငါကြီးနဲ့ ရယ်မောလိုက်ပြန်တယ် ဆရာ”

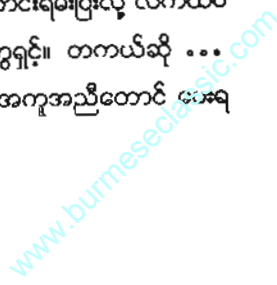
“အင်း ... ဆက်ပြောပါဦး”

“ကိုစိုးက ‘အဲဒီတော့ ဒီနေ့အထိ ပိုင်ရှင်မရှိသေးတဲ့နင်ဟာ အများပိုင်ပစ္စည်းပဲပေါ့ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... အဲဒါကြောင့် ငါ့မှာ နင်ကို လက်ထပ်ယူပိုင်ခွင့် ရှိနေတယ်လေ။ ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ ... သီတာနွယ် နင် ကလည်း ငါ့ကို လက်ထပ်မှာပဲ မဟုတ်လားဟင်’ လို့ ဆက်ပြောတယ် ဆရာ”

“အင်း ...”

“သူ့ကို ကျွန်မက စကားပြန်ပြောချင်စိတ် မရှိတာနဲ့ ခပ်မခိတ်ကလေး နေလိုက်မိတယ်။ အဲဒါကို သူက အဓိပ္ပာယ်တလွဲကောက်ပြီး ‘ဟဲ ဟဲ ... မလှုပ်စိတ်တူတဲ့ နင်ကလည်း ငါ့ကိုယူမှာပါဟာ ... ဟား ... ဟား ...’ ဆိုပြီး မနိုးမခန့်ပုံစံနဲ့ ရယ်လိုက်ပြန်တယ်။ အဲဒါမှာ ကျွန်မ ဒေါသထွက်သွားမိပြီး ‘ဒီမှာ ... ကိုစိုး၊ လူမှာ လူကျင့်ဝတ်ဆိုတာ ရှိတယ်။ ကျွန်မနဲ့ကိုတိုးဟာ နှစ်ဖက်မိဘရှေ့မှာ တရားဝင်တောင်းရမ်းပြီးလို့ လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူထားပြီးသား ဇနီးမောင်နှံလောင်းတွေရှင့်။ တကယ်ဆို ... အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ့် ရှင့်သူငယ်ချင်းကို ရှင်က အကူအညီတောင် မေးရမှာလေ ... မဟုတ်လားလို့ မေးလိုက်တယ်ရှင့်”

“အင်း”

“အဲဒီမှာ ကိုစိုးက ‘အလို... မိသိတာ ငါနဲ့ကိုတိုး ဘယ်လိုကတိ စကားတွေ ထားခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ နင်ဘာမှမသိဘဲနဲ့ ထင်ရာ စွတ်ပြောနေ တာပါလားဟ’ လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်မက ‘နေပါဦး... ကိုစိုးတို့နှစ်ယောက် က ကျွန်မ မသိအောင် ဘယ်လိုကတိစကားတွေ ထားခဲ့ကြလို့လဲဟင်’ လို့ မေးမိတယ်။ သူက နှုတ်ခမ်းထောင်စွန်းတစ်ဖက် ကွေးညွတ်ပြုံးပြရင်း ကျွန်မ ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ ‘သူနဲ့ငါထားခဲ့တဲ့ ကတိစကားက နင့် ကို ဦးသူအရယူဖို့ပဲ မိသိတာ’ တဲ့ ဆရာ”

“ဟ... သူတို့ရဲ့ ကတိစကားကလည်း”

ကျွန်ုပ်ရင်ထဲတွင် ဖော်ပြရန်ခက်ခဲသော ဝေဒနာတစ်ခု စူးနှင့်ဝင် သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မကြားဖူးသော ကတိ စကားမျိုးပါပေ။ သီတာနွယ်က ...

“ကျွန်မလည်း ‘ဘာ... ဘယ်လို’ ဆိုတဲ့ အာမေဇိုတ်သံတွေ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ထွက်သွားမိပြီး အံ့ဩလွန်းလို့ စကားဆက်မပြော နိုင်တော့အောင် ရင်ထဲ ဆိုနှင့်မွန်းကျပ်သွားမိတယ်ရှင်”

မှန်ပါပေသည်။ ယောက်ျားချင်းပင် တစ်ခါမှ မကြားဖူးသော ကတိ စကားမျိုးဖြစ်ပေရာ ကာယကံရှင် မိန်းကလေးအနေနဲ့ မချီမဆန် ခံစားရနိုင် သော ဝေဒနာမျိုးပါပေ။

“ဒါပေမဲ့ ကိုစိုးကတော့ ကျွန်မခံစားချက်ကို နားမလည်ဘဲ သူ ကြိုတင်စီစဉ်ထားတဲ့ စိတ်ကူးအတိုင်း အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ကြိုးစား လာတာ တွေ့ရတယ်ဆရာ”

“ဟုတ်လား... သူ့စိတ်ကူးက ဘယ်လိုများလဲ”

“သူက ‘ကဲ... ဒီလိုပုံစံနဲ့ ဆက်ပြောနေရင် အချိန်ကုန်လေကုန် ရုံပဲရှိမယ်။ ဒါကြောင့် နင့်ကို ငါ လိုရင်းပဲ မေးတော့မယ်။ တခြား အစုံစကား တွေ လှည့်ပတ်ဖြေမနေဘဲ တစ်ခွန်းထဲဖြေ။ နင် ငါ့ကို လက်ထပ်ယူနိုင် မလား’ တဲ့ မေးတယ်။ ကျွန်မ ခဏစဉ်းစားပြီး ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ‘သီတာ

ကိုစိုးကို မချစ်တာ’ လို့လေ။ အဲဒီမှာ သူက မချီတင်ကဲလိုလို မထီမဲ့မြင် နီလို ပြုံးပြလိုက်ပြီး ‘ဒါဆို သီတာ... နင်က ကိုတိုးကိုရော ချစ်လို့လား’ တဲ့လေ”

“ဪ...”

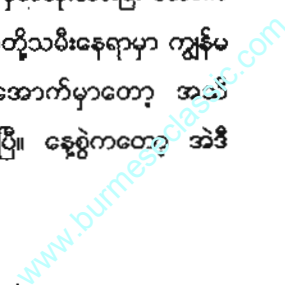
ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ကျွန်ုပ် ကိုစိုး၏မေးခွန်းကို သဘောကျမိ၏။ သာယာကြောင့်ဆိုသော် ထိုအဖြေကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သိချင်နေရုံ ဖြစ်ပါ သည်။ ကဲ... သီတာနွယ် ဘယ်လိုများ ဖြေမှာပါလိမ့်။

ကျွန်မက ...

“အို... ဒါက ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပဲ။ ကိုစိုးသိဖို့ မလို တဲ့။ လို့ ပိတ်ပြောပစ်လိုက်တယ်လေ။ အဲဒီအခါ ကိုစိုးမျက်နှာ ရုတ်တရက် ပြောင်းသွားပြီး ‘ကောင်းပြီ... သီတာ... ကိုယ့်ကိုယ်ရေးကိုစွဲ ကိုယ်လုပ် ကြတာပေါ့’ လို့ပြောပြီး သူ့ စစ်ဂျာကင်အတွင်းအိတ်ထဲက စာရွက်တစ် ချက်နဲ့ ဘောပင်တစ်ချောင်းထုတ်ယူပြီး ကျွန်မရှေ့က စားပွဲပေါ် ချပြတယ်။ ကျွန်မ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ရုံးခွန်တော်တံဆိပ်ခေါင်းစည်းပါတဲ့ လက်ထပ် စာရွက် ဖြစ်နေတယ်။ စာကိုယ်မှာ ကွန်ပျူတာစာစီထားတာက ကျွန်မနဲ့ ကိုစိုး နှစ်ဦးဟာ မြိမ်းခြောက်ခြင်း၊ ပြားယောင်းသွေးဆောင်ခြင်း၊ မလျော်ကြစာ ခြင်း၊ အနိုင်အထက်ပြုခြင်းတို့မရှိဘဲ လွတ်လပ်စွာပေးသော သဘော ကျင်ချက်အရ အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြမည်ဖြစ် ကြောင်း အောက်တွင် လက်မှတ်ထိုးကြပါသည်လို့ ရေးထားတယ်ရှင်”

“ဟုတ်လား”

“ပြီးတော့ သတို့သားနေရာမှာ ကိုစိုးလက်မှတ်ထိုးထားပြီး အောက် မှတ်ပုံတင်နံပါတ်ရေးထားတာ တွေ့ရတယ်။ သတို့သမီးနေရာမှာ ကျွန်မ စာပေနဲ့ မှတ်ပုံတင်နံပါတ်ကို တွေ့ရတယ်။ အောက်မှာတော့ အသိ သတ်သေနစ်ယောက် လက်မှတ်ရေးထိုးထားပြီးပါပြီ။ နေ့စွဲကတော့ အဲဒီ ဆော်ဝါရီလ (၉)ရက်နေ့ပါ ဆရာ”

“ဟ ... ဒီလူ အတော်ကို စနစ်တကျ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီးမှ လာ တာပါလားကွယ့်။ အင်း ... သူ့ကြည့်ရတာ သီတာနွယ်ကို သတိသမီးနေရာ မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးစေချင်တာပေါ့နော်”

“မှန်ပါတယ် ... ဆရာ။ သူက ကျွန်မကို ‘သီတာ နှင် ဒီစာချုပ် မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးစမ်း’ လို့ အတင်း တိုက်တွန်းပါတယ်။ ဒါဟာ အနိုင် အထက်ပြုတဲ့သဘောပဲ မဟုတ်လားရှင့်”

“အင်း ... အဲလိုဆိုနိုင်တာပေါ့”

“ဒါကြောင့် ကျွန်မက ‘ဒီစာချုပ်မှာ သီတာ လက်မှတ်မထိုးနိုင် ဘူးဆိုရင်ကော’ လို့ သွေးတိုးစမ်းသလို မေးလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါ ကိုစိုး က စစ်ဂျာကင်အတွင်းအိတ်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြန်တယ်။ ကျွန်မရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီတစ်ခါ သူ ဆွဲထုတ်လိုက်တာက မြောက်လုံးပြူးသေနှုတ်တစ်လက် ဖြစ်နေလို့ပါပဲ ဆရာ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

မျှော်လင့်မထားသောဖြစ်ရပ်ကြောင့် ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲ စိုးရိမ်သွားမိ သည်။ လူသတ်လက်နက်တစ်ခု ပါလာပြီဆိုမှဖြင့် ရာဇဝတ်မှုတစ်ခု ကျူးလွန် ရန် နီးကပ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။ ဘယ်လို နီးကပ်နေသည်ကိုတော့ ခန့်မှန်း ရခက်လှ၏။

“ပြီးတော့ သူကပြောတယ်။ ‘နှင် ဒီလက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ် မထိုးဘူးဆိုရင် ငါ ဒီလူ့လောကမှာ ဆက်နေဖို့ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ ဘူး။ ဒီသေနှုတ်နဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေပစ်လိုက်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။ အဲဒါ ကြောင့် သီတာနွယ် နှင့်ကို ငါ သုံးကြိမ်သုံးခါ မေးမယ်။ နှင်က သုံးကြိမ်စလုံး လက်မထပ်နိုင်ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်တာနဲ့ ငါ တမလွန်ကို ရောက်သွားပြီလို့မှတ် ဆိုပြီး ပြောတယ်ဆရာ”

“အင်း ... ဒါလည်း ခြိမ်းခြောက်တာပဲပေါ့”

“သူက အဲလိုပြောပြီးတာနဲ့ သေနှုတ်ပြောင်းကို သူ့နားထင်မှာ ထောက်ထားလိုက်တယ်ရှင့်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကိုမေးတယ်။ ‘ကဲ ... စမယ်၊ တစ် ... နှင် လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးမှာလား’ လို့ မေးတယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲတော့ သူ တကယ်လုပ်မှာမဟုတ်ဘဲ သက်သက်ဟန်ရေးပြနေ တာလို့ ယူဆပြီး ‘ဟင့်အင်း’ လို့ ငြင်းဆိုလိုက်မိတယ်။ သူ့မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီးမှ တံတွေးတစ်ချက် မျိုချလိုက်ပြီး ‘ကဲ ... ဆက်မေးမယ် နှစ် နှင် လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးမှာလား’ လို့ မေးပြန်တယ်။ ကျွန်မ က ပထမအတိုင်း ‘ဟင့်အင်း’ လုပ်လိုက်ပြန်တယ်။ အဲဒီအခါ သူ့မျက်နှာ သီသီသာသာ ပျက်သွားပြီး ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ ထွက်လာတာ တွေ့ရ ထယ်။ မြင်ရတာ တကယ်ကို သတ်သေတော့မယ့် မျက်နှာမျိုးဖြစ်လာသလို ထင်မိတယ်။ ကိုစိုးက ... ‘ကဲ ... မိသီတာ ငါ နောက်ဆုံးအကြိမ် မေးမယ် သုံး ... နှင် လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးမှာလား’ လို့ ရင်ခေါင်းသံ တြီးနဲ့ မေးပါတယ်။ သူ့အသံလှိုင်းက နိမ့်ချည်မြင့်ချည်၊ တိုးလိုက်ကျယ်လိုက် နဲ့ ကြည့်နေရင်း သေနှုတ်ဒင်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ သူ့လက်ကပါ နုတ်ပူး သလို တဆတ်ဆတ် တုန်ခါလာတာကိုပါ တွေ့ရတယ်ဆရာ”

“အင်း ... ဒီလူ့ ကြည့်ရတာ အတော်လေး စိတ်လှုပ်ရှားနေတာ သိလား”

ကျွန်ုပ်က အလိုက်အထိုက် ပြောလိုက်မိသော်လည်း စိတ်ထဲကမူ ဒီလူ တကယ်ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတော့မှာများလားဟုပင် စိုးရိမ် ဆာမိသည်။ ထိုစကားကို ပြောပြနေသော သီတာနွယ်၏ မျက်လုံးများမှာ ထည်း ဂနာမမြိမ်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကြည့်ရတာ သူမကိုယ်တိုင် ထည်း ကိုစိုး တကယ်သတ်တော့မယောင် သံသယဝင်လာသည်လား ဆသိ။

သို့တစေ ...

“ဘာပဲပြောပြော အဲဒီအချိန်အထိ ကိုစိုးတစ်ယောက် ငှက်ကယ့် အကယ်ဒမီရှော့ခံလုပ်ပြီး သရုပ်ဆောင်ပြနေတာလို့ပဲ ထင်မိနေတုန်းပဲရှင့်။

၁၁၄ ။ ဇဟိုစော

ဒါကြောင့်မို့ သူ သုံးကြိမ်မြောက်မေးတာကိုလည်း ထုံးစံအတိုင်း 'ဟင့်အင်း' ဝဲလုပ်လိုက်ပြန်တယ် ဆရာ”

“ဟုတ်လား ဟင်”

ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ တော်တော်သတ္တိကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါလား။ မှတ်ချက်ပြုလိုက်မိ၏။ သူက ကိုစိုးနှင့် ငယ်သူငယ်ချင်းများဖြစ်၍ ကိုစိုး၏ အတွင်းစိတ်ကို မည်မျှအထိ သိနေယုံကြည်လွန်သည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်ဘဲ သော်လည်း လက်ရှိအခြေအနေတွင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သေနတ်သံကြား တော့မယောင် ထင်လာမိသည်။

ကျွန်ုပ်က ...

“အင်း ... သီတာနွယ်က အဲလို 'ဟင့်အင်း' လုပ်လိုက်တော့ ဘာတွေဆက်ဖြစ်သွားလဲ။ သေနတ်သံများ ဒိုင်းခနဲ ကြားလိုက်ရသလား ကွယ်”

သီတာနွယ်က ခေါင်းခါယမ်းပြကာ ...

“ဟင့်အင်း ... အဲလိုသေနတ်သံ ဒိုင်းခနဲ ကြားရလိမ့်မယ်ထင် တော့ ကျွန်မ မထင်မိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ နားထင်မှာတော့ ဒုတိယ ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မလည်း ကမ္ဘာလောကကြီး နဲ့ အဆက်ပြတ်သွားတော့တာပဲ ဆရာ”

“ဟေ ... အဲ ... ဒါက ဘယ် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်”

ကျွန်ုပ် နားမလည်စွာ မေးမိသည်။ ဘယ်နှယ် သေနတ်သံ ဒိုင်းခနဲ ကြားရမည့်အစား ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သီတာနွယ် ညာဘက် နားထင်နားထင် ဒုတိယကျယ်လောင်စွာ လာကြားရပါသနည်း။

“ကျွန်မလည်း ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိလိုက်ပါဘူး။ သတိရလို့ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အိပ်ခန်းထဲမှာ ရဲတွေကော၊ ရပ်ကွက် လူကြီးတွေပါ ရောက်နေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်ရှင်။ ကြည့်ရတာ ကျွန်မ အချိန်အတော်ကြာအောင် သတိမေ့နေခဲ့တဲ့ပုံပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရဲနဲ့ ရပ်ကွက် လူကြီးတွေ ဘယ်လိုကြောင့် ရောက်နေကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ တွေးလို့မရ

ဘူး။ နောက်မှ သိရတာက အိပ်ခန်းထဲက ဒိုင်းခနဲ သေနတ်သံကြားလို့ ရောက် လာကြတာတဲ့ ဆရာ”

“ဟေ ဟုတ်လား”

“သူတို့ရောက်လာတော့ ကိုစိုးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပက်လက်ကြီး လဲနေတာ တွေ့ရသတဲ့။ သူ့ ဘယ်ဘက်နားထင်တစ်ဖက်မှာ သွေးတွေ ယိုစီး ကျနေတာ တွေ့ရတယ်တဲ့။ စမ်းကြည့်တော့ အသက်မရှိတော့ပါဘူးတဲ့ရှင်။ ကိုစိုးရဲ့ နံဘေးကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကျွန်မ ကိုယ်တစောင်း ခွေလဲကျနေတာကို တွေ့ကြရတယ်တဲ့ရှင်။ ကျွန်မ ဘယ်ဘက်နားထင်နားမှာ သွေးစို့နေတာ တွေ့ရတယ်တဲ့။ ထူးခြားတာက ကျွန်မရဲ့ဘယ်ဘက်လက်မှာ ခြောက်လုံးပြီး တစ်လက်ဆုပ်ကိုင်ထားလျက် တွေ့ရတယ်တဲ့ ဆရာ”

ဖြစ်ရပ်က ထူးဆန်းလှသည်။ ပထမဆုံး သီတာနွယ်နားထင်မှာ ဒုတိယခနဲ အသံကြားပြီး မေ့မြောသွားသည်။ သူမ သတိပြန်ရတော့ ကိုစိုးက သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် အသက်ပျောက်နေသည်။ ပြီးတော့ 'ထိုသေနတ်က မေ့မြောနေသော သူမလက်ထဲ ရောက်နေသတဲ့။

ဆန်းကြယ်လှပေစွ။

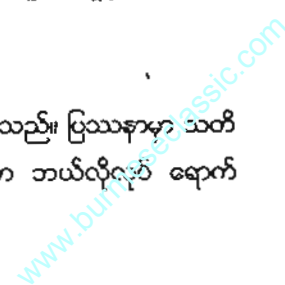
“နေပါဦး ... သီတာနွယ်ရဲ့ သမီး သတိပြန်ရတော့ ကိုစိုးက သေဆုံးနေပြီပဲဟာ။ သေနတ်က ဘယ်နှယ်ဖြစ်လို့ သမီးရဲ့လက်ထဲ ဆုပ်ကိုင် လျက်သား ဖြစ်နေရတာလဲကွယ်”

ကျွန်ုပ်က နားမလည်စွာ မေးမိသည်။

“အဲဒါတော့ ကျွန်မလည်း မသိဘူးရှင်။ ရဲတွေက သေနတ်ကို သိမ်း ယူသွားပြီး လက်ဗွေပါရဂူဆိုတင်ပို့ စစ်ဆေးကြည့်တော့ သေနတ်ဒဏ်ပေါ်မှာ ကျွန်မရဲ့ လက်ဗွေရာတွေ တွေ့ရလို့ဆိုပြီး ကျွန်မကို လူသတ်မှုနဲ့ ဒီထောင်ထဲ ဖို့လိုက်တာပါပဲ ဆရာ”

“ဟေ ...”

ဖြစ်ရပ်မှာ အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြစရာဖြစ်နေသည်။ ပြဿနာမှာ သတိ မေ့မြောနေသော သီတာနွယ်လက်ထဲ သေနတ်က ဘယ်လိုလုပ် ရောက်

၁၀၆ ဟိုစော

လာခဲ့ပါလေသနည်း။ ကိုစိုး ထည့်ထားသည်ဆိုရအောင်ကလည်း ထိုအချိန်မှာ ကိုစိုးက သေဆုံးနေလေပြီ။

“ဒါနဲ့ သမီးလက်ထဲ သေနတ်ရောက်လာတဲ့ကိစ္စ၊ ကိုစိုးသေဆုံးရတဲ့ ကိစ္စတွေကို သမီး နည်းနည်းလောက်များ သတိရလိုက်သေးလားကွယ်?”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မ သတိမေ့မြောသွားတဲ့ အချိန်ကစပြီး ဘာမှ မသိလိုက်တော့ဘူး။ ကျွန်မလက်ထဲ သေနတ်ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်ဆိုတာလဲ ရဲတွေ ပြန်ပြောပြလို့ သိရတာရှင်”

“ဒါနဲ့ ရဲတွေက ဘာထပ်ပြောသေးလဲကွယ်?”

“သူတို့က ကိုစိုးက ကျွန်မသေနတ်နဲ့ပစ်သတ်ခဲ့တယ်လို့ ယူဆကြတယ်ရှင်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သေနတ်ဒင်မှာ ကျွန်မလက်ဗွေရာတွေ ရှိနေတဲ့အပြင် လက်နက်ပါရဂူနဲ့ စစ်ဆေးတော့လည်း ကိုစိုးဦးခေါင်းကို ဖောက်ထွင်းသွားပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျနေတဲ့ ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးဟာ ဒီ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်က ထွက်လာတာကြောင့်ပဲတဲ့။ အမှန်တော့ ကျွန်မ ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ အဖမ်းခံရတာပါ ဆရာ”

အဖြစ်အပျက် တကယ့်အံ့ဩဖွယ်သုတပါပေ။

သီတာနွယ်၏ ပြောပြချက်အရဆိုလျှင် သူ သတိမေ့နေ၍ ကိုစိုး သေဆုံးတာရော၊ သူ့လက်ထဲ သေနတ်ရောက်နေတာကိုပါ မသိဟုဆိုပါသည်။ သို့ဆိုလျှင် သေနတ်ဒင်ပေါ်၌သူ၏လက်ဗွေရာများ အဘယ်ကြောင့် ထင်နေရပါသနည်း။ လက်ဗွေရာဆိုသည်မှာ တော်ရုံဖြင့် ထင်ကျန်တတ်သည်မဟုတ်။ သေနတ်ဒင်ကို သေချာဆုပ်ကိုင်မှသာ ထင်ကျန်တတ်သည်မဟုတ်ပါလား။

ထို့ပြင် သူ့၏ဦးခေါင်းကို ဖောက်ထွင်းသွားသော သက်သေခံကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးကလည်း သည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်က ထွက်လာသည်ဟု လက်နက်ပါရဂူက ထွက်ဆိုထားပြန်သည်။ လက်နက်စစ်ဆေးမှုပညာမှာ

သေချာတိကျသော သိပ္ပံနည်းစနစ်ဖြစ်ပေရာ အငြင်းထွက်စရာ အကြောင်း ရှိနိုင်ပါပေ။

သို့ဆိုလျှင် ရဲဘက်က ယူဆသလို သေဆုံးသူကိုစိုးအား သီတာနွယ် ကိုယ်တိုင် ပစ်သတ်ခဲ့မိပါလေသလော။ သူမကိုယ်တိုင်ကတော့ ဘုမသိ ဘမသိနှင့် အရေးယူခံရသည်ဆို၏။ လူစိတ်ဆိုသည်မျိုးကလည်း ခန့်မှန်းရခက်လှပါပေသည်။

“ဒါနဲ့ အခု အမှုအခြေအနေက ဘယ်အဆင့် ရောက်နေပြီလဲကွယ်?”

“ကျွန်မကို လူသတ်မှုနဲ့ စွဲချက်တင်ပြီး စစ်ဆေးပြီးသွားပါပြီ။ ကျွန်မမှာ တရားခံပြ သက်သေတင်ပြစရာဆိုလို့ ကိုတိုးပဲရှိတယ်လေ။ ကျွန်မရှေ့နေကြီးက သူ့ကို များများမမေးပါဘူး။ မေးခွန်းနှစ်ခုပဲ မေးတယ်။ ပထမတစ်ခုက ကိုစိုးက ဘယ်သန်လား၊ ညာသန်လားတဲ့။ ကိုတိုးက ဘယ်သန်လို့ပြောတယ်။ ဒုတိယမေးခွန်းက သီတာနွယ်ကရောတဲ့။ ကိုတိုးက သီတာနွယ်ကတော့ ညာသန်ပါလို့ ဖြေတယ်။ ဒီလောက်ပါပဲ”

“သီတာနွယ်ကို ရုံးတော်ကစစ်ဆေးတုန်းက ဘယ်လို ထွက်ဆိုခဲ့လဲကွယ်?”

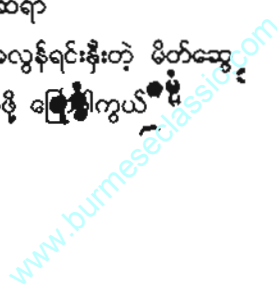
“ကျွန်မ ရှေ့နေကြီး သင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ ကျွန်မက ခုံတစ်ခုနဲ့ အရိုက်ခံရပြီး သတိမေ့မြောနေတုန်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ လူသတ်မှုဗို့လို့ ကျွန်မ ဘာမှမသိဘူး။ ကျွန်မ ဘာဖြစ်မှုကိုမှ မကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်မမှာ အပြစ်မရှိပါဘူးလို့ပေါ့လေ”

“ဒါနဲ့ သီတာနွယ်ရှေ့နေက ဘယ်သူများလဲကွယ်?”

“တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေကြီး ဦးမြသိန်းပါ ဆရာ”

“ဪ... ဦးမြသိန်းကိုး။ ဆရာနဲ့ အလွန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပေါ့။ သူ သမီးကို လာတွေ့ရင် ဆရာဆီဝင်ခဲ့ဖို့ ဖြေကြားကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“ကဲ... သီတာနွယ် တရားကို နတ်စောင့်သတဲ့။ သမီး ဒီအမှုကို တကယ်မကျူးလွန်ခဲ့ဘူးဆိုရင်တော့ မလွတ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ အယ်... ဆရာမှာချင်တာက ရတနာသုံးပါးကိုတော့ မမေ့ခဲ့ပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်မ မနက်တိုင်း ဂုဏ်ထောင်ပုတီးစိပ်ပြီး သဗ္ဗေသုတ္တာ ဝေနေယျာတွေကို မေတ္တာပို့နေပါတယ်ရှင်”

“ကောင်းပါလေ့ကွယ်”

ကျွန်ုပ်က ထောင်မှူးဒေါ်ခင်မမအား သီတာနွယ်ကို သူမ၏အိပ်ဆောင် သို့ ပြန်ပို့စေလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်က ရုံးကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရန် အကျဉ်း ထောင်ဘူးဝရုံးခန်းသို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

[၃]

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပေ။

တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေကြီး ဦးမြသိန်း နောက်တစ်နေ့ မွန်းလွဲပိုင်းမှာ ပင် ကျွန်ုပ်၏ ရုံးခန်းသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာပါလေသည်။

“ဟာ... ဦးမြသိန်း၊ ခင်ဗျားတော့ အသက်ရာကျော်ရည်ဦးတော့ မှာပဲဗျ”

ကျွန်ုပ်က ခရီးဦးကြိုပြု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... အာစရိရဲ့”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲဗျာ... ခင်ဗျားအကြောင်း မနေ့ကပဲ သီတာနွယ် နဲ့ ပြောခဲ့သေးတယ်။ ဒီနေ့ ချက်ချင်းကြီး ခင်ဗျား ရောက်လာလို့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော့်အမှုသည် သီတာနွယ်ကို ဒီနေ့ လာတွေ့ တာပါ အာစရိ”

“ဘယ်နှယ်လဲ... ဦးမြသိန်းရဲ့ သီတာနွယ်က သူ ဘာအမှုမှ မကျူးလွန်လို့ သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘူးလို့ အစစ်ခံခဲ့တယ်ဆိုပါလားဗျာ။ အဲဒါ အမှန်ပဲလား”

“ကျွန်တော်တော့ သူ အမှန်အတိုင်း ထွက်ဆိုခဲ့တာပဲလို့ ယုံကြည် ဆယ်ဆရာ”

“ဟုတ်လား... ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ရှေ့နေဆိုတာ ကိုယ့်အမှုသည်အပေါ်မှာ အပြည့်အဝ ယုံကြည်ရ ဆယ်လေ... အာစရိရဲ့။ သူတို့ဘဝတစ်ခုလုံး ကျွန်တော်တို့လက်ထဲ ဝကွက် ဆင်ထားကြတာ မဟုတ်လားဗျာ”

“အင်း... ဒါတော့ ဒါပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ အမှုသွားအမှုလာအရ ဆက်သေအထောက်အထားတွေက အခိုင်အလုံ ရှိနေတယ်လေဗျာ။ လက်ဗွေ နာတို့ လက်နက်စစ်ဆေးမှုတို့ဆိုတာ သိပ္ပံနည်းကျပြီး တိကျခိုင်မာတယ် ဆိုတတ်လား... ဦးမြသိန်း”

“မှန်ပါတယ်... ဆရာ။ ဒါကိုတော့ ကျွန်တော် မငြင်းနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်တိကျသေချာတဲ့ သက်သေခံပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်အခါ အခြေအနေနဲ့ အကျိုးအကြောင်း ညီညွတ်ကိုက်ညီဖို့လဲ လိုသေးတယ်လေ ဆိုရဲ့”

“ဘယ်လို အချိန်အခါနဲ့ အခြေအနေများလဲ... ရှေ့နေကြီး”

ဦးမြသိန်းက ပြုံးလျက် လက်ကာပြသည်။

“ဒါကိုတော့ သည်းခံပါ... အာစရိ။ ကျွန်တော် အပြီးသတ် ဆရာတင်လဲချက်ပေးမှ တင်ပြပါရစေ”

“တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလား။ ဒါနဲ့ ရုံးချိန်းက ဘယ်တော့လဲဗျ”

“မနက်ဖြန်လေဗျာ ... အဲဒါ အာစရိ စိတ်ဝင်စားရင် ရုံးတော် မှာ လာနားထောင်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ပါရစေ”

“အေးဗျာ ... ကျွန်တော် အားရင်လာခဲ့ပါမယ်”

ဦးမြသိန်း နှုတ်ဆက်ပြန်သွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ် ရုံးလုပ်ငန်းများ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေသော်လည်း စိတ်ကမူ သီတာနွယ်အမှုအပေါ်တွင်သာ တရစ်ဝဲဝဲ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်အတွေ့အကြုံအရ သီတာနွယ်၏ ဥပဓိရုပ်အရ လူသတ်မှု မကျူးလွန်နိုင်ဟု ယုံကြည်နေမိသော်လည်း သံကွင်းဆက်ပမာ တိကျခိုင်လုံလှသော သက်သေခံချက်များကိုမူ ကျွန်ုပ် မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ဦးမြသိန်းမှာ အစဉ်တစိုက်လိုလို တရားခံဘက်မှ လိုက်တတ်ပြီး အမှုတိုင်းလိုလို အနိုင်ရအောင်မြင်လေ့ရှိသော နာမည်ကျော် ရှေ့နေကြီးဖြစ် သည်ကိုတော့ ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ သိရှိထားပါသည်။ သို့တစေ သီတာနွယ် အမှုမှာတော့ ကျွန်ုပ်ပဲ ဦးမြသိန်းအပေါ် နိုင်မှနိုင်နိုင်ပါ့မလားဟု သံသယ ဝင်နေမိသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သီတာနွယ်က သူ သတ်မေ့မြောနေ ၍ ပြစ်မှုဖြစ်ပွားသည်ကို ဘာမှမသိလိုက်ပါဟု ထွက်ဆိုထားသော်လည်း သက်သေခံ ခြောက်လုံးပြုပြီးသေနတ်သည် သူမ၏ လက်ထဲတွင်ရှိနေသည် သာမက ထိုသေနတ်ဖြင့်ပင် လူသတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း စစ်ဆေးပေါ်ပေါက် နေ၍ဖြစ်၏။

သို့တစေ လက်ဗွေရာ၊ လက်နက်စစ်ဆေးမှု စသည်တို့မှာ အငြင်း မထွက်သော တိကျသေချာသည့် သိပ္ပံနည်းစနစ်များဖြစ်ကြောင်း ဦးမြသိန်း လက်ခံယုံကြည်နေပါလျက်နှင့် ထိုအချက်များသည် အချိန်အခါ အခြေအနေ နှင့် အကျိုးအကြောင်း ညီညွတ်ကိုက်ညီရန် လိုအပ်သေးသည်ဟု အခိုင်အမာ ဆိုနေပါလေသည်။

ကျွန်ုပ်အား သီတာနွယ်အမှုကို စိတ်ဝင်စားစေသည်မှာ ထိုအချိန် အခါနှင့် အခြေအနေဆိုသည်များကြောင့်ဖြစ်၏။ ရှေ့နေကြီး ဦးမြသိန်း၏

ဥပဒေ သေနင်္ဂဗျူဟာက အများတကာနှင့် မတူအောင် ကွဲပြားလှသည်။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မစဉ်းစားမိသော မတွေးထားမိသော အချက် အလက်များကို လျှပ်တစ်ပြက် လျှောက်လဲချေပတတ်သော ဉာဏ်ကြံရှင် ကြီးဖြစ်လေသည်။

သို့ဆိုလျှင် ယခုအမှုတွင် သူပြောသော အချိန်အခါနှင့် အခြေအနေ ကို သူ မည်သို့ အသုံးပြုလျှောက်လဲပါလေမည်နည်း။ ထိုအချက်ကပင် ကျွန်ုပ် အား အလုပ်မအားသည့်ကြားမှ ရုံးတော်ရှေ့မှောက် ရောက်ရှိအောင် တွန်း ပို့ခဲ့ကြပါလေသည်။

“ရုံးတော်ခင်ဗျား ... ကျွန်တော်ရဲ့အမှုသည် မသီတာနွယ်နဲ့ သေဆုံးသူ ကိုစိုးနဲ့ မကြာခင်လက်ထပ်ခဲ့တော့မယ့် ကိုတိုးတို့သုံးယောက်ဟာ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ဆီမှာ ကကြီး၊ ခရွေး စာသင်ခဲ့ကြတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း တွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။

ကျွန်ုပ် တရားရုံးတော်သို့ ရောက်သည့်အချိန်တွင် ဦးမြသိန်းပင် လျှောက်လဲချက် ပေးနေလေပြီ။ နှစ်ဖက်ရှေ့နေများနှင့် တရားသူကြီးပါ စုံလင် စွာ တွေ့ရပြီး သီတာနွယ်ကိုကား တရားခံများအတွက် သတ်မှတ်ထားသော တက်ခြံတွင်းတွင် ညှိုးငယ်စွာ တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်က သင့်လျော်သော တစ် နေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရ၏။

“သူတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်က မူလတန်း၊ အလယ်တန်းနဲ့ အထက်တန်း အောင်မြင်တဲ့အထိ တာတွဲတဲ့ မခွဲမခွာဘဲ လက်တွဲခဲ့ကြရုံတွင် မက တက္ကသိုလ်ရောက်တဲ့ အချိန်မှာတောင် လက်တွဲမဖြတ်နိုင်လောက် အောင် သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခု ကွာခြားတာက ဆယ်တန်းမှာ အမှတ်များခဲ့တဲ့ ကိုစိုးက သူဝါသနာပါတဲ့ စက်မှုတက္ကသိုလ် တက်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် သာမန်ရိုးရိုးအောင်မြင်ခဲ့ကြတဲ့ ကိုတိုးနဲ့ သီတာနွယ်တို့ နှစ်ယောက်မှာတော့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာပဲ ပညာဆက်သင်နိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေကို မခွဲနိုင်တဲ့ ကိုစိုးပဲ ကိုတိုးနဲ့ သီတာနွယ်တို့ရဲ့

၁၉၂ ဟိုစော

စာသင်ခန်းတွေမှာ နေ့စဉ်လိုလို လိုက်တက်နေတတ်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ပထမနှစ် စာသင်နှစ်ကုန်တဲ့အခါ ကိုတိုးနဲ့ သီတာနွယ်တို့ စာမေးပွဲအောင်ခဲ့ကြပေမယ့် ကိုစိုးတစ်ယောက် စာမေးပွဲတောင် မဖြေဆိုခွင့် မရခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ကိုစိုးတစ်ယောက် တက္ကသိုလ်နယ်မြေက ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီး အချိန်အတော်ကြာမှ သူ့ စစ်တပ်ထဲဝင်သွားကြောင်း သိကြရပါသည်။ ထူးခြားတာက ကိုစိုးဟာ သူ့ရောက်လေရာ အရပ်ကနေ သီတာနွယ်ဆီကို စာတွေ မပြတ်ရေးပို့နေခဲ့တာပါပဲ ခင်ဗျား။ ဒါပေမဲ့ စာတွေထဲမှာ သူ့လိပ်စာမပါတော့ သီတာနွယ်အနေနဲ့ စာပြန်မရေးနိုင်ခဲ့ပါဘူး။”

ဦးမြသိန်း လျှောက်လဲတင်ပြနေစဉ် ပရိသတ်အချို့ ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ တရားသူကြီးကမူ ဦးမြသိန်း တင်ပြနေသည်ကို ကုလားထိုင်တွင် ကျောမှီထိုင်ကာ ဝတ်ကျောတန်းကျ နားထောင်နေဟန် တွေ့ရ၏။ တရားလိုရှေ့နေမှာလည်း ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်အုပ်လျက် မသိမသာ သန်းဝေနေပါလေသည်။

“ရုံးတော်ခင်ဗျား... ထူးခြားတာတစ်ခါက ကိုစိုးဟာ သီတာနွယ်ဆီ စာတွေ မကြာခဏ ရေးပို့နေပေမယ့် သူ့လုပ်ငန်းဆောင်တာ ကိစ္စတွေက လွဲပြီး လူငယ်တို့ဘာသာဘာဝ ချစ်ကြောင်းကြိုက်ကြောင်း တစ်ခွန်းတလေမှ မပါခဲ့တာပါပဲ။ ဒီလို တက္ကသိုလ်လေးနှစ်တာကာလ ကုန်ဆုံးလို့ သီတာနွယ်နဲ့ ကိုတိုးတို့ ဘွဲ့ကိုယ်စီ ရခဲ့ကြတယ်။ ကိုတိုးကတော့ အမှတ်ကောင်းလို့ မဟာဝိဇ္ဇာသင်တန်း ဆက်တက်ခဲ့ပါတယ်။ သီတာနွယ်ကတော့ ရွာပြန်ပြီး ကျောင်းဆရာမ လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သီတာနွယ် ရွာပြန်မယ့်နေ့မှာ ကားဂိတ်လိုက်ဖို့ရင်း ကိုတိုးဟာ လုံးဝမမျှော်လင့်ဘဲ ထူးဆန်းတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ပြောခဲ့ပါတယ်။ ကိုတိုးက သူ့ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရပြီး တက္ကသိုလ်မှာ သရုပ်ပြဆရာဖြစ်တာနဲ့ ရွာပြန်လာပြီး သီတာနွယ်နဲ့ လက်ထပ်မယ်၊ ပြီးရင် သီတာနွယ်ကို တက္ကသိုလ်ပုရဂုထံထဲက သူ့အိမ်ဆီ ခေါ်သွားမယ်လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်”

အချစ်ရုံးသမား၏ဆန်းကြယ်သောကလဲ့စား ၁၉၃

ထိုအချိန်တွင် တရားသူကြီးက ကုလားထိုင်နောက်ကျောမှီနေရာမှ ခွာထိုင်ကာ ဦးမြသိန်းထံ အာရုံစိုက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဦးမြသိန်းက ဆက်လျှောက်လဲသည်။

“ရုံးတော်ခင်ဗျား... ရုံးတော်ရဲ့ အချိန်မကုန်အောင် လိုရင်း လျှောက်ထားရမယ်ဆိုရင် ကိုတိုး မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရလို့ တက္ကသိုလ်ဆရာဖြစ်တာနဲ့ ရွာပြန်ပြီး သီတာနွယ်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ နှစ်ဖက်မိဘ ရှေ့မှောက်မှာ တောင်းရမ်း ညှိနှိုင်းကြတယ်။ အဲဒီမှာ သီတာနွယ်ရဲ့ အဘဆန္ဒအတိုင်း လက်ထပ်ပြီး ခွာမှာ တစ်နှစ်မနေနိုင်ကြတာနဲ့ လက်ထပ်မယ့်ရက်ကို နောင်နှစ်တပေါင်း ထ ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နှစ်ပြည့်ခါနီးလို့ နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးကြတော့ ပြီးခဲ့တဲ့ ဖေဖော်ဝါရီလ ပြည်ထောင်စုနေ့ကို သတ်မှတ်ခဲ့ကြပါတယ်”

ထိုနေရာအရောက်တွင် စောစောက လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေသော တရားရုံးပရိသတ်များပင် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်စပြုလာသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ရုံးတော်ခင်ဗျား... အဲဒီ ဖေဖော်ဝါရီလ ပြည်ထောင်စုနေ့မတိုင်ခင် ဖေဖော်ဝါရီလ (၉)ရက်နေ့မှာ ထူးခြားဖြစ်စဉ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ စာရေးနေခဲ့တဲ့ ကိုစိုးတစ်ယောက် သီတာနွယ်ရဲ့ ကျောင်းခန်းထဲ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာခဲ့တာပါပဲ။ ကိုစိုးက သီတာနွယ်ကို သူ့ဂျစ်ကားပေါ်တင်ပြီး ရွာအရှေ့ပိုင်းက လူမနေတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ သူ့အိမ်ဆီ ခေါ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ကိုစိုးက အိမ်တံခါးတွေ အလုပ်တံပြီး သီတာနွယ်ကို အိမ်ခန်းထဲခေါ်သွားပြီး သူ့ကို လက်ထပ်ယူမယ့်အကြောင်း ပြောပါတယ် ခင်ဗျား”

ထိုအချိန်တွင် တရားသူကြီး တရားလိုရှေ့နေနှင့် တရားရုံးပရိသတ်များမှာ အပ်ကျသံပင်ကြားရမတတ် တစ်ရုံးလုံး ငြိမ်သက်သွားသည့်ကို တွေ့ရ၏။

“ရုံးတော်ခင်ဗျား... ဒီနေရာမှာ အမှုအတွက် အလွန်အရေးပါတဲ့ ကတိစကားတစ်ခုကို တင်ပြပါရစေ။ အဲဒါက ကိုစိုးနဲ့ ကိုတိုးတို့နှစ်ယောက် သီတာနွယ်မသိအောင် နှစ်ဦးသဘောတူထားခဲ့ကြတဲ့ ကတိစကားပါခင်ဗျား။ အဲဒီကတိစကားကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်က သီတာနွယ်ကို ဦးသူ အရယူ ဖို့ပါပဲ”

ထိုအခိုက် တရားရုံးပရိသတ်ထံမှ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန် သံများ တီးတိုးထွက်ပေါ်လာသည်။ ရှေ့ဖတ်စာရေးလှမ်းလက်ပြုမှ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားသည်။

“အဲဒီကတိစကားအရ ကိုစိုးက ကိုတိုးထက်ဦးအောင် ရွာကိုလိုက် လာပြီး သီတာနွယ်ကို အရယူဖို့ ကြိုးစားတာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီကတိစကား ကို သီတာနွယ် အံ့အားသင့်နေတုန်း ကိုစိုးက အသင့်ရေးယူလာတဲ့ လက်ထပ် စာချုပ်ပေါ်မှာ သီတာနွယ်ကို အတင်း လက်မှတ်ထိုးခိုင်းပါတယ်။ ပြီးတော့ စစ်ဂျာကင်အတွင်းအိတ်ထဲက ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်တစ်လက် ဆွဲထုတ် ပြီး သီတာနွယ် လက်မှတ်ထိုးဖို့ ငြင်းဆိုရင် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သီတာနွယ်က ငြင်းဆိုခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို ငြင်း ဆိုလိုက်တာနဲ့ သီတာနွယ်နားထင်မှာ ဒုတ်ခနဲ အသံတစ်ခု ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရပြီး ကမ္ဘာလောကကြီးနဲ့ အဆက်ပြတ်သွားပါတော့တယ် ... ခင်ဗျား”

တရားရုံးပရိသတ်ထံမှ တီးတိုးသံများ ကြိုကြား ပေါ်လာနေပါ သည်။ တရားသူကြီးက ဦးမြသိန်းကိုသာ ငေးမောကြည့်ရှုနေသည်။

“ရုံးတော်ခင်ဗျား... ထူးဆန်းတာက ကျွန်တော့်အမှုသည် သီတာ နွယ် ပြန်သတိရလာတဲ့အချိန်မှာ အံ့ဩစရာတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ပါတယ်။ အိမ် ထဲက သေနတ်သံကြားလို့ ရဲနဲ့ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ကိုစိုးဟာ ဘယ်ဘက်နားထင်က သွေးတွေယိုစီးပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပက်လက် ကြီး အသက်ပျောက်နေပါပြီ။ ကိုစိုးနံ့ဘေး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကိုယ်တစောင်း

ခွေလဲကျပြီး သတိမေ့မြောနေတဲ့ သီတာနွယ်ရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ထဲမှာ သက် သေခံ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက်သား တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီ သေနတ်ဒင်မှာ သီတာနွယ်ရဲ့ လက်ဗွေရာတွေ စစ်ဆေးတွေ့ရှိတာရယ်။ သေသူ ရဲ့ ဦးခေါင်းကို ဖောက်ထွင်းပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျနေတဲ့ ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူး ဟာ ဒီသက်သေခံ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ထဲက ထွက်လာတာရယ်ကြောင့် ကျွန်တော့်အမှုသည် သီတာနွယ်ဟာ ဘုမသိဘမသိနဲ့ အချုပ်ထဲ ရောက်လာ ခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါတယ်”

ထိုစဉ် တရားသူကြီးက လက်ကာပြကာ ...

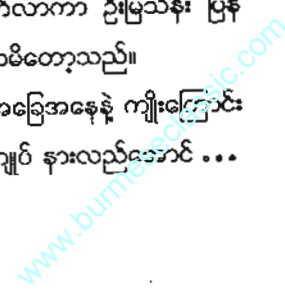
“အခု တရားခံရှေ့နေကြီး လျှောက်လဲတင်ပြနေတဲ့ အမှုဖြစ်စဉ် ကို ကျုပ် အမှုတွဲထဲမှာ ဖတ်ရှုပြီးပါပြီ။ ပြီးတော့ တရားခံ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ ထယ်ဆိုတာ မျက်မြင်သက်သေမရှိပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင် သက်သေခံချက် အရ သေနတ်ခံသေနတ်မှာ တရားခံရဲ့လက်ဗွေရာတွေ တွေ့ရတာရယ်။ သေသူ သေဆုံးရတဲ့ ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးဟာ ဒီသေနတ်ထဲက ထွက်လာတာရယ် ကြောင့် တရားခံ ပြစ်မှုကျူးလွန်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီမဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ တောင် ရှေ့နေကြီးက ဘာလို့ ဘုမသိဘမသိလို့ သုံးနှုန်းပြောဆိုနေရတာလဲ ကွယ်”

ဦးမြသိန်းက ရုံးတော်ကို အရိုအသေပေး ဦးညွတ်လိုက်ကာ ..

“ရုံးတော်ခင်ဗျား... ကျွန်တော် ဘုမသိဘမသိဆိုတဲ့စကား သုံး လိုက်ရတာအ ဖိပတ်ဝန်းကျင်က သက်သေခံချက်နှစ်ခုဟာ အချိန်အခါ၊ အခြေ အနေနဲ့ ကျိုးကြောင်းညီညွတ်ကိုက်ညီမှု မရှိလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား”

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအချိန်ရောက်မှ အားတက်လာကာ ဦးမြသိန်း ပြန် လည်ချေပမည့် သေနတ်ကျူးတာကို စိတ်ဝင်စားလာမိတော့သည်။

“အလို... ဘယ်လို... အချိန်အခါ အခြေအနေနဲ့ ကျိုးကြောင်း ညီညွတ်မှုမရှိတာလဲ ... တရားခံရှေ့နေကြီးရဲ့။ ကျုပ် နားလည်အောင် ... ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

၁၉၆ ဇူလိုင်လ

တရားသူကြီးက ကိုယ်ခန္ဓာကို ရှေ့သို့ကိုင်ညွှတ်ကာ ဦးမြသိန်းအား တောင်းဆိုလိုက်သည်။ ဦးမြသိန်းက ရုံးတော်ကို ဦးညွှတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် ပထမဆုံးတင်ပြလိုတာက ကျွန်တော့်အမှုသည် သီတာနွယ်မှာ သေသူကိုစိုးကို သေနတ်ခွဲ ပစ်သတ်လောက်တဲ့ အကြောင်းနောက်ခံ လုံးဝမရှိဘူးဆိုတာပါပဲခင်ဗျား”

တရားသူကြီးက နဖူးအရေးကြောင်းများ ပေါ်လာသည့်တိုင်အောင် အတန်ကြာအောင် မျက်မှောင်ကြွတ်၍ စဉ်းစားနေလေသည်။ ပြီးမှ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညှိတ်လိုက်ကာ ...

“အင်း ... အမှုသွား အမှုလာအရ တရားခံမှာ ပြစ်မှုကျူးလွန်နိုင်လောက်တဲ့ အကြောင်းနောက်ခံ မရှိဘူးဆိုတာကို ကျုပ် ယာယီအားဖြင့် လက်ခံထားလိုက်မယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရုံးမင်း။ ကျွန်တော် နောက်တစ်ချက် တင်ပြလိုတာက တရားခံပြသက်သေ ကိုတိုးက သေသူကိုစိုးဟာ ဘယ်သန်သမားဖြစ်ပြီး သီတာနွယ်က ညာသန်တဲ့သူအဖြစ် ထွက်ဆိုထားခဲ့ပါတယ် ခင်ဗျား”

“အင်း ... ငယ်သူငယ်ချင်း ကိုတိုးအနေနဲ့ ဒီလိုထွက်ဆိုသွားတာကတော့ ယုတ္တိတန်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဒီဘယ်သန်ညာသန်ကိစ္စက အခု အမှုနဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေလို့လဲ ... ရှေ့နေကြီး”

ဤနေရာ၌ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဂနာမငြိမ်သလို ခံစားလာမိသည်။ ဦးမြသိန်းဖြေလာမည့် စကားကိုသာ ရင်တမမနှင့် နားစွင့်နေမိသည်။

“သေသူကိုစိုးရဲ့ သေနတ်ဒဏ်ရာဟာ ဘယ်ဘက်နားထင်မှာဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတ်သေတဲ့ ဘယ်သန်သမားတွေဟာ သူက ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ပဲ ဘယ်ဘက်နားထင်မှာ သေနတ်ပြောင်းတော့ပြီး မောင်းဖြုတ်တတ်ကြပါတယ်။ အဲလို အနီးက ကပ်ပစ်လို့လည်း ကျည်ဆန်ဟာ ခေါင်း

အချစ်ရှုံးသမား၏ဆန်းကြယ်သောကလဲ့စား ၁၉၇

ကို ဖောက်ထွင်းသွားနိုင်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ တရားလိုဘက်က ယူဆသလို သီတာနွယ်နေရာလောက်က လှမ်းပစ်ခဲ့ရင် ချစ်ဂလဲ့စားချေတဲ့သဘောနဲ့ ကျည်ဆန်ဟာ ဦးခေါင်းကို ဒိုးယိုပေါက်လောက် ဖောက်မသွားနိုင်ပါဘူး။ အနည်းဆုံး ဦးခေါင်းအလယ်လောက်မှာ အရှိန်သေပြီး ရပ်တန့်သွားနိုင်ပါတယ်။ အကယ်၍ သီတာနွယ်ကိုယ်တိုင်က နားထင်ကိုကပ်ပြီး လာပစ်သတ်တယ်ဆိုရင်တောင် ညာသန်ဖြစ်တဲ့အတွက် သေနတ်ကို ညာလက်နဲ့ပဲ ဆုပ်တိုင်ပြီး ပစ်သတ်ခဲ့မှာပါ။ ဒါကြောင့် သူ့ ညာဘက်လက်ဗွေရာကသာ သေနတ်ဒဏ်ပေါ် ထင်ကျန်နေခဲ့နိုင်မှာဖြစ်ပြီး အခုလို ဘယ်ဘက်လက်ဗွေရာတွေ ထင်ကျန်နေခဲ့စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး ခင်ဗျား”

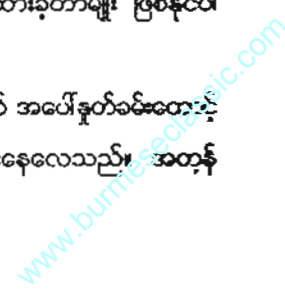
တရားသူကြီးက အတန်ငယ်ကြာအောင် စဉ်းစားဟန်ပြုပြီးမှ ခေါင်းစာဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ ...

“အင်း ... ဒီအယူအဆအတိုင်းသာဆိုရင် ရှေ့နေကြီးကိုပဲ ပြန်ဆေးရတော့မယ်။ ဒီ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ဟာ ဘယ်နှယ်ကြောင့် သတိမေ့မြောနေတဲ့ တရားခံမိန်းကလေးရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ထဲ ရောက်နေရတာလဲ ကွယ်”

ဦးမြသိန်းက ဦးညွှတ်လိုက်ကာ ...

“ဒီလိုဖြစ်နေနိုင်တာက သေသူကိုစိုးဟာ သီတာနွယ်ကို သတိမေ့အောင် သေနတ်ဒဏ်နဲ့ လှမ်းရိုက်လိုက်ပြီးမှ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေပြီး သူ့အသက်မထွက်ခင်လေးမှာ သတိမေ့ပြီး ကြမ်းပြင်ကျနေတဲ့ သီတာနွယ်ဘယ်လက်ထဲ သေနတ်ဆုပ်ကိုင်ထားသလို ထည့်ထားခဲ့တာမျိုး ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ခင်ဗျား”

တရားသူကြီးက မျက်လုံးများ မှေးစင်းလျက် အပေါ်နှုတ်ခင်းတောင့်နန်းကို အောက်သွားများဖြင့် ဖိကိုက်ကာ စဉ်းစားနေလေသည်။ အတန်ကြာမှ ...

၁၉၈ ။ ဗဟိုစော

“အင်း... တရားခံရဲ့ ညာဘက်နားထင်ကို အရိုက်ခံရတာပဲ... ရှေ့နေကြီး ယူဆသလို ဘယ်သန်ဖြစ်တဲ့ သေသူက လှမ်းမရိုက်ခဲ့နိုင်ဘူးလို့ တော့ မပြောနိုင်ဘူးလေ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတဲ့လူက သူ့ အသက်မထွက်ခင်ကလေးမှာ တရားခံလက်ထဲ သေနတ်ရောက်အောင်ထည့် ထားနိုင်ခဲ့တယ်ပဲ ထားပါတော့။ ကျုပ် ရှေ့နေကြီးကို မေးချင်တာက သေတော့ မယ့်လူနာက ဘာဖြစ်လို့ သူ့လက်ထပ်ယူချင်တဲ့ တရားခံမိန်းကလေးလက်ထဲ သက်သေခံသေနတ်ရောက်အောင် ထည့်ထားခဲ့တာလဲဆိုတာပဲကွယ်”

ဦးမြသိန်းက ...

“ဒီကိစ္စကတော့ ရှင်းပါတယ်။ ရုံးမင်းလည်း သိတဲ့အတိုင်း ကိုတိုးဟာ ကိုစိုးနဲ့ ကတိစကားရှိခဲ့တဲ့အတိုင်း ကိုစိုးထက်ဦးအောင် သီတာနွယ်ကို လက်ထပ်ယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ သီတာနွယ်ဘက်က သဘောတူခဲ့တဲ့ အတွက် ကိုတိုးဟာ အောင်နိုင်သူပါပဲ။ ကိုစိုးကလည်း မလျော့တမ်းဖွဲ့နဲ့ ကိုတိုးတို့ တရားဝင် လက်ထပ်ရသေးခင် သုံးရက်အလိုမှာ သီတာနွယ်ကို မရေ့ရတဲ့နည်းနဲ့ လက်ထပ်ယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သီတာနွယ်ရဲ့ ငြင်းဆိုခြင်းကို ခံရတဲ့အတွက် စိတ်ဓာတ်ကျပြီး လောကကြီးထဲက ထွက်ခွာ သွားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သူဟာ ကိုတိုးနဲ့ မေတ္တာအေး အားပြိုင်ပွဲမှာ ကျရှုံးခဲ့တဲ့သူလည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်။ အဲ... ကိုစိုးဟာ ကျွန်ုပ် သူတို့ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ပက်ဆိုသလို ချစ်ကလဲ့စကားချေ တဲ့သဘောနဲ့ သီတာနွယ်ကို ကိုတိုးနဲ့ လက်ထပ်နိုင်အောင် လူ့ဘဝ တရားခံအဖြစ် လုပ်ကြံဖန်တီးထားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား”

ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ အတော် အကြံပက်စက်တဲ့လူပဲဟု တိုးတိုး ရေရွတ်မိလိုက်သေး၏။ တရားသူကြီးမှာမူ ဘာမှ ထပ်မမေးတော့ဘဲ တရား ခွင့်ပေါ်တွင် ကျောမှိုလျက် မျက်လုံးများမေးကာငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေထေ သည်။ အချိန်အတော်လေးကြာမှ ...

“လာမယ့် တနင်္လာနေ့မှာ စီရင်ချက်ချမယ်”

ဟု ပြောကာ တရားခွင့်ပေါ်မှ ဆင်းသွားပါလေသည်။

ထို တနင်္လာနေ့ညနေပိုင်းတွင် ဦးမြသိန်းထံမှ မင်္ဂလာဖုန်းသတင်း ကြားလိုက်ရ၏။ သီတာနွယ်အား အပြစ်မရှိကြောင်း စီရင်ချက်ချကာ ရုံး ရှေ့မှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ပေးလိုက်ပြီဟု သိရသည်။

ထိုနေ့မှ တစ်လခန့်ကြာသောအခါ နောက်ထပ် မင်္ဂလာသတင်း အစ်ပုဒ် ကြားရပြန်ပါ၏။ အခြားတော့ မဟုတ်ပါ။ ကိုတိုးနှင့် သီတာနွယ်တို့ ၏ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးဖိတ်စာ ကျွန်ုပ်ထံ ဆိုက်ဆိုက်မြို့က်မြို့က် ရောက်ရှိ ထားခြင်းပင် ဖြစ်ပါလေသည်။

ဗဟိုစော

ဂေဟာ
အိုးဂွေ

[၁]

ဂ

ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ တဖိုးဖိုး တဖော်ဖော်။ စိတ်
တွေ လှုပ်ရှားလွန်းနေမှန်းလည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်မို့ ခင်ထားသိနေသည်။
နောက် ဆုတ်လိုက်ရမလား။ ဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း တုံးတုံးချ ဇွတ်
နှစ်မိုက်ပစ်လိုက်ရမလား။ ချီတံ့ချီတံ့ ဇေဇေဝါ။

ပုံစံအကျိုးညစ်ထပ်ထပ်နှင့် လုံးထွေး၍ ကိုင်ထားသည့် ခင်ထား
ထက်ထဲက သုံးမြောင့်သံချောင်းချွန်သည် မြွေဟောက်တစ်ကောင် မာန်ဖီ
နေသည့်နှယ် တဆတ်ဆတ်တုန်နေလျှက် 'ချလိုက်... ချပစ်လိုက်၊ ဒီအတိုင်း
ငြိမ်မနေဘဲ တစ်ချီတစ်မောင်းလောက်တော့ သောင်မှန်းကမ်းမှန်းသိအောင်
ထူးတူးခါးခါး ဝိုက်ပစ်လိုက်စမ်း' ဟု ဒေါသတကြီး မီးလောင်လေပင့် သွေး
ဆိုးပေးလျက်။

အငယ်ကောင်လေးက သူငယ်နာဝမ်းတွေ တဖြစ်ဖြစ်သွားပြီး ပက်
ထက်ကလေး။ ပိန်လိုက်တာ တူးလို့၊ အရိုးပေါ်အရေတင်။ နို့ညှာကောင်
ကလည်း ကျောင်းကို ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြားတက်တာ မမြင်ပေါင်ဟယ်။ လမ်း

သူရိန်စာပေ

ကြိုလမ်းကြားမှာချည်းပဲ။ ဟိုဟာကောက်ရောင်း၊ ဒီဟာကောက်ရောင်းနဲ့ သူ့အသက်သူ မွေးနေရရှာတာ။ တော်စမ်းပါအေရယ် ... ညည်းလင်ဖိုး သမားက ဒေါ်စိုးကြီးတို့အရက်ဆိုင်မှာ ပန်ကန်ဆေး၊ ခွေးမောင်း တောက်တို မယ်ရတွေ လုပ်ပြီး နိစ္စဂူဝ ခွက်ကပ်နဲ့ မူးနေတဲ့ဟာကို။

တရားရုံး ရုံးထုတ်ထွက်သခိုက် မမေမလေ့ဘဲ သံယောဇဉ်တကြီး လာတွေ့ဖော်ရနေသေးသည့် လှကြည်မ၏ သူ့အိမ်သူ့ရာ သတင်းများက လည်း ခင်ထားရင်ထဲမှာ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဂလုံဆန်လောင်မီးကျစေ၏။ ရင်တွေပူသည်။ ကျိတ်ငိုရလွန်း၍လည်း မျက်ရည်ဖြင့်မထွက်။ ခင်ထား မျက်ရည်တွေ ခန်းခြောက်ခဲ့သည်မှာ ကြာလေလှပြီ။

‘အမေ့နောက်အိမ်ထောင် ယစ်ထုပ်ကြီး၏ ရမ္မက်ဦးဝေသော တဏှာ ကြည့်များကို သတိထားမိတတ်လာသည့် ကြီးကောင်မဝင်တဝင် ကေအိမ်က အရွယ်ကလေးမှာပင် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ ဒီလူကြီးစက်ကွင်းက လွတ်ရင်ပြီးရော၊ သင်းကြီးဆီမှာတော့ ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုးအဖြစ် မခံနိုင်ပါဘူး’ စိတ်ဖြင့် ဘဝရေဆန်ကို ဇွတ်မျက်စိမှိတ်တိုးခဲ့ရာက သူ့လင်နီတာနှင့် ရေစက်ဆုံခဲ့ ကြခြင်းပင်။

အိမ်ထောင်ကျစဉ်ကဖြင့် နီတာတစ်ယောက် အရက်မသောက် တတ်သေး။ ခင်ထားကိုလည်း တုန်နေအောင် ချစ်ရှာသေးသည်။ ဆိုက် ကားကို နေမီးညှိမီးဆက်၍ ကုန်းကျုံးနင်းလျက် သူ့မယားခင်ထားကို အရိပ် တကြည့်ကြည့် အလှကြည့်နေခဲ့သည်။

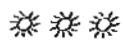
ခင်ထားဘဝ၌ သနပ်ခါးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးလိမ်းကာ အခြား တစ်ပါးသူတစ်ယောက်၏ အယုအယခံ၍ ကြည့်မွေ့ငြိမ်းချမ်းခဲ့ရသည့်ကာလ မှာ ရေပွက်ပမာသာ။ သားဦးကလေး မော်စီကိုရလာချိန်၌ ပင်ပန်းလို့ဟူ ဝံသာ ဆင်ခြေဖြင့် သူ့လင်နီတာ အရက်စ၍ သောက်တတ်လာသည်။ အရက် နဲ့ကလေး တသင်းသင်းဖြင့် ခင်ထားကို ပွတ်သီးပွတ်သပ်၊ ကယုကယင် ကြူတတ်လွန်းသဖြင့်လည်း ‘တော်ရုံပဲ ကြည့်လုပ်နော်’ ကလွဲ၍ ခင်ထား မတားဖြစ်ခဲ့။

ဟော ... နီညွှာကောင် အူဝဲကလေးလည်းရရော နီတာတစ် ယောက် မသောက်ရမနေနိုင် ဖိုးဝဲခဲဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ထိုအချိန်ကတည်း စာ ခင်ထား မျက်ရည် မြေခဲခဲ့ရသည်မှာ နေ့စဉ်ညဆက် လစဉ်နှစ်ဆက်။

ကလေးနှစ်ကောင် တိုးလို့တွဲလဲဖြင့် တောက်တိုမည်ရ ပျံ့ကျအလုပ် တလေးတွေကို မလုပ်မဖြစ် ခင်ထား လုပ်ဖြစ်ရချိန်တွင် လင်တော်မောင် အိမ်ဦးနတ်ဘသားချောက ဆိုက်ကားပေါ်မှသည် သူတို့ ခရီးခရိုင်ဝက်သိုက် ဆဲကလေးပေါ်၌ အရက်စွဲဒဏ်ဖြင့် ပက်လက်စံမြန်းနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သင်း တို့ မသေအောင် မနည်းကုခဲ့ရ၏။ ခင်ထားသည်လည်း နေ့ချင်းညချင်း နေ့ခင်း အရည်မှည့်ကာ အရွယ်ကလေး မတောက်တခေါက်နှင့် ပီဘီမိန်းမ ညီဆိုက် ဖြစ်လာခဲ့ရတော့သည်။ ပြီးလျှင် ...

“ထမင်းဆွဲမယ် ... ထမင်းဆွဲမယ်”

“ထမင်းဆွဲမယ်ဟေ့”

[၂]

“ဘောက်ဆင်းတွေက တန်းစီကွင်းမှာ၊ အခန်းကျန်တွေက စကြို ညှိမှာ တန်းစီထားကြဟေ့။ ထမင်းဆွဲမယ် ... ထမင်း ... ထမင်း”

ချစ်သဲဆိုသည့် ထမင်းဆွဲကုလားမ ဒေါင်းတည်မောင်းတည် မဲမဲ ဆဲဆဲကြီး၏ အသံတပြိုင်က ထုံးစံအတိုင်း စီခနဲညခနဲ ပွက်နေဆဲ။ မိန်းမ ဆဲဆဲအုတ်တံတိုင်း ကျဉ်းကျုတ်ကျုတ်ကလေးထဲမှာ သူ့အသံက ဟိန်နဲည

ပြေးလွှားလျက် ချောင်ကြီးချောင်ကြားကလေးပင် မကျန်စေရဘဲ အဆောင် သူများကို အတင်းမောင်းထုတ်နေ၏။

သည်ကနေ့က အသားစားနေ့။ တစ်ပတ်တစ်ခါ အသားနွံကလေး များ တိုရေရှားရေ ရတတ်သည့်နေ့။ အသားတစ်မျှင်တစ်စမျှ မပါသည့် အဆီတုံး၊ အခေါက်တုံးချည်းတောင် မဖြုတ်ပေါင်ဆိုသည့် အရိုးခိုင်းချင်းနှင့် အမဲသား အရွတ်တုံးကြီးပင်ဖြစ်စေ၊ နိစ္စဓူဝ ကျိတ်မိတ်မျိုချနေရသည့် ပဲပိုး ထိုးဟင်းရည်ကဲ့တောက်တောက် ကြည်လောင်လောင်၊ ချဉ်ပေါင်တာလပေါ့၊ ဘုရားစား ဝမ်းကြီးပစ် ငါးပိစိမ်းစား အိုးကင်းပူတိုက်တွေနှင့်ချည်း ညပြန်မနက် ပြန် စခန်းသွားနေရသည့် သူတို့ဘဝများအတွက် နတ်သူဒွါတမျှ မက်မက် စက်စက် သွားရည်ယိုတတ်ကြစမြဲ။ ထောင်ခြံက ဝက်နာကျ၍ ကြိုကျွေးဆို ပြီး တစ်ပတ်တည်း အသားနှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် စားကြရလျှင်လည်း နောက် အပတ်တွေမှာ အသားစားရက်နတ္ထိ။

ပဲနှင့် ချဉ်ပေါင်ချည်း မျက်စောင်းထိုးနေရကာမှနေရော့ နောက်ခါ လာနောင်ခါမျှေး လျောက်လျား သဘောထားနိုင်ကြကာ ပျော်တပြုံးပြုံး အူ ရွှင်အူပြုံး နေခဲ့ကြသည်ချည်း။ ထောင်ကျသားဘဝ လက်ငင်းအနေကို ခဏ မေ့လျက် ပါးစပ်ဆီတဝင်းဝင်းနှင့် လောကဓံကို မသိကျိုးကျွန် ပြုထားတတ် ကြမြဲ။ ယခုလည်း အသားနေ့တဲ့။

လူဆိုသည်က အခက်သာ။ ပြင်ပတွင်တုန်းက ထမင်းဆိုသည် ကို ဝတ္တရားတစ်ခုနယ် မင်းတိုင်းကျေ စားခဲ့ကြသူတွေပင် ဘယ်လိုက ဘယ်လို တမက်တမော တန်းစီတိုးစားတတ်လား စားတတ်ရဲ့။ 'ဒီလိုဟာ မျိုး အိမ်ကခွေးတောင် မကျွေးပေါင်ဟု မဲ့ကာရွဲကာ အားမနာပ ပြောခဲ့ကြ ပူးသည့် ထောင်ပုံစံ အသားဟင်း ခပ်ညှည့်မျိုးကိုလည်း ထောင်တွင်းဖြစ် အသီးအရွက်အမျိုးမျိုးနှင့် ရောချက်၍တစ်နည်း၊ သုပ်၍တစ်သွယ် အသွင် ပြောင်းကာ စုံရေမက်ရေ အရသာတွေ့တတ်လား တွေ့တတ်ရဲ့။

ဘယ်လိုအနံ့မျှမရသည့် ပဲပိုးထိုးအရည်ကဲ့ကိုပင် ဟိုအရွက်ကလေး ခတ်၊ သည်အသီးကလေးရောဖြင့် ပုံစံတစ်လေ့ ပြောင်တလင်းခါအောင်

သောက်တတ်လား၊ သောက်တတ်ရဲ့။ ဘဝက ရိုက်နှက်ပြုမြင်လေးတဲ့အသိ တွေဟဲ့' ဟု ဆရာမကြီးဒေါ်အေးကြည် နှုတ်ခမ်းတလန် ပန်းတလန် မဲ့ကာ ရွဲကာ ပြောပြောနေတတ်သည်ပင် ဟုတ်ကောင်းဟုတ်လိမ့်ထင်သည်။

“ဟဲ့ ... ငါးယောက်တစ်တွဲ ထိုင်လေ။ ဘာလို့ ရှေ့ကိုချည်း ခွေးတိုးဝက်တိုး တိုးနေကြတာတုံး။ ငါးယောက်တစ်တွဲ တန်းစီထိုင်နော်။ ပါးစပ်နဲ့ ပြောလို့မှမရရင် လက်ပါလာတော့မှာနော်။ အဲဒီတော့မှ ချိုးပြော ခိုးပြော မပြောကြနဲ့”

ချစ်သံ အသံပြုကြီးနှင့် မိန်းမအုပ်၏ တရုန်းရုန်း တိုးဝေ့နေရာယူ သံတွေက ခင်စိန်ကို သတိဝင်လာစေသည်။ မျက်စိရှေ့က တိုးတိုးဝေ့ဝေ့ လူအုပ်ဖြူဖြူကိုမမြင်။ သူ့ရန်သူတော် ခင်ထားကိုသာ ကိုဦးကန်းတောင်းမောက် သုတ်သုတ်ပြာပြာ အပြေးအလွှား ရှာကြည့်လိုက်မိ၏။ မတွေ့။ ရုတ်တရက် အားဖြင့် ရှာ၍မတွေ့သေး။

“ဒီကောင်မ ဘယ်ချောင်ကို ရောက်နေသလဲ မသိဘူး။ တိမ်ကြား မင်းခေါင်လို ဘယ်အနားက ပြုန်းခနဲ ပြေးထွက်လာမလဲ မသိဘူး။ ဒီကနေ့ နေမကုန်စေရဘူး။ နတ်တို့ တန်းစီးမ ကျားခင်စိန်ကို ပြားပြားမောက်သွား အောင် ငါလုပ်ပြမယ်။ ခင်ထားကို ဘာကောင်မ အောက်မေ့နေကြသလဲ။ ကိုယ့်အသက်ကိုယ်မွေးပြီး အသက်ရှင်နေရတာကိုတောင် ညစ်နေတာနော်။ ရင်းပစ်လိုက်မယ်။ ချဉ်ပေါင်နဲ့ဝက်သား မလဲရဲစရာ ဘာသောက်ကြောင်းမှ မရှိဘူး။ သိလား'တဲ့။

ထောင်ထဲကို ခုနင်ခု ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်လုပ်နေတဲ့ လမ်းဘေးနေ လမ်းဘေးစား သာတီးဒီမက ရာရာစစ လူပါးဝလို့' ဟု ရင်ထဲ တနွံနွံတွေး ရင်း ခင်ထားနှင့် သူ့အပေါင်းအသင်းများကို ဘယ်နားက ဘယ်လိုပေါ်လာ မလဲ မျက်စိလျှင်နေရလေသည်။

ခင်ထားဆိုသည့် အဲသည်ဟာမကလေးက တဆိတ် လူပါးဝလွန်း သည်။ အရွယ်ကလေးက နုနုငယ်ငယ်၊ ရုပ်ကလေးက သန့်ရှင်းကလေးနို့

ဒီကောင်မလေး မဆိုးဘူးဟဲ့ဟဲ့ သူတို့ဆရာမကြီး တစ်ကြိမ်ဒေါ်အေးသီက အရေးပေးထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အပြောချို၊ ဖင်ပေါ့၊ လောကွတ်က ခပ်ကောင်းကောင်းမို့ ဆရာမကြီးအနားက မခွာရဘဲ အရိပ်ကလေးလို တွယ်ကပ်နေခွင့်ရခဲ့ကာ ဘုရားရှေ့က ခြင်္သေ့နှယ် တန်းစီး၊ ဘာယာ၊ စည်းကမ်းထိန်း၊ ဘုတ်ကိုင်များအပေါ် ထိမထင်ဟန် အကြောတင်း အကြောမာတတ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ခွေးကလေး အရောဝင် ပါးလျှက်နားလျက်။

သူ့ထောင်ကျသားက တစ်လလား၊ တစ်လခွဲလား။ သူများအသားစားရက်တောင် မရှိချင်သည့် ထောင်သက်ကလေး မတောက်တခေါက်နှင့် ဆရာမကြီးအနား ကပ်ခွဲပြီး သနားလောက်၊ ကျလောက်အောင် မျက်ရည်ခံတိုး၊ ပလီပလာ ပြာလဲ့ဇာချဲ့တွေလုပ်ရင်း မိန်းမထောင်တစ်ထောင်လုံးကို ဖိကုပ်ထားသည့် ဆရာမကြီး၏ လက်စွဲ 'အချစ်တော်' ဖြစ်လာခဲ့ပြန်သေး။ ကပ္ပလီတို့၊ ဇင်မာတို့၊ ဝိုင်းစိန်မတို့၊ နို့တလုံးစိန်တို့ အာဂဇော်ဂလီဖွက်များကို ပင် နောက်ကားကကျော်တက်ကာ အပြတ်အသတ်မိလ်စွဲသွားခဲ့ခြင်းပင်။

“ဟဲ့ ... ခင်စိန်၊ ဒီကလေးမကလေးက ငါ့သမီးလို နေနေတာ။ ထောင်ကျလာခဲ့တာလည်း နှစ်ရက်တစ်ပိုင်းလောက်ရယ်။ ဒီအထဲမှာရှိတုန်း ရေစိမ်းတစ်ပေါက် မစဉ်စေနဲ့ဟဲ့”

ဟု ဆရာမကြီးနှုတ်က ဖွင့်ဟ၍ လေသံပစ်လာတော့ ပါတော့ကို ပိတ်ကရော။ ခင်ထားလိုကောင်မက မြင်းကိုချိုတပ်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်ကရော။

သင်းက ကြည့်တော့သာ မထုံတက်တော့။ မခုတ်တတ်သည့် ကြောင်။ ဆရာမကြီး၏ တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်အာဏာသံကိုလည်း ကြားရော သင်း ဘာလုပ်သည်ထင်သနည်း။ 'ခေါင်ထိရင် အကုန်စား' ဟုပဲ တွေးလေသလားမသိ။ ကိုင်မည့်ကိုင်တော့ ဒိတ်ဆိုသည့် 'ခေါင်'ကိုမှ တက်ကိုင်သည်။ ကြည့် ... ထောင်မှူးမ၏ လက်ကတုံးတောင်စုး လက်ထောက် တန်းစီး ဒေါ်နန်မိုင်ကြီးလုပ်နေသည့် အဟောင်းထည်လှိုင်းကိုမှ ထိပ်တိုက် ဝင်တိုးတော့သည်။

ထောင်ထဲက ကမ္ဘာငယ်ကလေးသည် ကျဉ်းပင် ကျဉ်းလှသော်ငြား ရှုပ်လှိုက်ပုံကတော့ဖြင့် လက်လန်ခြေခွင်။ မည်မျှ ကွပ်ညှပ်ဖိနှိပ်ထားသော် မှ မိန်းမထောင်တွင် ယောက်ျား၊ အမျိုးသားဆောင်တွင် မိန်းမကလွဲ၍ လိုချင်တာ အကုန်ရသည်။

လိုချင်သမျှ ခုံးပေါလအော မဟုတ်သည့်တိုင် လိုအပ်သလောက် ကတော့ ဖင်လှည့်ခေါင်းလှည့်နှင့် မရက ရှာ၍ဖွေ၍ရသည်။ ဘိန်းဖြူယူမလား၊ ဘိန်းမည်းယူမလား၊ ဝိုက်ဆံဆိုသည်ကိုတော့ စကားထဲ ထည့်ပြောမနေနှင့်။ 'ဘယ်လောက်လိုချင်တုံး။ လာတား'ထဲက ဖြစ်သည်။

လူရှိငွေရှိ၊ လူမသေ ငွေမရှားမဟုတ်လား။ ပြည့်တန်ဆာမှုနှင့် ထောင်ထဲခဏခဏ ဝင်ဝင်လာသည့် ပူစီမပြောသလို I sell my own property ငါ့အမေမွေးရာပါပစ္စည်းကို ငါရောင်းတာ ဘာဖြစ်တုံး' ဆိုဘိသို့ ကိုယ့်လက်ကိုယ့်ခြေကိုသုံးပြီး နိပ်လိုက်နင်းလိုက်နှင့် အဘွားဒေါ်ဖွားတင်ကြီးပင် အိုကြီးအိုမနှင့် လက်ဖျားငွေသီး။

ကဲ ... ဘာမျှ မရှိဘူးလား၊ ဘာမျှမလုပ်တတ် မကိုင်တတ်ဘူးလား။ တွေးမနေ၊ ငေးမနေ၊ ဆွေးမနေနှင့်။ ကိုယ့်ကိုယ်ပေါ်က ကောင်းတာ လတ်တာကလေးတွေ ချွတ်ရောင်း၊ ဈေးသင့်သည့် စုတ်တာနပ်တာကလေးတွေ ပြန်လဲဝတ် ငွေဖြစ်ကရော။ ခက် ... ခက်လွန်လွန်းလို့။

သည်သို့ဖြင့် မိန်းမအချုပ်ဆောင် ဂျင်ကလယ် ကျဉ်းကျုတ်ကျုတ် ကလေးထဲ၌ အကို့ ထဘီ၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါ၊ တဘက်၊ အိပ်ရာခင်း၊ စောင်အစ အတွင်းခံဘော်လီအဆုံး ချွတ်ရောင်းချွတ်ဝယ် 'အဟောင်းထည်လှိုင်း' ကလေးက တိုးတိုးတိတ်တိတ်ဖြင့် စည်လွန်းလှတော့သည်။ သည်လိုင်းကို အဆောင်မှူး ထောင်မှူးမမ၏ ညာလက်ရုံး ဒေါ်နန်မိုင်ကြီးက အပိုင်ခိုင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ တန်းစီးခင်စိန်အပါအဝင် အားလုံးက လက်ငှောင်ထားကြရ၏။ နတ်နေကိုင်းကိုမျှ မချန်တတ်လျှင် ထောင်ထဲမှာ ခေါင်းဝင်တို့ထံ ဆန့်ဖို့ မလွယ်ရေးချမလွယ်။

အဲတော်ရေ ... ခင်ထားကောင်မကဖြင့် အထူအပါးနားမလည်
သည်လား။ သွေးတိုးစမ်းပြီး ပွဲလှန်ကြည့်လေသည်လားမသိ။ ဒေါ်နန်မိုင်ကြီး
၏ အဟောင်းထည်ခွင်ထဲသို့ ခပ်မိုက်မိုက်ဝင်ချလာတော့သည်။ သူ့နောက်မှာ
သည်ထောင်သို့ပြောင်းလာသည်ပင် လသားမပြည့်တတ်သေးသည့် ထောင်
ကြပ်မ ခင်စပယ်နုက တောစိ။ ခင်ထားလိုသမျှ ငွေကိုထုတ်ပေးသည်။

ပြီး... ထောင်ထဲက ခင်ထားကောက်ပေးသမျှ အဟောင်းအသစ်
အထည်မျိုးစုံကို နေပြန်ညပြန် ခွေးဆွဲသလို သယ်ထုတ်လျက် တရုတ်တန်း
ဈေးဒိုင်မှာ သွင်းပေးသည်။ အကျိုးအမြတ်က ဖစ်(ဖ)တီး၊ ဖစ်(ဖ)တီး။
ခင်ထားကောင်မက သည်ခွင်နှင့် အတော်လေး လန်းသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
နေ့ချင်းညချင်း ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင် တောက်တောက်ပပ ဖြစ်လာလိုက်
သည်မှာ မျက်စိကျိန်းမတတ်။ မိန်းမထောင်ထဲမှာ 'ခင်ထား'ချင်း မိုးပွန်နေ
တော့၏။

ဒေါ်နန်မိုင်ကြီးကလည်း ဒေါ်နန်မိုင်ကြီး။ စီးလိုက်ကပ်လိုက်သည်
မှာ ဆင်ကော်က ဆလံတင်ရတော့မလောက်။ သည်အထဲ ထောင်မှူးမ
အားကိုးနှင့် ဟိုးမိုးပေါ်က အထက်စီး အာဏာသံ၊ ပါဝါသံပေးလျက် အပေါက်
ဆိုး မှုတ်တတ်လွန်းသည်။ နိုင်ထက်စီးနင်း နသားပါရလည်း လုပ်တတ်
သည်။ လိုတာမရလျှင် ခွင်ဆင်ပြီး ချွန်တွန်းလုပ်ပစ်လိုက်ဖို့လည်း နည်းနည်း
မှ ဝန်မလေး။

ဒေါ်နန်မိုင်ကြီး၏ ပယောဂနှင့် တိုက်ခန်းထဲ ကျွမ်းပစ်ဝဲသွားရသူ
တွေ၊ ဒူးနှင့်မျက်ရည် သုတ်ရသူတွေ ဒုနှင့်ဒေ။ ထို့နယ် ဒေါ်နန်မိုင်ကြီးက
တောခြောက်ကြမ်းလွန်းသဖြင့် ခင်ထား ပိုက်ကွန်ထဲ စုပြုတိုးကုန်ကြသည်
လည်းပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရက်သတ္တတစ်ပတ်အတွင်း ထောင်တွင်းက
အဟောင်းထည်လှိုင်းမှာ ခင်ထားမှခင်ထား ဖြစ်သွားတော့သည်ပင်။ ကံ...
ခင်ထားကောင်မ ဘာဖြစ်သတဲ့ ... လဲ။

ဟင့်အင်း ... ဘာမျှ မဖြစ်ပေါင်။ အဲ ... ဖြစ်တော့ဖြစ်သည်။
ဆရာမကြီး ဒေါ်အေးသီ၏ အရိပ်ကလေးအဖြစ်မှ ထောင်မှူးမ၏ လက်ရုံး

အဖြစ် အရှင်မွေး နေ့ချင်းကြီးသွားခဲ့ခြင်း၊ အဆောင်မှူး ရုံးစာရေးတဲ့
ရယ်ချင်ပါရဲ့ ဖတ်ဖတ်မော ရင်ဘတ်နောက်ကကျောဆိုသလို ကျနေပါရော။
သူ့လက်မှတ်ထိုး ပဲညောက်ပေါက် ကောက်ကွေးကွေး ခရီးခရိုင်ကလေးကို
ပင် မနည်းကြီး နင်းကန်မျက်လုံးဖြဲပြီး ကမ္ဘာချဉ်းအောင် ခြေတုန်လက်တုန်
ထိုး ယူနေရသည့်ကောင်မက စာရေး ... တဲ့။ တကယ်တမ်းက မိန်းမ
ထောင်ထဲမှာ ခင်ထားကို ဆေးစက်ကျရာ အရုပ်ထင်အောင် အရာတော်
သွင်းပေးလိုက်ခြင်းသာ။

ဘာမျှမကြာလိုက်။ နေ့ချင်းတွင်းပင် ဒေါ်နန်မိုင်ကြီးတစ်ယောက်
ထောင်မှူးမရုံးသို့ တက်ပြီး ဝန်ခံကတိ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ရသည်။ လက်
ထောက်တန်းစီး အလုပ်ဝတ္တရားမှတစ်ပါး အိပ်ထောင်အတွင်း လူမှုရေးကိစ္စ
များတွင် ဝင်မပါ၊ ဝင်မရှုပ်ရတဲ့။ ကိုင်း ... မှတ်ကရော။ ခင်ထားကောင်
မက သည်လောက်အထိ လက်သံပြောင်ပြလိုက်သည်။ ဒေါ်နန်မိုင်ကြီး
ခမျာ ကြက်နာကျထားသည့် ကြက်အိုမကြီးနယ် ဇော်ကြီးလည်လိမ် ဝပ်
ဆင်းသွားရတော့၏။ ခင်ထား ... ခင်ထား ... ။

“အစ်မ ... အစ်မ ...”

“အင့် ... ဟဲ့ ... ဘာတုံး”

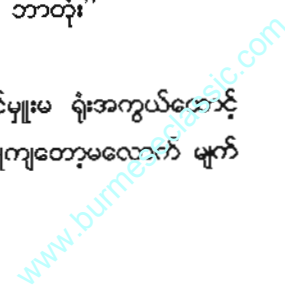
ပူစီမက အနားကပ်ပြီး လက်ကုပ်ခေါ်လေမှ ခင်စိန် သတိဝင်သည်။
ကြောင်တောင်ကြီး အတွေးလွန်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ပူစီမ၏ အိုးကင်းပူတိုက်
မျက်နှာ ပြူးပျားပျာကို မြင်မိလေလျှင် ‘ဟယ် ... ဘာတွေ အရေးပေါ်လာ
ပြန်ပါလိမ့်မလဲ’ဟု ထိတ်ခနဲ ပုမိသေးတော့၏။

“ဟိုလေ ... အစ်မ”

“ဟဲ့ ... ပြောမှာဖြင့် မြန်မြန်ပြောစမ်း။ ဘာတုံး”

“လာ ... လာ ... ကျွန်မပြောမယ်”

ပူစီမက ခင်စိန်လက်ကိုဆွဲကာ ထောင်မှူးမ ရုံးအကွယ်ဘေး၌
စွန်းကလေးနားအထိ ခေါ်သွားပြီးမှ ယခုပင် မိုးပြိုကျတော့မလောက် မျက်
နှာပေးဖြင့် စကားစသည်။

“အစ်မကို သတ်မလို့တဲ့”

“ဘာ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဒီကနေ့ နေမဝင်စေရဘူး။ အသေသတ်ဖမ်းမတဲ့”

“အောင်မယ် ... ကျားသားမိုးကြီး။ နေပါဦး ... နေပါဦး။ ကျားခင်စိန်ဆိုတဲ့ ငါ့လိုမိန်းမကိုများ ရာရာစစ ဘယ်ကောင်မက ...”

“ခင်ထား ... အစ်မ ... ခင်ထားက”

“ဟင် ... ခင်ထား ... ဟုတ်လား။ ဒီကောင်မက ...”

ခင်စိန်ရင်ထဲ၌ မီးပုံကြီးတစ်ပုံ ရှုတ်တရက် ထ၍ပေါက်လာလို့လည်း သည်မှာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကျွမ်းခြစ်ပြာကျသွားတော့မတတ်။

“ခင်ထား ... ခင်ထား ... ဒီကောင်မ ... တယ်ချိုထောင်နေဖို့ကလား”

| ၃ |

“ဘောက်ဆင်းတွေ ကျန်သေးလား။ အဆောင်ကျန်တွေ ထမင်းမဆွဲရသေးတာ ရှိသေးလား။ လာနော် ... လာနော် ... ထမင်းပုံ။ ဟင်းပုံးတွေ သိမ်းပြီးမှ ဘာညာသာရကာလာလုပ်ရင် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းနဲ့ လဲသာသေလိုက်ပေတော့။ ထမင်းတစ်စေ့မှတော့ မရဘူး။ ချစ်သဲရဲ့ လက်မည်းကြီးကိုပဲ တစ်ဝစားရစေမယ် ကြားကြလားဟေ့”

ဟော ... ထုံးစံအတိုင်း ဟောလောကျန်းတောမ မရွေ့ချစ်သဲ၏ ထမင်းဆွဲသိမ်းကာနီး ဗေထီသံတွေကို ကြားနေရပြီ။ မိန်းမထောင်ရှိ ဝေနေယျအကုန် နံနက်စာ ထောင်ထမင်းထောင်ဟင်းကို တိုးတိုးဝေ့ဝေ့ ယူကြပြီးဖြစ်မှန်း ကျိန်းသေသလောက်ရှိ၏။ ပြီးလျှင် ဝမ်းသမုဒ္ဒရာ အူအင်္ဂါကို ကောင်းကောင်းမကောင်းကောင်း ထိုးသိပ်ဖြည့်တင်းကြရဦးမည်။

တစ်နံနက်ခင်းလုံး တလှုပ်လှုပ်တရွရွ ရုတ်ပွရုတ်ပွ ရှိနေခဲ့သော မိန်းမထောင်ဝင်းကလေးသည် တဒဂ်ဖြင့် ငြိမ်ကျသွားလိမ့်မည်။ သူ့အစုကလေးတွေနှင့်သူ့ အလွမ်းသင့်ရာ စားအိုးတွဲလျက် ထောင်သံသရာ ခရီးရှည်ကြီးကို ဇွဲတင်းအံခဲ ဆက်လျှောက်နိုင်ဖို့အရေး မသေထမင်း၊ မသေဟင်းကလေးတွေကို ကျိတ်မှိတ်မျှီချနေကြလိမ့်မည်။ လောဘ၊ မောဟ၊ ဒေါမနုဿတွေကို ဘေးအသာချထား၊ စားဆဲခဏ ပုံစံထမင်း၊ တာလပေါဟင်းနှင့် ငါးပိအိုးကင်းပူတိုက်ကလေးတွေဆိုမှာပဲ အာရုံကျရင်း ဇောကပ်နေကြလိမ့်မည်။ သည်လိုအချိန်မှာပဲ ...။

အတွေးတွေ တသိကြီးငင်ရင်း တွန့်ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားလိုက်သေး၏။ ခင်ထားတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညင်းများ တဖျိုးဖျိုး တဖျဉ်းဖျဉ်း ထလာသည်။

ထောင်ထုံးစံအရ ယခုလို ရုတ်ခြည်း ငြိမ်ကျသွားတတ်သည့် မနက်ခင်းတန်းစီချိန်၊ ထမင်းဆွဲချိန်၊ နေ့လယ်နှင့် ညနေခင်း ထောင်ပိတ်တန်းစီချိန်၊ ည ၉ နာရီ အိပ်ချိန်ပေး လိုင်းဒေါင်းမီးကြီးချိန် စသည့် တဒဂ်များမှာ သွေးရဲသံရဲရှိက်မှု၊ သတ်ဖြတ်မှုကြီးတွေ ဝုန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ထ၊ထဖြစ်တတ်မြဲမဟုတ်လား။ လက်ရဲဖက်ရဲသမားများက လူတိုင်းကိုယ်စီ ကိုယ့်အာရုံ ကိုယ့်ဇောတွေနှင့်ကိုယ် လုံးလည်ချပ်ပြား လိုက်နေတတ်သည့် လိုအချိန်ကောင်းမျိုးကို လက်ဦးမှုယူလျက် အသုံးချတတ်ကြသည်မဟုတ်လား။

ယောက်ျားထောင်၊ ထောင်မကြီးဘက်မှာသာ လူရှိက်မှု၊ အဆိပ်မှု၊ လူသတ်မှုတွေ ဟောတစ်ပွဲ၊ ဟောတစ်ပွဲ တခြိမ်းခြိမ်း ဖြစ်နေတတ်သည်မဟုတ်။ ခင်ထားတို့ မိန်းမထောင် ခွက်စိနောက်ကလေးလဲမှာပင် ထောင်

မြေကို ခင်ထားနှင်းမိခဲ့သည့် တစ်လတာအတွင်း ရိုက်မှုကြီးနှစ်မျှ အကျော်
ဇေယျ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

တောင်ယာဘတ်ကိုင်ညှိခဲ့က လူသစ်ခန်း တန်းစီးမြခက်ကို ပေါက်
ပြားဖြင့် ခုတ်သတ်မှုတစ်မျှ၊ မင်းတဲ-အီကင်းဖက်မှ ချုပ်သစ်ဒေါင်းမလေး
ဆိုသည့် လက်ဝှေ့သမက နာမည်ကျော် မူးယစ်ရိုက်စားစားခင်မှဲ့ကို ထမင်း
ထမ်းတံပိုးဖြင့် အသေရိုက်သတ်မှုတစ်မျှ၊ ကံကောင်းလွန်းလှ၍သာ ခံလိုက်
ကြရသူများ မသေမပျောက်ခဲ့ကြရသည့်တိုင် ပိုးစိုးပက်စက်ဖြင့် အလဲအကွဲ
သေလုမြောပါ။ အရေးအခင်းနှစ်ခုစလုံး ယခုလို နေ့ခင်းကြောင်တောင်
ထမင်းစားဆွဲချိန်တွေမှာချည်း။

သို့ဖြစ်၍ ထိုအရေးအခင်းများကို မျက်စိတစ်ကမ်းအတွင်း ဒိဋ္ဌ
ကြုံဖူးခဲ့သူ ခင်ထား စိတ်တွန့်သွားမိရခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျားခင်စိန် ... ကျားခင်စိန်နဲ့ နာမည်တစ်လုံး ဟည်းဟည်းထ၊
နေပြီး ဒီမိန်းမ ဘယ်ချောင်မှာ အမြီးကုပ်နေသလဲမသိ။ အခုအထိ အရိပ်
တောင် မမြင်ရသေးဘူး။ ထမင်းဆွဲတဲ့အနားမှာလည်း ချစ်သဲရယ်၊ သူ့
ထမင်းပုံးထမ်း၊ ဟင်းပုံးထမ်း ကောင်မကလေးတွေရယ်ပဲရှိရဲ့။ ချစ်သဲကို
တော့ ထည့်တွက်ဖို့မလိုဘူး။ မနေ့ညကတည်းက ဘယ်ဖက်ကမှ ဝင်မပါဘဲ
နေတတ်သလိုနေဖို့ ကော်ဖီမစ်အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်နဲ့ ယဉ်းသွင်းထားပြီး
သာ။

အဲ ... အဲဒီမိန်းမရဲ့ နောက်ပြီးဆွဲ စည်းကမ်းထိန်းကောင်မတွေ
ပါ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်နေကြတာပါလား။ ကပ္ပလီတို့၊ သက်မာတို့၊
အာပြုတို့၊ ပူစူးတို့၊ ပေါက်စိတို့၊ မော်စိတုံးတို့ အကုန်လုံး ပျောက်နေတာ
ပဲ။ ကြည့်စမ်း ... ဟိုသေနှာမကြီး ဒေါ်နန်မိုင် နှုတ်မှလုံရဲ့လား။ ခင်စိန်
မာလကီးဖြစ်သွားရင် သူပဲ တန်းစီးတက်ဖြစ်မှာမို့ ပုံတော်သလိုကြည့်လုပ်လို့
ခုမနက်ပဲ ရေကန်မှာ မျက်နှာသစ်ကြရင်း ပြောခဲ့သေးတဲ့ဟာ။ ဒင်းကြီးက
များ ငွေဖောက်ပြီး လက်ထောက်ချလိုက်လေသလား။ ကဲပါလေ ... ဘာ
ပဲဖြစ်ဖြစ် ထင်းခွေမကြုံ ရေခပ်တော့ကြုံဦးမှာပဲ။ ကျားခင်စိန်ဆိုတဲ့ ကောင်မ
ပေါ်လာတဲ့အချိန်ဟာ ကာလနာတိုက်မဲ့ အချိန်ပဲပေါ့”

ခင်ထားက သူ့လက်ထဲမှ သံစူးကို တင်းတင်းရင်းရင်း ဆုပ်ကိုင်
လျက်သားက သူ့ကိုယ်သူ မောင်းတင်လိုက်သည်။ ‘ငရဲကလာတဲ့သူ ပြာပူ
လောက်ကို ဘယ်ကြောက်လိမ့်မလဲ။ ဘာတဲ့လဲဟဲ့ လောကခံ။ နင်ကပဲ
ခိုင်းမလား။ ငါကပဲ ကြမ်းမလား။ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့’။ တွေးရင်းတွေး
ရင်း ဒေါသတွေ အလိပ်လိပ် ထလာပြန်၍ ခင်ထားတစ်ကိုယ်လုံး နုတ်ကျ
သလို ကတုန်ကရီကြီး ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟဲ့ ... ခင်ထားရယ်၊ စကားနောက် တရားပါ နှုတ်ကျလက်
လွန်တွေ မလုပ်စမ်းနဲ့ဟယ်။ နင့်လွတ်ရက်ကပဲ နီးပေါ့မဟုတ်လား။ ခင်စိန်
လို အရိုးရင့်နေတဲ့ ဒုစရိုက်သမနဲ့ ဖက်ကိုက်နေလို့ရော နင် ဘာဖြစ်လာမှာ
မို့တုံး။ ကျားခင်စိန်ဆိုတဲ့ သေမထူးနေမထူးကောင်မနေရာမှာ ခင်ထားဆို
တဲ့ လူမိုက်လက်သစ်တစ်ယောက် ပေါ်လာတာကလွဲလို့ ဒီလောကကြီး
ဘာထူးခြားသွားမှာတဲ့တုံး။ မိုက်ဖို့က လွယ်တယ်။ လူကောင်းဖြစ်ဖို့ကသာ
ခက်တာ။ မသူတော်တွေနဲ့ အမိုက်မပြိုင်စမ်းနဲ့။ သူ့အကုသိုလ်နဲ့သူ သွား
လိမ့်မယ်”

ဘာရယ်မသိ ခင်ထားကို သံယောဇဉ်လာတွယ်နေသော အမေ
ဒေါ်ဖွားတင်ကြီးက ကိုယ့်သွေးသားရင်းချာလို ပူပူပန်ပန် တားရှာသေး၏။
သည်ထောင်ကြီးကို ရောက်ဦးစ ထောင်နတ်ဖမ်းစားခံရတုန်းကဖြင့် မိခင်
ပျောက်နေကြရာမည့် သူ့ကလေးနှစ်ကောင်ကို လွမ်းတရင်း မျက်ရည်ချောင်း
စီး မိုးလင်းပေါက် ငိုမိခဲ့ရသည့်ညတွေ မနည်းလှခဲ့။

သူ့အရိုးကိုပင် သူ အနိုင်နိုင်သယ်နေရရှာပြီဖြစ်သည့် လင်တော်
မောင် နီတာကိုလည်း မဖြစ်စဖူး စူးစူးနှစ်နှစ်ကြီး လွမ်းမိလိုက်သေးသည်။
အသက်လေးနှစ်ကျော်ပြီဖြစ်သည့်တိုင် သူ့ညီအထွေးလေးနှင့်အပြိုင် ခင်ထား
ရင်ခွင်ထဲ အလှအယက်ဝှတ်တိုးဝင်ရင်း နို့တစ်လုံးကို အပိုင်စီးကာ ကလေး
ပေါက်စပြန်လုပ်ချင်ဆဲ နို့ညှာကောင်ကို အလွမ်းဆုံး။

“ဟယ် ... သမုဒ္ဒရာရေပဲ ဘယ်သူခပ်သောက်သောက် ကုန်နိုင်
ခန်းနိုင်တာမှတ်လို့။ ဒီတစ်ခွင်လုပ်လို့ အဆင်မပြေရင် နောက်တစ်ခွင်ပေါ့။

၂၁၄ မေတ္တမင်းသျှင်

ကိုယ်လည်း ဒီလောက်ကြီး မလှုပ်သာမလှည့်သာတာမှ မဟုတ်တာ။ နောက်ကျ၊ စားရကျ၊ တယ်။ ဒင်းနဲ့ ဖက်ပြိုင်နေလို့လည်း ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ ထင်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ထောင်ဆိုတာမျိုးဟာ တန်းစီး၊ ဘာယာ၊ စည်းကမ်းထိန်းတွေ ဘယ်သူလိမ့်လိမ့်လဲလဲ ချောက်ပေါက်တိုးပြီး ပြုတ်မလဲဘဲ ချောင်းနေတတ်တဲ့အရပ်။ လက်ကြားရေယို နေရာဝင်ခင်းမဲ့သူတွေက တင်းကျပ်သွေးဆူဆူနဲ့ ထင်ရာလျှောက်မလုပ်ဘဲ ရှောင်လိုက်မှ ထင်ပါရဲ့။”

အိမ်လွမ်းစိတ်နှင့် စိတ်အနေညီသက်နေချိန်များတွင် သူ့စိတ်ထဲက အရိုးခံအတိုင်း ခင်ထားက တွေးချင်တွေး ဖြစ်နေတတ်သည်။ သို့ရာတွင် သိတယ်မဟုတ်လား။ ဘဝ၊ ဘဝ ... ‘ဘ’ နှင့် ‘ဝ’ နှစ်လုံးတည်းပေါင်းထားပေ၍သာ။ သည့်ထက်များပိုခဲ့လျှင် သောက်ကျိုးနည်း ဒုက္ခဘော့ဘင်ဝေလိုက်မည့်ဖြစ်ခြင်း။

ထောင်ဆိုသည့် ဤအရပ်မှာ ပို၍ဆိုးသည်။ မျှော်လင့်ချက်တွေနှင့် တလွဲတချော် ဖရိုဖရဲ တိမ်းပါးလွဲချော်ခဲ့ရသူတွေချည်း ဂျပုံပြတ်သိကျောချင်းရင်ချင်း ကပ်နေကြရသည့် လူ့အမှိုက်ပုံကြီးလိုအရပ်။ လုပ်သူလွဲ၊ ကြံသူမျှမျှကသည့် ကံနည်းကံမဲ့သူတို့ စံရာမြေ။ သန္ဓေမကောင်းသည့် ထောင်မြေမှာ ခင်ထား၏ စိတ်အခံကောင်းကလေးများ ဖွတ်သထက်ညှိဖို့ချည်း ကြိုးနေရသည်။

“ခင်ထားဆိုတဲ့ ကောင်မက သိပ်လူပါးဝတာပဲ။ နောက်မှပေါ်တဲ့အပင်က အရင်ပိုရှည်ချင်နေသေးတယ်။ သိလား အစ်မ။ သူ့ခွင်ကို ဝင်ရင် ကျားသောဆင်သော ရွေးမနေဘူး လာထားပဲတဲ့။ အစ်မကို ကြိမ်းလေရဲ့”

“အိုး ... အဲဒါမျိုးကိုမှ ကျားခင်စိန်တို့က ဝက်သားနှပ်ထက် ကြိုက်တာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ပေါ်က အမွှေးတောင် ဆံပင်ထက်ပိုရှည်ရင် ဆွဲနှုတ်ပစ်တတ်တဲ့ ကောင်မဟဲ့။ နောက်မှပေါက်တဲ့ ရွှေကြာပင်ကို ချေးပုံထက် သေးပုံးထမ်းဘဝရောက်အောင် လုပ်ပြုလိုက်စမ်းမယ်။ ကျားခင်စိန်ဆိုတာ အလကားနေရင်းရလာတဲ့ နာမည်တစ်လုံးမဟုတ်ဘူးဟဲ့။ စောင့်သာကြည့်

နေကြ။ ကြာလှ နှစ်ရက်သုံးရက်ပေါ့။ ခင်ထားဆိုတဲ့ အဲဒီ မလောက်လေး မလောက်စားကောင်မ ကျားခင်စိန်ရှေ့ ခူးထောက်ပြီး မျက်ရည်ခံထိုးနေရအံ့မယ်”

မီးပွားတွေက စဉ်လှလွင့်လှသည်။ အလကားမတ်တင်း ကြားက ခင်၍ မီးလောင်လေပင့် ကေးတီးပေးချင်သူ၊ ချွန်တွန်းပင့်လုပ်သူ၊ ရှူးတိုက်သူတွေကလည်း ပေါမုပေါ။ စကားအရောင်းအဝယ်၊ အသယ်အပို့တွေကလည်း လှလှလှလှလှလှသည်။ ခင်ထားဘက်ကလူ၊ ခင်စိန်ဖက်ကလူ၊ ဘယ်သူတွေ ဘယ်ဝါတွေရယ်မသိ၊ ထောင်ဆိုသည့်အရပ်မှာ သတ်ပွဲပုတ်ပွဲ သွေးသံရဲရဲကို ထပ်ထပ်အပျင်းပြေကြည့်ချင်ပွဲတစ်ခုပမာ မျက်စိအရသာခံ၍ ရေနှင့် တဝမြည်းတက်ကြစမြဲကိုး။

သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန် နှုတ်လှန်ထိုးကြသည့် စကားရိုင်းများက တားဦးချွန်များနယ် ခင်ထားရင်ကိုမွှေသည်။ ရှက်လည်းရှက်သည်။ နာလည်း နာကြည်းသည်။ ဒေါသအဆိပ်များက ငယ်ထိပ်၌ ပွက်ပွက်မြည်လျက် နှစ်နှစ်သည်။

“ကိုင်း ... ဒီလောက်တောင်ရှိလှတာ။ ဒီ ... ကျားခင်စိန်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးကို ဒီကနေ လက်စတုံးဖြစ်အောင် လုပ်မှပါပဲ။ သန်းခေါင်ထက် ညှိနက်မယ် မထင်တော့ပါဘူး”

တိခနဲ စိတ်ကို ပိုင်းချလိုက်သည့်အခါ စိတ်တွေကြည်၍ ပေါ့သွားပြီး အတွေးတွေလည်း ငြိမ်သွားသည်။ ‘ယုန်ကမတိုးရင် ပိုက်ကတိုးရတော့မယ်။ ယတိပြတ်စိတ်ဖြတ်ကာမှပင် ခြေလှမ်းများကို စရွေ့ဖြစ်တော့သည်။ စစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း၊ နောက် ... နောက် ...။’

“ဒီကောင်မကြီးကို အခုပဲသတ်မယ်”

www.burmeseclassic.com

ပုံစံအကျိုးစုတ်ကလွဲလို့ ဘာမျှပါမလာပုံထောက်ရင် 'ကောင်မ ချေးချမ်းသွား ပြီးနဲ့ တူတယ်ဟဲ့'

“အေးလေ ... ကြည့်ပါလား။ ကျားနဲ့ရလို့ ဖင်သီနေတဲ့ ခွေးဆို ကြီးလို ကုပ်ချောင်းကုပ်ချောင်းနဲ့”

“ဆင်သွားမှလမ်းဖြစ်တာ ... အေရဲ့။ ခွေးကျိုးက ခြေရွတ်ဆွဲ ပြေးလို့ လမ်းကတော့ မဖြစ်ဘူး။ ဖုန်ထ၊ ရှုံ့ပဲရှိမှာ”

“အလကားပါဟယ် ... ကိုယ့်ဖင်နဲ့ ကိုယ့်နားကြားအောင် လေ လည်ကြည့်တာပါ။ အချိန်တန်လို့ ဘာမှဖြစ်မလာတော့လည်း ဒုံရင်းဒုံရင်း ပြားပြားဝပ်သွားမဲ့ ဝဲစားမျိုးပါအေ”

တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းပိုးဖြင့် မကြားနိုးနားခန်းခနဲ လှောင်သံတွေ က ပလုံစီလျှဲထွက်လာနေသည်။ ကပ္ပလီမတို့၊ နို့တစ်လုံးစိန်တို့၊ မော်စီတုံး တို့၊ ဇာဇာတို့အုပ်တွေ နှေခင်းကြောင်တောင်မှာ ပြဿနာကို မီးခွက်ထွန်း၍ ရှာနေကြခြင်း။

လူ့စရိုက်၊ လူ့သဘာဝကိုက ခက်သားလား။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မစွမ်း သန်နိုင်သည်ကိုစွမ်းတွေမှာ ဇ၊ ရှိသူ၊ လက်ယဉ်သူ၊ သွေးရဲသူများကိုပိုင်း၍ မိန်းမောင်းတိုက်ပြီး တည်ပေးဖို့များ အလွန်မတန် ခံတွင်းတွေ့တတ်ကြ ဘိတောင်း။ နိစ္စဂူဝ နှေနှေညည ဘဝမတူ၊ အလွှာမတူ၊ စရိုက်မတူ၊ ဗီဇ သန္ဓေမတူသူများ တိုးတိုးပေ့ပေ့ ကျောချင်းကပ်လိုက်၊ ရင်ချင်းအပ်လိုက် နေနေရသည့် သူတို့ထောင်ထဲမှာက ပို၍ဆိုးသည်။

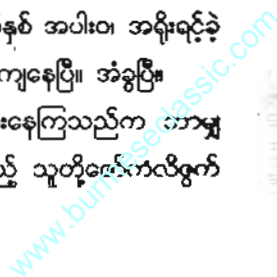
တအုန်းအုန်း တခြိမ်းခြိမ်း ဆော်ပလော်တီးနေသည့် အထဲကပင် နောင်ချိန်ပွဲတွေ ဟောတစ်ပွဲဟောတစ်ပွဲ ခုနစ်ခု ထ၊ ထ ဖြစ်နေတတ်စမြဲ။ သည်မိန်းမထောင်မှာ ထောင်ကျရော၊ အချုပ်ရော နှစ်ဆောင်စလုံးကို တွဲ၍ တိုင်ထားရသည့် တန်းစီးချုပ်အဖြစ် လေးငါးခြောက်နှစ် အပါးဝ၊ အရိုးရင့်ခဲ့ ပြီးဖြစ်သည့် ခင်စိန်အဖို့ သည်အထာတွေကို နောကျေနေပြီ။ အံ့ခွဲပြီ။

သူတို့အုပ်တွေ ဟီလာတိုက်ပြီး အူသံပေးနေကြသည်က ဘာမျှ ဆန်း။ ကပ္ပလီမက လူတွင်ကျယ် ထ၊ လုပ်နေသည့် သူတို့အားကလိဖွက်

“အစ်မ ... ခင်ထား ဒီဘက်ကို လာနေပြီ”

ကပ္ပလီမအသံက ခပ်အုပ်အုပ်ပင်ဖြစ်လည်း ခင်စိန်နားထဲမှာ ဗုံ ကွဲသလောက်နီးနီး စူးဝင်သွားသည်။ ‘တစ်ချိန်လုံး ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက် နေခဲ့တဲ့ကောင်မ ထမင်းဆွဲချိန်ကျတော့မှ ပေါ်လာခဲ့တာပဲ။ သောက်ပြော ကြီးကြီးနဲ့ လေဖင်ခေါင်းကျယ်ထားပြီးမှ သွေးကြောင်နေတာနဲ့တူရဲ့။ သင်း မျက်ခွက်က ဘူးသီးပိန်ခွားနင်း မွဲခွက်ခွက်နဲ့။ ရှုတည်တည် မျက်နှာဆေး ကြီး။ သွားပုံလာပုံကတော့ ပုံမှန်။ သူမဟုတ်သလို၊ ဘာမျှဖြစ်မထားတော့ သလို။ တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့ အာဂမီးခဲမ’။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ရုတ် တရက်ပေါ်လာလျက် သူတို့တွေရှိရာဆီ တည့်တည့်စူးစူးကြီး လျှောက်လာ နေသည့် ခင်ထားကို ပြူးကြည့်နေမိရင်း သူ့လူအုပ်များကို အဓိပ္ပာယ်ပါမိ မျက်လုံးဝေပြလိုက်သည်။

“သေချာကြည့်ထားဟေ့ ... ကောင်မလာနေပုံကတော့ မော်ဒယ် ဝဲ(လ်)တွေ ရှိုးလျှောက်တဲ့အတိုင်း ထိမထင်မျက်နှာပေးခဲ့ပဲ။ လက်ထဲမှာ

အုပ်က မီးခဲမ ခင်ထားတစ်ဦးတည်း မောင်ပိုင်စီးထားသည့်ခွင်ကို သရဲမင်း
ရဲစီး ကြောင်တောင် ဝင်နှိုက်ချင်နေကြသည်။ ခွင်က ခွင်သစ်။ ကျားခင်စိန်
ကိုယ်တိုင်ပင် သူ့ထောင်သက်တစ်လျှောက် တစ်ခါဖူးမျှ လေသံမသလပ်ခဲ့
စဖူး။ ကြုံဖူးဖို့ဝေ။ အတွေးထဲ၌ပင် မရှိခဲ့စဖူး။ သည်မီးခဲမ ခင်ထား ထောင်
မြေနင်းမိကာမှ ခေါင်ခေါင်ခါးခါး နားရွက်ကားခဲ့ကြရခြင်းမျိုး။

သင်းမို့ ဖွေဖွေရှာရှာ ကပ်သီးကပ်သတ်တွေ ကြဲလည်း ကြဲတတ်၊
တွေးလည်း တွေးတတ်ပေ။ မိန်းမတွေချည်း စုပြုံခဲ့နေသည့် သည်အရပ်လိုမျိုး
မှာ ဆံပင်တွေကိုဖြတ်ပြီး ပိုက်ဆံလုပ်သည့် လိုင်းသစ်ခွင်သစ်။ ထောင်အပြင်
မြို့လယ်ခေါင်က ဆံပင်အဝယ်ဒိုင်များနှင့် ဆရာမ ခင်စပယ်နုက သွားဆက်
လာခဲ့ပြီး ခင်ထားကို ငွေပင်ငွေရင်းထုတ်ပေးလျက် ငွေတွင်းတူးနေကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

သိသည်မဟုတ်လား။ ထောင်တွင်းက အမှုသည် ဒုက္ခအိုးများအဖို့
နက်ဖြန်မှဖြစ်မှာ လာမပြောနှင့်၊ သည်ကနေ့ ဝမ်းအေး၊ ကျောအေးဖို့သာ
အဓိက။ အချိန်တန်လျှင် သူ့အလိုလို ပြန်ပေါက်လာမည့် ခေါင်းပေါ်ကဆံပင်
ကို ဖြတ်ရောင်းပြီး လောလောဆယ် လျှာဦးစို အူစည်နေရလျှင်လည်း
အိုကေ။

'ယောက်ျားတို့ဘုန်း လက်ရုံး၊ မိန်းမတို့ဘုန်း ဆံထုံး' တွေဘာ
တွေကို မြောင်းထဲလွှင့်ပစ်လိုက်။ ရုပ်လှဖို့ထက် ဝမ်းဝဖို့အရေး ဦးစွန်းမက်
ကထားနေရသည့် ဘဝပေးနှင့် စည်းချက်ညီအောင် အမြီးကျက် အမြီးစား။
ခေါင်းကျက် ခေါင်းစား။ ဈေးတွေနာတွေ နည်းတာတွေများတာတွေ တောင်
တောင်အိအိမတွေ။ 'ရော့ပတ္တမြား၊ ရော့နဂါး' ခေါင်းထက်က ဆံနွယ်တွေ
တီခနဲပြတ်၊ 'ရော့ ... အင့် ... ပိုက်ဆံ'။ ဟုတ်ပေကို ဖြစ်နေကြတော့
သည်။

ကြိတ်ကြိတ် ကြိတ်ကြိတ်နှင့် မိန်းမထောင်တစ်ထောင်လုံး ခေါင်း
တုံးမယ်တွေ၊ ဘိုကေနောက်ပါးတွေ။ ဝမ်းဝေ၊ ဝမ်းကွေးတွေ တောထလာ
လေမှ ထောင်မှူးမမနှင့် ထောင်ကြပ်ဆရာမတွေရော၊ ထောင်တွင်း ဇော်ဂနီ

ဇော်ဂနက် ပိုက်ဆံဝါလား ပေါက်ကျော်မတွေ့ရော မျက်လုံးဖြူ၊ မျက်ဆန်
ထွက် ဖြစ်ကြရသည်။ 'အပြင်မှာ ဆံပင်ရှည် ၁၀ သားကို ဘယ်နှစ်သိန်းပေး
ဆိုလားပဲ။ ဒီထဲမှာ ခင်ထားက နှစ်ပဲတစ်ပြား အလကားပဲတင်းလောက်နီးနီး
နဲ့ အချောင်ရလိုက်တာ။ ကောင်မတော့ ထောတာပဲ။

ဒင်းကို ငွေရင်းထုတ်ပေး၊ ခွင်ဆင်ပေးတဲ့ သူ့ဆရာမ ခင်စပယ်နု
တောင် ရွှေခွဲကြိုးတွေ၊ လက်စွပ်တွေ တဝင်းဝင်းနဲ့ မျက်နှာကြီးကို မင့်
လို့ ကြည့်ပါလား... ထောင်ထဲဝင်စဉ်တုန်းက အနုစုတ်ဂုတ်စုတ်၊ ပါတိတ်
အပြဲ ဘောထုပ်ထည်အင်္ကျီဝတ်လာခဲ့တဲ့ ကောင်မက အခုတော့ ဘူးပါတိတ်
ထည်လဲဝတ်လို့။ ဟွန်း... ပြောမပြောလိုက်ချင်ဘူး။ နှုတ်ခမ်းတလန်
ပန်းတလန် မလိုတမာသံတွေ လျှံနေသည့်တိုင် ခင်ထားတို့က မဖြူရေးချမဖြူ။
ပန်းပန်လျက်ပါ မဗေဒါ လုပ်နေနိုင်ခဲ့သည်။

သည်လိုနှင့် ခင်ထားက ဇ၊ကလေးလည်း ရိုး၊ ကြံရည်ဖန်ရည်
ကလေးကလည်း မခေ၊ လက်ရဲခက်ရဲ လက်ယဉ်တတ်လွန်းသည့် သွေးရဲသူ
လည်းဖြစ်ပြန်၍ ထောင်မှူးမမ၏ ရုံးစာရေးအဖြစ် တော်ကောက်ခြင်း ခံ
လိုက်ရရာ သူ့ရှေ့ကနေရာယူနှင့်ပြီး ထောင်ကြီးမျှော် ထိတ်ထိတ်ကြံမတွေ
ကို နေ့ချင်းညချင်း ပရုံးချင်း ယှဉ်နိုင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယှဉ်ရိုးယှဉ်စဉ် သမားရိုးကျဆိုကလည်း အကြောင်းမဟုတ်။ သူ
တင်ကိုယ်တင် ထင်သလို ကြံလိုက်ကြံဖို့ပင်။ ယခုက သည်လိုဖြစ်မလား။
သေနာမခင်ထားက 'ဆံပင်ရှည်လှိုင်း' ဖွင့်၍ အားလုံးကို နာတစ်ဖျားမက
ကျော်တက်သွားနိုင်ခဲ့လေရာ ထောင်မှူးမမတင်မက မိန်းမထောင်တစ်ထောင်
လုံး ခင်ထားမှခင်ထား မိုးမွန်နေကြတော့သည်။ အရင်းအနီးမလို၊ ကိုယ့်
ခေါင်းထက်က ဆံပင်ဖြတ်ပေးသည်နှင့် ငွေဖြစ်အောင် စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်
သော ခင်ထားသည် ဟီးရိုးမှ အားလုံး၏ တကယ့်ဟီးရိုး။

'ဒီဆံပင်တွေကို တရုတ်ပြည်ဘက်က ဝယ်တာတဲ့။ မီးနဲ့ရှို့ပြီး ငွေ
သတ္တုထုတ်တယ်ဆိုလားပဲ။ တချို့ကလည်း ဆံပင်အတုလုပ်ဖို့ ဝယ်တာလို့

ပြောကြတယ်။ သူတို့ဘာသာ ဘာပဲလုပ်လုပ် တို့နဲ့ဘာဆိုတာ မှတ်လို့ တို့အတွက်က တစ်နေ့စာ၊ တစ်ရက်စာ သာယာနေရရင် ပြီးစတမ်း”

“ဟဲ့ ... ခင်ထားကမှ ဘဝသမားဟဲ့။ သူကလည်း ဆင်းတော်ဆင်းရဲထဲကမို့ ကိုယ့်ဘဝတူချင်း ဖေးရှာသားပဲ။ ဘယ်တော့မဆို သူ့မှာနို့ နေရင် သူ့ဆီက လက်ချည်းဗလာပြန်လာရတဲ့သူ ဘယ်သူရှိလို့တုံး။ သူ့ခမျာ ထောင်အပြင်မှာကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သူ့ယောက်ျား အရက်ချိုးနဲ့ ကလေးနှစ်ကောင်ကို ထောင်ထဲက ရှာကျွေးနေရသေးတာ။ ခင်ထားရဲ့ ထောင်ဝင်စာဆိုတာ အပြင်ကလာပို့တာကို စောင့်ယူရတာ မဟုတ်ဘူး။ အထဲထဲက ခင်ထားရှာထားဖွေထားသမျှ အဝတ်အစား၊ စောင်၊ အိပ်ရာခင်း ကောင်းကောင်းကန်းကန်းတွေနဲ့ စားစရာတွေကို ထောင်အပြင် ပြန်ပို့နေရတာ။ တစ်ပတ်နှစ်ကြိမ်ကတော့ အထုပ်ကြီး အထုပ်ငယ်တွေနဲ့ မှန်နေတာပဲ။ အဲဒီအထဲက ကိုယ့်ထဲကိုယ့်ဟာ မရှိခွမ်းပါး ပါးစပ်ပေါက်ဟောင်းလောင်းတွေကို သူ့ပဲ ဒိုင်ခံကျွေးမွေးနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“အေးဟဲ့ ... အဲတာတော့ ဟုတ်တယ်။ အိပ်ဆောင်ထဲက ဖျားတဲ့နာတဲ့ ဝိလာနတွေကို ဆေးကုဖို့ နော်အေမိကို ဆေးတွေဝယ်ပေးပြီး စားဖို့ သောက်ဖို့ မပူရအောင် တာဝန်ယူထားတာလည်း ခင်ထားပဲလေ”

“နှစ်ရှည်နှစ်ကြီးများ ထောင်ကျလာခဲ့ရင် ခင်ထားကိုပဲ တန်းစီးခန့်လိုက်တာက ကောင်းသေး။ ခင်စိန်ဆိုတာက ဝန်ထမ်းတွေဘက်လိုက်ပြီး ဗိုလ်ကျဖို့၊ အာဝါသဖို့ကလွဲလို့ ထောင်ကျသားအချင်းချင်း ငဲ့ဖူးတာရှိခဲ့လို့လား”

သူ့အလုပ်သူလုပ်၊ သူ့လိုင်းနှင့်သူ ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်စိန်တို့က ဘာကိုမျှမရမစိုက်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခင်ထားပရိသတ်တွေက ခင်စိန် ရာစပလ္လင်ကို မျက်စောင်းထိုးလာပြီး မူးတင်းပဲတင်း လှန့်ချီတွေ ပေးလာကြသည့်အခါ ခင်စိန် မျက်ထောင့်နီ၊ နှာသံ ပြင်းလာချင်ပြီ။

“ဟဲ့ ... ကျား၊ ကြည့်နေ ကြည့်လုပ်နော်။ အထူအပါး အရိပ်အကဲကို မကြည့်တတ်ရင် နှင့်တန်းစီးကုလားထိုင်က ခပ်လှုပ်လှုပ်ရယ်။ ခင်

ထားက ထောင်ကျတာလည်းစိပ်လာပြီး ထောင်မှူးမမကလည်း ရွှေထားရွှေထားနဲ့ ပါးစပ်ဖျားက မချချင်တော့ဘူး”

ဟဲ့ တပ်ကြပ်ဆရာမကြီး မအေးကြည်က လက်တို့လာသည့် အချိန်တွင်မူ ခင်စိန်၏ မစ္စရိယမီးလျှံတို့က မီးခိုးမီးညွန့် တလူလူ။

အရေးထဲ ခင်စိန်အချစ်တော် သုံးယောက်ထက် အလှဆုံး၊ အကဲဆုံး ချောချောက ခင်ထားဆီမှာ သူ့ဆံပင်တံကောက်ကွေးအထိ ရောက်နေသည့် အရှည်တစ်ထွေးကြီးကိုဖြတ်၍ ရှုမြိုင်းသားဂျာကင် အဝါတောက်တောက် ခပ်လတ်လတ်တစ်ထည်၊ ခင်ထားအကျ တစ်ရေချိုးပြီး ဓားကြီးဘူး ပါတိတ်ဝမ်းဆက်တစ်စုံ၊ ငွေကလေး ၃၀၀၀ လောက်နှင့် ပီတိကျလျက် ဖြတ်ရောင်းလာခဲ့သည့်ကိစ္စကို ခင်စိန် သိသွားသည့်အခါ ယမ်းပုံမီးကျဒေါသပုန်ထတော့၏။

စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ချောချောကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ပါးပိတ်တီးပစ်လိုက်မိသည်။ ငုံထားမတတ် ချစ်လွန်လွန်း၍ စကားကြမ်းကြမ်းဖြင့်ပင် မပြောခဲ့စဖူး။ ယခုဖြင့် ဖြစ်ရလေခြင်း ယူကျုံးမရစိတ်တွေတင်မက ခင်ထားလို ကောင်မမျိုးဆီမှာ နှပ်ပစ်ခံခဲ့လေခြင်းဟူသည့် ရှက်ဒေါသကပါ ပင့်လိုက်လေရာ ခင်စိန် ဝုန်းဒိုင်းကြဲ စိတ်ရှိလက်ရှိ သောင်းကျန်းတော့သည်။

ခါတိုင်းခါ ထောင်မှူးမမနှင့် ဆရာမကြီး ဒေါ်အေးသီတို့ မျက်နှာထောက်၍ နာလိုခံခက် ဝေဒနာပေါင်းစုံကို ဖွတ်ဖျံ့ချရင်း မျက်နှာလွှဲခဲ့ရပေါင်းများပြီ။ သည်တစ်ကြိမ်တော့ မျက်စိထဲ ဘာမျှမမြင်။ ဘာကိုမျှ မထားတော့။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် မောင်ဘချစ်။

“ဟိတ် ... နင့်ဟာက လွန်လွန်းလာပြီနော်။ သူတကာ တယုတယထားတဲ့ ဆံပင်ကိုဖြတ်ပြီး စီးပွားရှာစားတာနဲ့တင် အန်ချင်စရာကောင်းလှပြီ။ အခုတော့ အထာထားရကောင်းမှန်းမသိဘာမသိ ငါ့ကောင်မလေး ချောချောရဲ့ ဆံပင်အရှည်ကြီးကို နှင့်ပစ္စည်းမကောင်းမကန်းတွေနဲ့ ပတ်တီးချပြီး ဖြတ်ယူလိုက်ရတယ်လို့။ သူများသားသမီးက အဲဒီလောက် ဆံပင်အရှည်ကြီးဖြစ်လာအောင် တယုတယ ပိုးမွေးသလို မွေးလာခဲ့တာဟဲ့။ အဲဒါ

၂၂၂ ။ ဇေယျမင်းသျှင်

က နှင် စီးပွားရေးသောင်းကျန်းဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ ... အဲဒီဆံပင်တွေ အခု ပြန်ပေး။ ရော့ ... ဒီမှာ နှင့်ရဲ့ အစုတ်ပလုတ်တွေကို ပြန်ယူ”

“နေပါဦး ... ဒီကိစ္စက ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုံး”

“ဟဲ့ ... ငါက ဒီမိန်းမထောင်တစ်ထောင်လုံးရဲ့ တန်းစီးလေ ဟဲ့”

“အဲဒါဆို တန်းစီးက တန်းစီးနေရာမှာနေ၊ တန်းစီးအလုပ်ကို လုပ် လေ။ တစ်ထောင်လုံး မဟုတ်တာရုတ်၊ ဗရုတ်သုတ်ခတွေ ဖွဲ့လိုပေါက်ပြီး ကိုယ်ထင်ရာကိုယ်လုပ်စတမ်း ဖြစ်နေတဲ့ဟာ။ ဘယ်နှယ် ... ကျွန်တော့်ကျ မှ လာပြောနေရတာလဲ။ မကျေနပ်ရင် ချောချောကိစ္စ ချောချောကိုလာပြော ခိုင်း။ ထောင်ထဲမှာ ‘ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်ရှင်း၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ရင် ဝင်မပါနဲ့’ လို့ ခင်ဗျားပဲ ထောင်ဖွင့်ထောင်ပိတ် တန်းစီချိန်တိုင်း ပဒေသာပင်သီးခဲတာ မဟုတ်ဘူးလား။ ကိုယ့်စကားကိုယ် မေ့နေပြီလား”

‘ကြည့်စမ်း ... ကောင်မ လူပါးလလိုက်တာ’။ ပြန်ပြောစရာ စကား ရှာမတွေ့ဘဲ ဒေါသတွေ ခြောင်းခြောင်းထလာလျက် အသားတွေ တဖိုးဖိုး တဖော်ဖော် တုန်လာတော့သည်။ ‘ကျားခင်စိန်ကို ဘာကောင်မ ထင်နေ သလဲ မသိ။ ငါ လုပ်ပစ်လိုက်ရ မကောင်းပဲရှိတော့မယ်’။

“နင်က ငါတန်းစီးဆိုတာ မေ့နေသလား ... ဟုတ်လား”

“မမေ့ပေါင်။ တန်းစီးမှန်းသိလို့ ပြောနေတာပေါ့။ တန်းစီးလည်း အကျဉ်းသူပဲလေ။ ထောင်ဝန်ထမ်းလည်း မဟုတ်၊ ထောင်မှူးလည်း မဟုတ်။ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်တတ်တိုင်း ဝဲစားခွေးက ခြေသေ့ဖြစ်လာတာမှ မဟုတ် တာ။ ခင်ဗျားအလုပ် ခင်ဗျားလုပ်။ ကျွန်တော့်အလုပ် ကျွန်တော်လုပ်နေ ကြတာ မကောင်းဘူးလား”

“နင် ... နင် ...”

“ကဲပါ ... တန်းစီးရယ်၊ တိုက်ကျွန်မရင် ချိုရာ မကင်းပါဘူး။ ခင်ဗျားမှာလည်း ခင်ဗျားခွင့်ခင်ဗျား အချို့ကြီးထောနေတာ အသိသာချည်။ ခင်ထားက ဒီလောက် မနုံမအသေးဘူးရယ်။ နယ်ရဲဘက်စခန်း မထွက်ရ

ဖို့ ပေးရတဲ့လိုင်းကြေးတွေထဲက ခင်ဗျား ပိုပိုသာသာတင်ပြီး ဖြတ်ဘုံးထား တာတွေ၊ ထောင်တွင်းကျန်ဖြစ်ဖို့ တရားဝင် ‘လေဘာချ’ပြီး လျှော့ရက်တွေ အထူး‘ကွာ’တွေရဖို့ အပ်ထည်လိုင်းသမားတွေဆီက ခင်ဗျား လည်ပင်းညွှစ် ပြီး မဆန့်ရင်ကန် ရစ်ယူထားတဲ့ လိုင်းကြေးတွေ၊ ဘုရားခန်းနဲ့ ဗာရာတန်း ဘေးမှာ အိပ်ရာတစ်နေရာရဖို့ ခင်ဗျားကို လစဉ်ပေးနေရတဲ့ ဘောက်ချာ ကြေးတွေ။ အဲ ... ကျန်သေးတယ်။ အများကြီးပဲ အများကြီးပဲ။ အဲဒါ ဘာ ဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်မျက်ခွေးကျမှ ခင်ဗျားက လာမြင်နေရတာလဲ။ ထောင်ပဲ ဗျာ ... သမုဒ္ဒရာရေ အကျယ်ကြီးပါ။ ဘယ်သူခပ်သောက်သောက်ပေါ့”

“ကဲကြည့် ... ပြောလေကဲလေပါလား”

ရင်ထဲ၌ မီးပုံကြီးပေါက်၍ ဗလောင်ဆူနေလည်း ခင်ထားကို အလဲ မထိုးနိုင်ခဲ့။ အပြီးလှန်၍ မချိုးနိုင်ခဲ့။ ခင်ထားက သူ့ငယ်နိုင် ချက်ကောင်းကို အပိုင်ကိုင်ထားနိုင်လိုက်ပြီမှန်း သိလိုက်ရသဖြင့် အားမတန် မာန်လျှော့ လုပ် ပစ်လိုက်ရသည်။ ‘နေသေးသပ ချုံထဲက ချိုသွေးသမု တမြဲမြဲပေါ့ မိခင် ထားရယ်’။ မကျေနပ် အဲဒါပုဒ်ထွက်က မြွေဟောက်တစ်ကောင်နယ် ရင်ထဲ ခွေကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး တမြွေမြွေ လောင်မြိုက်နေသည်။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကာလတောင်တာကြာလာလေ သည်အနာက ငမ်းမန်းဖမ်းလျက် ရောင် ကိုင်းလာလေ။

သည်သို့ဖြင့် ခင်ထားနှင့်သူက အညာနွားတိုက်ပွဲကွင်းပြင်မှာ လှံ ပန်းနီကို ချိုစမှာချည်လျက် ရန်စောင်နေကြသည့် နွားသိုးနှစ်ကောင်လို အချင်းချင်း ခြေအလှုပ်လက်အလှုပ်ကို စောင့်ကြည့်ရင်း သည်ကနေလိုမျိုး ကြုံခဲ့ရခြင်းပင်။

တစ်နေ့နေ့မှာ ကျားခင်စိန်နှင့် လူငယ်ခြေတက်ခင်ထားတို့ နှစ်ဦး သား ပွဲကြီးပွဲကောင်းတွေ ဖြစ်ကြတော့မည်ကို သိသိကြီးနှင့် ထိုနေ့ကိုပဲ ကျိတ်၍ မျှော်တလင့်လင့် သွားရေတမြားမြား လုပ်နေကြမှန်းလည်း သိသည်။ သိလျက်သားနှင့် မရှောင်နိုင်။ ရှောင်၍လည်း မလွတ်တော့။

၂၂၄ ။ ဇေယျမင်းသျှင်

“အစ်မ ... ဟိုမှာ တော်တော်နိုးလာပြီနော်။ သူ့မျက်လုံးကြည့်ပုံကြီးကို တယ်မကြိုက်ချင်ဘူး။ တစ်မျိုးကြီးပဲ သတိထားဦး”

ကပ္ပလီမ မပြောခင်ကတည်းက ခင်ထားမျက်နှာကိုမြင်ပြီး ခင်စိန်ရင်ထဲ စိန်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် လူတကာကို ရိုက်ခွဲ၊ ထိုးခဲသတ်ခဲဖူးသူမို့ ခင်ထားမျက်ဝန်းမှ စီးလှုံတလက်လက်သည် သေမင်း၏ ရှေ့ပြေးတမန်ဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

“ဟိတ် ... သူ ... သူ့လက်ထဲမှာ ...”

ခြေလှမ်း လေးငါးဆယ်လှမ်းအကွာမှ ရိပ်ခနဲ လေအဟုန်လို လွင့်ဝဲလာသည့် ခင်ထားခန္ဓာကိုယ်၊ မြွေပွေးတစ်ကောင် ပေါက်ချလိုက်သည့်နှယ်ဘယ်ညာ အတုံ့အပြန် ပတ်ချာရမ်း တွက်ချလိုက်သည့်လက်၊ လက်ယက်ထိုး၍ ကာထားသည့် လက်ဖျံနှစ်ဖက်စလုံးနှင့် အကွယ်အကာမဲ့နေသော ဝဲဖက်နံစောင်း။ ရင်အုံတို့အား ထိုးဖြဲခွဲချသွားသည့် သံစူးချွန်တို့ကို ကျားခင်စိန်တိမ်းရှောင်ချိန် မရလိုက်။ ‘အား’ခနဲ သံကုန်ခြစ်အော်ရင်း ထောင်မှူးရုံးခန်းရှေ့ မြေတလင်းမှာ လူးနေတော့သည်။

“မခင်ထား ... လွန်မယ် ... မလုပ်နဲ့ ... မလုပ်နဲ့”

မည်သူ့အသံမှန်း မသိ။ သည်အသံသည်သာ လက်မတင်ကလေးထွက်မလာခဲ့လျှင် ...။

[၅]

ညသည် ပကတိပိန်းပိတ်သား အမှောင်။
သန်းခေါင်ကျူးခဲ့ပြီ။ ဘူးကြီးပေါ်က ၁၂ နာရီမောင်းခေါက်သံတွေ
အကလေးတင် ညံ့ဝေသွားခဲ့သေးသည်။

အကျဉ်းထောင်ကြီးတစ်ခုလုံး ည၏ မတုန်မလှုပ် ငြိမ်သက်ခြင်း၌
နီးမောပန်းလျနေဟန်တူ၏။ တိတ်ဆိတ်ည၊ ငြိမ်သက်ည။

ထောင်ဝန်ထမ်း ဆရာမများ၊ စည်းကမ်းထိန်းများ၊ ဘာယာများ
အစ်ယောက်တစ်လက်ပိုင်း၍ ဆွမ်းကြီးလောင်းလိုက်ကြသည့် ဒဏ်ရာဒဏ်
ချက်များကြောင့် ခင်ထားကိုယ်ကောင်ကြီးက ပြစ်ဒဏ်တိုက်ကြမ်းခင်းပြင်ပေါ်
မှာ ဖွဲ့အိတ်ကြီးတစ်အိတ် ချထားသည့်နှယ် ပုံပုံခွေခွေကြီး လဲနေလေသည်။
အထိရာပြင်းလွန်း၍ အိပ်မရ။ အိပ်မပျော်။ တအင်းအင်း တအဲအဲ ညည်း
ညည်းရင်း သူ့သား လူမမယ်ကလေးနှစ်ကောင်နှင့် လင်တော်မောင် နီလာ
တို့ကိုသာ တရစ်ဝဲဝဲ မြင်ယောင်နေမိ၏။ မျက်ရည်ခန်းသောရင်ဖြင့် ခင်ထား
အား နှုတ်ပြန်ပြီ။

www.burmeseclassic.com

၂၂၆ ❄️ ဇေယျမင်းသျှင်

“ဘုရား ... ဘုရား ... ဘုရား ... ကယ်တော်မူပါ။ ကျားခင်
စိန်ဆိုတဲ့ ဟိုဂြိုဟ်ကောင်မကြီး မသေပါစေနဲ့ဘုရား”

နုတ်ကလည်း အသံသဲ့သဲ့ တိုးတိုးတိမ်တိမ်ကလေးဖြင့် ဆီမန်း
မန်းနေလေသည်။ ထောင်ဆေးရုံ၌ လွန်ခဲ့သောမိနစ်ပိုင်းကလေးကမှ ကျား
ခင်စိန်တစ်ယောက် သေဆုံးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်ကို ခင်ထားမသိ။ ရှေ့ဆက်၌
ဘာတွေ ဖြစ်လာဦးမည်ကိုလည်း ခင်ထားမသိ။

မေတ္တာဖြင့်...
ဇေယျမင်းသျှင်

မေတ္တာဖြင့်...
ဇေယျမင်းသျှင်

[၁]

အကျဉ်းထောင်ဝင်းကြီးအတွင်းရှိ အားကစားခန်းမကြီးဝယ် ထောင်မှလွတ်မြောက်တော့မည့် အကျဉ်းသား။ အကျဉ်းသူများသည် တရားစခန်းသိမ်းပွဲအဖြစ် ကျင်းပနေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

မိမိတို့ ကာလရှည်ကြာစွာ နေထိုင်လာခဲ့ရသော ပြစ်ဒဏ်ကျနေသည့် ကာလများဝယ် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟမီးများ ချုပ်ငြိမ်းကွယ်ပျောက်သွားစေရန် အကျဉ်းဦးစီးဌာနမှ တာဝန်ရှိသူများက စီစဉ်ပေးခြင်းဖြစ်တယ်။

ထောင်ထဲမှာနေထိုင်စဉ်ကတည်းက ဓမ္မရက္ခိတကျောင်းဝယ် ရက်တိုတရားစခန်းများကို တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ဖွင့်လှစ်ပေးနေတယ်။ အထူးသဖြင့် လွတ်ခါနီးနေသော အကျဉ်းသား။ အကျဉ်းသူများကိုမူ အကျဉ်းထောင်ဝင်းကြီးအတွင်းမှာရှိသည့် အားကစားခန်းမကြီးဝယ် (၅) ရက် ရက်တိုစခန်းဝင်စေခဲ့တယ်။

အဲဒီတရားစခန်းမှာ တရားလာရောက်ပြသပေးသည့် တရားဟောဆရာကြီးများကိုယ်တိုင် တရားပြ၊ တရားရစကားများဖြင့် မြှက်ကြားဆုံးမပေးနေခဲ့တယ်။

မကြာမီ အချိန်ပိုင်းအတွင်း လွတ်မြောက်တော့မည့် အကျဉ်းသား။ အကျဉ်းသူများကို ကိုယ်ပိုင်ဝတ်စုံများ တစ်ခါတည်း ဝတ်ဆင်ထားစေပြီး ဆစ်နေတာ တရားထိုင်စေခဲ့တယ်။ ထောင်မှလွတ်မြောက်ကြတော့မည့် အကျဉ်းသား။ အကျဉ်းသူများသည် ခန်းမကြီးထဲဝယ် တရားထိုင်အခင်း (နေကထိုင်) လေးများပေါ်တွင် တရားရှုမှတ်နေကြတယ်။

ကျွန်မတို့ ဝန်ထမ်းတွေကလည်း ထောင်လွတ်အကျဉ်းသူများကို ထောင်ကြီးထဲက ခေါ်ထုတ်လာခဲ့ကြတယ်။ အမျိုးသမီးဆောင်ထဲက ယနေ့ သွတ်မြောက်မည့် အကျဉ်းသူ (၂၈)ဦးကို ကျွန်မနှင့် ဝန်ထမ်းမလေး အေးမြ သီတို့နှစ်ဦးက ကြီးကြပ်ပြီး ခေါ်ထုတ်လာခဲ့ကြတာ ဖြစ်တယ်။

ခန်းမကြီးထဲမှာတော့ အကျဉ်းသားများကို သက်ဆိုင်ရာယောက်ျား နေထမ်းများမှ လိုက်ပါစောင့်ရှောက်ပြီး ကျွန်မတို့ မိန်းမဆောင်က အကျဉ်းသူများကို ကျွန်မတို့နှစ်ဦးက လိုက်ပါစောင့်ရှောက်ပေးနေခြင်း ဖြစ်တယ်။

အားကစားခန်းမကြီးထဲရှိ တရားစခန်းဝယ် တရားစခန်းဝင်စဉ် ဝတ်ဆင်ခဲ့ရသော ယောဂီဝတ်စုံများ တူညီဝတ်ဆင်ခဲ့ရသော်လည်း ယနေ့ ထောင်မှ လွတ်မြောက်ကြတော့မည့်မို့ မိမိတို့ကိုယ်ပိုင်ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသဖြင့် အရောင်အသွေး စုံလင်စွာဖြစ်နေသည်ကို မြင်တွေ့နေရတယ်။

အမှန်တော့ မိမိတို့ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည် ပြည့်ဝသွားကြသည့် အကျဉ်းသား။ အကျဉ်းသူများမို့ မိမိတို့ မိသားစု၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများထံ အနှောင်အဖွဲ့ လွတ်ပြီး အပြီးအပိုင် ပြန်ကြရတော့မည်ဆိုသည့် အသိစိတ်များ ပြည့်ဝနေကြတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ခန်းမကြီးထဲဝယ် ရောင်စုံပန်းများ ဖွင့်လန်းဝေဖြာနေသည့်အလား မြင်တွေ့နေရတယ်။

ညနေ လေးနာရီလောက်မှ တရားစခန်းကို ပိတ်သိမ်းသွားခဲ့တယ်။ တရားပြဆရာကြီးများကိုယ်တိုင် ယောဂီတစ်ဦးချင်းစီကို သမာဓိအားကောင်းကောင်း လက်တွေ့စမ်းသပ်ပြတယ်။ သမာဓိအားကောင်း၍ သမာဓိပေါက်ကူးသော ယောဂီများ၏ ဖြစ်စဉ်ကိုလည်း လက်တွေ့စမ်းသပ်ပြနေတယ်။ အသွင်သဏ္ဍာန်လုပ်၍ သရုပ်ပြနေကြခြင်း မဟုတ်ဘဲ အဖြစ်ကိုအဖြစ်အတိုင်း အချိန်အရှိအတိုင်း တရားဓမ္မသဘောကို ပြသနေခြင်း ဖြစ်တယ်။

www.burmeseclassic.com

အဲဒီလို တရားစခန်းသိမ်းသွားချိန်မှာတော့ ထောင်ပိုင်ကြီးကိုယ် တိုင် လွတ်လူလက်မှတ်လေးများကို တစ်ဦးချင်းစီ ပေးအပ်ခဲ့တယ်။ လွတ် လက်မှတ်လေးတွေကို ကိုယ်စီကိုင်လျက် လွတ်လူအကျဉ်းသား၊ အကျဉ်း သူများသည် အားကစားခန်းမကြီးထဲမှ ထွက်ခွာလာကြတယ်။

မိမိတို့ရဲ့ ခါးသီးစရာဘဝများကို ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော ထောင် ကြီးထဲမှာ အပြီးအပိုင်လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီမို့ ထောင်ဘူးဝကြီးကို ကျောခိုင်း ကာ အကျဉ်းထောင်ဝင်းကြီးထဲမှ အသီးသီး ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြတော့ တယ်။

ကျွန်မလည်း တစ်နေ့တာလွတ်လူ အကျဉ်းသူများကိစ္စဖြင့် အလုပ် ရှုပ်နေခဲ့ကြလို့ မအားလပ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မ ရင်ထဲမှာတော့ သံဝေဂ တရားတွေဟာ ကိန်းအောင်းဝင်လာနေတယ်။

ခုလို အဟောင်းတွေ ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြပြီးလျှင် အသစ်၊ အသစ် တွေဟာလည်း ဝင်လာမခဲ တသဲသဲရှိနေပါလားလို့ တွေးနေမိတယ်။ ဟုတ် တယ်လေ ထောင်ဆိုတာက မရှိမကောင်း ရှိမကောင်းနေရာမျိုး မဟုတ် လား။

ဒီလိုနေရာမျိုးကို ရောက်လာကြတယ်ဆိုတာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တရားတွေ မကင်းနိုင်ကြလို့ မဟုတ်လား။ အားလုံးသာ ဒီတရားတွေ ကင်းစင်နေကြမယ်ဆိုလျှင် ထောင်အုတ်ရိုးကြီးတွေ ဘယ်ရှိမှာတော့ထဲ နေ့။

ခုတော့ ထောင်အုတ်ရိုးကြီးတွေရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူ၊ ဥပဒေကို ချိုးဖောက်သူတွေအတွက် ဆက်လက်ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်နေရဦးမှာပဲ။

အမှန်တော့လည်း ဒီလိုပြစ်မှု ကျူးလွန်လာကြသူတွေကို ဆန်းစစ် ကြည့်လိုက်သည့်အခါ လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ ဣဿာ မစ္ဆရိယစိတ်တွေ ငြိတွယ် နေလို့ဆိုလျှင် မမှားပါဘူး။ ဒါဟာ ဘာလဲဆိုတော့ ဆွမ်းဆန်ထဲက ကြွယ် ချေးတွေ ရောနေလို့ပါပဲ။

ထောင်ထဲရောက်လာတဲ့ မိန်းမတွေကို ကြည့်လိုက်လျှင် များသော အားဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မနာလိုစိတ်၊ အနိုင်ယူယှဉ်ပြိုင်လိုစိတ်တွေ ပြည့် နက်နေလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး မေတ္တာစိတ်ထား၊ စေတနာထား ကြလျှင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်ကြမလဲ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ထောင်ထဲမှာ ဖြေရှင်းနေရတာလည်း ဒီပြင်ကိစ္စ မရှိဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မနာလိုမရှုမိမ့်မှုတွေ များပြားပြီး ဣဿာ မစ္ဆရိယစိတ်တွေ များနေကြလို့လည်း မကြာခဏ ပြဿနာဖြစ်ပြီး ဖြေရှင်း နေရတာ များတယ်။

အမှန်တော့ ဣဿာစိတ်ဆိုသည်က ဘာမှမလုပ်ဘဲ ၎တ်တုတ် ထိုင်၍ သူတစ်ပါးလှကြောင်း၊ ဥစ္စာပေါကြောင်း၊ ပညာတတ်ကြောင်း၊ အကျင့် ကောင်းကြောင်း၊ ဘွဲ့တံဆိပ်တစ်ခုခု ရသွားကြောင်း၊ ထိပေါက်သွားကြောင်း၊ ကျောင်းကောင်းကောင်း၊ အိမ်ကောင်းကောင်းနှင့် နေနိုင်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ကားကိုပင်ဝယ်စီးသွားနိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် တစ်ဖက်လူဂုဏ်သတင်း တစ်ခုခု တက်သွားကြောင်း ကြားရလျှင် မကြားလို (မနာလို) နားမထောင် လိုသော စိတ်ထားများ ရုတ်တရက်ကြုံ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်တယ်။

တချို့ ဣဿာများသူတွေဆို မျက်စိမျက်နှာများပင် ပျက်၍ တစ်ဖက် လူ၏ ဂုဏ်တက်မှုကို ဝမ်းမမြောက်နိုင်။ အသိအမှတ်မပြုနိုင်တော့ဘဲ လမ်း လယ်မှာ တွေ့ရင်တောင် နှုတ်မဆက်ချင်တော့လောက်အောင် စိတ်ပြောင်း သွားကြတယ်။

ဒီတော့ သူများ ဝတ်ချင်စားချင်သလို ငါလည်း ဝတ်ချင်စားချင် စိတ်ရှိတာပဲဆိုပြီး ဣဿာမီးလောင်နေကြသူတွေဟာ ထောင်ထဲကို ရောက် လာခဲ့ကြတာပဲပေါ့။ မနာလိုဝန်တိုစိတ်တွေ များပြီး ကိုယ်က အနတ်စုတ် ဂုတ်စုတ်ဘဝနဲ့ နေထိုင်နေရတော့ သူများပစ္စည်းကို ခိုးမှ ဝှက်မှပဲ ရမယ်ဆို ပြီး ကိုယ်ကျင့်တရားတွေ မစောင့်ထိန်းနိုင်လို့ ပြစ်မှုပြစ်ဒဏ်ကျူးလွန်မိတဲ့ အခါ ထောင်ထဲကို ရောက်လာခဲ့ရတာ များတယ်။

၂၂၂ ❀ ထောင်မှူးမမ

ဒီလို ကူသာ-မစ္စရီယာစိတ်များနေသူတွေကို ထောင်ထဲကနေ ဓမ္မရက္ခိတ တရားစခန်းလေး ဖွင့်လှစ်လို့ စိတ်ကို ခဝါချပေးပေမယ့်လည်း သူတို့ကတော့ ခွေးခြီးကောက် ကျည်တောက်ခွပ်ဘဝမှာပဲ မွဲချင်တဲ့ခွေး ပြာတိုတိုးနေကြတာပဲ။

လူ့ဘဝရဲ့ မွှေးဖွားခြင်းနဲ့ သေဆုံးခြင်းမှတ်တိုင် ကြားကာလမှာ ကောင်းသောစိတ်မေ့။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေထိုင်ခွင့်ရှိနေပါလျက် ငါ့ဝမ်းပူဆာ မနေသာတော့လည်း ခိုးကြုတ်ကြံ ဖြစ်နေကြဦးမှာပဲလေ။

ကျွန်မတို့ဝန်ထမ်းဆိုတာက ဒီထောင်ကြီးထဲကနေ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေကြရသူတွေဆိုတော့ ထောင်ထဲက ထွက်သွားကြသူတွေဟာ အသိတရားတွေ ရသွားကြပြီလို့ ထင်မှတ်နေခဲ့တာ ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မလဲ။ တချို့ဆို လတောင်မခြားသေးဘူး။ နောက်တစ်မူနဲ့ ထောင်ထဲ ပြန်ဝင်လာပြန်ရော။

ဟုတ်တယ်လေ ... သူတို့ဘဝတွေကလည်း ဂျာအေး သူ့အမေ ရိုက်သလို တပဲဝဲတလည်လည်နဲ့ ထောင်ကထွက်သွားရပြန်တော့လည်း ရင်းနှီးစားစရာ ငွေကြေးက နတ္ထိ၊ စားရဖို့ပင် အနိုင်နိုင်ဖြစ်နေတော့လည်း မထူးဇာတ်ခင်းပြီး ဒုံရင်းကဒုံရင်း ဖြစ်သွားခဲ့ကြတာပဲ။

ခုတော့ ကျွန်မလည်း ထောင်အပြင်ဘက်မှာ လွတ်လူအကျဉ်းသူကိစ္စတွေနဲ့ လုံးလည်ချာလည် လိုက်နေပြီး တစ်နေ့လုံး မအားမလပ်စောင့်ကြည့်ပေးနေရာက မိန်းမဆောင်က အကျဉ်းသူလွတ်လူတွေကို ထောင်ပိုင်ကြီးက ထောင်လွတ်လက်မှတ်တွေ ထုတ်ပေးလိုက်တော့မှ တာဝန်က ပြီးဆုံးသွားခဲ့တယ်။

ဒီတော့လည်း အပြင်တာဝန်ပြီးသွားပြန်တော့လည်း အထဲတာဝန်က ဆက်လက်ထမ်းဆောင်ရဦးမှာဆိုတော့ ဝါဒါမလေး အေးမြသီနှင့် နှစ်ဦးသား ထောင်ကြီးထဲကို ပြန်ဝင်လာခဲ့ကြတယ်။

❀ ❀ ❀

သူရိန်စာပေ

[၂]

“အိမ်တွင်းပုန်း ကုလားမတို့လို * * * ကျွန်မတော့ မနေနိုင်ပေါင်ရှင် * * * အဟဲ ဒါကြောင့်မို့လည်း ထောင်ထဲဝင်နေရတာပေါ့ရှင် * * *

ချစ်တဲ့သူအရေး * * * စားရင်းလည်း တွေးမိသည်။ ကြိုက်တဲ့သူအရေး * * * အိပ်ရင်လည်း * * * တွေးမိသည် * * * တစ်မိုးအောက်မှာ * * * တစ်ယောက်ပင် * * * ထင်သည် * * * အသည်းထဲက * * * စွဲကပ်မြဲတော့သည်”

အကျဉ်းသူမလေးတစ်ဦးက အငြိမ်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဟန်ပါပါ သီဆိုကနေသည်။ အငြိမ်ပွဲဆိုလို့ အပန်းဖြေပန်းခြံထဲမှာ ညနေခင်း ဖျော်ဖြေနေသည့် အငြိမ်ပွဲမဟုတ်ပါ။

ထုံးစံအတိုင်း ညနေထောင်ပိတ်ကာနီးအချိန်ဆို အိပ်ဆောင်ကြီးအနောက်ထောင့်က သရက်ပင်ကြီးအောက်မှ သီဆိုကခုန်နေကြသော မြေပိုင်း အကအဖွဲ့ဆိုလည်း မမှားပါဘူး။ ထောင်ထဲမှာတော့ ဒီအချိန်လေးပဲ ယောင်မပိတ်ခင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖျော်ခွင့်ရခဲ့ကြတာလေ။

သူရိန်စာပေ

www.burmeseclassic.com

သီဆိုကခုန်နေသူကလည်း သူ့ကိုယ်သူ လောဘာတိမြဲရင်လား မှတ်တယ်။ သီချင်းဆိုဟန် ဆိုသွားကလည်း အငြိမ်မင်းသမီးဆန်ဆန် သီဆိုနေသလို ကသည်ဟန်မှာလည်း ခေါင်းခါးခြေလက်ညွတ်ပျောင်းကာ ခြေချိုးလက်ချိုးမှန်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်ညောင်းညောင်း ကနေတယ်။

သူမ၏ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာတော့ အားပေးနေကြသည့် အကျဉ်းသူတစ်သိုက်မှာ ဒန်ပန်းကန်ပြားကို တုတ်ချောင်းလေးနှင့် ခေါက်သူက ခေါက်၊ ဒန်ဖလုံလေးနှစ်လုံးကို ထုရိုက်နေသူက ထုရိုက်နှင့် တကယ့်ကို ပွဲကျနေကြတယ်။

ကျွန်မလည်း အပြင်ဘက်ဂျူတီပြီးသွားလို့ ထောင်ကြီးထဲကို ပြန်ဝင်လာပြီး ထောင်ထဲ ဂျူတီပြန်ဝင်စဉ်မှာ တွေ့မြင်နေရတာ ဖြစ်တယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နေ့လယ်ကလွတ်တဲ့လူတွေက လွတ်သွားတော့လည်း ကျန်ခဲ့တဲ့ မလွတ်နိုင်သေးသူတွေမှာတော့ ပျော်စရာလေးတွေ ဖန်တီးပြီး ဘဝရဲ့ အချိန်တွေကို ကုန်ဆုံးနေကြရတယ်။

ဒီလိုညနေခင်းအချိန်လေးမှာ ထောင်ထဲက စတိတ်နိုးပွဲလေးကတော့ စည်ကားနေပါတယ်။ မိမိတို့ဝါသနာပါရာ သီချင်းလေးများကို သီဆိုကျူးရင်နေခဲ့ကြသလို မကတတ်၊ မဆိုတတ်သူများကတော့ ဘေးမှ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလို့ အားပေးနေကြတယ်။

[မောင် * * * အများပြောတဲ့ သွေးခွဲစကားတွေကို * * * မောင် အသည်းက စွဲမြဲပြီး * * * ယုံချင် * * * မောင် * * * တဖြည်းဖြည်း ဝေးကြရမယ်နော် * * * မောင် * * * နောင်သံသရာထိ ချစ်မယ်ဆို * * * မောင် * * * တစ်စက္ကန့်မှ မေ့လို့မရပါတယ် * * * မောင် * * * နီးလျက်နဲ့ဝေးလို့သွားမှာကို မောင် * * * တွေးတွေးပြီး ဝမ်းနည်းလို့လာတယ်။ မောင် * * * အတူတူ နေကြရအောင်လို့ * * *]

မောင် သီချင်းကို သီဆိုနေတဲ့ စားသောက်ဆိုင်က အဆိုတော်ကောင်မလေးကလည်း တကယ်ခံစားချက်အပြည့်နဲ့ သီဆိုနေတာလား။ စားသောက်ဆိုင်ကို လာကြတဲ့ စားစိုင်းတွေထဲကလူတွေ ပန်းကုံးဆုချအောင်

မှအပြည့်နဲ့ သီဆိုနေခဲ့တာများ နားဆင်နေရသူတွေ ဟတ် (Heart) ကို ထိလောက်တယ်။

သူမ နာမည်ကို ဘေးမှအကျဉ်းသူကို မေးကြည့်တော့မှ 'နန်းဝတ်ရည်ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ 'ညဉ့်လေပြေ' စင်တင်တေးဂီတမှာ ဖျော်ဖြေနေသည့် အဆိုတော်မလေးမှန်း သိလိုက်ရတယ်။ ကျွန်မသိတာကတော့ သူမထောင်ကျဝရမ်းပေါ်မှာပါတဲ့ အမည်က နန်းဝေဆိုတာပဲ။ ပုဒ်မကတော့ ပြည့်တန်ဆာအက်နဲ့ ထောင်သုံးနှစ် ကျနေတယ်။

ဒီလိုပါပဲ ထောင်ထဲမှာတော့ ကိုယ်ဝါသနာပါရာ ကိုယ်လုပ်နေကြတာ များပါတယ်။ နှစ်ချောင်းထိုးအပ်နှင့် ဆွယ်တာထိုးတတ်သူတွေကလည်း ဆွယ်တာထိုးနေရင်း အပျင်းပြေ ငေးကြည့်နေကြတယ်။ သူတို့တွေကတော့ ရှမ်းတရုတ်မတွေ များပါတယ်။ မူးယစ်ဆေးဝါးရောင်းဝယ်မှုနှင့် ထောင် (၁၀) နှစ်ကျလာသူ များတယ်။

တချို့နိုင်ငံရေးမှု ပုဒ်မ ၅(ည)နဲ့ ထောင်ကျနေကြသည့် ကျောင်းသူတွေကလည်း သူတို့ ယုံကြည်ရာ၊ သူတို့ခံယူချက်နှင့် လက်ရှိစစ်အစိုးရအပေါ် မကျေနပ်လို့ ဆန္ဒပြ ဆူပူလှုံ့ဆော်ခဲ့လို့ ထောင်ကျလာကြတယ်။

တချို့ စာရေးဆရာမတွေဆိုလည်း ဥပဒေနှင့် မလွတ်ကင်းသည့် အရေးအသား မှားယွင်းချွတ်ချော်သွားလို့ ထောင်ကျလာကြတယ်။ သူတို့အတွက်တော့ ထောင်ထဲဝင်လာရတာ အကျိုးရှိတာပေါ့လေ။ ထောင်ထဲက အကျဉ်းသူလေးတွေရဲ့ ခါးသီးတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို မေးမြန်းစူးစမ်းပြီး နောင် ထောင်လွတ်တဲ့တစ်နေ့ စာပေရေးသားနိုင်ဖို့ ကုန်ကြမ်းရှာရသည့် ဘူမိနက်သန် မြေဖြစ်နေတယ်။

ကျွန်မကတော့ ထောင်ထဲရောက်နေခိုက်မှာ ခုလိုမျိုး အေးအေးဆေးဆေးနေကြတာကို သဘောကျတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဣဿာ မစ္ဆရီယစိတ်တွေကို မွေးပြီး စောင်းမြောင်းပြောဆိုလို့ စကားများ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားနေမည့်အစား ယခုလို သီချင်းဆိုတတ်သူကဆို ကထတ်ထူကလည်း ကနေကြဆိုတော့ ဘယ်လောက်ပျော်စရာ ကောင်းလဲ။

၂၉၆ ။ ထောင်မှူးမ

ဘဝတူ အချင်းချင်းတွေပဲ ထောင်ထဲရောက်လာကြခိုက် တစ်ဦး နှင့်တစ်ဦး ချစ်ချစ်ခင်ခင် မိတ်ရင်းဆွေရင်းတွေလို ဆက်ဆံပြောဆိုကြပြီး ညီအစ်မရင်းတွေလိုပဲ ဆက်ဆံနေကြရင် မကောင်းဘူးလား။

ကျွန်မလည်း ထောင်ပိတ်ချိန် နီးနေပြီမို့ အိပ်ဆောင်အနီးအနားဆီ လှည့်လည်ပြီး လုံခြုံရေး တာဝန်ယူနေရတယ်။ အိပ်ဆောင်ပိတ်ကာနီးမှ လူစုံ တက်စုံမရှိလျှင် ကျွန်မတို့ ဝန်ထမ်းတွေပဲ ပြဿနာတက် အရေးယူခံရဦး မယ်။

ဒါကြောင့် အိပ်ဆောင်နောက်ဘက်ဆီက လှည့်လည်စစ်ဆေးပြီး အရှေ့ဘက် ပြန်လာနေတယ်။ ဒီချိန်မှာ စောစောက မောင်သီချင်းဖျော်ဖြေ ခဲ့တဲ့ အကျဉ်းသူ မနန်းဝေခွဲ ဆုံတွေ့ခဲ့ကြတယ်။

မနန်းဝေက စပါးလင်ပင် အခင်းနားမှာ နားနားနေနေခြေဆင်းထိုင် ပြီး လက်ထဲမှာ ဇီးထုပ်လေးကို စားနေတယ်။ ကျွန်မ သူ့အနားက ဖြတ် အလာမှာတော့ ပြုံးပြီးနှုတ်ဆက်နေလို့ ကျွန်မလည်း ပြန်ပြုံးပြရင်း စကား လက်ဆုံကျနေခဲ့ကြတယ်။

“နန်းဝေ ... ဖျင်းနေပြီလား”

“ပျင်းတယ်ရယ်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး ... ဆရာမရယ်။ ထောင် ထဲရောက်နေတော့လည်း အပြင်မှာနေခဲ့ရတဲ့ဘဝလေးကို လွမ်းနေသလိုလို ပဲ။ ဒီလို ညနေခင်းအချိန်လောက်ဆို ကျွန်မတို့ စင်တင်တေးဂီတ ဖျော်ဖြေ ရမယ့် စားသောက်ဆိုင်အဆိုတော်တွေကို မန်နေဂျာက ကားတစ်စီးနဲ့ အိမ် တိုင်ရာရောက် လိုက်ခေါ်နေပြီ”

“ဟုတ်လား ... ညည်းတို့ကို ဆိုင်ကပဲ အကြိုအပို့ လုပ်ပေး တယ်ပေါ့”

“အကြိုကားနဲ့သာ လိုက်ကြတာ၊ အပြန်ပို့တဲ့ကားတော့ ညနေက လို လူစုံမပါတော့ဘူးလေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သံသရာတာဝန် ။ ၂၉၇

“အပြန်ကြတော့ မလိုက်ဖြစ်တဲ့လူများတယ်။ စားသောက်ဆိုင်မှာ ဖျော်ဖြေရေးလုပ်နေတုန်း ငြိသွားတဲ့လူတွေက သူတို့ ပါတနာရဲ့ကားတွေ နဲ့ ပါသွားကုန်ကြတယ်”

“အဲဒီဆိုင်တွေမှာ သီချင်းဆိုဖျော်ဖြေတာ လခနဲ့ ခန့်ထားတာ လား”

“ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ ... ဆရာမရယ်။ ကျွန်မတို့ အဆိုတော် တွေဟာ ဆိုင်မှာဝင်ဆိုခွင့်ရအောင် မနည်းမန်နေဂျာကို ကပ်ဖားနေရတာ”

“ဟင် ... ဒါဆို ဘယ်ကငွေရလို့ သွားဆိုနေကြတာလဲ”

“ပန်းကုံးဆုချတဲ့ဆီက ငွေပေါ့ ... ဆရာမရယ်။ ကျွန်မတို့က စင်ပေါ်ကနေ မြူဆွယ်သလိုမျက်နှာပေးတွေနဲ့ ဘီယာသောက်နေတဲ့ ဘဲကြီး တွေကို ကြွေလာခိုက်လာအောင် ညှတတု ခရာတာတာ လုပ်ပြီးဆိုပြတော့ ဘီယာမူးမူးနေတဲ့ ဘဲနာကြီးတွေကလည်း ရမ္မက်ခိုးဝေနေတဲ့ အဆိုပြန် မျက်နှာကြီးတွေနဲ့ စင်ပေါ်တက်ပြီး မူးကြောင်မူးကြောင်နဲ့ ပန်းကုံးတွေ စွပ် တော့တာပဲ”

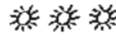
“ဟင် ... ဒါဆို တစ်ညတစ်ည ပန်းကုံးတွေ တော်တော်ရမှာ ပဲ”

“တချို့လည်း လေးငါးကုံးရသလို တချို့လည်း တစ်ကုံးနှစ်ကုံးပဲ ရတယ်”

“ပန်းကုံးတွေက ဘယ်လောက်တန်ဖိုးလဲ”

“အမလေး ... ဆရာမရေ၊ ပြောတော့သာ ပန်းကုံးခေါ်နေတာ။ ပလစ်စတစ်တွေ ပန်းပွားလိုလုပ်ထားပြီး တစ်ကုံးကို အနည်းဆုံး ငါးထောင် တစ်သောင်းကနေ သိန်းချီရှိတယ်။ ကရောင် (Crown) လို့ခေါ်တဲ့ သရဖူဆို သုံးသိန်းလောက်တောင် တန်တယ်”

“အင်း ... ညည်းတို့ လုပ်စားရတာလဲ၊ မလွယ်ပါလားနော်။ နှင့် ဒီအလုပ် လုပ်စားတာကြာပြီလား။ နင့်အကြောင်း ငါ့ကို ပြောပြစင်မိဦး”

www.burmeseclassic.com

စားသောက်ဆိုင်ထဲက စတော့ဂ်စင်ပေါ်ကို ဆလှိုက်မီးမောင်းကြီး ထိုးထားသည်ကြောင့် စင်ပေါ်မှာ သီချင်းသီဆိုရင်း မြူးမြူးကြွကြွ ကခုန်နေ သည့် နန်းဝတ်ရည် အလှတရားတို့က တောက်ပထင်ပေါ်လို့နေတယ်။

အဲဒီလို စင်ပေါ်ကနေ ခပ်ကဲကဲလေး ခုန်ပေါက်သီဆို ဟစ်ကြွေး နေသည့် သံစဉ်နှင့် လိုက်ကာအောက်ဖက်မှာ အရက်၊ ဘီယာ၊ အမြီးများနှင့် သောက်စားပျော်ပါးနေကြသော ပိုက်ဆံဝါလားထောသူများမှာ ဘီယာခိုင်း ထဲမှနေ လိုက်ပြီး ကိုယ်လှုပ်ယိမ်းကာ ကခုန်နေကြတယ်။

“ကိုမှိုင်း ... ခင်ဗျားကို ကောင်မလေးက သဘောကျနေတာဗျ။ ဟိုမှာကြည့်ပါလား၊ လက်ညှိုးလေးထိုးထိုးပြီး ဆိုနေတဲ့ဥစ္စာ”

ကိုညှိုးမှိုင်းဆိုသည့် လူကြီးကလည်း ဘီယာမူးမူးနေပြီး ဘီယာခိုး တွေ ဝေနေသည့် သူ့နဖူးပြောင်ပြောင်ကြီးကို စန်းတာဝါနှင့် ပွတ်သုတ်ကာ ဆားနားကနေ ချွန်တုန်းလုပ်ပေးနေသည့် ဝင်းနိုင် (ရွှေပြည်သာ) ဆိုသည့် နေအပြောကို အဟုတ်မှတ်နေတယ်။

“ဟေ့ ... ဝိတ်တာ၊ ပေးစမ်းကွာ ... ပန်းကုံးတစ်ကုံး”

“ဆရာမှိုင်း ... ဘယ်လောက်တန် ဆုချမှာလဲဗျ”

“ဟေ့ ... ငမိုင်းပါကွ။ စာတစ်ပုဒ်ရေးရင် သိန်းခွဲချီရနေတဲ့ကောင်၊ ညီလေးဝင်းနိုင် လောလောဆယ် ခဏစိုက်ထား တရုတ်မကြီး ကိုတင်ထွန်း ဆီက စာမူထုတ်ပြီး ပြန်ပေးမယ်”

ဒီတော့မှ ကိုယ့်အတတ်နှင့် ကိုယ်စူးနေသည့် ဝင်းနိုင်(ရွှေပြည်သာ) များ အိမ်ကဆရာမက ဂုဏ်ရှိရှိနေနိုင်အောင် ထည့်ပေးလိုက်သည့် တစ်သိန်း တန်အုပ်လေးကို ဟိုက်ခနဲဖြစ်အောင် ပိုက်ဆံအိတ်ကို လက်နဲ့ ကမန်း တတန်း ပိတ်နေတယ်။

တော်ကြာ အိမ်ပြန်သွားလို့ ဒီငွေတစ်သိန်း ပြန်မအပ်နိုင်လျှင် အိမ် ကြွရှင်းနေရမှာဆိုတော့ အင်တင်တင်ဖြစ်သွားတယ်။ ဆရာမှိုင်းကတော့ သရိုးကွာတာဘောင်းဘီတိုလေးနှင့် စင်ပေါ်တက် ဆုချမယ် တကားကဖြစ် နေတယ်။

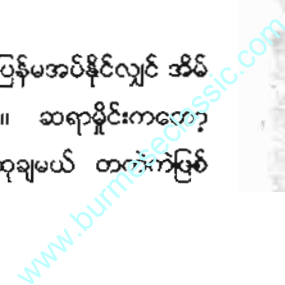

“ကိုကို ... နေ့တိုင်းလာနော်”

ဆိုသည့် သီချင်းလေးကို စတော့ဂ်စင်ပေါ်ဝယ် မိုက်ခိုက် ကိုင် လို့ အထက်ပါသီချင်းလေးကို နန်းဝတ်ရည်တစ်ယောက် သီဆိုဟစ်ကြွေးလို့ နေတယ်။ ဒီသီချင်းလေးကတော့ စားသောက်ဆိုင်ကို လာနေကျ ကိုကို ကာလသားများ အကြိုက်သီဆိုပေးနေကြ တေးတစ်ပုဒ် ဖြစ်တယ်။

နန်းဝတ်ရည်က အလှဆုံးပြင်ဆင်ထားသည့်မို့ဒီဒိုင်းလေးက အရမ်း မိုက်နေတယ်။ အနက်ရောင်စာစလေးကို အောက်ခံအသားပေါ်မှာ ဝတ်ဆင် ထားသော ဘော်လီအနက်ရောင်လေးသာ ခံမထားလျှင် မိဗွေတိုင်း ဖဗွေ တိုင်း ဖြစ်နေမယ်။

ဂါဝန်အနက်ရောင်လေးက ခူးလယ်သာသာမှာပဲ ရှိနေတယ်။ အောက်ကခြေထောက်မှာ အနက်ရောင်လေဒီရှူးလေးကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဖိနပ်ပေါ်မှာ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် အရောင်တောက်ပနေသည့် ဖန်စိလေးများဖြင့် စီခြယ်လို့ထားတယ်။

“ဘယ်လိုလဲ... ကိုမှိုင်း၊ သတ္တိမရှိဘူးလား... ဟေ့... ပိတ်တာပေးစမ်း အဲဒီပန်းကုံး။ စာရေးဆရာ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းကွ။ ကြည့်နေကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ပန်းကုံးတက်စွပ်မယ်”

အဲဒီလိုပါပဲ ... အရက်ကလေး ခပ်ထွေထွေဖြစ်လာပြီဆိုလျှင် သူ့၏ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြား ပြောဆိုတတ်သည့်အတိုင်း ပန်းကုံးလေးကိုကိုင်ကာ စတုဂံစင်ပေါ်သို့ တက်သွားတယ်။ နန်းဝတ်ရည်က သီချင်းလေး သီဆိုဖျော်ဖြေနေရာက ခေါင်းကလေးကို အလိုက်သင့်လေး ငဲ့ပေးနေတယ်။ အံ့မယ် ... သူက ခပ်တည်တည် လက်စွဲနှုတ်ဆက်ပြီး မိတ်ဆက်နေသေးတယ်။

ဒါတောင် ဒီပွဲမှာ သူ့ဘော်ဒါမောင်မြဦး (မြောင်းမြ) ပါမလာခဲ့လို့ ပါများလာရင် နန်းဝတ်ရည်လက်ထဲက မိုက်ကိုတောင်းပြီး ‘စာဥရေ ... ငါ အရောက်ပြန်ခဲ့မှာ’ သီချင်းကိုများ ဟဲနေဦးမလားပဲ။

တခြားစားပိုင်းမှ လူများကတော့ နန်းဝတ်ရည်အလှနှင့် သီဆိုမှုကို လက်ခုပ်ဩဘာပေးပြီး ချီးမြှောက်နေကြတယ်။ နန်းဝတ်ရည်က သူမ၏ သီဆိုဖျော်ဖြေမှု ပြီးဆုံးသွားလို့ စင်ပေါ်က ဆင်းသွားတယ်။ တခြားအဆိုတော်မလေးတွေကလည်း ခပ်ဟော့ဟော့ သီချင်းလေးတွေကို ဆက်လက်သီဆိုဖျော်ဖြေကြတယ်။

နန်းဝတ်ရည်ကတော့ သူမအလှည့်ပြီးသွားသည်နှင့် နေ့စဉ် သူ့ဆီကို အမြဲလာအားပေးနေသည့် ဖောက်သည်ဘောစိပိုင်းမှာ ပင်ထိုင်လို့ ဝိုင်ပုလင်းကို မှာသောက်နေတယ်။ ဒီလိုပါပဲ စားသောက်ဆိုင် အဆိုတော်ဘဝဆိုတာ စင်ပေါ်ကနေ သီဆိုဖျော်ဖြေပြီးသည်နှင့် မိမိကို ကြိုတင်ဘွတ်ကင်လုပ်ထားသည့် စားပိုင်းမှာ သွားထိုင်ကာ ဧည့်ခံပေးနေရတာ ထုံးစံပါပဲ။

“နင် ... တစ်နေ့တစ်နေ့ ပန်းကုံးတွေ တော်တော်ရမှာပဲနော်”

“ဒါပေါ့ ... ဆရာမရယ်၊ ကျွန်မတို့အလုပ်က ... အရွယ်လေးနဲ့ တုန်း အလှပန်းတွေ ဝေဆာဖူးပွင့်နေတုန်း လုပ်ကိုင်စားနေရတာ။ ပန်းကုံးတွေသာ ကိုယ်ပေါ်မှာ စုပြုံလာစွပ်ခံရပေမယ့် ဆိုင်ကနေ တစ်ကုံးတစ်ထောင်ပဲ။ ကျွန်မတို့ကို ရှင်းပေးတယ်”

“ဟင် ... တော်တော်အမြတ်ကြီးစားတဲ့ ဟာတွေပဲ”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ... ဆရာမရယ်၊ ကျွန်မတို့လို အဆိုတော်တွေက ဆိုင်ကို လူများများလာအောင် ပန်းကုံးများများ ဆုချအောင်လို့ စားပိုင်းတွေမှာ ဈေးကြီးတဲ့ အစားအသောက် ဝိုင်ပုလင်းတွေကအစ ကိုယ်စားစား မစားစား၊ ဝိုင်းကြေးများများရအောင် ဖန်တီးပေးရတယ်”

“ဒါဆို ... ညဘက် စားဖို့သောက်ဖို့ အဆင်ပြေနေတာပေါ့”

“ကျွန်မတို့ကလည်း စားပိုင်းထဲကလူတွေဆီက ဘော်ဒါကြေးများများရအောင် ခန္ဓာကိုယ်ကို ရင်းရတာပေါ့”

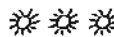
“ဟဲ့ ... လူမြင်ကွင်းကြီးမှာ ဘယ်လိုရင်းကြတာလဲ”

“ဟင်း ... ဟင်း ... သူတို့ လာစားသောက်တယ်ဆိုကတည်းက နာဘူးကြီးတွေမှန်း သိတာပေါ့။ အရက်ကလေး ခပ်ထွေထွေနဲ့ လူကိုဖက်ပြီး ဟိုကိုင်ဒီကိုင် လုပ်တာကို ခံနေရတယ်။ ဒါမှအိတ်ထဲက အရွက်ကြီးကြီးတွေ ထွက်မှာ”

“နန်းဝေရယ် ... ညည်းတို့အဖြစ်ကလည်း ရင်မောစရာကြီးပါလား”

ကျွန်မလည်း စားသောက်ဆိုင်အဆိုတော်မလေး နန်းဝေကိုကြည့်ပြီး စိတ်မသက်မသာဖြစ်သွားတယ်။ လောကလူမှုနယ်ပယ်မှာ ငွေကြေးအဆင်မပြေကြသူတွေမှာ ဝမ်းစာရေးအတွက် ငွေရှာနိုင်ဖို့ဆိုတာ အရင်းအနှီးမစိုက်ထုတ်ဘဲ ငွေအလွယ်တကူ ရနိုင်မယ့် ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ သွေးသားကိုပဲ ရင်းနှီးစားနေရပါလားဆိုတာ သဘောပေါက်လာတယ်။

ကောင်းကင်ယံမှ နေလုံးကြီးသည်လည်း အနောက်ဂေါ်ယာကျွန်းဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်လု ဖြစ်နေပြီ။ အိပ်ဆောင်ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ အကျဉ်းသူများသည် ပိတ်တော့မည့် အချိန်ကို စောင့်စားနေကြရင်း စကားဖောင်ဖွဲ့မဆုံးနိုင်အောင် ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု ပြောဆိုနေကြဆဲပဲ ရှိသေးတယ်။

www.burmeseclassic.com

“အမျိုးသမီးဆောင် ... တန်းစိတ်လူပေါင်း နှစ်ရာဆယ်ပါး
သောက်တန်းစီပြီးအသင့်”

ကျွန်မတို့ ဝါဒါမအုပ်စု တန်းစီးသတင်းပို့သော လူပေါင်းအရေ
အတွက် မှန်မမှန်ကို တန်းစီထားသည့် အကျဉ်းသူများအား လိုက်လံစစ်ဆေး
ထွက်နေကြတယ်။ တန်းစီးသတင်းပို့သည့်အရေအတွက်အတိုင်း မှန်ကန်
ကြောင်း ဆက်လက်သတင်းပို့လိုက်တယ်။

“ဆရာမ... ညနေထောင်ပိတ်လူပေါင်း တစ်ရာခုနစ်ပြူး တစ်ခြမ်း

ထောင်မှူးမက ထောင်ပိတ်ဗာရာကတ်ပြားပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုး
တံဆိပ်ပြီး တန်းစီးကို ပေးလိုက်တယ်။ နောက်မိန်းဂျေးရုံးခန်းဆီ လူပေါင်း
ဆယ်ပေးရန် ထွက်သွားတယ်။

ကျွန်မလည်း ညဘက် အိမ်ပြန်ပြန် ပြန်ရောက်ချင်စောနှင့် ပစ္စည်း
အား သိမ်းနေတယ်။ ခုပဲ ညခြောက်နာရီခွဲ ရှိနေပြီ။ ထောင်ပိတ်က ပြီးပဲ
ပြန်နိုင်သေးလို့ ဆန္ဒတွေ စောနေမိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ ... ကျွန်မ
အရမ်းကြိုက်တဲ့ ‘ပန်းပန်လျက်ပါ’ ကိုရိုးယားဖတ်ကားက မြဝတီကလာ
တာပဲ။ တော်ကြာ မနေ့က ဖတ်လမ်းအဆက်မမီဘဲ လွတ်သွားရင်တော့
သော ပျက်သွားဦးမယ်။

“ဆရာမ ... နန်းဝေ၊ ဘာဖြစ်တယ် မသိဘူး။ တန်းစီတောင်
ပိတ်ရသေးဘူး။ မူးလဲပြီး သတိလစ်သွားတယ်”

ကျွန်မအတွေးနဲ့ ကျွန်မ အိပ်ဆောင်ဘေးက ရုံးခန်းရှေ့မှာ ထိုင်နေ
တန်းစီးအမေမက လှမ်းသတင်းပို့နေလို့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွား
တယ်။ အရေးထဲမှာမှ လာပြီး အရာပေါ်ရတယ်လို့။ ထောင်ပိတ်ပြီးလို့များ
ကို အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ရပြီမှတ်နေတာ ခုတော့ အရေးကောင်း
အခေါင်းဖျက်ပြီ။

“ဟဲ့ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မသိဘူး ဆရာမ၊ တန်းစီထိုင်နေရင်း မူးလဲသွားတာပဲ”

[၄]

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင်”

ညနေထောင်ပိတ်ချိန် ရောက်ပြီ။ ဂါတ်မကြီးပေါ်မှ သံချောင်း
ခေါက်သံ ပေါ်ထွက်လာတယ်။ အိပ်ဆောင်ဘေးနားမှာရှိနေသော အကျဉ်း
သူအားလုံး မိမိတို့ကိုယ်ပိုင် အထုပ်လေးများဆွဲကာ အိပ်ဆောင်ထဲ ဝင်သွား
နေကြတယ်။

ကျွန်မတို့ ဝန်ထမ်းများလည်း ထောင်ပိတ်တန်းစီး လူစစ်ထားရန်
အိပ်ဆောင်ထဲ ဝင်ဆော်ကြနေရတယ်။ ညကင်း ဗာရာအဖွဲ့ကတော့ အိပ်
ဆောင်မျဉ်းတန်းဘေးနားမှာ ထောင်ပိတ်လူပေါင်း ရေတွက်စစ်ဆေးနိုင်ရန်
နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ တန်းစီထိုင်ခိုင်းထားနေတယ်။

ထောင်ပိတ်မည့်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ထောင်မှူးမနှင့်အဖွဲ့ အိပ်ဆောင်
ထဲ ဝင်လာပြီး လူပေါင်းရေတွက်စာရင်း ယူနေတယ်။ တန်းစီးက အိပ်ဆောင်
လူပေါင်း စာရင်းကို လှမ်းသတင်းပို့နေတယ်။

“ခုကွပါပဲအေ ... ဆေးမှူးအကြောင်း ကြားဦးမှ”

ကျွန်မ ပျာပျာသလဲ အရေးပေါ်လူနာအတွက် ပျာယာခတ်နေပါတယ်။ ထောင်မှူးမ လူပေါင်းစာရင်းသွားပေးပြီး ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ အနေအနစ် သတင်းပို့ခဲ့တယ်။

“ဟဲ့... ဒီလိုထိုင်ကြည့်နေလို့ မဖြစ်သေးဘူးလေ ဆေးရုံက ဆရာဝန်ကြီး ထောင်မပိတ်သေးလို့ ရှိနေဦးမယ်၊ တံခါးက အော်ဒလီကို သွားအကြောင်းကြားခိုင်းလိုက်”

မကြာခင်မှာပဲ ထောင်ဆေးရုံက ဆရာဝန်ကြီးဒေါက်တာ ဦးအောင်သန်း ရောက်ရှိလာတယ်။ ထောင်မှူးမက ပိတ်ပြီးသွားသော အိပ်ဆောင်သော့ကို မိန်းဂျေးလ်ကနေ အမျိုးသမီးဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကို ပြန်သွားခိုင်းတယ်။

အိပ်ဆောင်သော့ကိုဖွင့်ပြီး အထဲကို ဆရာဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် စစ်သွားပြီး စစ်ဆေးကြည့်နေတယ်။ ပြီးမှ ...

“ဆရာမ ... ဒီလူနာကို အပြင်ဆေးရုံထုတ်ပြီး တိကျသေချာသွားအောင် ဆေးစစ်ခိုင်းလိုက်ပါ”

“ဘာရောဂါမို့လို့လဲ ... ဆရာကြီး”

“ဖြစ်နိုင်ချေရှိတာတော့ AIDS ရောဂါလက္ခဏာမျိုး ပြနေတယ်”

“ဟင် ... ဒါဆို တခြားလူတွေပါ ကူးစက်နိုင်မလား ဆရာ”

“လောလောဆယ်တော့ ... သီးခြားခွဲထားနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ယောက်ကို ဆေးရုံက ရိုးဖား (Refer) ထုတ်ဖို့ ဆေးစာလာယူခိုင်းလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာကြီး”

ထောင်မှူးမကတော့ ထောင်ပိတ်ချိန်မှ အရေးပေါ်လူနာဖြစ်လာလို့ ခေါင်းခဲစိတ်ရှုပ်သွားဟန်တူတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ ... ထောင်ပိတ်

လူပေါင်းစာရင်းကို ပေးပြီးမှ အပြင်ဆေးရုံထုတ်ရမယ်ဆိုတော့ စာရင်းကနေ အကျဉ်းသူတစ်ဦးစာရင်းကို နှုတ်ပြီးတော့ အိပ်ဆောင်ပိတ် လူပေါင်းအရှိ စာရင်းကို သွားပြင်ရဦးမယ်လေ။

“ကဲ... မိဗွို၊ ညည်းက တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယသမားဆိုတော့ ဆေးရုံလူနာစောင့်အဖြစ် ဆေးရုံကြီးကို လိုက်သွားလိုက်”

“ရှင် ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ... မိန်းမဆောင်မှာက လူအင်အား သိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ညကင်းတာဝန်ကျတဲ့လူကလည်း တာဝန်ချိန်ပစ်ပြီး ဆေးရုံလိုက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

“ဆရာမရယ် ... ကျွန်မ ဒီည မြဝတီကလာတဲ့။ ပန်းပန်လျက်ပါ ဇာတ်ကားလေး လွတ်သွားမှာစိုးလို့ ကြည့်ချင်လို့ပါရှင်”

“အို... ဒီအရေးမပါတဲ့ကိစ္စတွေ ဘေးအသာဖယ်ထားစမ်း၊ ညည်းပဲ လူလွတ်ရှိတယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေက အိမ်ထောင်သည်တွေ ဖြစ်နေတယ်”

ကဲ ... ဘယ်လောက်မတရားလိုက်တဲ့ ဂျူတီလဲ။ ကျွန်မမှာတော့ တစ်နေ့လုံး အားရနားရတယ်မရှိဘူး။ တစ်နေ့ခင်းလုံး လွတ်လူတွေ လွှတ်ပေးဖို့ ခန်းမထဲမှာ သွားစောင့်ပေးရတယ်။ တစ်ခါ ကိစ္စပြီးပြတ်လို့ နေ့ဂျူတီ ဆက်ဝင်ဖို့ ထောင်ထဲပြန်ဝင်ရပြန်တယ်။

ခု အရေးပေါ်လူနာကိစ္စ ပေါ်လာပြန်တော့လည်း ကျွန်မပဲ တာဝန်ကျခဲ့ပြန်တယ်။ ဘာတဲ့ ကျွန်မက တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီးလူလွတ်ခိုလို့ သားသည် အမေတွေ အိမ်ဝေယျာဝစ္စ လုပ်နိုင်အောင် အားနေတဲ့ ကျွန်မကို လွှတ်ရတာတဲ့လေ။

ခက်တော့နေပြီ။ အပျိုကြီးဖြစ်ရတာပဲ နေရာတကာ အလှူဘူးစားလုပ်ချင်ကြတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာ အပူမရှာချင်လို့ အေးအေးအေးအေးနေမိကာမှ ထောင်တာဝန်တစ်ခုလုံး ကျွန်မနဲ့ပဲ သက်ဆိုင်နေတယ်။

၂၄၆ ။ ထောင်မှူးမ

ကျွန်မ စိတ် တော်တော်ပိန်သွားတယ်။ ကျွန်မမှာတော့ အိမ်ပြန် ရောက်ရင် ထမင်းစားရင်း ပန်းပန်လျက်ပါ ဇာတ်ကားလေးကို ဖိမ်နဲ့ ကြည့် လိုက်မယ်ဟဲ့လို့ အားခဲထားတာ ခုတော့ လူနာနှင့်အတူ အပြင်ဆေးရုံကို လိုက်ရဦးမှာပါလား။

အမျိုးသမီးဆောင်ရှေ့မှာ အကျဉ်းထောင်က ကိုဘရွန်းကြီးမောင်း တဲ့ ရိမ်းဂျားကားရောက်လာလို့ အိပ်ဆောင်ထဲက လူနာနန်းဝေကို အကျဉ်းသူ နှစ်ယောက်က ကားပေါ် ပွေ့တင်ပေးနေတယ်။

အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်တော့မှ ကျွန်မလည်း ကားခေါင်းခန်းထဲမှာ ဆေးရုံကြီးကျ ပြသရမယ့် စာရွက်စာတမ်းတွေယူလို့ တက်ထိုင်လိုက်တယ်။ ဂိတ်ဝတ်ခါးကြီးကနေ အဝင်အထွက်စာရင်းမှတ်နေသည့် ညစောင့်တံခါး ပန်ထမ်းကို အမျိုးသမီးဆောင်အကျဉ်းသူတစ်ယောက် အရေးပေါ်အပြင် ဆေးရုံထုတ်လို့ သတင်းပို့လိုက်တယ်။

အဲဒီလို သတင်းပို့ပြီးမှပဲ ရိမ်းဂျားကားလေးဟာ တံခါးကြီးထဲကနေ ဆေးရုံကြီးဆီကို အပြင်းမောင်းသွားနေတယ်။ ကျွန်မလည်း ကားခေါင်းခန်း ထဲမှ ထိုင်လိုက်စီးနေရင်း ပတ်ဝန်းကျင်အလှအပ နီယွန်မီးချောင်းတွေကို ဂရုစိုက်ကြည့်မနေချင်တော့ဘဲ မျက်စိထဲမှာတော့ ကိုရီးယားမင်းသမီးလေး ဆောယောင်းဟွာကိုပဲ တရေးရေး မြင်လို့နေတယ်။

ဆေးရုံကြီးရောက်တော့ အရေးပေါ်ဌာနမှာ ဝင်ရောက်ပြသနေပြီး ဆေးရုံကြီးဂိတ်ဝင် (Guard Ward) အစောင့်ခန်းမှာ ပြောင်းထားရတယ်။ လောလောဆယ် ဆေးရုံစောင့်လူနာကို ရဲတပ်ဖွဲ့မှ ရဲမေထံ မလွှဲမပြောင်း ရသေးလို့ ကျွန်မပဲ စောင့်နေရတယ်။

“နန်းဝေ ... နင့်ဟာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ညနေက အကောင်း ပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ဆရာမ၊ ကျွန်မ အိပ်ဆောင်ပိတ်ကားနီး အိမ်သာ တက် ဆီးသွားနေတုန်း ဆီးစပ်နေရာက မခံမရပ်နိုင်အောင် ကိုက်ခဲလာနေ

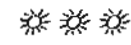
သံသရာတာဝန် ။ ၂၄၇

တယ်။ ထောင်ပိတ်ကလည်း မပြီးသေးတော့ ဆေးမှူးပြုလို့ မရသေးဘူး လေ”

“နေစမ်းပါဦး ... ညည်းတို့က စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတဲ့ အဆိုတော်တွေဆို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လေးလုံးကိုက်ရတာလဲ”

“အမှန်တော့ ... ဆရာမရယ်။ ကျွန်မတို့ အဆိုတော်အလုပ်ဆို တာ ဝန်းပြရယ်ပါ။ စားသောက်ဆိုင်မှာ လာစားသောက်နေတဲ့ လူတွေနဲ့ ဆုံ တွေ့ဖန်များတော့ ရင်းနှီးသွားကြတယ်လေ”

အဲဒီကနေစပြီး နန်းဝေ သူမ၏ စားသောက်ဆိုင် အဆိုတော်ဘဝ ကို ဇာတ်ခုံခင်းပြနေတယ်။ သူမ တွေ့ကြုံလာခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်လေး များကို အစမှအဆုံး ရင်ဖွင့်ပြောဆိုလာခဲ့တော့တယ်။

[၅]

ကျွန်မဘဝအစက မြောင်းမြကပါ။ မြောင်းမြမြို့နယ်ထဲက ရွာလေး မှာ ကျွန်မကို မွေးဖွားလာတယ်။ ကျွန်မ မိဘတွေက ဦးညိုကြီးနဲ့ ဒေါ်ခွေးမ တို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မ ရွာမှာနေတော့ အဖေက ဘိုးဘွားပိုင် လယ်ငါးခက လေးကို ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးပြီး မိသားစုကို ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့တယ်။

ကျွန်မတို့ မိသားစုသုံးယောက်အတွက် အဖေ့လယ်ကဏ္ဍက်တဲ့ ပေါင်းလေးနဲ့ စားသောက်ဖို့မလုံလောက်တော့ အမေက ဈေးလည်ရောင်းရှာရ

ပြန်တယ်။ ကျွန်မကတော့ အိမ်ဝေယျာဓဇတွေကို လုပ်ကိုင်ရင်း ထမင်းချက်ဟင်းချက်ပဲ လုပ်နေတယ်။

အဲဒီလို နေထိုင်လာကြရင်း ကျွန်မ အပျိုဘော်ဝင်စအရွယ်လောက်မှာ အဖေဟာ လယ်ထဲမှာပဲ နွေ့မှိုးဆောင်း ရုန်းကန်လုပ်ကိုင်စားနေရလို့ ပင်ပန်းဆင်းရဲဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ နာမကျန်ဖြစ်နေရာက ဆုံးပါးသွားခဲ့တယ်။

ကျွန်မတို့မိသားစုမှာ အားကိုးအားထားနေရတဲ့ ဖခင်ကြီး ဆုံးပါးသွားပြီးနောက်မှာ အဖေလုပ်ခဲ့တဲ့လယ်ကိုလည်း ဦးဆောင်ဦးရွက် လုပ်ကိုင်မယ့်သူ မရှိတော့ လယ်ကိုပေါင်ပြီး ရတဲ့ငွေလေးနှင့် အရောင်းအဝယ် အရင်းအနှီး လုပ်နေသေးတယ်။

ကျွန်မလည်း ငါးပိငါးခြောက် ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် လုပ်နေခဲ့ရင်း သဘောပေါ်မှာ သဘောစာရေး ကိုဝင်းမောင်နဲ့ ဆုံတွေ့ခဲ့တယ်။ နောက်သမီးရည်းစားဘဝကနေ အိမ်ထောင်ကျတဲ့အထိ ဖြစ်သွားတယ်။ သဘောပေါ်မှာ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာသိတဲ့အတိုင်း ဈေးသည်မတွေနဲ့က ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ရယ်။

ကျွန်မ သမီးကလေးမွေးပြီး နှစ်နှစ်သမီးအရွယ်လောက်မှာ ကိုဝင်းမောင်နဲ့ သဘောထားချင်းမတိုက်ဆိုင်လို့ လမ်းခွဲခဲ့ကြတယ်။ သမီးကလေးအေးမြဝေကိုတော့ ကျွန်မအုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ မိခင်နှင့်အတူ နေထိုင်ကြီးပြင်းစေခဲ့တယ်။

သမီးလေးက အရမ်းစကားတတ်လွန်းလို့ ကျွန်မမှာ ရင်နှင့်အမျှ ချစ်အားပိုနေခဲ့တယ်။ သမီးကလေးရဲ့ဘဝကို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ အာသီသတွေ ပြင်းပြနေတယ်။

ကျွန်မ လုပ်နေသည့် ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် အလုပ်ကိုလည်း ယောက်ျားပျိုကြီးကတည်းက မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူး။ ဟိုတုန်းကတော့ သူ ရှာဖွေကျွေးမွေးနေခဲ့တဲ့ အထောက်အပံ့နဲ့ အေးအေးလူလူ ထိုင်စားလို့ရတယ်။

ခုတော့ နှစ်ဦးသား သဘောကွဲလွဲခဲ့လို့ လမ်းခွဲသွားပြီဆိုတော့ ကျွန်မ မိသားစု ဝမ်းစာရေးကို ကျွန်မပဲ လုံးပမ်းရှာဖွေရတော့တယ်။ ကျွန်မမြောင်းမြမှာလည်း မနေချင်တော့တာနဲ့ ရန်ကုန်တက်ပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ အလုပ်ရှာနေတယ်။

ကျွန်မနဲ့ မြောင်းမြမှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဖေါင်းဖက်လာခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ရန်ကုန်မှာ အလုပ်ပေါတယ် တက်လာခဲ့ဆိုလို့ ကျွန်မလည်း သူ့အားကိုးနဲ့ သူ့လိပ်စာစုံစမ်းပြီး ရန်ကုန်တက်လာခဲ့တယ်။

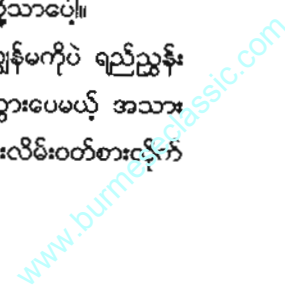
သူက စားသောက်ဆိုင်မှာ အဆိုတော် လုပ်နေတာဆိုတော့ ကျွန်မလည်း သူ့ဆိုင်ကို လိုက်ကြည့်ပြီး လုပ်ပုံကိုပုံတွေကို သဘောကျနေတယ်။ သူ ပြောတာတော့ စားသောက်ဆိုင်မှာ အဆိုတော်လုပ်မယ်ဆိုလျှင် အပျိုမဖြစ်မယ်တဲ့။

ဒါဆို ညည်းရေးဆိုတော့ သူက ငါက ယောက်ျားနဲ့ပေါင်းပြီးမှ အိမ်က သဘောမတူလို့ ကွဲသွားတာကြောင့် တစ်ခုလပ်ဖြစ်နေတယ်။ ဆိုင်က နေရာကိုတော့ ခပ်တည်တည်ပဲ အိမ်ထောင်မရှိဘူး အပျိုလို့ ပြောထားမယ်တဲ့။

ကဲ ... ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်ရှုပ်တဲ့ဟာတွေလဲ။ ဘာရမလဲ ကျွန်မကလည်း သူ့လိုပဲ ဟန်ကိုယ့်ဖို့လုပ်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အပျိုပေါ့။ ပျိုတယ်။ အိုတယ်ဆိုတာက ဘာပေတံနဲ့ တိုင်းထွာစစ်ဆေးကြမှာလဲ။

ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ သားသားနားနားပြင်ဆင်လို့ ဖီးလိမ်းဝတ်စားအားရင် အပျိုတောင် ရှုံးလောက်တယ်။ ကျွန်မအသက်က နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင် ခုနစ်နှစ်ရှိနေသေးတာ။ စောစောစီးစီး အိမ်ထောင်ကျသွားလို့သာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ တစ်သားမွေး တစ်သွေးလှဆိုတာ ကျွန်မကိုပဲ ရည်ညွှန်းနေသလားပဲ။ ကျွန်မ ကလေးတစ်ယောက် မွေးပြီးသွားပေမယ့် အသားအရေက ဆူတုန်းပြီးတုန်းအရွယ်ပဲ ရှိနေသေးတော့ ဖီးလိမ်းဝတ်စားလို့က်မလဲ မင်းသမီး ရှုံးလောက်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မလည်း စားသောက်ဆိုင်မှာ အဆိုတော်တစ်ယောက် ဖြစ်လာတယ်။ စင်ပေါ်မှာ သီချင်းသီဆိုဖျော်ဖြေတဲ့အခါ အနုပညာနာမည် ပေးရတော့ မူလအမည်ရင်း နန်းဝေအစား “နန်းဝတ်ရည်” ဆိုတဲ့နာမည်ပေး ဖေဒင်မေး ယတြာလုပ်ပြီး စန်းလက်တွေ ထလာမယ်လို့ ဟောခဲ့တယ်။

ကျွန်မရဲ့ ကံဇာတာတွေ တက်လာလို့လား မသိပါဘူး။ ကျွန်မ ဆိုင်ကိုရောက်ပြီး နှစ်လအကြာမှာပဲ ‘ညှင်းလေပြေ’ စားသောက်ဆိုင်မှာ အဆို တော်ကားလာနေခဲ့တယ်။ ညနေပိုင်း ကျွန်မတို့ ကြိုဆိုတဲ့ကားရောက်မယ့် အခါ ခင်ကတည်းက ကျွန်မ ဖျော်ဖြေတာကို နားသောတဆင်ဖို့ ယမကာမှိုင်း တွေ စတော့စင်ရှေ့မှာ နေရာဦးထားနှင့်ပြီလေ။

ဖျော်ဖြေရေးစတဲ့အချိန်မှာပဲ အဆိုတော်ကောင်မလေးတွေက ထ လှည့်စီ သီဆိုဖျော်ဖြေနေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ပန်းကုံးတက်စွပ်တဲ့သူ သီ ဆိုမရှိဘူး။ ဒီအချိန်မှာပဲ အစီအစဉ်ကြေညာပေးသူက ...

“ခုချိန်ကစပြီး ပရိသတ်များ မျှော်လင့်စောင့်စားနေကြတဲ့ အဆို တော် မဟာရာဇကရီ နန်းဝတ်ရည်က မောင်သီချင်းနဲ့ သီဆိုဖျော်ဖြေပါဏေ မယ်”

“ဝမ်းစပိုး ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း”

လက်ခုပ်ဩဘာသံတွေ၊ အော်ဟစ်အားပေးသံတွေ ဆူညံပွက်ထွက် လာ ရိုက်သွားတယ်။ ယမကာသောက်စားနေကြသူအားလုံးရဲ့ အာရုံဟာ စတော် စင်လေးပေါ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ငုံ့လင့်စောင့်စားနေကြတယ်။ မီးရောင်ထဲ မှာ စင်ပေါ်မှာ မိုန်ကျသွားတယ်။

[မောင် * * * အများပြောတဲ့ * * * သွေးခွဲစကားတွေကို * * * မောင် * * * အသည်းကစွဲမြဲပြီးယုံချင် * * * မောင် * * * တဖြည်းဖြည်းဝေးကြရမယ်နော် * * * မောင် * * * နောင်သံသရာထိ ချစ်မယ်ဆို * * *]

ဖီလင်အပြည့်နှင့် သီဆိုနေသည့် အသံကို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် စောင့်စားနေကြချိန်မှာ ကျွန်မ မိုက်ကရီဖုန်းလေးကို ကိုင်လို့ စင်ရှေ့ကို ထ လှမ်းချင်း လျှောက်လာနေတယ်။

စားပိုင်းတွေမှာ ယမကာမှိုဝ်နေကြသူတွေအားလုံးရဲ့ အကြည့် မီးဆလိုက်ထိုးပေးထားတဲ့ ကျွန်မဆီကို ပိုင်းအာရုံစိုက်ကြည့်လို့ နေကြတယ်။ ကျွန်မရဲ့ စတိုင်လ်အတိုင်း ဇာပေါက်အနက်ကျိုင်းပြတ်လေးကို ဝတ်ထားပြီး ကျင်းဘောင်းဘီအနက်အတိုလေးကို ဝတ်ဆင်ထားလို့ အထင်းသားအရင်း သား မြင်နေရတယ်။

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း”

လက်ခုပ်သံတွေ ဆူညံစွာတီးခတ်လိုက်ခြင်းကြောင့် စားသောက် ဆိုင်ထဲမှာ လက်ခုပ်သံတွေ ဟိန်းဟိန်းထသွားတယ်။ အများမျှော်လင့်စောင့် စားနေတဲ့ ကျွန်မကို မြင်တွေ့လိုက်ချိန်မှာ ကျွန်မရဲ့ အလှအပတရားတွေကို ရင်သပ်ရှုမော ငေးကြည့်နေကြတယ်။

ကျွန်မ မောင်သီချင်း ဒုတိယပိုဒ်သီဆိုနေချိန်မှာ ရှေ့နားလောက် ဆီ စားပိုင်းက ကာလသားတစ်သိုက်ထဲမှ လူတစ်ယောက် ပန်းကုံးကြီး ကိုင်ပြီး စင်ပေါ်ကို တက်လာတယ်။ နောက် ကျွန်မ သီချင်းဆိုနေရင်း ခေါင်း ကလေးက အသာငုံ့ပေးလိုက်ချိန်မှာ ပန်းကုံးကြီးကို အသာစွပ်ပေးနေ တယ်။

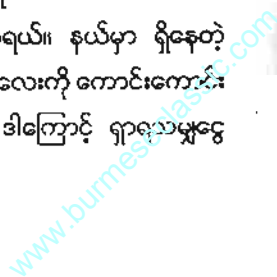
ကျွန်မ ကိုယ်ပေါ်မှာ စွတ်ဖြန်းထားတဲ့ ဂျီပယ်လွန်ရေမွှေးရနံ့စူးစူး လေး နှာဝမှာ ဂျူရှိုက်မိသွားရင်း ကျွန်မကို တဒဂံငေးကြည့်နေပြီး စင်ပေါ်က ဆင်းသွားတယ်။ ဒီလို ပန်းကုံးလာဘ်ဦးပွင့်သွားပြီး ဟောတစ်ကုံး ဟော တစ်ကုံး ရောက်လာတော့တယ်။

“နန်းဝေရယ် ... ညည်း တစ်ညတစ်ည ပန်းကုံးတော်တော်ရမှာ ပဲနော်”

“ရတာပေါ့ ... ဆရာမရယ်”

“အဲဒီငွေတွေ နင်ဘယ်လို သုံးဖြုန်းပစ်လိုက်လဲ”

“ဟင့်အင်း ... မသုံးရက်ပါဘူး ဆရာမရယ်။ နယ်မှာ ရှိနေတဲ့ အမေဆီကို ဘဏ်ကနေ ငွေလွှဲပို့ပေးတယ်။ သမီးကလေးကို ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ပြုစုထိမ်းကျောင်းနိုင်အောင် ငွေလိုတယ်။ ဒါကြောင့် ရှာလှည့်မှုငွေ အကုန်ပို့ပေးတယ်”

၂၅၂ ။ ထောင်မှူးမမ

“ခုဆို ... နင့်သမီးလေး ဘယ်အရွယ်ရောက်နေပြီလဲ”

“ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်ရှိနေပြီ အလယ်တန်းပညာ သင်နေတယ်။ သမီးကလေးက စာအရမ်းတော်လို့ တစ်နှစ်တစ်တန်းကို မှန်မှန်အောင်တယ်တဲ့”

“ညည်း ... သမီးကလေးကို မလွမ်းဘူးလား”

“လွမ်းတာပေါ့ ... ဆရာမရယ်။ သမီးကလေးနဲ့ ခွဲနေရတာ ကြာလှပြီ။ တွေ့ချင်မြင်ချင်ပေမယ့် ကိုယ့်အလုပ်က လူသိခံလို့ မဖြစ်တဲ့ အကြောင်းအနေလေ”

“နေစမ်းပါဦး ... ညည်းက စင်ပေါ်မှာ သီချင်းဆိုနေတဲ့ အဆိုတော်ဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုကြောင့် ဒီရောဂါဝင်လာရတာလဲ”

အဲဒါပေါ့ဆရာမရယ်။ မြောက်စားတောက် ကြားလွန်းတော့လည်း ကောက်စားခံလိုက်ရတာပေါ့။ ဆိုင်ကို အမြဲဖောက်သည်လို နေ့တိုင်း လာစားသောက်နိုင်သူဆိုတာ ရှားတယ်လေ။ ငွေဖောဖောသီသီ သုံးနိုင်စွဲနိုင်တဲ့ လူတွေပဲ လာကြတာမဟုတ်လား။

ကျွန်မ သီချင်းဖျော်ဖြေတိုင်း ကျွန်မကို တခုတ်တရ ပန်းကုံးလာစွပ်ပေးနေတဲ့ ဖောက်သည်တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ပေါ့။ သူ့နာမည်က ကက်နက်အောင်ဒင်တဲ့။

သူကတော့ သင်္ဘောမတက်ရသေးတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မတို့ဆိုင်ကို ညနေတိုင်း အဖော်တစ်ယောက်နဲ့ အမြဲရောက်လာတယ်။ ကျွန်မကို ပန်းကုံးစွပ်ပေးပြီးတိုင်း ရီဝေဝေကြည့်နေတတ်တဲ့ သူ့အကြည့်စူးစူးလေးဟာ ကျွန်မရဲ့ အိပ်ပျော်နေပြီလို့ ထင်တဲ့နည်းသားလေးကို ပုတ်ခတ်နှိုးလိုက်သလိုပဲ။

သူက သင်္ဘောပေါ်က ဆင်းလာတဲ့အခါတိုင်း နိုင်ငံခြားကဝယ်လာတဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်မတို့နေတဲ့အဆောင်ကို လာလာပေးပြီး အချိန်ရတဲ့အခါမှာတော့ ထမင်းကျွေးမွေးညှော်ခံလေ့ရှိတယ်။

ဆရာမ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ကျွန်မလို တောသူမတစ်ယောက်က ဆီဒိုးနားလို ဟိုတယ်ကြီးတွေ၊ ထရိုက်ဒါးလို ဟိုတယ်ကြီးတွေပေါ်မှာ တစ်

စားနိုင်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ။ ဟော ... ခုတော့ သူ့ကျေးဇူးနဲ့ အဆင့်မြင့်ဟိုတယ်ကြီးတွေပေါ်မှာ ကျကျနန စားဖူးသောက်ဖူးခဲ့ပြီလေ။

“ဒါဆိုတော့လည်း ညည်းတို့အလုပ်က ဟန်ကျတာပဲ။ မရောက်ဖူးတဲ့နေရာတွေ ရောက်ဖူးတယ်။ အစားအသောက်ဆိုလည်း မစားဖူးတာတွေ စားနေရတယ်။ အင်း ... ငါတို့ ဝန်ထမ်းဘဝကတော့ အဲဒီနေရာ၊ အဲဒီအစားအသောက်တွေ စားဖူးဖို့နေနေသာသာ ကိုရီးယားစာတ်ကားတွေထဲက မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးဟိုတယ်မှာ ချိန်းစားသောက်တာပဲ မြင်ဖူးတယ်”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဆရာမရယ်။ သိပ်လည်း အားမကျချင်ပါနဲ့ရှင်။ ဒီလိုနေရာတွေရောက်ဖို့ ဘဝကို ရင်းပေးရတဲ့ အရင်းအနှီးက မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ”

“ဟဲ့ ... သောက်ပလုတ်တုတ်၊ နင့်လူက အေကိုက်နေတာလား”

“သင်္ဘောသားဆိုတော့လည်း နိုင်ငံစုံရောက်ပြီး လူမျိုးပေါင်းစုံနဲ့ ဆက်ဆံနေတော့ ရောဂါစုံနေမှာပေါ့လေ”

“ဟင် ... ဒါဆိုလည်း ညည်းဟာကြီးက မလွယ်ပါလား”

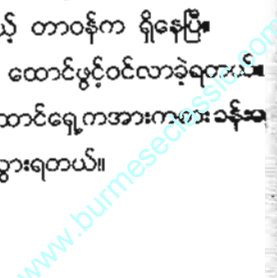
“မလွယ်လည်း ရေလျှံတဲ့လူဆိုတော့ မိုးရွာတုန်း ရေခဲနေရတယ်။ ဒါမှ အမေနဲ့သမီးလေးဆီကို ငွေလုံလုံလောက်လောက် ပို့ပေးနိုင်မှာလေ”

“နန်းဝေရယ် ... ညည်း တစ်စုံတစ်ခုများ ဖြစ်သွားရင် ညည်းအမေတော့ ရင်ကျိုးနေတော့မှာပဲ”

“မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့ ... ဆရာမရယ်။ ကံကြမ္မာဖန်လာတဲ့အတိုင်းပဲ။ ကံစာတ်ဆရာအလိုကျ ကျွန်မတို့က နေရတော့မှာပေါ့”

ကျွန်မ လက်မှနာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ညဆယ်နှစ်နာရီတောင်တိုးနေပြီ။ ဒီပုံဆို ရဲအစောင့်အရှောက် လာလူလဲမယ့်ပုံပေါ်ဘူး။ ကျွန်မမှာတော့ လူနာကို ဆေးရုံမှာ စောင့်ကြည့်နေရမယ့် တာဝန်က ရှိနေပြီ။

ကျွန်မ မနက်မိုးလင်း ငါးနာရီထဲက ထောင်ဖွင့်ဝင်လာခဲ့ရတယ်။ တစ်ခါလွတ်လူအကျဉ်းသူတွေကို လွှတ်ပေးဖို့ထောင်ရှေ့ကအားကစားခန်းအကြီးထဲကို တံခါးမှာ လက်မှတ်ထိုး ခေါ်ထုတ်သွားရတယ်။

ညနေလောက်မှ တရားတစ်နေ့တာ ထိုင်ခိုင်းပြီး လွှတ်ပေးလို့ လူလည်း တစ်နေ့လုံး ဖတ်ဖတ်မောနေပြီ။ လွတ်လူကိစ္စပြီးသွားလို့များ အိမ်ပြန်နားရမလား မှတ်ပါတယ်။ ထောင်မှူးမက နေ့ဂျူတီးမပြီးသေးလို့ ညနေထောင်ပိတ်ချိန်ထိ ဝင်ပေးရပြန်တယ်။

ခုတစ်ခါ ထောင်ပိတ်ပြီးချိန်ရောက်လို့ အိမ်ပြန်ကိုရီးယားကားပန်းပန်လျက်ပါ ဇာတ်ကားလေးကြည့် ဇိမ်နဲ့နှစ်ရမလား မှတ်ပါတယ်။ ဆေးရုံကြီးကို လူနာစောင့်လိုက်ဖို့ဆိုပြီး တာဝန်ထပ်ပေးပြန်တယ်။ ဘယ်မှာလဲ လူတစ်ယောက်ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့် အမြဲတမ်းထောင်အုတ်ရိုးကြီးထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်နေရတယ်။

ကျွန်မဘဝကို ကျွန်မ ပြန်လည်သုံးသပ်ကြည့်နေမိတယ်။

လွတ်လပ်ခြင်းဆိုတဲ့ အရသာ ဘယ်မှာရှိမှာလဲ။ ဂျူတီးပြီး ဂျူတီးဝင်နေရတဲ့ ဒီဝန်ထမ်းလောကကို သိပ်စိတ်ကုန်နေတယ်။ အမြဲတမ်း စိတ်ညစ်ညူးစရာတွေနဲ့ပဲ တစ်နေ့တစ်နေ့ နပန်းလုံးနေရတယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်မတို့လို ထောင်ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ ဘဝကလည်း ထောင်သံသရာလည်နေသလိုပါပဲ။ မနက်ဂျူတီး ညဂျူတီးနဲ့ သံသရာတာဝန်တွေပဲ လည်နေခဲ့ရတော့တယ်။

ကိုယ်မှ ဒီအလုပ်က ရုန်းမထွက်နိုင်သေးတော့လည်း ဒီဝင်္ဂကြွေးကို ခံနေရဦးမှာပေါ့။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း အလုပ်က ထွက်ပစ်ချင်စိတ်ပေါက်လာလို့ ထွက်မယ်ကြံမိပြန်တော့ အိမ်မှာနေတဲ့ အမေ့မျက်နှာက တရစ်ဝဲဝဲ ပေါ်လာတယ်။

အဖေ ခေါင်းချခဲ့တဲ့နေရာမှာ အမေ့မျက်နှာ နေချင်ရှာမှာပေါ့လေ။ အဲဒီလို အမေ့ကို ငဲ့ကွက်နေရတာနဲ့ အလုပ်ထွက်မယ့် စိတ်ကူးတွေလည်း ပျက်ပြယ်ရတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ထောင်အလုပ်က နတ်ကြီးတယ်လို့ ပြောတာနေမှာ။

“အင်း . . . အင်း . . . သမီး . . . သမီးရယ်”

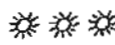
နန်းဝေတစ်ယောက် နှစ်ဦးကိစ္စ အိပ်မောကျသွားနေရာမှ ညည်းတွားယောင်ယမ်းနေသံကို ကြားလိုက်ရလို့ ကျွန်မ အတွေးစပြတ်သွားတော့

တယ်။ သူ့ခမျာ သမီးလေးကို အမြဲသတိရ တမ်းတနေရှာမှာပေါ့လေ။

ဘဝက အဆင်မပြေတော့ဝမ်းစာရေးအတွက် လုံးပမ်းရှာဖွေနေရင်း ခုတော့ ရောဂါရနေပြီ။ သူ့မဘဝရဲ့ အနာဂတ် မရေရာ၊ မသေချာတော့သည်တို့များ တွေးပြီး ပူဆွေးသောကရောက်နေတယ်။ သမီးလေးနဲ့ ခွဲရတော့မယ်ဆိုတဲ့ နှောင်းနှောင်တတွေ ရနေတာလားဆိုတာ ကာယကံရှင်ပဲ သိမှာပေါ့လေ။

လောလောဆယ်မှာ ကျွန်မတာဝန်က ဆေးရုံကြီးပေါ်မှာတက်ပြီး ဆေးဝါးကုသခံနေရတဲ့ အကျဉ်းသူတစ်ယောက်ရဲ့ လုံခြုံရေးကို စောင့်ကြည့်နေရတယ်။ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ဆုတောင်းနေခဲ့တာကတော့ ရဲမေ လုံခြုံရေးအစောင့်အရှောက် မြန်မြန်ရောက်လာမှ လူစားလဲလို့ ရမှာ။

ခုတော့ ကျွန်မဘဝက မဆုံးနိုင်သော သံသရာတာဝန်တွေကို ဆက်လက် ထမ်းဆောင်နေရဦးမည် ဖြစ်ပါတော့တယ်။

ထောင်မှူးမေ

ဝိတုဒ္ဓါ
အယူခံဝေဖန်ကျောက်တုံး
သန့်ဝတ်လွန်းသောသူ

တစ်နေ့သ၌ ထောင်ကျရုံးတာဝန်ခံ ထောင်မှူးလေးသည် ကျွန်ုပ် မောင်ကျောက်တံအား အယူခံတစ်ခု သွားရောက်ရေးရန် တာဝန်ပေးစေလွှတ် ခဲ့သည်။ ယင်းမှာ အမျိုးသမီးအိပ်ဆောင်ထဲမှ အကျဉ်းသူ ကြိုးသမားတစ်ဦး အား သွားရောက်မေးမြန်းပြီး အယူခံရေးခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ထောင်ကျရုံးမှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးနှင့်အတူ အမျိုးသမီး ဆောင်သို့ သွားရောက်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်ပိုင်ကြီးမှ အယူခံ ရေးရန် တာဝန်ပေးထားသူ ရှေ့နေတစ်ဦးလည်းဖြစ်ပြီး ထောင်ဒဏ် (၅)နှစ် ကျခံနေရသော အကျဉ်းသားတစ်ဦးဖြစ်သည်။

အကျဉ်းထောင်အတွင်းရှိရိုးရိုးထောင်ကျအကျဉ်းသားများသာမက သေဒဏ်ကျခံနေရသော ကြိုးသမားများအတွက်လည်း အယူခံကိစ္စအတွက် တာဝန်ယူ လုပ်ကိုင်ပေးနေရသည်။

ယခုလည်း အမျိုးသမီးဆောင်ထဲဝယ် သေဒဏ်ကျခံလာခဲ့သော ကြိုးသမားအကျဉ်းသူထံ သွားရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ၏အမည်မှာ ဒေါ်ဘုမဆိုသူ ဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးဆောင်မှာ ထောင်မှူးထောင်ပိုင်များမှလွဲ၍ အထဲသို့ ဝင်ခွင့်မရှိပေ။ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်ပိုင်ကြီး၏ ခွင့်ပြုချက်ရထားသူပီပီ အယူခံ ကိစ္စ မေးမြန်းတွေ့ဆုံရန်အလို့ငှာ လာရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သတင်းပို့ လိုက်သည်။

မကြာမီ အမျိုးသမီးအိမ်ဆောင်ဝင်ပေါက် သံတံခါးကြီးကို သော့ ဖွင့်နေသံ ကြားနေရသည်။ အမျိုးသမီးအိမ်ဆောင်မှာ ထောင်ဘူးဝကြီးနား တွင် ရှိပြီး အိမ်ဆောင်ပတ်ပတ်လည်ကို သွပ်ပြားများဖြင့် အခိုင်အမာကာရံ ထားသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဝန်ထမ်းတို့နှစ်ဦးမှ ကြိုးသမားဒေါ်ဘုမအား အယူခံကိစ္စ မေးမြန်းရန် လာရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြနေသည်။ ထို့နောက် အမျိုး သမီး ကြိုးသမားများအား ချုပ်နှောင်ထားသော ကြိုးတိုက်ခန်းထဲထိ ဝင် ရောက်မေးမြန်းခွင့်ပြုရန် တင်ပြနေရသည်။ အမျိုးသမီးဆောင်ထဲဝယ် လူ သတ်မှုဖြင့် သေဒဏ်ကျခံနေရသူများသာ ရှိသည်။ တကယ်တော့ အမျိုး သမီး ကြိုးသမားများမှာ လွန်စွာရှားပါးသည်။ တော်ရုံတန်ရုံကိစ္စလောက်ဖြင့် ကြိုးမကျလာပေ။

“ဆရာမ ... အမျိုးသမီးဆောင်ထဲက ကြိုးသမားအယူခံရေးဖို့ လာတာပါ”

ဝန်ထမ်းဖြစ်သူမှ အမျိုးသမီးဆောင်တံခါးကို ခေါက်ပြီးသတင်းပို့ နေသည်။ ငါးမိနစ်ခန့်ကြာမှ ဝင်ပေါက်တံခါးကို သော့ဖွင့်ပေးသည်။ ကျွန်ုပ် တို့ နှစ်ဦးသည် အမျိုးသမီးဝန်ထမ်း ခေါ်ဆောင်ရာနောက်မှ လိုက်ပါလာ ခဲ့သည်။

“ဆရာမ ... သူတို့က အမျိုးသမီးဆောင်ထဲက ကြိုးသမားကို အယူခံကိစ္စ မေးမြန်းချင်လို့တဲ့”

“အေး ... အေး ... ကြိုးတိုက်ခန်းထဲခေါ်သွားပြီး တွေ့ပေး လိုက်”

တာဝန်ခံထောင်မှူးမက အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် ဝန်ထမ်း... သည် အိမ်ဆောင်အနောက်ဘက်နားရှိ ကြိုးသမားများထားရှိသော တိုက်ခန်း ဆီ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ အမျိုးသမီးဆောင် ကြိုးတိုက်ခန်းမှာ နှစ်ခန်းသာ ရှိသည်။ အမျိုးသမီးများထဲမှ သေဒဏ်ကျခံလာရသူ နည်းပါးသောကြောင့် ဤသို့ လိုရမယ်ရ ကြိုးတိုက်ခန်းနှစ်ခန်းသာ ဆောက်လုပ်ထားဟန် တူ သည်။

ယင်းကြိုးတိုက်ခန်းမှာ အမျိုးသားဆောင်ဘက်တွင် တည်ဆောက် ထားသော ကြိုးတိုက်ခန်းပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။ အရှည်ဆယ်ပေခန့်ရှိပြီး အကျယ် မှာ ခြောက်ပေခုနစ်ပေခန့်သာ ရှိမည်။ တိုက်ခါနောက်ဘက်ဝယ် တစ်ပေ ပတ်လည် လေဝင်ပေါက်ကို သံချောင်းကာရံထားပြီး လေဝင်လေထွက် ရစေ ရန် ဆောက်ထားသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ကြိုးတိုက်ခန်း သံတိုင်ပေါက်ဝတွင် ချိတ်ဆွဲထား သော တိုက်ခန်းလွှာ (ထောင်ပုံစံ-၁၃)ပါ အချက်အလက်များကို ဖတ်ရှုကြည့် လိုက်သည်။

- အမည် = ဒေါ်ဘုမ
- အဘအမည် = ဦးဖြူမောင်
- အသက် = (၄၂) နှစ်
- ပြစ်မှုပုဒ်မ = ၃၀၂ (၁) (ခ)
- ပြစ်ဒဏ် = သေဒဏ်
- ပြစ်မှုဖြစ်စဉ်အကျဉ်း = ပုံပုံဆိုသူ လေးနှစ်သမီးလေးအား ဆန်ကြေး ပေးဆပ်ရန်ကိစ္စဖြင့် မိဘများအပေါ် မကျေနပ် သတ်ဖြတ်ခဲ့မှု။

ကျွန်ုပ်လည်း တိုက်ခန်းလွှာပေါ်ပါအချက်အလက်များကို စိတ် ဝင်တစား ဖတ်ရှုကြည့်နေပြီး နောက်ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးက ကြိုးတိုက်ထဲရှိ ဒေါ်ဘုမကို လှမ်းခေါ်နေသည်။ ဒေါ်ဘုမဆိုသူမှာ အရပ်ပုပုပုပုပုပု ပိန်ပိန်

၂၆၀ ။ စိတြအောင်

သေးသေးဖြစ်သည်။ အသားအရေ ညိုညိုမည်းမည်းနှင့် မဟုတ်မခံစိတ် ဓာတ်ရှိသူ ဖြစ်သည်။

မိမိ ပြုလုပ်လာခဲ့သောကိစ္စရပ်အပေါ် နောင်တ တရားရနေဟန် မဟုတ် လုပ်ရဲရင် ခံရဲတယ်ဟူသော ရဲရင့်ပြတ်သားသည့်အသွင်သဏ္ဍာန် ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ကိုယ့်ကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“ဒီလိုပါ ... အစ်မကြီး။ ကျွန်တော်က ထောင်တွင်းအယူခံရုံးမှာ လုပ်နေတဲ့ အကျဉ်းသားအယူခံစာရေး မောင်ကျောက်တံပါ ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါရှင်”

“ကျွန်တော်တို့ ထောင်တွင်းအယူခံဌာနကနေပြီး ထောင်ထဲမှာရှိ တဲ့ ထောင်ကျအကျဉ်းသားတွေနဲ့ ကြိုးသမားသေဒဏ်ကျခံရသူတွေကို အတွင်းအယူခံဝင်ပေးရပါတယ်။ အစ်မကြီးကို အမျိုးသမီးဆောင်ထဲမှာ မှတ်ပုံတင်ခဲ့စဉ်က အယူခံဝင်/မဝင်ကို အမျိုးသမီး ထောင်မှူးကမေးတော့ အစ်မကြီးက အယူခံဝင်မယ်ဆိုပြီး တင်ပြခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်မ အယူခံဝင်ပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး အစ်မကြီးအနေနဲ့လည်း တရားရုံးတော်မှာ ထွက်ဆိုချက်ပေးခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့... အမှုက မနိုင်တဲ့အပြင် သေဒဏ်ကျခံလာရတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ ... ကျွန်တော်က အပြင်မှာနေတုန်းက တရားဝင်ရှေ့နေ လိုင်စင်ရပြီး ရှေ့နေလိုက်နေခဲ့တာပါ။ မမျှော်လင့်ပဲ ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားရာက ကျွန်တော့်ကြောင့် လူသေမှုဖြစ်ပြီး ထောင်ငါးနှစ်ကျခံလာခဲ့ရပါ တယ်။ ခုလို ထောင်ထဲရောက်လာတဲ့အခါ ထောင်ပိုင်ကြီးကလည်း ကျွန်တော့် ယဉ်ကျေးမှုကို အလဟာဿမဖြစ်အောင် အတွင်းအယူခံဌာနမှာ လေဘာချထား ပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ထောင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ အကျဉ်းသားတွေအတွက် အယူခံရေးပေးရမယ့် တာဝန်ရှိလာတော့ ခုလိုလာရောက်တွေ့ဆုံမေးမြန်းခဲ့ ရတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မေးစရာရှိတာ မေးပါရှင်”

အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့်ဆန်ကြေးပေးဆပ်သူ ။ ၂၆၁

“အခု ... အတွင်းအယူခံတင်တယ်ဆိုတာ ကံသေကံမ လုံးဝ လွတ်မြောက်နိုင်မယ်လို့ တစ်ထစ်ချမှတ်ယူထားလို့ မရပါဘူး။ ရေနစ်တုန်း အသက်ရှင်သန်လို ရှင်သန်ငြား မြက်တစ်ပင်ကို ဖမ်းဆွဲယူတဲ့ အဆင့်လောက် ပဲရှိတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ကျွန်တော်ကလည်း တာဝန်အရ လာ မေးမြန်းရေးရတာပါ။ ဒီတော့ အစ်မကြီးအနေနဲ့ တရားရုံးမှာတုန်းက ထွက် ဆိုရမယ့် အဓိကအချက်တွေ ထူမှုနေပြီး မထွက်ဆိုဖြစ်ဘဲ ကျန်ခဲ့တာပဲရှိ မယ်။ ခု ကျွန်တော့်ကို အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထုတ်ဖော်ပြောပြလို့လည်း နောက် ထပ် ပြစ်ဒဏ်တိုးစရာမရှိပါဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး မချွင်းမချန် ထုတ်ဖော်ပြောပြစေချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မသိတာ အကုန်ပြောပြပါမယ်ရှင်”

ကျွန်ုပ်လည်း လိုအပ်သည့်စာရွက်စာတမ်းနှင့် သောလ်ပင်ကို စားပွဲ ပေါ်မှာတင်ကာ ဒေါ်ဘုမ၏ အမှုဖြစ်စဉ်ကို မေးမြန်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ် တော့ အမျိုးသမီး သေဒဏ်ကျခံလာရသည်မှာ ကြုံတောင့်ကြုံခဲအမှုမျိုး ဖြစ် သည်။ ယခုလို နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ၊ ဆံ့စည်းခဲရလေတော့မှ တကယ်အာ ကမိန်းမပါလားဆိုသည်ကို လက်ခံမိတော့သည်။

သည်နေရာမှာ ကျွန်ုပ်သည် နဂိုကတည်းက အပြင်လောကတွင် ရှေ့နေပညာဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနေသူ ဖြစ်သည်။ မိမိ၏ လက်ဦး ဆရာမှာ ရှေ့နေကြီး ဦးအံ့ဖွယ်ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးထံမှာ ချိန်ဘာဆင်းရင်း ရှေ့နေပညာကို အပတ်တကုတ် ကြိုးစားသင်ယူလာခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် အမှုတွဲများ၊ ဥပဒေစီရင်ထုံးများ ရာဇဝတ်ကြီးဥပဒေ များကို မှီငြမ်းကာ အမှုသည်များ၏ အမှုအခင်းများကို လိုက်လံဆောင်ရွက် ပေးခဲ့သည်။ ဦးအံ့ဖွယ်မှလည်း တော်ရုံတန်ရုံအမှုသေးများကို ကျွန်ုပ်အား တာဝန်ပေး လိုက်ခိုင်းသည်။ ကျွန်ုပ် နိုင်သွားသည့် အမှုရှိသလို ရှုံးသည့်အမှု များလည်း ရှိသည်။

ယခု ထောင်ကျလာခဲ့စဉ် မိမိရရှိလာသော အတွေ့အကြုံများအပေါ် အခြေခံလျက် ထောင်ထဲမှ အယူခံအမှုများကို ကြိုးစားပေးပေး လိုက်လံ

၂၂။ စိတြအောင်

ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်၏ အဓိကအကြောင်းမှာ လူသားများအတွက် မိမိတို့ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့လာခဲ့ကြသော အမှုအခင်းများကို လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟစိတ်တစ်ခုခု ဖောက်ပြန်မှုဖြင့် ကျူးလွန်လာကြသူများ ဖြစ်သည်။

ယင်းကို အခြေခံ၍ နောင်တစ်နေ့သောအခါ စာပေရေးသားပြုစု နိုင်ရန် ရည်ရွယ်ပြီး အစိုးရမင်းများ၏ စက်တိုင်ထိရောက်အောင် ပြစ်ဒဏ် ချမှတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသော သေဒဏ်ကျခံနေရသည့် ကြီးသမားများ၏ ဝတ္ထုများ ကို ရေးသားပြုစုရန် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တရားခံတစ်ယောက်အနေဖြင့် အမှတ်မထင် မိမိကျူး လွန်ခဲ့လေသော ပြစ်မှုလေးမှ ကြီးမားသော ပြစ်မှုကြီးမြောက်သွားကာ သေဒဏ်ကျခံစေရလောက်အောင် ကြီးမားသောပြစ်ဒဏ်ကြီး ချမှတ်ခံခဲ့ရ လေသည်။

သည်လို ပြစ်ဒဏ်ကြီးများကို ချမှတ်ခံနေရသူများ၏ အမှုသွား၊ အမှုလွှာကို အစအဆုံးတိုင် မေးမြန်းမှတ်သားနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

ဤကဲ့သို့ မေးမြန်းခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်အတွက် မဟုတ်၊ အခကြေးငွေ ရရှိလည်းမဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်၏ ဝါသနာအရင်းခံအရသာအမှုနိုင်စေလိုသော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုလို သေဒဏ်ကျခံလာရသော ကြီးသမားများ၏ အကြောင်း အရာအတ္ထုပ္ပတ္တိများကို လေ့လာမှတ်သားပြီး မိမိအယူခံရေးပေးလိုက်သဖြင့် အမှုမှ နိုင်သွားသူများရှိသလို ပြစ်ဒဏ်မှ ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲခံရသည်များကို လည်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

ယခုလည်း ဆန်နှစ်ပြည် ချေးငှားခဲ့ရာမှ ဆန်ကြွေးကို ပြန်ဆပ် သည့်အခါ အငြင်းအခုံဖြစ်ပွားခဲ့ရာမှ စတင်ကာ အမှိုက်ကစပြုသော မီး လောင်ဖြစ်ပွားခဲ့ကြသောကြောင့် ကြားမှ လူမမယ်ကလေးငယ်မှာ ဓားစာခံ ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။

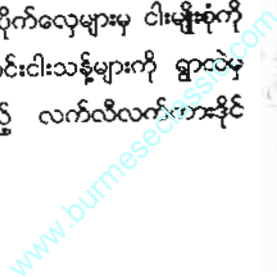
[၂]

ရောဝတီတိုင်းအတွင်းရှိ ရုံးသပြေဆိုသော ရွာကလေးမှာ အိမ်ခြေ ငါးရာခန့်ရှိလေသည်။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်နှင့် နီးကပ်စွာရှိနေသောကြောင့် ရွာသူရွာသားများသည် ရေလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြု နေထိုင် ကြသည်။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို အားကိုးအားထားပြီး ရုန်းကန်လှုပ်ရှား ရှာဖွေ စားသောက်နေကြသည်။

သည်ရွာကလေးထဲတွင် ဦးလူမောင်နှင့် ဒေါ်သောင်းစိန်ဆိုသူတို့မှာ ပင်လယ်ငါးဖမ်းထွက်သော ပိုက်လှေများမှ ပါလာသောငါးများကို ဝယ်ယူ ရောင်းချနေသော ငါးရွဲခိုင်များ ဖြစ်သည်။

မိမိတို့ ငါးရွဲခိုင်သို့ ရောက်ရှိလာသော ပိုက်လှေများမှ ငါးမျိုးစုံကို ဝယ်ယူပြီး အခြောက်လှမ်းခွဲခြမ်းသလို၊ ငါးကောင်းငါးသန့်များကို ရွာထဲမှ ငါးစိမ်းသည်များသို့ တစ်ဆင့်ခံရောင်းချပေးသည့် လက်လီလက်ဖားခိုင် လည်း ဖြစ်သည်။

ငါးရွဲဒိုင်ပိုင်ရှင် ဦးလူမောင်နှင့် ဒေါ်သောင်းစိန်တို့မှာ သမီးကလေး တစ်ဦး ရှိလေသည်။ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများဖို့ ဦးတပ် ဒေါ်တပ်ခေါ်နေကြသော် လည်း ၎င်းတို့ဖခီးမောင်နဲ့မှာ အသက်အရွယ်အားဖြင့် သုံးဆယ်ကျော်ဝန်းကျင် သာရှိကြသေးသည်။ အိမ်ထောင်သက် လေးငါးနှစ်နေပြီးမှ သမီးကလေး ပုံပုံကို မွေးဖွားလာကြသည်။

ပုံပုံလေး၏ အသက်ပင် အခါလယ်ကျော်လွန်၍ လေးနှစ်သမီး အရွယ် ရောက်နေသည်။ ပုံပုံလေးကို ရွာမူလတန်းကျောင်းမှ ဆရာမလေး ထံမှာ မူကြိုတန်းဝင်ရန် ကြိုတင်အပ်နှံသင်ကြားနေသည်။

ဦးလူမောင် ဒေါ်သောင်းစိန်တို့မှာလည်း ငါးလုပ်ငန်းအကျိုးပေးလာ သည်မှာ ပုံပုံလေး မီးဖွားပြီးချိန်မှစ၍ တဟုန်ထိုးကြီးပွားတိုးတက်လာခဲ့ကြ သည်။ ကလေး၏ အကျိုးပေးကောင်းမှုကြောင့် မိဘဖြစ်သူတို့မှာ ရွာထဲဝယ် ချမ်းသာသူ စာရင်းဝင်များ ဖြစ်လာသည်။

ထိုအခါ သမီးကလေးမှာ တစ်ဦးတည်းသမီးလေး ဖြစ်သောကြောင့် လည်း မျိုထားမတတ် ချစ်ခင်မြတ်နိုးနေကြသည်။ ကလေးမွေးနေ့ပွဲမှာ ရွှေ ဆွဲကြိုးငါးမူးသား တစ်ကုံး၊ ရွှေလက်စွပ်တစ်ဖတ်သားတစ်ကွင်းနှင့် နားကပ် တစ်စုံကို ဝတ်ဆင်ပေးထားသည်။

ပုံပုံလေးမှာလည်း အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် စကားတတ်လွန်း သောကြောင့် ရွာထဲမှာ လူများက ချစ်ခင်နှစ်သက်၍ ဟိုလူကကောက်ခို နီလူက ကောက်ချီနှင့် မိဘလက်မှာပင် ကြာကြာမရှိပေ။

အထူးသဖြင့် ငါးရွဲဒိုင်သို့ ငါးလာယူသူများသည် ဆိုင်မှငါးများကို ယူပြီး ရောင်းပြီးမှ ကျသင့်ငွေကို ရှင်းရသည်။ သည်လို ငါးရောင်းသူများ အတွက် အဆင်ပြေအောင် ငါးများကို မိမိတို့ တစ်နိုင်ရောင်းချနိုင်သလောက် ချိန်တွယ်ယူပြီး ရွာနီးချုပ်စပ် လှည့်လည်ရောင်းပြီးမှ ညနေ ငွေလာရှင်းကြရ သည်။

သည်တော့လည်း ငါးရောင်းသူများမှာ ရွာထဲ လှည့်ပတ်ရောင်းချ ကြပြီး မကုန်ဘဲ ကျန်နေလျှင် ငါးခြောက်ခွဲလှမ်းကာ ငါးခြောက်အဖြစ်လည်း

ပေးသွင်း၍ ရလေသည်။ ဒါကြောင့် ငါးကုန်သည်များသည် ငါးရွဲဒိုင်သို့ လာ ရောက်ကြသဖြင့် စည်စည်ကားကား ရှိနေသည်။

ဦးလူမောင်တို့လင်မယားမှာ ငါးရွဲဒိုင်ဖွင့်ပြီး စီးပွားရေးကောင်းမွန် လာသဖြင့် လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ကာ ရွာထဲမှ အလုပ်သမားများကို လုပ်ခလစာ ပေးပြီး အိမ်မှ ငါးများကို ခွဲခြမ်းခိုင်းစေသည်။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်သဲသောင် ပြင်မှာ ငါးခြောက်လှမ်းရန် ဝါးစင်ကြီးများကိုလည်း ဆောက်ထားလေ သည်။

ဦးလူမောင်မှာ စိတ်ကောင်းရှိသူဖြစ်ပြီး ရွာထဲမှ သာရေးနာရေးကိစ္စ များရှိလျှင်လည်း ငွေကြေးအလှူငွေ ထည့်ဝင်ကူညီပေးလေ့ရှိသည်။ မိမိတို့ ယခုလို ကြီးပွားချမ်းသာလာရသည်မှာ ရွာထဲမှာ နေထိုင်ကြသော ရွာသူ ရွာသားများ၏ ဝိုင်းဝန်းကူညီပေးသဖြင့် တိုးတက်အောင်မြင်လာသည်ဟု မှတ်ယူထားနေသည်။

ဒေါ်သောင်းစိန်မှာမူ လက်ဖွာသလို ဝါးစပ်ဖွာသူတစ်ယောက် ဖြစ် သည်။ ရေလုပ်ငန်းဖြင့် အကျိုးပေး အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်း လာချိန်ဝယ် ဒေါ်သောင်းစိန်တစ်ကိုယ်လုံး ရွှေတွဲလွဲ၊ ငွေတွဲလွဲဖြင့် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် အရောင်ထွက်နေသည်။

သို့သော်လည်း လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ အလုပ် လုပ်နေ၍ စိတ်တိုင်း မကျလျှင် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲရေးတိုင်းထွာပြောဆိုတတ်သည် အမှုအကျင့် ကြောင့် အလုပ်သမားများမှာ မိမိအလုပ်ရှင်ဖြစ်နေသောကြောင့် အောင့်အည်း သည်းခံနေကြရသည်။

အထူးသဖြင့် နိုင်ထက်စီးနင်း ပြောဆိုဆက်ဆံမှုများကြောင့် လူ မုန်းများနေသည်။ မိမိငွေကြေးချမ်းသာမှုအပေါ် မာန်တက်ကာ မတူမတန် သလို ဆက်ဆံမှုများ၊ အပြောအဆိုများကြောင့် ရွံ့ရှာမုန်းတီးနေကြသည်။

ဤကဲ့သို့ ဒေါ်သောင်းစိန်၏အပြောအဆိုအပေါက်ဆိုးမှုများကြောင့် ခံရသူများမှာ မတတ်သာ၍သာ ခေါင်းငုံ့ခံနေရသည်။ သိပ်ကျေနပ်ကြုံပုံတော့ မပေါ်ပေ။

၂၆၆ ❀ စိတြအောင်

တစ်နေ့မှာတော့ ငါးခွဲသည်အဖွဲ့မှ အလုပ်သမားများအား ရသင့်ရထိုက်သော လုပ်ခငွေကြေးများကို ရှင်းလင်းပေးနေချိန် ဖြစ်သည်။

“ဘုမ ... ငါ့ဆီက ယူထားတဲ့ ... ဆန်နှစ်ပြည်ကြေး ညည်းဘယ်တော့ဆပ်မှာလဲ”

“ဟင် ... ပြီးခဲ့တဲ့ အခေါက်က ငွေရှင်းတုန်း ဖြတ်ယူထားပြီးပြီလေ”

“အို ... ရာရာစစ၊ ငါက ဘယ်တုန်းက ဖြတ်ယူလို့လဲ”

“အစ်မပဲ ... ပြီးခဲ့တဲ့အပတ် ငွေရှင်းပေးနေတုန်း ကျွန်မဆီက ဆန်နှစ်ပြည်ဖိုး ဖြတ်ယူလို့ ကျွန်မ အပြည့်တောင်မရဘူး”

“မဟုတ်က ဟုတ်ကအေ။ နင် ငါ့ဆီက ချေးတဲ့ငွေသာ ငါက ဖြတ်တာ။ နင်စားစရာမရှိလို့ ဆန်နှစ်ပြည် ခဏချေးပါဆိုလို့ ငါ သတ်သတ်ပေးလိုက်ရတာပဲ”

“အစ်မရယ် ... ကျွန်မ ... မလိမ်ပါဘူး။ အစ်မကိုယ်တိုင်ပဲ ငါ့ဆန်နှစ်ပြည်ဖိုး ဖြတ်ယူလိုက်ပြီလို့ ပြောခဲ့သေးတယ်”

“တော်စမ်းပါအေ ... ညည်းတို့လိုလူတွေက ဂျိုကို လိပ်ဖြစ်အောင် ပြောတတ်လိမ်တတ်တဲ့ဟာတွေ။ ငါက ဒီငွေကို ဖြတ်ယူတယ်ဆိုလည်း မှန်နေရင် ... ဘာထပ်ဖြတ်စရာလိုမလဲ ... မဖြတ်ရသေးလို့သာ နင့်ကို ပြောနေတာပေါ့”

“အစ်မရယ် ... ကျွန်မကလေးကလည်း နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ ဆေးခန်းသွားပြဖို့ ငွေလိုနေလို့ပါ။ မပေးရသေးဘူးဆိုရင်လည်း နောက်အခေါက်ငွေရှင်းမှ ဖြတ်ယူပါရှင်”

“မလိုချင်ဘူး ... ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်း တော်ကြာ ဖြတ်ကာနီးကျမှ ခုလို ကလိမ်ကကျစ်စကားတွေ ပြောနေဦးမယ်။ ခုတစ်ခါတည်း ဖြတ်ယူမယ်။ ဒါပဲ ...”

ငွေရှင်ကြေးရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပါလျက် ဒေါ်သောင်းစိန်၏ အတ္တလောဘများက မရှိဆင်းရဲသားရယ်လို့ ငဲ့ညှာထောက်ထားမှုမရှိဘဲ ဆန်နှစ်ပြည်ဖိုး ကြေးကို ဇွတ်ဖြတ်ယူခဲ့လေသည်။

အပူခံမောင်ကျောက်တံနှင့်ဆန်ကြေးပေးဆပ်သူ ❀ ၂၆၇

မဘုမလည်း မိမိ ရရှိလာသော လုပ်အားခငွေလေးအား ရှင်းပေးလို့ သမီးကလေးအတွက် ညနေဆေးခန်းသွားပြမည်ဟု အားခဲထားသမျှ ဒေါ်သောင်းစိန်၏ မတော်မတရားလုပ်ခငွေကို ဖြတ်ယူခဲ့မှုကြောင့် ခံပြင်းဒေါသဖြစ်သွားလေသည်။

မိမိတို့လို နေ့စားလရင်းအလုပ်သမားများအတွက် အိမ်စရိတ်မှာ အလျင်မိအောင် သုံးစွဲနိုင်ဖို့ မလုံလောက်ပေ။ ဟိုကကြွေးယူ၊ ဒီကပြန်ဆပ်နှင့် လုံးလည်ချာလည်လိုက်နေသည်က များသည်။

ယခုလည်း သမီးကလေး နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေသောကြောင့် ညနေဆေးခန်းမှာ ဆရာဝန်သွားပြရန် ငွေက အရေးတကြီးလိုနေသည်။ မိမိလုပ်ခလစာ ရရှိလာခဲ့သော်လည်း ဆန်နှစ်ပြည်ဖိုး ကြေးကျန်သည်ဟု အတင်းအဓမ္မပြောဆိုကာ ဒေါ်သောင်းစိန်က ဖြတ်တောက်ယူခဲ့သည်။

မဘုမတစ်ယောက် ကြီးစွာသော စိတ်ဆင်းရဲမူဝေဒနာ အစိုင်အခဲဖြင့် အိမ်ဆီပြန်လာနေသည်။ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ သမီးကလေးမှာ အဖျားဒီဂရီတက်နေတုန်းမို့ ဆေးခန်းဆီရှိသည့် ငွေလေးကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လျက် အမြန်ဆုံးသွားရောက်ပြသလေသည်။

သို့သော်လည်း ကလေးမှာ အပူအားကြီးနေသဖြင့် ဆရာဝန်ထံသို့ ပြသရန် အလာလမ်းခုလပ်မှာပင် တက်မတတ် ချက်မတတ်ဖြစ်ကာ အသက်ထွက်သွားခဲ့လေတော့သည်။ ဒီတော့မှ မဘုမမြော မပဋ္ဌာမြေလူး အရူးတစ်ယောက်နယ် ကလေးငယ်ကို ဝှေ့ချီထားလျက် ယူကြိုးမရစွာ အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေရှာသည်။ မိမိတို့လို ဆင်းရဲသားများအတွက် ငွေကြေးထောက်ပံ့ပေးမည့်သူမရှိဘဲ မိမိရသင့်ရထိုက်သော ငွေကြေးကိုပင် ဆန်နှစ်ပြည်ဖိုးကြေးဆိုကာ ဖြတ်တောက်ခံခဲ့ရသည်။

“အေးဗျာ ... အစ်မကြီးရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ကြားရတာ စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

“ဆရာပဲ ... စဉ်းစားကြည့်ပါဦးရှင်။ ကျွန်မတို့ ငါးခွဲတဲ့အပုပ်သမားဆိုတာ တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရတဲ့လူတွေပါ သူတို့အတွက် ဒီလောက်ငွေလေးစိုက်ထုတ်ပေးရလို့လည်း မွဲမသွားပါဘူးရှင်”

၂၆၈ ❀ မိတ္တူအောင်

“ကလေး နေမကောင်းဖြစ်နေတာတောင် အလုပ်ရှင်ဘက်က ငွေကြေးထောက်ပံ့ပေးဖို့ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

“အမလေးလေး ဆရာရယ်၊ ငွေကြေးထောက်ပံ့ပေးဖို့ နေနေ သာသာ ကျွန်မတို့မှာ ကလေးနေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေလို့ အလုပ်တစ်ရက် မဆင်းတာနဲ့ အဲဒီတစ်ရက်စာကိုဖြတ်ရော။ ဒီတော့ ကျွန်မမှာ ရက်ဖြတ်မခံ နိုင်လို့ ကိုယ်ခွဲမရှိတာနဲ့ ဘေးအိမ်ကိုအပ်ပြီးတော့ အလုပ်ဆင်းနေခဲ့ရ တယ်”

“ဒါနဲ့ ... ဆန်နှစ်ပြည်ဖိုးကြွေးက ဘယ်လိုတင်နေခဲ့တာလဲ”

“ကျွန်မ... သမီးလေး။ နေမကောင်းဖြစ်နေတုန်း ဆန်ပြုတ် ပြုတ် တိုက်ဖို့နဲ့ တစ်ပြည်ကိုပြန်ရောင်းငွေဖော်ပြီး လိုတဲ့ဆေးဝယ်ရတယ်။ အမှန် တော့ ဒီငွေကို ပထမတစ်ခေါက်ထဲက ဖြတ်ယူပြီးသားပါ။ သူက အလုပ်များ ပြီး မေ့နေတာကို မပေးရသေးပါဘူးဆိုပြီး ဇွတ်ငြင်းဖြတ်ယူတော့လည်း အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းဖွယ်မဖြစ်ချင်လို့ ငြိမ်ခံနေပြီး ဆပ်လိုက်ပါတယ်”

“ခုလို ... ဆန်နှစ်ပြည် ကြွေးဆပ်လိုက်ရလို့ ကလေးအတွက် ဆေးကုဖို့ ငွေမရှိတော့။ ဒေါသပေါက်ကွဲပြီး လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်လိုက်တာ လား”

“အဲဒီလို ပြောမယ်ဆိုလည်း ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်မသမီး လေးခမြာ လက်ထဲငွေမရှိလို့ ဆေးမကုနိုင်ဘဲ ကျွန်မသမီးလေး သေသွားခဲ့ ရတော့ ရင်ထဲမှာ ခံပြင်းဒေါသဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်မတို့ မိသားစုအပေါ် သေကွဲ ကွဲအောင် ပြုကျင့်ရက်တဲ့ ဒီမိန်းမကြီးအပေါ် တစ်နည်းနည်းနဲ့ လက်စားပြန်ချေမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

“ခုလို ... လူကြီးချင်း အာဇာတထား မုန်းတီးခဲ့ကြရာကနေ ကြားက မြေစာပင်ကလေးငယ်က အသက်စတေးခံခဲ့ရတာပဲ အစ်မကြီးက ကလေးမလေးကို ဘယ်လိုသတ်ခဲ့တာလဲ”

“ဒါက ... ဒီလိုပါ”

အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့်ဆန်ကြွေးပေးဆပ်သူ ❀ ၂၆၉

ဟု အစချီလျက် ဒေါ်ဘုမသည် လက်ထဲမှ ဆေးပေါ့လိပ်တို့ကို တစ်ချက်နှစ်ချက် ဖွာရှိုက်လိုက်ရင်း စိတ်ထဲမှာ သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်း စာနာထားစိတ်များ ဝင်သွားဟန်ဖြင့် ညှိုးငယ်နေသော မျက်နှာလေးကို ပြင်လိုက်ရင်း ...

ပုံပုံလေးမှာ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် သွက်လက်ချက်ချာလွန်းပြီး စကားတတ်သူလေး ဖြစ်သည်။ သူမကို ရွာထဲမှ လူများက ဝိုင်းပြီးချစ်ခင် နေကြသည်။ အသက်အရွယ်မှာ လေးနှစ်ခန့်သာရှိသေးသော်လည်း မျက်နှာ ချိုပြုံးစွာဖြင့် စကားကို တီတီတာတာ ပြောတတ်သူလေး ဖြစ်သည်။

သည်ကြားထဲ ပုံပုံက မူကြိုကျောင်းတက်နေသဖြင့် ကစားဖော် များနှင့် အတူတူမူကြိုကျောင်းသို့ နေ့စဉ်ကျောင်းတက်သွားလေ့ရှိသည်။ ယင်းမူကြိုကျောင်းလေးတွင် ဆရာမလေး နန်းမြဝေက ထိန်းသိမ်းစောင့် ရောက်ကာ ပညာသင်ကြားပေးလျက် ရှိသည်။

ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်ရောက်သည်နှင့် ကလေးငယ်များကို ကျောင်းစာသင်ခန်းထဲမှ ပြန်လွှတ်ပေးလေသည်။ ကလေးငယ်လေးများကို သူမနှင့်အတူ တစ်ပါတည်း ခေါ်ဆောင်ကာ အိမ်တိုင်ရာရောက်၍ ဆောင် ပေးတတ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ဤကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသော မူကြိုကျောင်းလေးထဲဝယ် နေ့စဉ်ကလေးငယ်လေးများ၏ ကဗျာရွတ်ဆိုသံများ၊ စာအံ့သံများမှာ ကြားရသူအပေါင်း ဘဝင်နလုံးငြိကာ နှစ်ထောင်းအားရရှိနေသည်။

ပုံပုံလေးမှာလည်း ကလေးငယ်လေးများနှင့်အတူ ကဗျာရွတ်ဆိုနေရသည်ကို ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေရှာသည်။ မိမိနှင့်ရွယ်တူကလေးငယ်များ အချင်းချင်းပြေးလွှားဆော့ကစားကာ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေသည်။

သို့သော်လည်း ...

တစ်နေ့မှာတော့ ပုံပုံတို့ မူကြိုကျောင်းလေးကျောင်းဆင်းချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေသည်။ ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းတီးခတ်လိုက်သည်နှင့် ပုံပုံလေးလည်း လွယ်အိတ်ကလေးလွယ်ကာ အတန်းဖော်များနှင့်အတူ ကျောင်းဆင်းလာလေသည်။

တစ်နေ့တာလုံး မူကြိုကျောင်းမှာ စာသင်နေရသဖြင့် ဝိုက်ဆာနေသည်။ ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းတီးခတ်သည်နှင့် လွယ်အိတ်လေးဆွဲကာ အိမ်ဆီသို့ ကဆုန်ပေါက်ပြေးချလာနေသည်။ လမ်းခုလတ်တစ်နေရာတွင် ...

“ဟဲ့ ... ပုံပုံ၊ ကျောင်းဆင်းလာပြီလား ... သမီးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒွေးလေး”

“ဒါဆို ... အတော်ပဲ၊ ဒွေးလေးနဲ့ အတူတူပြန်ကြမယ်။ ပုံပုံမေမေဆီမှာ ဒွေးလေး လုပ်အားထုတ်စရာရှိလို့ အိမ်ကို အတူသွားကြမယ်”

ဒေါ်ဘုမက ပုံပုံလေးကို ကောက်ချီလိုက်ကာ လွယ်အိတ်ကလေးကို ပခုံးမှာ လွယ်ထားလိုက်သည်။ ပုံပုံကလေးမှာ ဒေါ်ဘုမတို့ ဝါးခွဲလာသည့် အခါတိုင်း အိမ်ခြံဝင်းထဲမှာ အမြဲဆုံတွေ့နေကြသို့ သူစိမ်းမဆန်ဘဲ ရင်းနှီးခင်မင်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

ပုံပုံလေးကို မိမိကိုယ်တိုင် ကောက်ချီလိုက်ချိန်မှ အနီးကပ်သေချာတွေ့မြင်သတိထားမိသွားသည်။ ပုံပုံကိုယ်မှာ ရွှေခွဲကြိုးတစ်ကုံး၊ ရွှေလက်

စွပ်တစ်ကွင်းနှင့် နားကပ်တစ်စုံ ဆင်မြန်းထားသည်ကို သတိထားမိသွားသည်။ ပုံပုံတစ်ကိုယ်လုံးပေါ်မှာ ကာလပေါက်ဈေး သိန်းချီရှိမည်မှန်း ခန့်မှန်ဆီသည်။

ဒေါ်ဘုမတစ်ယောက် မိမိ သမီးလေး သေဆုံးသွားခဲ့ရသောအဖြစ်ကို မျက်စိထဲမှာ တရေးရေပြန်လည်မြင်ယောင်မိလာသည်။ မိမိတို့လို ဆင်းရဲသား မိသားစုမှာ ငွေကြေးလုံလုံလောက်လောက် ကိုင်တွယ်အသုံးမပြုဘူးသဖြင့် ပုံပုံကိုယ်ပေါ်မှာ ဆင်မြန်းထားသော လက်ဝတ်လက်စားမျိုး ဝတ်ဆင်ရဖို့ဆိုတာ အိပ်မက်တောင် မမက်ဖူးခဲ့ပေ။

ငွေကြေးချမ်းသာနေသော ဒေါ်သောင်းစိန်တို့လို လူချမ်းသာများမှာတော့ ငွေပိုငွေလျှံရှိလာသောအခါ သားသမီးကိုယ်မှာတောင် အဖိုးတန်ရတနာများကို အလှဆင်ခြယ်မှုန်းထားနိုင်လေသည်။

ခုတော့ မိမိအပေါ် နိုင်လိုမင်းထက် မောက်မောက်ကြားကြား ဆက်ဆံခဲ့သော ဒေါ်သောင်းစိန်အပေါ် ရာဇဝင်ကြေး ဆပ်နိုင်ရန် အခြေအနေက အလိုလိုဖန်တီးလာနေသည်။ ဒါမှလည်း ဒင်းတို့အပေါ်တူသော အကျိုးပေးကို ပြန်လည်သက်ရောက်စေနိုင်မှာ ဖြစ်သည်။

“ဒွေးလေး ... ဘယ်ကို ဝင်ဦးမလို့လဲ”

ဒေါ်ဘုမတစ်ယောက် ကလေးငယ်ကို ချီပိုးထားလျက်မှ တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်စဉ်းစားတွေးတောပြီး လျှောက်လာနေစဉ် ပုံပုံ၏ အမေးစကားကြောင့် ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ ပြီးမှ ...

“ဪ ... သမီးအမေက ကြွေးတောင်းခိုင်းလိုက်လို့ ဟိုဘက်နား ခဏဝင်ပေးရဦးမယ်။ မကြာပါဘူး ... သမီးရယ်၊ ခဏလေးပါ။ ဘာလဲ သမီးလေး ဝိုက်ဆာနေပြီလား”

“ဟုတ်တယ် ... ဒွေးလေးရဲ့၊ သမီးဝိုက်အရမ်းဆာလွန်းလို့ အိမ်ကို ခုံးပြေးပြန်လာတုန်း ဒွေးလေးနဲ့တွေ့လို့ လိုက်ခဲ့တာ”

“အေးပါ ... သမီးရယ်၊ မကြာပါဘူးကွယ်။ ခဏလေးနား ဟိုရောက်ရင် ဈေးဆိုင်မှာ သမီးစားချင်တဲ့ မုန့်ဝယ်ကျွေးမယ်”

၂၇ ။ စိတြအောင်

“ဟီး...ဟီး...ဒါမှ ဒွေးလေးကွ။ သမီး မုန့်အများကြီးစားမယ်”

“အို...စားရမှာပေါ့ကွယ်။ ဒွေးလေး ဝယ်ကျွေးမယ်”

ဤသို့ဖြင့် ဒေါ်ဘုမသည် ပုံပုံလေးကို ချောမော့ပြောဆိုကာ ရွာပြင်ဘက်ဆီ ခေါ်ဆောင်လာနေသည်။ ပင်လယ်လေမှာ ညနေစောင်း နေဝင် ဆည်းဆာအချိန်ဝယ် တသုန်သုန်တိုက်ခတ်နေသည်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေသောင်ပြင်ကျယ်ကြီးပေါ်ဝယ် လူသူကင်းရှင်း၍နေသည်။ ဒေါ်ဘုမလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို အခြေအနေအကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ပုံပုံလေးကို သောင်ပြင်ပေါ် အသာချလိုက်သည်။

ယင်းနောက် ပုံပုံလေးကို သောင်ပြင်ပေါ် တွန်းလှဲပစ်လိုက်သည်။ ပုံပုံလေးမှာ ကလေးပီပီ သူမ၏ ကံကြမ္မာကို မသိနားမလည်သောကြောင့် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ယခုလို ပြုကျင့်ခဲ့သည်ကို မသိနားမလည်စွာ ငေးကြောင်ကြည့်နေရှာသည်။

ဒေါ်ဘုမကတော့ ယခုလို မှောင်ရိဖျိုးစအချိန် သောင်ပြင်ကြီးပေါ်မှာ လူသူရှင်းလင်းနေတုန်း ကိစ္စပြတ်စီရင်ရန် ကြံစည်အားထုတ်နေတော့သည်။ ယင်းမှာ ပုံပုံ၏ လည်တိုင်ကျော့ကျော့လေးကို သူမ၏ သန်မာသော လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပြုတ်တူညှပ်သလို စုံကိုင်ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။

“အို...ဒွေးလေး ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ နာတယ် ဒွေးလေးရဲ့”

“ဟဲ့...မသာမလေး၊ နင့်ကို ငါ့သမီးသေသလို သတ်ပစ်မလို့”

“မလုပ်ပါနဲ့...ဒွေးလေးရယ်၊ သမီး ကြောက်ပါတယ်”

“ဘာ အခုမှ ကြောက်မနေနဲ့။ နင့်အမေက ငါ့အပေါ်မှာ မှီချိုးမှုတ်ချိုးပြောဆက်ဆံ၊ မောက်မာခဲ့တဲ့ မိန်းမ၊ ငါ့အကြောင်း သိစေရမယ်”

“အမလေး...ဒွေးလေးရယ်၊ နာတယ်...နာတယ်၊ သမီးအသက်ရှူလို့ မရဘူး။ လွှတ်ပါ...ရှို့ကြီးခိုးပါရဲ့။ သမီးကိုယ်ပေါ်ကပစ္စည်းတွေ ဒွေးလေးကိုပေးပါ့မယ်၊ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့နော်”

အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့်ဆန်ကြေးသေဆင်သူ ။ ၂၇၇

“အို...မလိုချင်ဘူး၊ နင့်ကိုသတ်ပစ်မှ နင့်အမေလည်း ငါ ခံစားခဲ့ရသလို တမြေမြေခံစားနေရစေမယ်”

“အား...ဒွေးလေး...နာတယ် နာတယ်၊ လွှတ်ပါ...လွှတ်လွှတ်...သမီးအသက်ရှူလို့ မရတော့ဘူး။ အင့်...အင့်...အီး”

ဆိုလျက် ပုံပုံလေးမှာ အသံတိမ်ဝင်သွားကာ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဒေါ်ဘုမကတော့ ပုံပုံလည်ပင်းဖြူဖြူလေးကို သန်မာသောလက်ကြီးနှစ်ဖက်ဖြင့် စုံကိုင်ဖျစ်ညှစ်ထားနေရာမှ အသံပျောက်သွားသောအခါမှ လက်က လွှတ်ချပစ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ပုံပုံလေးမှာ အသံလုံးဝတိတ်သွားရာမှ ဒေါ်ဘုမက လွှတ်ချလိုက်သောအခါ သဲသောင်ပြင်ပေါ် အရပ်ကြီးပြတ်လဲကျသွားလေတော့သည်။ ဒေါ်ဘုမလည်း အချိန်ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှာပဲ သဲများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ယက်ထုတ်လျက် ကျင်းချိုင့်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်နေသည်။

အဆင်သင့်ဖြစ်တော့မှ သဲကျင်းထဲသို့ ပုံပုံကိုယ်လုံးလေးကိုထည့်ကာ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ဆင်ထားသော လက်ဝတ်လက်စားများကို ချွတ်ယူလိုက်သည်။ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သေသေချာချာထုပ်ပိုးပြီး ရင်ဘတ်ဘော်လီကြားထဲ ထိုးထည့်ကာ သဲပြင်ပေါ်မှ သဲများကို ကျင်းထဲဖုံးထည့်ပစ်နေသည်။ သေသေချာချာ ခြေရာလက်ရာမဖျက်အောင် ပြုလုပ်စီမံပြီး ထိုနေရာမှ အလျင်အမြန် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုအခါ ရပ်ကွက်လူကြီးအိမ် ကလေးပျောက်ဆုံးနေမှုအား သွား
ရောက်သတင်းပို့တိုင်ကြားခဲ့လေသည်။ ရွာထဲမှ လူများကို စုရုံးပြီး နေရာအနှံ့
လိုက်ရှာကြရန် တိုင်ပင်ပြီး လူစုခွဲရှာဖွေနေကြသည်။

ညမောင်ရီသန်းလာပြီမို့ လိုက်ရှာနေကြသူများမှာ မီးတုတ်များ၊
လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများ ကိုင်စွဲလျက် ရွာပြင်တစ်ဝိုက်လိုက်လံရှာဖွေနေကြလေ
သည်။ ပင်လယ်ကမ်းစပ် သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင်လည်း လူအချို့က လိုက်ရှာ
နေကြသည်။

ညဘက်ပင်လယ် ဒီရေမြင့်တက်လာနေသဖြင့် ရေလှိုင်းများသည်
သောင်ကမ်းပြင်ပေါ် အလုံးလိုက်တစ်ဝန်းဝန်း ရိုက်ခတ်တက်ရောက်လာနေ
ပြီး လှိုင်းလုံးများ ပင်လယ်ထဲပြန်လဲည့်ဆင်းသွားသောအခါ သောင်ကမ်းစပ်
ပေါ်မှ အမှိုက်သရိုက်များလည်း တစ်ပါတည်း ပါသွားနေလေသည်။

ကောင်းကင်ပြင်မှာတော့ လရောင်၏ အလင်းက မြေကမ္ဘာလားပေါ်
သို့ ဖြန့်ကျက်ကျရောက်ကာ ကမ်းစပ်ပေါ်တွင် ထိန်ထိန်သာလို့နေသည်။
သဲသောင်ပြင်ပေါ်ဝယ် လိုက်လံရှာဖွေနေကြသူများမှာ မီးတုတ်များ ကိုင်
ဆောင်ထားလျက်လည်းကောင်း၊ ဓာတ်မီးကိုယ်စီထိုးလျက်လည်းကောင်း
လိုက်လံရှာဖွေနေကြလေသည်။

“တွေ့ပြီဟေ့ . . . ဒီမှာ”

ညအမှောင်လရောင်အောက်ဝယ် တစ်စုံတစ်ယောက်မှ အော်ဟစ်
သတိပေးလိုက်သံကြောင့် အသံကြားရာနေရာဆိုသို့ လူများ စုပြုံပြေးသွား
နေကြလေသည်။ သဲသောင်ပြင်ပေါ်ဝယ် ကလေးငယ်၏ လက်တစ်ဖက်
အပေါ်သို့ ထွက်နေသည်ကို အားလုံးသောလူများ ဝိုင်းဝန်းစုပြုံကြည့်နေကြ
သည်။ ပင်လယ်ဒီရေလှိုင်းများ သောင်ကမ်းစပ်ပေါ် အပြေးအလွှား ရိုက်ခတ်
လာရာမှ ရေလှိုင်းများ ပြန်လည်ဆင်းသွားသောအခါ သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှ
ပစ္စည်းများကို ပင်လယ်ထဲ ဆွဲချသွားရာမှ သဲသောင်ပေါ်တွင် ပေါ်ထွက်
လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“နောက်တော့ . . . ဘယ်လိုလုပ် အမှုပေါ်သွားခဲ့တာလဲ”
“နောက်ဆုံးကလေး ပျောက်သွားတဲ့သတင်းက ရွာထဲမှာ ပျံ့နှံ့
သွားတယ်။ အဲဒီလို ပျောက်သွားချိန်မှာ ဒေါ်သောင်းစိန်လည်း သူ့သမီးလေး
ကို ဒေါင်းတောက်အောင် လိုက်ရှာနေခဲ့တယ်”

ပုံပုံလေး မူကြိုကျောင်းဆင်းပြီး အိမ်ပြန်သွားခဲ့တာ အိမ်ကို ပြန်
မရောက်ပဲ လမ်းမှာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သဖြင့် အချိန်တန်သည်အထိ အိမ်ပြန်
ရောက်မလာသောအခါ ဒေါ်သောင်းစိန်သည် အစကတော့ ခင်မင်သူတစ်ဦး
ဦးက လျှောက်ခေါ်သွားသည်ဟုထင်ကာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် နေခဲ့လေသည်။

သို့သော်လည်း ရောက်ချိန်တန်၍ပြန်မရောက်လာသောအခါ စိုးရိမ်
ပူပန်မှု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ အိမ်နီးနားချင်း အိမ်များဆီ လိုက်လံမေးမြန်းကြည့်
သော်လည်း မည်သည့်အိမ်ကမှ ခေါ်မထားကြောင်း မတွေ့မြင်မိကြောင်းသာ
ပြောဆိုနေကြသည်။

www.burmeseclassic.com

၂၇၆ ❀ စိတြာအောင်

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဘယ်သူမှ သွားမထိနဲ့ မကိုင်ကြနဲ့ ... တော်ကြာ ခြေရာလက်ရာပျက်ပြီး သဲလွန်စပျောက်ကုန်မယ်။ တစ်ယောက်၊ ယောက် သက်ဆိုင်ရာရဲစခန်းကို သွားအကြောင်းကြားဦးဟေ့”

သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှာ လူများဖြင့် ပြည့်နက်နေပြီး တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထင်မြင်ချက်ပေးကာ ပြောဆိုနေကြသည်။ ပုံပုံလေး၏ အလောင်းကို ပြန်တွေ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်သောင်းစိန်ကို တစ်စုံတစ်ဦးက သတင်းပို့လိုက်သဖြင့် ဒေါ်သောင်းစိန်တစ်ယောက် သဲသောင်ပြင်ဆီသို့ ထတီမနိုင်ပင်ပင် အပြေးအလွှား ငိုယိုရောက်ချလာလေသည်။

“အမလေး ... ကျွန်မ ... သမီးလေး ဘယ်မှာလဲ ... အီး ... ဟီး ... သမီးလေးရယ် ... အဖြစ်ဆိုးလှချည်လားကွဲ့ ... အင့် ... ဟင့် ... အီး ...”

ဒေါ်သောင်းစိန်တစ်ယောက် သမီးလေးပုံပုံ၏ သေဆုံးနေသော အလောင်းကိုကြည့်ပြီး ယူကျုံးမရစွာ လူးလှိမ်ငိုကြွေးနေရင်း တက်သွားလေသည်။ အနီးအနားမှ လူများက ဝိုင်းဝန်းပြုစုပေးပြီး အိမ်သို့ပို့ချခေါ်ဆောင်သွားကြလေသည်။

ထိုစဉ် သက်ဆိုင်ရာရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းမှ တာဝန်ရှိသူများ ရောက်ရှိလာကာ အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာကို မြေပုံကြမ်းရေးဆွဲခြင်း၊ ပေကြိုးတိုင်းထွာခြင်း၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူခြင်းများကို ရဲလုပ်ထုံးလုပ်နည်းများနှင့်အညီ စနစ်တကျ ဆောင်ရွက်နေကြသည်။

ပြီးမှ သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် မြှုပ်နေသော ပုံပုံလေးအလောင်းကို ဖုံးအုပ်နေသော သဲများကို ယက်ထုတ်ဖယ်ရှားပစ်နေသည်။ သဲများ ဖုံးလွှမ်းထားရာမှ အလောင်းပေါ်လာသောအခါ ထပ်မံဓာတ်ပုံရိုက်ယူပြန်သည်။

ပုံပုံလေး၏ အလောင်းကိုယ်ပေါ်မှ ဝတ်ဆင်ထားသော လက်ဝတ်လက်စားများ ပျောက်ဆုံးနေသည်ကို တွေ့မြင်ရတော့မှ ပစ္စည်းများလိုချင်၍ ကလေးငယ်ကို လိမ်ညှာလှည့်ဖြား ခေါ်ဆောင်သွားကြောင်း ဆင်ခြင်သုံးသပ်ခဲ့လေသည်။

အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့်ဆန်ကြေးပေးဆပ်သူ ❀ ၂၇၇

ယင်းသို့ ကလေးငယ်အား ယုံကြည်အောင် သိမ်းသွင်းခေါ်ဆောင်သွားသူမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်နိုင်ကြောင်း ရွာထဲမှာ လိုက်လံစုံစမ်းနေလေသည်။ မူကြိုကျောင်းလွတ်ချိန်တွင် ပုံပုံလေးကျောင်းမှ ပြန်သွားစဉ် လမ်းတွင် ဒေါ်ဘုမဆိုသူနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ကြပြီး ပုံပုံလေးအား ချောမော့ခေါ်သွားကြောင်း မူကြိုကျောင်းမှ ကလေးများ၏ မျက်မြင်သက်သေကို ကောက်ချက်ချကာ ဒေါ်ဘုမအား စစ်ဆေးရန် ရဲများရောက်ရှိလာသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ဒေါ်ဘုမတစ်ယောက် ကာလပိပါတ်နောက်ပိုးတက်ကာ အဖြစ်မှန်ကို ထုတ်ဖော်ဝန်ခံခဲ့ရလေတော့သည်။ ဒေါ်ဘုမကို သက်ဆိုင်ရာမှဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားပြီးအမှုကို ခိုင်မာအောင်တည်ဆောက်ခဲ့လေသည်။ ဒေါ်ဘုမကလည်း မိမိကိုယ်တိုင် သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြောင်း ထုတ်ဖော်ဝန်ခံခဲ့သည်။ တရားရုံးမှ အမှုသွားအမှုလာကို စစ်ဆေးပြီး အမှုမှာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေသောကြောင့် သေဒဏ်အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

က သေဒဏ်ချမှတ်ခဲ့တဲ့ စီရင်ချက်မိတ္တူနဲ့အတူ ဗဟိုတရားရုံးကို အယူခံဝင်
ရောက်ရပါမယ်”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒီလို အယူခံဝင်ရောက်နေစဉ်မှာ အစ်မကြီးကို ချက်ချင်းလက်
ငင်း ကြိုးစင်ပေါ်ဆွဲတင်ပြီး သတ်လို့မရသေးပါဘူး”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပထမအဆင့် အယူခံဝင်နေတုန်း ဗဟိုတရားရုံး
ကနေ အယူခံလွှာကို လက်မခံလို့ ယယ်ချပစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်လည်း ဒုတိယဦး
ထပ်မံကြိုးစားလို့ရတယ်”

“ဘယ်လို ... ထပ်ကြိုးစားရဦးမှာလဲ”

“နောက်ထပ် စုံညီခုံရုံးထိုင်တဲ့အဖွဲ့သီ စောဒကမူအနေနဲ့ တင်သွင်း
နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရှိပါသေးတယ်”

“ဟုတ်လား”

“အဲဒီ စုံညီခုံရုံးကလည်း စောဒကတက်လာတဲ့အယူခံလွှာကို လက်
မခံနိုင်ဘဲ ယယ်ချလိုက်မယ်ဆိုရင်တော့”

“ကြိုးစင်ပေါ် တက်ချပြီပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... မတက်ရသေးပါဘူး။ နောက်ဆုံးအဆင့်အနေနဲ့
နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီးထံကို အထူးအသနားခံစာကို တင်ပြပြီး အသနားခံလို့
ရပါတယ်။ အဲဒါမှ လက်မခံပယ်ချပြီဆိုမှပဲ ကြိုးစင်ပေါ် နောက်ဆုံးရောက်
သွားမှာပါ”

“ဆရာရယ် ... ကျွန်မကို ကယ်ဖို့ရနိုင်လျှင်လည်း ကယ်ပေး
ပါဦးရှင်။ ကျွန်မ မသေချင်သေးဘူး။ လူ့လောကကြီးမှာ ဆက်ရှင်သန်ချင်
သေးတယ်”

“ဒါကတော့ အစ်မကြီးကံပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ကြိုးသမား ဒေါ်ဘုမတစ်ယောက် နားလည်သဘော
ပေါက်စေရန် ကြိုးသမားနှင့် ပတ်သက်သော လုပ်ထုံးလုပ်နည်းကို ဝှင်းထင်း
ပြောပြနေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ ... ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကလေးငယ်ကို လူ
မဆန်စွာ သတ်ဖြတ်ခဲ့လို့ သေဒဏ်ချမှတ်ခံရတယ်ဆိုပြီး အားငယ်စိုးရွံ့မနေ
ပါနဲ့။ လူဆိုတာ သေနေစေမှ သေကြရတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မလည်း ဒေါသအလျောက် ပြုမူခဲ့ပေမဲ့ စိတ်
တော့ မကောင်းပါဘူးရှင်။ ကိုယ်လုပ်ခဲ့မိမှတော့ သေရမယ်ဆိုလျှင်လည်း
သေရုံပဲရှိတယ်။ ကျွန်မဘဝမှာ တွယ်တာစရာ ဘာသံယောဇဉ်မှ မရှိဘူး”

“ဒီလောက်လည်း အားမလျှော့ပါနဲ့ဗျာ။ အစ်မကြီးအတွက် ခုလို
သေဒဏ်ချမှတ်ခံထားရတဲ့ သေတွင်းထဲကနေ လွတ်မြောက်လို့ လွတ်မြောက်
ငြား ကျွန်တော်တို့ အယူခံဌာနက ကြိုးစားကယ်တင်ပေးနိုင်တဲ့ အဆင့်သုံး
ဆင့် ရှိပါသေးတယ်”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်လိုကယ်တင်လို့ ရနိုင်မှာလဲ”

“ဒီလိုပါ ... ပထမအဆင့်အနေနဲ့ အစ်မကြီးကျူးလွန်လာခဲ့တဲ့
လူသတ်မှုမှာ ခုလို ကာယကံရှင်ထံက အမှုဖြစ်စဉ်ကို မေးမြန်းပြီး တရားရုံး

www.burmeseclassic.com

၂၈၀ ❀ စိတြအောင်

ဒေါ်ဘုမမာ အသက်အရွယ် လေးဆယ်သီသီစွန်းရုံ ရှိသေးသည်။ လူ့လောကကြီးမှာ အသက်ဆက်လက်ရှင်သန်ဖို့ ကောင်းဆဲဖြစ်သည်။ မိမိ ဒေါသအလျောက် ပြစ်မှုကြီးတစ်ခုကို မဆင်မခြင် လုပ်ဆောင်လာခဲ့သော ကြောင့် ယခုလို ကြိုးတိုက်ခန်းထဲထိ ရောက်ရှိလာရသူ ဖြစ်သည်။

“ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် အကြံတစ်ခုတော့ ပေးချင်တယ်ဗျာ။ အစ်မ ကြီးရဲ့ ကံနဲ့ဆိုင်တယ်ဆိုတော့ အစ်မကြီးကလည်း အလုပ်လုပ်ဖို့ လိုအပ်နေ တယ်”

“ဟင် ... တိုက်ထဲမှာနေပြီး ဘာအလုပ် လုပ်ရမှာလဲ”

“ကံဆိုတာ အလုပ်ကိုခေါ်တာပါ။ ဘာအလုပ်လဲဆိုတော့ အခုလို ကြိုးတိုက်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း နေနေရခိုက်မှာ နောင်တမလွန် အတွက် ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် တရားဘာဝနာကို ကျင့်ကြံအားထုတ်နေဖို့ လည်း လိုပါတယ်”

“ကျွန်မ ခုလည်း တိုက်ထဲမှာ အားလပ်နေတဲ့အခါ ပုတီးစိပ်နေပါ တယ်”

“ကောင်းတယ် ... အစ်မကြီး။ ခုလို ကောင်းမှုကုသိုလ် လုပ်ပေး နေတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒါမှလည်း သံသရာဆက်နိုင်မယ့် ပါရမီပါမှာ။ အကောင်းဆုံးကတော့ နမောတေဂါထာလေးကို နေ့စဉ် နံနက် ည တတ် နိုင်သမျှ ခေါက်ရေများများရအောင် ရွတ်ဖတ်နေစေချင်တယ်”

“ဟင် ... ကျွန်မက အဲဒီဂါထာမှ မရတာ”

“ဒါဆို ... ကျွန်တော် ဈေးပေးပါမယ်။ နှုတ်တိုက်လည်း သင်ပေး ခဲ့မယ်။ အချိန်ရတိုင်း အဲဒီဂါထာလေးကို ရွတ်ဖတ်ပေးနေနိုင်ရင် လက်ရှိ ကျရောက်နေတဲ့ ဘေးဆိုးကြမ္မာဆိုးက လွတ်မြောက်မှာပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ... ဆရာရယ်။ ကျွန်မ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားကျက် မှတ်ပြီး ရွတ်ဆိုနေပါမယ်”

ကျွန်ုပ်လည်း ဒုက္ခနှင့် ကြုံကြိုက်နေရှာသော သေဒဏ်ကျခံနေရသူ အကျဉ်းသူကြီးသမား ဒေါ်ဘုမမာ အသက်ဆက်လက်ကြံ့ခိုင်နေစေရန် အားပေးနေ ခဲ့ပြီးနောက် အမျိုးသမီးဆောင်ကြိုးတိုက်ခန်းမှ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

[၆]

ဒေါ်ဘုမမာ အမှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်ုပ်သည် အလားတူ အမှုမျိုး များ တရားရုံးစီရင်ထုံးများကို မွေနှောက်ရှာဖွေကာ (၇)ရက်အတွင်း အယူခံ ဝင်ရောက်နိုင်ရန် လုံးပမ်းနေရသည်။

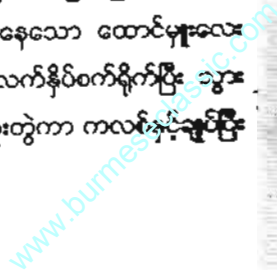
“ကိုကျောက်တံ ... အမျိုးသမီးဆောင်က ကြိုးသမားအတွက် အယူခံရေးပြီးသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ၊ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်နေလို့ လက်နှိပ် စက်ရိုက်ပြီး ထောင်ပိုင်ကြီးလက်မှတ် တင်ထိုးဖို့လုပ်နေပါတယ်”

“ခုပဲ ... ငါးရက်ရှိနေပြီ၊ မှီပါမလား”

“မိပါတယ် ... အားလုံးအဆင်သင့် ပြင်ထားပြီးပါပြီ”

ကျွန်ုပ်လည်း အယူခံရက်မမိမှာ စိုးရိမ်နေသော ထောင်မှူးလေး ကို စိုးရိမ်ပူပန်မှုမဖြစ်စေရန် ကတိပေးလိုက်ပြီး လက်နှိပ်စက်ရိုက်ပြီး သွား သောအယူခံလွှာနှင့် အတူစီရင်ချက် မိတ္တူကိုပါ ပူးတွဲကာ ကလေးနင်းချုပ်ပြီး ထောင်မှူးလေးထံ ပေးအပ်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ကြိုးသမားအယူခံကို အားကြိုးမာန်တက် ကျားကုတ် ကျားခဲ ရှာဖွေရေးသားခဲ့ရသောကြောင့် လွန်စွာပင်ပန်းသွားလေသည်။

“ဆရာ ... ကိုကျောက်တံ၊ ပဲဟင်းကို တောင်ယာကလာပို့ထား တဲ့ သီးနှံတွေရောပြီး ပဲကုလားဟင်းချက်လိုက်ရမလား”

“ကောင်းတာပေါ့ ... မန်းနီးရယ်၊ ငါ့မှာလည်း မိန်းမဆောင်ကြီး သမားရဲ့ အယူခံ အလျင်မီအောင်လုပ်နေရလို့ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတာပဲ”

ကျွန်ုပ်တို့ အယူခံရုံး၏ ဝေယျာဝစ္စများကို လုပ်ကိုင်ပေးနေခဲ့သော ခြေကျင်းရိုက်သည့်ဘုတ်မှ မန်းနီးဆိုသူ အကျဉ်းသားမှ ဟင်းချက်ပေးရန် လာပြောနေသဖြင့် အဆင်သင့် ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ထောင်တွင်းအယူခံကိစ္စများကို ထောင်ကျလာကြသော ထောင်ကျအကျဉ်းသားတိုင်းအား ကူညီပေးခဲ့သောကြောင့် ကျွန်ုပ်အပေါ် ပြန်လည်ကျေးဇူး တုံ့ပြန်ပေးကြခြင်းဖြစ်သည်။

များသောအားဖြင့် အကျဉ်းထောင်ထဲဝယ် ရှိနေကြသော အကျဉ်း သား တော်တော်များများသည် ကျွန်ုပ်၏ ကျေးဇူးနှင့် မကင်းကြသူများဖြစ် သည်။ ထောင်ထဲဝယ်အတွင်း အယူခံဝင်ရောက်နိုင်ရန် ကျွန်ုပ်၏ စေတနာ ပါပါ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ကြိုးစားပမ်းစား ရေးပေးခဲ့သည်ကို အားလုံးက နားလည် သဘောပေါက်နေကြသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ အပြင်ဘက်မှလာပို့သော ထောင်ဝင်စာ ထုပ်ကို မျှော်နေစရာမလိုဘဲ ကျွန်ုပ်နှင့် ရင်းနှီးသောအကျဉ်းသားများက အိမ်မှ ထောင်ဝင်စာ လာသည့်အခါတိုင်း မုန့်ပဲသရေစား၊ ငါးပိကြော်၊ ငါးခြောက်ကြော်၊ ကြက်ကြော်နှင့် ဝက်သားကြော်များကို ဦးဦးဖျားဖျား ခူးခပ် ကာ ကျွန်ုပ်စားရန် လာပို့ပေးတတ်လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်အဖို့ ထောင်ထဲဝယ် နေရာတစ်ခုကို ပိုင် ပိုင်နိုင်နိုင် လုပ်ပိုင်ခွင့်ရနေသောကြောင့် အနေအစားချောင်လည်လျက်ရှိလေ သည်။ ထောင်ထဲမှာရှိနေသော စားဖိုကြီး၊ ဆေးရုံ၊ တောင်ယာ စသည်တို့မှ ဘုတ်ကိုင်များသည် အခါအခွင့်သင့်သလို ကျွန်ုပ်အတွက် ဟင်းချက်ရန်

အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့်သုံးကြိမ်အသံထု ၂၀၂
စားဖိုကြီးမှ စားဆီကို နို့ဆီခွက်တစ်ခွက် စာပို့ပေးခြင်း၊ ထေးခုံရုံ နွားနို့နှင့် ပေါင်မုန့်ပို့ပေးခြင်း၊ တောင်ယာများထဲမှ သီးနှံများကို တောင်လာဘုတ်ကိုင် များမှ လာပို့ပေးခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ရုံးမှာ အလှုံ့ပယ်ဖြစ်နေသည်။
နှစ်လခန့် ကြာသွားပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ထောင့်မှူးလေးသည် ထောင်ပိုင်ကြီးရုံးမှ ပြန်လာပြီး ကျွန်ုပ်အား ခေါ်ယူတွေ့ဆုံနေသည်။
“ကိုကျောက်တံရေ ... လုပ်ကီးမကောင်းဘူးဗျို့”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဆရာ”
“ဟောဒီမှာ မိန်းမဆောင်က ကြိုးသမားဒေါ်ဘုမကို ဗဟိုတရား ရုံးက အယူခံပယ်ချလိုက်တဲ့စာ ရောက်လာတယ်”
“ဗျာ ... ဒါဆို ... အယူခံရုံးနိမ့်သွားပြီပေါ့ ... ဆရာ”
“ဟုတ်တယ်ဗျ ... ခင်ဗျား ဒီတစ်ခါ သေသေချာချာ လေ့လာ မှတ်သားပြီး အသနားခံစာကို ပီပြင်အောင်ရေးဖို့ လိုနေပြီဗျ”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဆရာ၊ ကျွန်တော် ထပ်ကြိုးစားရေးပါမယ်”
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ ... အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ကြိုးစင်ပေါ် တင်ပြီး သတ်ရမှာ မကောင်းဘူးဗျာ။ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ လူမှုရေးပဋိပက္ခ မပြေလည်မှုနဲ့ ရက်ရက်စက်စက် လူသတ်လာပေမယ့် ကျုပ်တို့ထောင်ထဲ မှာ ဒီလို အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းမျိုး ဘယ်သူမှ မကြုံချင်ကြဘူးဗျ”
“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ... ကျွန်တော် နားလည်သဘောပေါက်ပါပြီ”
ကျွန်ုပ်သည် မိမိအရေးအသား ညံ့ဖျင်းသွား၍လား၊ ကိုးကားပြီး ရေးပေးခဲ့သော စီရင်ထုံးများ မခိုင်မာ၍လားဆိုသည်ကို ဝေခွဲမရနိုင်အောင် စဉ်းစားကြပ်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ် စိတ်ထင် ပြစ်မှုဆိုရာ ဥပဒေကြောင်း အရ ဒေါ်ဘုမသည် သေဆုံးသွားသူ ပုံပုံလေးကိုတင်ကူးကြရွယ်ချက်ဖြင့် လုပ်ကြသတ်ဖြတ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ရိုးရိုးတန်းတန်း လူသတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်အောင် သက်သေမပြနိုင်၍ ဖြစ်မည်။
ဒါကြောင့် အခင်းဖြစ်ပွားစဉ်အချိန်မှာ သေဆုံးသူနှင့် တရားခံတို့ သည် ရွာလယ်လမ်းပေါ်ဝယ် အမှတ်မထင် ဆုံတွေ့ခဲ့ကြပြီး အိမ်ပြန်ရန်

www.burmeseclassic.com

၂၈၄ ❀ စိတြအောင်

ကလေးငယ်ကိုကောက်ချိမိမှ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာဝတ်ဆင်ထားသော လက်ဝတ် လက်စားများကို တွေ့မြင်သွားကာ လောဘစိတ်တက်လာခဲ့သည်ကို ပေါ်လွင် အောင် ရေးရန်လိုအပ်နေသည်။

နောက်တစ်နှစ်ခန့် ကြာသွားပြီနောက် အကျဉ်းထောင် အလုပ်စခန်း များရှိ အကျဉ်းသားအချုပ်သားများအတွက် နိုင်ငံတော်မှ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာ ခွင့် အမိန့်ထွက်လာသည်။

အဲဒီအမိန့်စာအရ သေဒဏ်ကျခံရန် ဖိရင်ခြင်းခံရသူများသည် ထောင်ဒဏ် (၁၀)နှစ်ကိုသာ ကျခံစေရမည်။ ထောင်ဒဏ်ကျခံနေရသူများ သည် ထောင်ဒဏ်၏ တစ်ဝက် (ထက်ဝက်)လျော့ရက်အဖြစ် ထပ်မံရရှိစေ ရမည်ဆိုသည့် အမိန့်စာထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဒီလို လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်အမှတ် (၂/၈၀)ထုတ်ပြန်လာခဲ့ရ ခြင်းမှာ သာသနာတော် သန့်ရှင်းတည်တံ့ပြန့်ပွားရေး ပထမအကြိမ် ဂိုဏ်း ပေါင်းစုံ သံယုအစည်းအဝေးကြီး ပြီးမြောက်အောင်မြင်သည်ကို နှစ်ထောင်း အားရစွာ ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ညီညွတ်ခြင်းနှင့် ငြိမ်းချမ်းခြင်းကို တိုးပွား စေသောမှာ နိုင်ငံတော်ကောင်စီမှ အထွေထွေလွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ထောင်ကျရုံးထောင်မှူးလေး ဖြစ်စေချင်သော ဆန္ဒ များအား နိုင်ငံတော်မှ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးခြင်းဖြင့် ကြိုးဒဏ်စိရင်ခြင်း ခံရမည့် ကြိုးသမားအားလုံး လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်ဖြင့် မပေါ်ပေါက်ဘဲ ချုပ်ငြိမ်းသွားသည်။

ကျွန်ုပ်မှာလည်း ယခုမှပဲ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး လျော့ကျသွားသလိုလို စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ ကျွန်ုပ် ပြင်ပလောကမှာ နေထိုင်စဉ်က ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင်စာအုပ်စင်မှ ဆရာဖေဖြင့် ရေးသော 'စာသမား၏ မှတ်စု များ' ဆိုသည့် စာအုပ်လေးကို သွားသတိရမိသည်။

တစ်ခါက ဘုရင်တစ်ပါးသည် စိတ်ဆင်းရဲစရာ တွေ့ကြုံတွေ့နေခဲ့ ရလို့ သူ့ရဲ့ အမတ်ပညာရှိများကို ဆောင်ပုဒ်တစ်ခု ရေးသွင်းစေခဲ့သည်။

အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့်ဆန်ကြွေးပေးဆပ်သူ ❀ ၂၈၅

အဲဒီ ဆောင်ပုဒ်လေးဟာ တိုလည်းတိုရမယ်။ အောင်မြင်နေသည့်အခါမှာ ရော၊ နိမ့်ပါးနေသည့်အခါမှာရော သုံးစွဲနိုင်ရမည်ဟု ဆိုထားသည်။

မှူးမတ်ပညာရှိများက အမျိုးမျိုးဆက်သပေမယ့်လည်း ဘုရင်ကြီး ကိုယ်တိုင်က သဘာမကျဘူးဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံး သမီးတော်က ရေးပြီး ဆက်သလိုက်မှ သဘောကျသွားသည်။

သမီးတော်ဆက်သသည့် ဆောင်ပုဒ်မှာ ...

"This, too, will pass" ဒါလည်း ပြီးသွားမှာပါ ဖြစ်သည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် ပထမဆုံး အင်္ဂလိပ်ဘုရင်ခံချုပ်လုပ်သွားသည့် ဝါရင်ဟေးစတင်းသည် အင်္ဂလန်ပြန်ရောက်သည့်အခါ သူ၏ နိုင်ငံရေးပြိုင် ဘက်များမှ ဘုရင်ခံဘဝမှာတုန်းက အာဏာအလွဲသုံးစားလုပ်သည်ဆိုပြီး အမှုတင်ခဲ့ကြသည်။ ဒီတော့ ဟေးစတင်း(စ်)သည် သူ့မှာ အပြစ်မရှိဘူးဆို သည်ကို သိထားပေမယ့် တရားရုံးမှာ ခုနစ်နှစ်တိုင်တိုင် အချိန်ကုန်၊ ငွေကုန် အမှုရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနေရသည်။

အဲဒီလို အမှုရင်ဆိုင်နေရသည် ခုနစ်နှစ်အတွင်း 'ဒါလည်း ပြီးသွား မှာပါ' ဆိုသည့် ဆောင်ပုဒ်ကလေးနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးမြှင့်တင် နေရသည်။

တကယ်တော့ ဒုက္ခတွေ ဘယ်လောက်ပဲရောက်နေ ရောက်နေ နောက်ဆုံး 'ဒါလည်း ပြီးသွားမှာပါ' ဖြစ်လို့ စိတ်တုန်လှုပ်မသွားဖို့နှင့် သုခ တွေ၊ အောင်မြင်မှုတွေနှင့် ကြုံရသည့်အခါမှာလည်း ဒါလည်း ပြီးသွားမှာပါ ဖြစ်လို့ သိပ်ပြီး မာနတွေ၊ ဘဝင်တွေမြင့်မနေဖို့ သတိပေးထားသည့် ဆောင် ပုဒ်လေး ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင် ဆိုစေ ဒေါ်ဘုမတစ်ယောက် သေဒဏ်မှ လွတ်မြောက် လာရခြင်းမှာသေဘေးမှသီသီလေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ၏ နေ့စဉ် ကျင့်ကြံအားထုတ်နေသော စရဏအားကပဲ စွမ်းခဲ့၍လား။ နိုင်ငံတော် မှ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးရန် အခွင့်အရေးတစ်ရပ် ကြုံကြုံနင်းခြင်း ကြောင့်လား မသိပေ။

၂၀၆ ❀ စိတြအောင်

ကျွန်ုပ်အနေဖြင့်မူ အယူခံလွှာကို နောက်ဆုံးအဆင့်ထိ ရောက်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားရေးပေးခဲ့သည်။ ယခုတော့ ကံကြမ္မာအပြောင်းအလဲကြောင့် ထောင်ထဲမှ ကြိုးသမားအားလုံး သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဘဲ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ရသွားကြလေသည်။

ဒေါ်ဘုမ၏ ဘဝသည် အေးငြိမ်းခြင်း သုခကို ခံစားသွားရပြီး ကျန်ရှိနေသော ထောင်ဒဏ်ကာလများကို ဆက်လက်ကျခံရင်း ဘဝခရီးလမ်းပေါ်မှာ အသက်ရှင်သန်ခွင့် ရရှိသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တော့ ကြိုးသမားတို့၏ ဘဝများသည် ကံကြမ္မာနှင့်လည်း သက်ဆိုင်မည် ထင်ပါသည်။ တချို့ ကံဆိုးသူ ကြိုးသမားတို့သည် ယခုလို လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်မရောက်မီ ကြိုးပေးကွပ်မျက်ခံရသူများလည်း ကြုံတွေ့ရပေသည်။

အတိတ်က သေဖို့ကံပါလာလျှင် ဒီနေရာ ဒီအချိန်အခါမှာ သေရမည်ကို ရှောင်လွှဲ၍ မရနိုင်ပေ။ ဥပစ္စေဒကကံဖြင့် သေရမည်သူသည် တစ်ချိန်ချိန်မှာ သေဖို့အကြောင်းကံက ဖန်လာခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခုလို ဒေါ်ဘုမအဖြစ်သည်လည်း မိမိသမီးလေး ဖျားနာပြီး သေဆုံးသွားခြင်းအပေါ် စိတ်နာကာ တစ်ဖက်သား၏ နှုတ်စကားအရာ ကွဲမိ၍ ဆန့်နှစ်ပြည်ဖိုး ကြေးတောင်းမိရာမှ အညှိုးအတေးထားကာ တူသော အကျိုးပေးကို ပြန်လည်တုံ့ပြန်ခဲ့သောအခါ ကြားမှ လူမမယ်ကလေးငယ်မှာ မြေစာပင်ဖြစ်သွားရသည်။

ဒါကြောင့် လူတိုင်းလူတိုင်းသည် ဘာမဟုတ်သည့်ကိစ္စလေးအပေါ်တွင် အာဟာတအညှိုးအတေးကြီးမားစွာ ထားရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် လူ့လောကအလယ်တွင် အသက်ဆက်လက်ရှင်သန်ခွင့်ရဦးမည့် အရွယ်ကောင်းကလေးငယ်လေးမှာ အရွယ်မတိုင်ခင် ကြွေလွင့်ခဲ့ရသည်။

အထူးသဖြင့် မိဘများသည် သားသမီးလေးတွေအပေါ် ချစ်မြတ်နိုး၍ လက်ဝတ်ရတနာများ ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ဆင်ပေးထားခြင်းသည် လောဘကို ဖိတ်ခေါ်နေသလိုမျိုး ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့်ဆန်ကြေးပေးဆပ်သူ ❀ ၂၀၇

ထိုအခါ သားသမီးအပေါ်တွင် ချစ်ရာမရောက်ဘဲ နှစ်ရာရောက်သွားရသည်ကို ဤဆန်ကြေးပေးဆပ်သူတစ်ယောက်၏ အဆင်ပြင်မဲ့လုပ်ရပ်က သာဓကပြနေသည်။

ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ် အယူခံမောင်ကျောက်တံသည် ကြိုးတိုက်ကြိုးထဲဝယ် သေအံ့ဖူးဖူးဖြစ်နေသော ကြိုးသမားများ၏ဘဝကို အယူခံလွှာရေးပေးနေရင်းမှ သတိသံဝေဂတရာများ ရနေသည်။ လူတို့၏ စိတ်သန္တာန်မှာ ထပ်ဟပ်နေသော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ဆိုသည့် မီးများကို မငြိမ်းနိုင်သမျှကာလပတ်လုံး သေဒဏ်ချမှတ်ခံရမည့် ကြိုးသမားမျိုးသည်ကား မလွှဲမသွေ ရောက်လာဦးမည် ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

စိတြအောင်

www.burmeseclassic.com